

Lấy Tên Của Ai Lặng Lẽ Yêu Em

Contents

Lấy Tên Của Ai Lặng Lẽ Yêu Em	2
1. Chương 1: Giữa Hè	2
2. Chương 2: Hủ Nữ	6
3. Chương 3: Lấy Lòng	10
4. Chương 4: Nhịp Tim	13
5. Chương 5: Côi Lòng	16
6. Chương 6: Bắt Gặp	19
7. Chương 7: Thích	22
8. Chương 8: Ngây Thơ	25
9. Chương 9: Lễ Vật (quà)	29
10. Chương 10: Kỳ Quặc	32
11. Chương 11: Nảy Mầm	35
12. Chương 12: Chờ Đợi	39
13. Chương 13: Nụ Hôn Đầu	42
14. Chương 14: Dũng Khí	46
15. Chương 15: Hứa Hẹn	49
16. Chương 16: Hốt Hoảng	53
17. Chương 17: Tha Thứ	57
18. Chương 18: Vết Nứt	61
19. Chương 19: Đau Thương	65
20. Chương 20: Tình Cờ	68
21. Chương 21: Gặp Lại	72
22. Chương 22: Ấm Áp	76
23. Chương 23: Thăm Dò	79
24. Chương 24: Địa Ngục	83
25. Chương 25: Ngụy Trang	87
26. Chương 26: Đam Mê	91
27. Chương 27: Bồi Thường	96
28. Chương 28: Dậy Sóng	99
29. Chương 29: Trò Chơi (phần Đầu)	102
30. Chương 30: Trò Chơi (phần Cuối)	106
31. Chương 31: Uy Hiếp	109
32. Chương 32: Tình Dịch	113
33. Chương 33: Ấm Chỉ	116
34. Chương 34: Kiên Trì	120
35. Chương 35: Mẹ	124
36. Chương 36: Nghi Kị	128
37. Chương 37: Kết Thúc	131
38. Chương 38: Nuối Tiếc	139
39. Chương 39: Trở Về (phần Đầu)	143
40. Chương 40: Trở Về (phần Cuối)	148

41. Chương 41: Hạnh Phúc	152
42. Chương 42: Ý Lại	157
43. Chương 43: Biến Hóa	160
44. Chương 44: Mất Đi	165
45. Chương 45: Manh Mối	165
46. Chương 46: Trừ Khử	165
47. Chương 47: Tự Nguyên	165

Lấy Tên Của Ai Lặng Lẽ Yêu Em

Giới thiệu

Dịch Tiểu Liêu là 1 người không thông minh, nó có lối suy nghĩ rất đơn thuần. Cho nên ... khi mà ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-ten-cua-ai-lang-le-yeu-em>

1. Chương 1: Giữa Hè

Dịch Tiểu Liêu là con gái nuôi của Dịch gia, nó rất ngoan và nghe lời, vẻ ngoài xinh xắn dễ thương, chỉ là thượng đế khi tạo ra nó đã vẽ thiếu 1 nét.

Nó là 1 người có trí lực thấp.

Nó là sản phẩm của 1 cặp đôi nam nữ yêu nhau không trách nhiệm. Nghe tên là biết nó là một sinh vật tồn tại không được coi trọng.

Tiểu Liêu khi 7 tuổi, lần đầu gặp được Bách Sanh 10 tuổi

Khi đó, ngay giữa trưa hè, ve kêu râm rang, như gieo vào lòng người từng đợt từng đợt phiền muộn. Nó vai đeo ba lô nhìn thấy một bé trai đang giương mắt nhìn mình, cặp mắt đen sẫm. Cậu bé 10 tuổi, làm thế nào lại liếc nhìn người khác với thái độ như vậy.

Lúc này, Dịch Tiểu Liêu phạm phải sai lầm lần đầu tiên trong đời. Khi nhìn Bách Sanh, nó chọn lựa cách sợ hãi, chọn lựa trốn tránh, hơn nữa là trốn ở sau người Dịch Thiên Bắc.

Thiên Bắc và Bách Sanh là anh em song sinh. Bọn họ giống nhau như đúc, bề ngoài đẹp trai, khôi ngô, nhưng lại có vận mệnh hoàn toàn trái ngược nhau. Sinh ra chỉ mới 28 ngày, Bách Sanh đã bị bắt cóc đi. Đại công tử nhà thị trưởng bị bắt đi, cho nên bọn cướp hét giá rất cao. Dịch gia đã giao tiền, nhưng đứa nhỏ thì tìm lại không được.

Bách sanh ở lại cô nhi viện đến 10 tuổi mới được tìm trở về Dịch gia.

Đây là lần đầu tiên hần bước chân về nhà.

Tiểu Liêu trốn sau lưng Thiên Bắc, tay nắm chặt lấy vạt áo của Thiên Bắc chỉ để lộ ra cái túi nhỏ của mình, trộm nhìn diện mạo đứa bé trai có khuôn mặt giống hệt Thiên Bắc. Thật sự là họ quá giống nhau, nhưng ánh mắt Thiên Bắc so với hắn ta thì ám áp hơn nhiều.

Tiểu Liêu lần đầu nhìn vào ánh mắt của Bách Sanh, đã cảm nhận được là ánh mắt 2 người rất khác nhau. Tuy rằng có cùng 1 gương mặt nhưng trong ánh mắt Bách Sanh là 1 màu đen thâm trầm đen nhìn không thấu.

Mẹ của họ – Tưởng Mạch, ngồi bên cạnh Bách Sanh, khóe mắt ửng đỏ. Bà kéo tay Thiên Bắc đến nắm lấy tay Bách Sanh : “Thiên Bắc, đây là anh hai con.”

“Anh hai.”

Thiên Bắc rất nghe lời, Thiên Bắc vốn rất được lòng người. Là tiểu thiếu gia của Dịch gia cũng là hoàng tử trong lòng của Dịch Tiểu Liêu.

Rất đẹp, rất dịu dàng.

Bách Sanh nhìn bàn tay giao nhau của chính mình và Thiên Bắc, liếc mắt 1 cái liền dời đi.

Bởi vì không còn Thiên Bắc che chắn trước mắt, cả người Tiểu Liêu hiện rõ trước mặt của Bách Sanh. Hắn chỉ liếc nó 1 cái, rồi không nhìn thêm nữa.

Tưởng Mạch vẫy tay gọi Tiểu Liêu đến bên “Tiểu Liêu, đến đây.”

Dịch Tiểu Liêu cẩn thận di chuyển đến bên Bách Sanh. Trên người Bách Sanh có vị chanh nhàn nhạt. Hình như hắn nhìn nó cười 1 cái, cũng tựa hồ đó là ảo giác. Tiểu Liêu như cứng đờ 1 chỗ, không biết phải làm gì. Ngón tay đan chặt nắm lấy nhau.

Tưởng Mạch thản nhiên cười cười, kéo tay Tiểu Liêu hướng về Bách Sanh nói : “Đây là Bách Sanh ca ca”

Tiểu Liêu 2 tay co quắp bất an siết chặt lấy váy của mình. Môi mấp máy rất lâu mới thốt ra được 1 tiếng nho nhỏ : “Bách Sanh ca”

Bắt đầu từ hôm đó, trong thế giới của Tiểu Liêu, có thêm 1 cái tên Bách Sanh. Những ngày sau đó, Tiểu Liêu mới biết được là cái giá của việc lấy quá nhiều. Hắn và Thiên Bắc thật sự không giống nhau. Thiên Bắc dịu dàng, ôn nhu, chính là màu trắng thuần khiết. Còn Bách Sanh, hắn là 1 màu đen, tựa như ... quỷ sa tăng.

Tiểu Liêu ngồi trong phòng học đầu dựa vào song cửa sổ. Ngồi ở vị trí này có thể nhìn thấy sân bóng rổ của trường. Nhưng cũng chính trong lúc đó nó lại bắt gặp bóng dáng của Bách Sanh. Chỉ với 1 cái liếc mắt, Tiểu Liêu có thể khẳng định được đó chính là Bách Sanh. Vì hắn rất ít chủ động chuyển bóng cho người khác. Không biết là do con người khép kín hay là do quá tự đại, luôn ngang ngược, chỉ muốn tự mình ném bóng vào rổ.

Tiểu Liêu cắn chặt hàm dưới, miệng ngậm lấy đầu bút, nghiêng đầu nhìn hắn ta chạy băng qua dưới cảnh sắc tươi đẹp.

Cho đến khi, cuộc chơi nghỉ giữa giờ, mới nhìn thấy có 1 thân hình mảnh khảnh chậm rãi tiến về phía hắn.

Tiểu Liêu thu hồi tầm mắt. Cuối đầu, nhìn vào trang sách trước mắt mình. Tuần sau thì phải thi rồi. Nó so với người khác cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa mới được.

Môn tiếp theo chính là môn thể dục. Xung quanh đang có rất nhiều bạn học đang đổi giày và đi đến sân thể dục. Tiểu Liêu thì đa phần là ở 1 mình, nhìn trận đấu bóng không hồi dứt bên ngoài cửa sổ, nó khẽ thở dài, cầm đôi giày thể thao trắng của mình thay vào.

Đi đến sân thể dục nhìn thấy rất nhiều nữ sinh vây quanh sân bóng để xem trận đấu. Xuyên qua đám người đó, Bách Sanh cũng không khác trước vẫn là 1 người nổi bật nhất. Tiểu Liêu tìm một nơi có bóng râm ngồi xuống. Ngẩng đầu nhìn tán lá xanh, lại thêm 1 mùa hè nữa...

“Dịch Tiểu Liêu ...” – Một nam sinh nhát gang tiến đến bên cạnh, bộ dạng ngây ngô, ánh mắt nhẹ chớp.

Tiểu Liêu có chút sợ hãi, trong mắt không che được sự đề phòng “Chuyện gì”

“Cái này Là cho cậu.” Một phong thư màu hồng nhạt, Tiểu Liêu hơi ngạc nhiên, cho dù nó ngu ngốc nhưng nhìn sơ cũng biết đây là cái gì. Giản Tiểu thường xuyên nhận được, cái này là thư tỏ tình. Có điều trên phong thư viết tên nó? Nam sinh kia ... miệng cũng bảo là cho nó. Tiểu Liêu thật là có hơi lúng túng. 15 tuổi đầu, nó chưa từng nhận qua thư tỏ tình ... không phải bởi do hình dáng nó quá khó coi Có điều

“Đừng.” Tiểu Liêu không chút nghĩ ngợi lập tức từ chối. Vội xoay người lại hướng lưng về nam sinh kia, trong lòng bất an không yên.

Người nam sinh sững sốt, không nghĩ tới nó sẽ có phản ứng như vậy. Trong nhất thời bế tắc, không biết phải phản ứng thế nào cho phải, vẫn là như thế cầm phong thư trên tay ...

Xa xa hình như có 1 loạt tiếng cười ồ, âm thanh thật chói tai theo gió nhẹ nhàng xông thẳng vào màn nhĩ nó.

“Vậy mà cũng có người chuyển thư tình cho đứa ngu ngốc này à.”

“Cô ấy ngoại trừ có chút ngớ ngẩn, ngốc nghếch, thì bộ dạng cũng nhìn dễ thương mà.”

“Cậu làm sao biết người đó không phải đang trêu chọc nó. Đó là học sinh mới chuyển tới, làm sao biết rõ nó thế nào.”

“Nó ngay cả 1 câu nói cũng không rõ ràng, nói thêm vài câu sẽ biết được cái sự ngốc nghếch ngờ nghệch của nó.”

Tiểu Liêu cuối thấp đầu, tầm mắt vẫn dừng ở đôi giày màu trắng của chính mình, chỉ cảm thấy mùa hè thật sự quá nóng ngoài ra, không còn cảm nhận được gì nữa.

Một cánh tay bất chợt xuất hiện, mang theo vị chanh, một trận gió dường như xẹt qua trước chớp mũi Tiểu Liêu. Bách Sanh mặc áo thể dục màu trắng. Tóc trên trán thoáng thấm ướt. Hắn dù trong tình thế nào vẫn tỏ thái độ ung dung, ngón trỏ thon dài cùng với ngón giữa kẹp lấy bức thư màu hồng nhạt kia, liếc mắt 1 cái, cười nói “Đây là viết cho Tiểu Liêu sao?”

Thư trên tay bị cướp đi, nam sinh kia rõ ràng có chút không hài lòng. Nhưng nhìn bộ dạng của mình cùng với khí thế của tên kia cũng không dám tỏ ra thái độ gì. Cậu nam sinh xem ra chắc là cùng tuổi với Tiểu Liêu, là học sinh lớp 9 ... nhưng, còn Bách Sanh thì lúc đó đã lên cấp 3.

“Phải, là cho Dịch Tiểu Liêu.”

Bách Sanh bêu môi 1 cái, hắc ở sau Tiểu Liêu. Hơi cuối người nói bên tai nó : “Tiểu Liêu cũng có người thích kìa.”

Tiểu Liêu không dám nói 1 lời, hai môi bặm chặt lại.

Bách Sanh nhú mày, hướng đến nam sinh kia nói “Tôi nghĩ cậu vẫn chưa biết rõ về Dịch Tiểu Liêu phải không?” Nhìn thấy ánh mắt người nam kia tỏ ra không hiểu. Môi hắn lộ ra 1 nụ cười tà quái. Một bàn tay cầm lấy bờ vai của Tiểu Liêu, lực dùng rất mạnh, tay kia ngang ngược gơ về phía tóc mái trước trán nó.

Tiểu Liêu từng bước từng lùi về sau, trong ánh mắt tràn ngập sự cảnh giác.

Hai mày Bách Sanh chau chặt thêm 1 chút, trên gương mặt vẫn như cũ, cười một cách thích thú “Tiểu Liêu?”

Giọng điệu đầy ý cảnh cáo, khiến cho Tiểu Liêu hạ thấp mi mắt, 2 môi miết chặt, ngoan ngoãn không dám nhúc nhích.

Ngón tay lạnh lạnh của Bách Sanh vén mái tóc trước trán nó, một vết sẹo dài mảnh bất ngờ xuất hiện trên cái trán nhẵn bóng của nó, trên làn da trắng ngần, màu sắc nhợt nhạt hồng hồng đỏ, vết tích treọ treọ đầy càng thêm xấu xí. Mắt đi sự che phủ của mái tóc, gương mặt xin xắn vốn có của Tiểu Liêu bỗng chốc trở nên mất cân xứng, phóng đại hiệu quả dữ tợn của vết sẹo đó.

Sự kinh ngạc trong mắt người nam sinh kia làm cho Tiểu Liêu cảm thấy thật buồn cười. Nó không thèm để ý nam sinh đó nghĩ thế nào về mình, bị dọa rồi chứ gì Ánh mắt như vậy nó đã quá quen rồi, nó chỉ là không hiểu vì sao Bách Sanh từ trước đến giờ đều thích nhìn nó nhục nhã, thích nhìn nó bẽ mặt như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt người nam sinh vừa kinh ngạc xen lẫn chút sợ sệt, độ ấm trong mắt hẳn trở nên nghiêm túc, từng chữ nói rõ “Haiz ... còn nữa, con người Dịch Tiểu Liêu ngu ngốc ...cậu cũng không phải Có sở thích đặc biệt chứ?”

Nhìn thấy bóng dáng nam sinh nhanh chóng rời đi. Bách Sanh mới ném bức thư hồng nhạt trong tay về phía Tiểu Liêu. Bàn tay đánh đánh cho cái mái ngang đó phủ xuống che lại vết sẹo kia. Cảm nhận được cơ thể bé của nó đang rung lên từng đợt. Bách Sanh 1 tay chống ngang đầu gối cuối xuống, nhìn vào mắt nó, mắt hí lại “Dịch Tiểu Liêu, nó có chút tiến bộ rồi đó.” Hắn cười nhạo ... “Không phải thích trốn sau lưng người khác lắm sao, thế nào ... Thiên Bắc không ở đây, chỉ biết ngồi đó khóc thôi à?”

Tiểu Liêu ngẩn đầu, những uất ức chưa xốt trong mắt cố gắng nén xuống, thái độ quật cường nói “Dịch Bách Sanh, đồ khốn nạn”

Bách Sanh cười, cười như vô tội “Chửi 8 năm rồi, cũng không tìm được từ mới sao.”

Tiểu Liêu giận đến mặt đỏ, nhào nát phong thư màu hồng nhạt trong lòng ngực đến nhăn nhúm. Ôm lấy túi xách, không quay đầu lại chạy thẳng ra hướng sân bóng.

“Cô bé hình như khóc rồi, có muốn đi xem thử không?” Một giọng nữ tinh tế vang lên, Bách Sanh quay đầu lại nhìn Cốc Lam đứng phía sau.

“Không sao.” Bách Sanh mặt không chút thay đổi hướng về phía sân bóng, trận đấu sau đó lập tức bắt đầu.

Cốc Lam nhìn theo hướng sân bóng, chỉ nhìn thấy Dịch Tiểu Liêu nắm lấy vạt áo 1 nam sinh nói điều gì đó, thỉnh thoảng dùng tay chùi nước mũi chà chà vào áo thể dục cậu nam sinh, chàng trai tính tốt chỉ mỉm cười, tuyệt nhiên không chấp nhất hành động của nó.

Cốc Lam không nói tiếp nữa lặng lẽ đi xuống phía sau Bách Sanh. Người nam sinh kia, cho dù không nhìn thấy mặt nhưng nhìn sơ cô cũng bik đó chính là Thiên Bắc.

Cuối trận đấu Bách Sanh đạt được điểm cao nhất nhưng Cốc Lam nhìn ra được là hắn không vui. Cùng nhau rời khỏi cô nhi viện lúc 10 tuổi, rồi gặp lại sau đó cô phát hiện ra dường như hắn càng ngày càng trầm lặng.

Lúc trở về, Tiểu Liêu mở cửa xe sau, nhìn thấy Bách Sanh ở bên trong, dùng sức đóng mạnh cánh cửa, hướng lên ngay chỗ bác tài ngồi xuống. Nhìn thấy hành động của 2 người Thiên Bắc cũng đành chịu. Cứ 2 ngày lại có 1 trận chiến tranh lạnh, xoay người đóng cửa. Thiên Bắc cũng không nói nhiều, nhanh chóng ngồi ở ghế sau, đỡ phải gặp tai họa vô cớ. Nhưng mà Thiên Bắc phát hiện lần này Tiểu Liêu và Bách Sanh chiến tranh lạnh hình như hơi lâu. Trước đây chỉ là 2 người không thèm nhìn nhau. Không quá 2 ngày sẽ tự nhiên nói chuyện lại. Đương nhiên người chủ động luôn là Tiểu Liêu. Tiểu Liêu vốn là đơn thuần, không thù dai, lần này lại không thấy nó chủ động như trước ... thật lạ. Ngồi trong nhà ăn trường học giữa trưa. Thiên Bắc trơ mắt nhìn Tiểu Liêu thở phì bưng thức ăn liếc 2 người họ 1 cái rồi đi ra ngồi ở góc xa.

“Này, đi giải thích với Tiểu Liêu đi” Thiên Bắc cuối xuống ăn đồ hướng phía người đối diện nói.

Bách Sanh chậm rãi ăn xong mới trả lời : “Tại sao, tôi làm sai cái gì.”

Thiên Bắc ngẩng đầu, có chút cam chịu : “Lần này con bé thật sự giận rồi.”

Bách Sanh nhún vai : “I don’t care.”

Thiên Bắc chớp nhẹ mi, đôi đũa trong tay nhẹ nhàng đặt xuống bàn “Đừng quên, vết sẹo đó của con bé là tại sao có nha.”

Bách Sanh suy nghĩ chút động tác có phần chậm lại, Thiên Bắc hạ mắt xuống, ngoảnh đầu nhìn “Con bé bây giờ không còn là 1 bé gái nữa đâu, cho dù chậm chạp nhưng cũng rất để ý người khác nói mình như thế. Anh trong lòng rõ ràng không phải nghĩ như vậy, không biết sao cứ thích trêu chọc con bé làm chi.”

“Làm sao mà biết tôi nghĩ thế nào.” Bách Sanh liếc Thiên Bắc.

Thiên Bắc mỉm cười : “Đừng quên chúng ta có tâm linh tương thông nhé.”

Bách Sanh nhìn gương mặt đang mỉm cười của người trước mặt thật giống như con hồ ly gian xảo “Tôi biết rồi, khi nào rảnh tôi xin lỗi thì được rồi.”

“Bây giờ đi.” Thiên Bắc bên dưới dùng chân đẩy hấn

“Khùng hử, ở đây đông người lắm.”

“Nhiều người cùng với xin lỗi thì có quan hệ gì.”

“Sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy.” Bách Sanh ánh mắt mơ hồ, âm thầm cân nhắc, trước đây Dịch Tiểu Liêu làm thế nào để giải hòa cùng hấn. Lời xin lỗi à, hấn thật lòng nói không ra.

2. Chương 2: Hủ Nữ

“Dịch Tiểu Liêu cô chạy cái gì?” Bách Sanh 1 tay nắm lấy đuôi tóc Tiểu Liêu, cả thân thể nó bị lực kéo của hấn nghiêng cả về trước, cảm giác da đầu đau buốt.

“Anh buông tay ra.” Tiểu Liêu vùng vẫy khỏi tay hấn, gương đôi mắt to tròn liếc hấn 1 cái.

Bách Sanh khẽ cười, nhẹ nhàng giúp nó xoa xoa tóc “Vẫn còn giận sao?”

Tiểu Liêu mặc kệ hấn, đeo túi xách đi trước một mình, Bách Sanh theo phía sau, trên đường không quên nịnh nọt “Động cơ của người kia xem ra không đơn giản, không thấy được anh ta vừa nghe nói cô là... thì vội vàng chạy như có ai đuổi giết sao?” Bách Sanh thu được tín hiệu khinh bỉ từ ánh mắt nó, tự động nín thinh đem mấy từ nhạy cảm nuốt vào hết.

Tiểu Liêu dừng bước, xoay người tức giận nhìn Bách Sanh “Anh rốt cuộc có hiểu tại sao tôi không vui không?”

“Là tại anh là tại lời anh nói tôi tôi không vui”

Bách Sanh sững sốt, tuy lời nói Tiểu Liêu dứt quãng không rõ ràng nhưng 8 năm ở chung, hấn có thể hiểu ngay ra ý của nó. Tiểu Liêu giận vì lời hấn nói nó ngốc nghếch ngây ngô. Người khác nói nó, nó không chấp nhưng sẽ để ý lời hấn nói nó.

“Tôi biết rồi, đừng giận nữa ... nha.” Bách Sanh hạ thấp lưng cuối người nói xin lỗi. Nhưng lại đứng ngay lúc Tiểu Liêu ngẩng đầu thế là đầu nó chạm vào cằm hấn.

Tiểu Liêu mắt đỏ lên nhìn hấn “Bách Sanh, tôi ghét anh. Thiên Bắc sẽ không như thế.”

Bách Sanh bị va cằm đã khó chịu rồi, nghe thấy những lời này lại thêm chua xót “Thiên Bắc không phải như vậy, cô làm sao biết trong lòng nó không nghĩ như vậy, nó chỉ là không nói ra thôi, thật chất trong lòng cũng nghĩ như vậy.”

Sắc mặt Tiểu Liêu trắng bệch, khóe mắt bắt đầu ngấn nước, không chớp lấy 1 cái ngẩng nhìn Bách Sanh.

Bách Sanh dời tầm mắt đi, có chút ảo não, bản thân hấn tại sao luôn bị nó kích đến nghĩ 1 đằng nói 1 nẻo.

“Nói bậy.” Tiểu Liêu cắn chặt môi “Thiên Bắc không giống anh, anh là người đáng ghét nhất thế giới.”

Bách Sanh túm lấy cổ tay nó. Tuy rằng trên đường luôn tự nhắc nhở mình đừng so đo với nó. Nhưng đã bị nó làm cho nổi giận “Tôi và Thiên Bắc là anh em sinh đôi, tôi biết nó nghĩ gì.”

Nước mắt Tiểu Liêu từng giọt từng giọt rơi xuống, Bách Sanh cũng bị nó dọa đến khiếp vía “Nè, tôi xin lỗi rồi ... cô còn muốn gì nữa.”

Tiểu Liêu quệt hai hàng nước mắt “Xin lỗi nói ‘xin lỗi’, anh nói rồi sao. Trong lòng anh, tôi là 1 kẻ ngu ngốc. Cho nên đến xin lỗi, anh cũng không biết phải nói thế nào.” Nói xong Tiểu Liêu 1 mình đi về trước, bỏ lại Bách Sanh 1 mình đứng đó như tên ngốc.

Bách Sanh cảm thấy buồn bực, bản thân mình sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy. Đầu óc nó chậm hơn người ta nửa nhịp, hẳn đâu phải không biết. Nó thích thế nào thì cứ chiều theo thế đó là được rồi. Ai biết được nha đầu đó lần này lại giận dữ như thế. Đã xuống nước như vậy vẫn không được.

“Con bé sao vậy?” Thiên Bắc ở phía sau xe lặng lẽ hỏi Bách Sanh, hẳn làm gì mà bây giờ liên lụy đến cả nhà, đến Thiên Bắc mà Tiểu Liêu cũng không thêm quan tâm.

“Sao tôi biết.” Bách Sanh liếc mắt về chỗ ghế cạnh bác tài, không thêm để ý đến Tiểu Liêu nữa. Trong lòng hơi chột dạ liếc mắt nhìn ra phong cảnh phía ngoài cửa.

Thiên Bắc cảm nhận được lần này so với hẳn tưởng còn gay go hơn nhiều. Quen biết 15 năm chưa bao giờ thấy Tiểu Liêu giận như lúc này.

“Tiểu Liêu nè, em nói thích quyển truyện tranh mới phát hành, em mua chưa” Thiên Bắc hướng về phía ghế của nó, thăm dò ... nói chuyện cùng nó.

“Phải ôn tập, không rảnh.” Tiểu Liêu lơ đãng nhìn ngoài cửa xe, bộ dạng chán nản uể oải.

“Để anh mua cho em nhé.” Thiên Bắc cười lấy lòng, ráng dùng nhiệt độ lớn nhất để hâm nóng 2 tảng băng lớn nhưng vẫn không cảm thấy ấm được chút nào.

“Phải thi rồi, xem truyện tranh sẽ mất ngủ.”

“Mất ngủ?” Thiên Bắc và Bách Sanh cùng lúc hướng mắt lên. Cái này có phải gọi là ăn khớp không nhỉ? Ai xem truyện tranh đến mất ngủ, nên nói là ngủ không đủ, mất ăn mất ngủ còn có thể hiểu được.

Tiểu Liêu bẽ mặt “Nam chính chết rồi ... anh ta tốt như vậy ... tác giả quá xấu.”

“.....” Thiên Bắc và Bách Sanh cùng lúc nuốt ngụm nước bọt, bắt lực dựa lưng vào ghế.

“Tìm đề tài khác đi.” Bách Sanh khiêu khiêu cánh tay Thiên Bắc. Thiên Bắc thở dài “Tiểu Liêu còn 2 tháng nữa là thi rồi, chuẩn bị thế nào rồi”

“Những thứ trong sách, em đều hiểu hết”

“Xem ra Tiểu Liêu đã có tiến bộ rất nhiều nha, mọi thứ đều lĩnh hội được.” Thiên Bắc vui mừng nghĩ bản thân đã tìm đúng chủ đề.

“1 số thì lão sư dạy hết rồi ... có điều em không biết dùng.” Tiểu Liêu uể oải cúi đầu, cảm giác còn cúi thấp hơn lúc nãy nữa.

“.....” Thiên Bắc và Bách Sanh lần nữa bắt lực dựa mình vào ghế.

“Tiểu Liêu, em chơi dương cầm rất tốt, có thể suy nghĩ chuyển hướng sang nghệ thuật, hứng thú của bản thân rất quan trọng.”

“Thiên Bắc” Tiểu Liêu lúng túng nói “Yên lặng, anh nói nhiều rồi, sẽ bị khát.”

“....”

*

Màu trắng như sương ngập đầy phòng tắm. Tiểu Liêu ngẩn người nhìn vết sẹo trên trán mình. Đó chính là “quà gặp mặt” mà Bách Sanh tặng nó.

Bách Sanh đến ở Dịch gia không bao lâu. Một lần Tiểu Liêu lên cầu thang, ngay lúc Bách Sanh đang đi xuống. Theo bản năng nó lách người sát vào tường nhường cho hắn đi trước. Nhưng động tác này hình như đã chọc giận đến hắn. Hắn 1 cái đẩy nó xuống lầu, để lại vết sẹo vĩnh viễn trên trán nó. Tưởng Mạch nói chờ nó lớn thêm 1 chút có thể giải phẫu bỏ sẹo. Tiểu Liêu trái lại nói rằng không sao cả. Để lại 1 cái sẹo, che lại sẽ không ai thấy nhưng bỏ sẹo sẽ rất đau.

Chỉ là đến bây giờ, nó cũng không hiểu vì sao mà Bách Sanh lại ghét nó đến như vậy. Rõ ràng trong Dịch gia mọi người đều thích nó.

Khẽ thở dài, đặt áo ngủ sang 1 bên, bắt đầu mặc vào. Áo ngủ rộng thùng thình đem thân hình vừa mới trở mã của nó che đi. Bước ra bang công mở cửa ra, gió đêm thổi tấm màn va vào cửa sổ tạo ra những âm thanh nhẹ nhẹ.

Tiểu Liêu đi qua đóng cửa lại. Xuyên qua kính cửa nó nhìn thấy có bóng người. Sợ đến nỗi, sắp thét lên 1 tiếng chói tai nhưng đã bị bàn tay người phía sau bịt kính miệng. Chóp mũi nghe hồ hồ như quanh quẩn có vị chanh làm cho nó có chút rung sợ.

Bách Sanh nghiêng qua bên tai nó nói “Tôi lại đến mang cô ném xuống lầu.”

Hắn buông tay, Tiểu Liêu thở dốc, muốn lùi ra phía sau lại nhớ đến lời giáo huấn lần trước. Nguyên người lại cương cứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Nhìn thấy nó hốt hoảng, bộ dạng như thỏ con. Bách Sanh cảm thấy tâm tình vui vẻ hẳn. Hướng lên giường, ngồi xuống chân duỗi dài ra. Nhìn quanh trang trí của phòng, rồi lại nhìn về phía Tiểu Liêu đang ở cửa sổ. Vỗ vào cạnh giường bảo “Lại đây.”

Tiểu Liêu do dự, từ từ đi qua cẩn thận ngồi ở mép giường. Bách Sanh chỉ ngồi đó, 2 tay đặt ra phía sau, cái gì cũng không nói. Tiểu Liêu lặng lẽ nhìn hắn, sợ không biết hắn có đang lên nghĩ cách để đối phó mình hay không? Nhưng ánh mắt hắn vẫn tĩnh lặng... đợi khi hắn muốn ném nó còn kịp mà chạy trốn.

“Cô sợ tôi vậy sao?” Bách Sanh nghiêng mặt nhìn nó.

Tiểu Liêu bị hắn làm cho hoảng sợ, vội vã quay đầu.

Bách Sanh không biết từ đâu lấy ra cái gì đó ném vào ngực nó “Thứ này xem hay không?”

Tiểu Liêu cuối đầu nhìn, đó là tập mới nhất của bộ truyện tranh mà nó thích, nó vui vẻ khoe môi mở rộng “.... Thì ra nam chính không chết ... tác giả cũng rất thích người đẹp.”

“.....” Bách Sanh liếc nhìn bìa sách 1 cách chán ghét, khi hắn mua chỉ là đi theo hướng cô bán truyện rồi mua. Ngay cả nội dung là cái gì cũng không hề liếc qua. Lúc này vừa nhìn, xem chút đã học máu ra ngoài “Dịch Tiểu Liêu, cô xem cái gì thế này.”

“Truyện tranh.” Tiểu Liêu trong mắt vui vẻ bắt đầu lật xem

“Tôi đương nhiên biết là truyện tranh, tôi là nói ...” Bách Sanh mặt đỏ bừng “Tại sao lại không có nữ chính.”

“?” Tiểu Liêu ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Bách Sanh “Bởi vì đây là truyện đam mỹ á.”

“Đam mỹ?” Bách Sanh tức giận đến giọng cũng rung lên.

“Anh không biết à, thì ra không phải cái gì anh cũng biết.” Tiểu Liêu cảm thấy phát hiện này thật sự thú vị. Nó thật muốn đem cái ngày này ghi lại vào trong cuốn lịch tường, Bách Sanh cũng có 1 ngày ngốc nghếch như thế này. “Đam mỹ á, là BL, chính là Boy Love, cho nên làm sao có nữ chính.” Tiểu Liêu vui vẻ vẽ nháp cái môi của mình lên nhìn gương mặt Bách Sanh đang từ đỏ biến chuyển thành đen.

Bách Sanh cố gắng bình ổn hô hấp của mình “Dịch Tiểu Liêu, cô thích cái thể loại này hả”

“Ồ, thích” Tiểu Liêu cười híp mắt

Bách Sanh cố ổn định lại hô hấp không bình thường đang bị chọc sắp tức điên của mình, ngồi xuống bên cạnh nó. Trùng mắt nhìn, cái nhìn của hắn như muốn giết người, sau đó đoạt lại tất cả những quyển truyện tranh trên tay nó. Tiểu Liêu ngược mắt nhìn hắn bất mãn.

“Thứ này ... không cho phép cô xem” Bách Sanh tức giận đến lời nói cũng không rõ ràng, ngay cả bản thân nhìn thấy mấy cái thứ này còn bị đỏ mặt. Dịch Tiểu Liêu làm thế nào mà có thể bình thản coi vui vẻ như vậy.

“Sao thế, trả lại cho tôi, không thì tối nay tôi sẽ bị mất ngủ.”

“Mất ngủ, cô mất ngủ chính là buổi tối suy nghĩ mấy cái bậy bạ này hả?” Bách Sanh đưa tay lật những cuốn truyện tranh trước mặt Tiểu Liêu, 2 tay rung lắc bầy. Chỉ mới nhìn vào thấy thân thể 2 người đàn ông dính lại là thấy não như thiếu khí rồi. Để cho hắn 1 nam nhân bình thường thấy những thứ này thật là ...

Tiểu Liêu nhìn thấy động tác của hắn, nhanh chóng chạy nhanh lại nhìn thử “Aaaaaaaa” Tiểu Liêu che miệng hô to lên 1 tiếng “Sao lại thế này?”

“Cô nói cho tôi biết, họ đang làm gì?” Bách Sanh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, trên mặt là mây đen đã dày đặc.

“Tôi cũng không hiểu.” Tiểu Liêu bộ mặt ngây ngô nói “Bạn học nói họ yêu nhau, tôi cũng thấy họ có yêu nhau.”

“.....” Bách Sanh cảm thấy như nội tạng của mình sắp không thể yên 1 chỗ nữa “Là ai nói với cô điều đó.” Không thể ngờ được bề ngoài ngốc nghếch của Tiểu Liêu, đây mà trong đầu cái gì cũng hiểu.

Tiểu Liêu nói thầm “Là Giản Tiểu á.”

Sắc mặt Bách Sanh xanh mét, nhắm đôi mắt, khước miệng co lại “Dịch Tiểu Liêu, sau này tránh xa Giản Tiểu ra, mấy cái này coi nhiều tính tình sẽ bị bóp méo mất”

Tiểu Liêu trừng mắt nhìn hắn “Cái gì mà tính tình bị bóp méo.”

“Chính là ... cô không biết họ đang làm cái gì, vậy mà cũng đi xem mê mẩn.” Bách Sanh thật sự không hiểu.

“Bởi vì 2 người họ đẹp”

“... Trên thế giới này thiếu gì trai đẹp, mà không phải dạng như họ. Cho nên, cô lập tức mang mấy cái này quên sạch hết đi, biết chưa.” Bách Sanh gom hết mớ truyện tranh, quảng mạnh xuống nệm.

“Nhưng mà ...” Tiểu Dịch muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Nhưng mà cái gì ...” Bách Sanh xoa lên chỗ huyết thái dương đang nhảy không ngừng của mình.

“Tôi cảm thấy, rất đẹp mà.”

“Đẹp chỗ nào, 2 thằng con trai ... rất biến thái” Bách Sanh hoàn toàn không thể hiểu được thật ra trong đầu con nha đầu này đang nghĩ cái giống gì. Vì cái cơ gì mà lại thích 2 nam nhân OXXX.

“Thì là tại vì đẹp.” Tiểu Liêu vẫn như trước kiên trì với suy nghĩ của mình.

Bách Sanh cảm thấy nên ngưng lại, nếu cứ tiếp tục nói chuyện với nó lực phủ ngữ tạng hắn chắc sẽ bị nó chọc cho banh hết “Dịch Tiểu Liêu cô bây giờ muốn nhìn trai đẹp, có phải nào đây gọi cho nên bây giờ nó loạn hết lên rồi phải không?” Hắn nói nó như vậy chỉ là muốn nó đi đúng hướng, không mắc sai lầm, Bách Sanh thầm nghĩ.

Mặt Tiểu Liêu có chút ửng hồng đáng ngờ “Cái đó ...” Nhìn ngón tay đang chậm chậm đến của nó. Bách Sanh cảm thấy nha đầu kia thật sự tiêu gỏi, phải ra sức cứu nó. Nhưng ai ngờ câu nói tiếp theo của Tiểu Liêu càng khiến hắn tức điên lên được.

Tiểu Liêu “Cái đó ...” hồi lâu mới nhẹ giọng nói “Không phải tất cả con trai đều sẽ, nhưng mà tôi muốn ... anh và Thiên Bắc ...”

“AAAAAAAAAAAA” Bách Sanh phát điên, đâm mạnh vào tường, thở gấp gấp, chịu đựng lại cái xung khí trong lòng muốn đưa tay ra bóp cổ nó.

Tiểu Liêu nhìn thấy Bách Sanh đang nổi cuồng lên. Lần đầu tiên nó thấy Bách Sanh nổi giận như vậy. Nó có chút khiếp sợ, cúi đầu nhìn xuống sàn, là nó sai hay sao?

Bách Sanh đóng mắt “Dịch Tiểu Liêu, những thứ này trong đầu cô, lập tức, lập tức quên sạch hết cho tôi.”

“Không được, sao mà nhanh vậy được.” Tiểu Liêu cảm thấy oan ức, nó nhớ mấy thứ đó không dễ, bây giờ phải quên, cũng đâu có dễ.

Bách Sanh cười xốt xa “Thật không? ... để tôi giúp cô.” hắn từng bước tiến đến chỗ Tiểu Liêu. Nó bò lên giường, lùi mãi ra sau nhưng cả người dường như đang bị bóng ma của hắn bao trùm lấy “Bách Bách Sanh”

Bách Sanh cởi bỏ 3 nút của áo sơ mi, cười 1 cách kinh dị “Tiểu Liêu, cô sợ đau không?”

3. Chương 3: Lấy Lòng

Bách Sanh cởi bỏ 3 nút áo sơ mi, cười 1 cách quĩ dị “Tiểu Liêu, cô sợ đau không?”

“Anh ... tôi sẽ la lên.” Tiểu Liêu siết chặt vật vậy, nhìn động tác của Bách Sanh thì nó biết hẳn muốn làm gì, phản xạ có điều kiện là bấu chặt góc vậy.

Bách Sanh nắn khớp xương tay mình tạo ra những âm thanh rộp rộp, Tiểu Liêu thoáng cái giật mình, nhìn trái rồi lại nhìn phải, cảm thấy mất nhuệ khí làm sao. Tại sao lúc này ngay cả 1 người bên cạnh cũng không có.

Bách Sanh chậm rãi xoắn tay áo lên “Ngoan ngoan đến đây.”

“Đừng ... tôi ... 15 tuổi rồi.”

“?” Bách Sanh kinh ngạc nhìn nó.

Tiểu Liêu mặt đỏ bừng “Tôi đã là người lớn rồi, không thể đánh đòn tôi.”

Bách Sanh nhớ lại trước đây từng đánh vào mông nó, nhưng mà hôm nay hẳn chỉ muốn dọa nó mà thôi. Cho dù nó không nói, thì hẳn cũng biết là nó đã 15 tuổi rồi.

Nó cười nhẹ nói “Giả Tiểu nói tôi là người lớn rồi, bị ức hiếp tôi sẽ phản kháng lại” Tiểu Liêu nghiêm túc nói.

Bách Sanh cười trong lòng, thì ra là căn bản nó không ý thức được nam nữ thì đừng ... Dịch Tiểu Liêu đã trưởng thành rồi sao? Như vậy cũng tốt, chí ít là ra ngoài sẽ không còn bị ăn hiếp. Chân duỗi ra, Bách Sanh liền nhanh chân ngồi lên giường nhưng bởi vì động tác của hắn rất mạnh có độ rung, khiến cho nó nhắm chặt 2 mắt lại. Cảm giác được 1 trận gió thổi ngang qua rất lâu không dám động đậy. Hé mở ra 1 con con mắt, chớp chớp ... những cuốn truyện trong tay Bách Sanh là thứ nó rất trân trọng.

Tiểu Liêu phản ứng lại, ôm cái gối đầu của mình lật tới lật lui, xốc tằm ra giường lên.... không thấy ... “Bách Sanh, anh đưa cho tôi.”

Bách Sanh cầm đồng truyện tranh giơ lên cao, Tiểu Liêu khiển chân muốn cướp lại “Bách Sanh, tôi già rồi.”

Bách Sanh dùng 1 bàn tay giữ nó lại “Không được lấy, nếu lấy tôi sẽ lập tức mang nó đến ẹ xem.”

Tiểu Liêu quả nhiên ngoan ngoãn dừng lại. Bách Sanh hài lòng, xoa xoa đỉnh đầu nó “Tôi giữ giúp cô, khi nào thì xong tôi sẽ trả lại.”

Tiểu Liêu không trả lời, Bách Sanh có chút bất ngờ, bình thường thì nha đầu kia dù vui hay không điều cũng sẽ lằm bằm vài tiếng. Còn Tiểu Liêu giờ phút này chỉ cảm thấy lòng ngực khó chịu, có cái ầm ứ tích tụ ở nơi nào đó cần phải giải quyết. Nó nắm lấy tay Bách Sanh hung hãn cắn lên. Bách Sanh bị nó cắn đến vẻ mặt kinh ngạc. Những quyển truyện trong tay đều rơi xuống sàn tạo ra 1 âm thanh ầm ỉ. Bách Sanh lập tức lấy tay kia chặn lại đầu nó “Dịch Tiểu Liêu, cô muốn học theo chó sao?”

Tiểu Liêu vẫn cương quyết cắn chặt không buông, hai mi Bách Sanh khép chặt. Mu bàn tay bị nó cắn đến đau buốt “Dịch Tiểu Liêu, có mau nhả ra không.” Thấy nó không thêm phản ứng, Bách Sanh xoay người cuối xuống cắn vào mũi nó

Tiểu Liêu đau, cử động trong miệng dừng lại, nhưng ánh mắt tỏa ra một luồng nhiệt, Bách Sanh chưa kịp phát hỏa thì đã thấy nó há miệng muốn khóc lớn. Bách Sanh vội vàng nhanh tay lẹ mắt bịt miệng nó lại, động tác vô cùng mạnh bạo, trực tiếp làm nó ngã lên trên giường, cảm thấy nó không khóc ra tiếng, Bách Sanh thở phào nhẹ nhõm. Không giỡn được, nếu như để ông già tính tình nóng nảy kia nghe được, còn không lột da hắn.

Tiểu Liêu bị hắn bịt miệng, khóc rung lên, miệng thở khó khăn, lồng ngực cũng không theo kịp hô hấp. Cái mũi thì bị tay hắn che đến hơn phân nửa. Tiểu Liêu đưa tay lên gỡ tay hắn, nhưng gỡ không ra. Thế là ...

Bách Sanh chỉ cảm thấy có thứ gì đó mềm mềm ướt ướt trong lòng bàn tay hắn. Bàn tay có 1 cảm giác tê dại, cảm giác thật quái lạ. Trùng mắt nhìn người dưới thân mình, mắt ngập nước. Muốn tìm bóng hắn trong đó cũng không thấy.

Tiểu Liêu vốn là muốn cắn tay hắn, nhưng mà ... lại quên là miệng mình đã bị bịt kín. Thế là, nó thè đầu lưỡi ra liếm liếm tay hắn. Chỉ là nó không ngờ được cái phản ứng khó hiểu của Bách Sanh, giống như ... là đang bị nó dọa đến thất thần. Chẳng nhẽ, hắn lại sợ như thế. Thế là, nó nghĩ muốn làm thêm lần nữa.

Bách Sanh lần này thật sự là bị dọa đến hết hồn rồi, cả người đờ đẫn tại 1 chỗ. Toàn thân bị 1 dòng điện truyền từ lòng bàn tay truyền thẳng lên não, đánh tan mọi thứ. Nháy mắt mơ hồ, trống rỗng.

Tiểu Liêu phát hiện Bách Sanh có biểu hiện khác thường. Cái trò đùa dai đó bỗng biến thành sự phản kích vui sướng trong lòng. Lúc đó nó lại muốn vươn đầu lưỡi ra liếm tiếp. Bách Sanh dường như bị dòng điện cực mạnh truyền đến nhảy dựng lên. Từ trong người nó văng ra.

Tiểu Liêu nheo mắt lại cười. Thì ra là Bách Sanh sợ nhất là cái này, rốt cuộc đã để nó bắt được 1 nhược điểm của hắn. Nó cười gian xảo như con hồ ly nhỏ “Bách Sanh, tôi biết ... 1 bí mật rồi”

“?” Bách Sanh hồn phách còn chưa được trở về, đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nó.

Tiểu Liêu xoay người lại “Không nói anh biết.”

“.....” Bách Sanh cảm giác như cả phòng ngập tràn khí nóng, cổ họng khô hốc không nói nên lời. Khiến cho tim hắn cứ thế đập nhanh khác thường, hắn nhanh chóng đi xuống lầu “..... Mau chóng đi ngủ” nhưng trước khi đi vẫn không quên gom hết mớ truyện tranh trên sàn. Tiểu Liêu chìa tay như mún chém giết người trước mặt. Bách Sanh liếc mắt 1 cái khiến cho nó ngoan ngoãn ngồi lại trên giường. Nhìn thấy Bách Sanh mở cửa bước ra. Tiểu Liêu nắm chặt bàn tay, lần sau nó nhất định phải tìm cơ hội cướp đồng truyện tranh đó lại. Dù sao bây giờ đã có cái để uy hiếp hắn rồi.

Thế là

*

Trên sân bóng ...

“BÁCH SANH CA CA ... CỐ LÊN.” một thanh âm lớn cao vang ra từ trong đám người đang vây xem trận bóng.

Bách Sanh đang muốn ném cầu vào rồi nghe thấy tiếng kêu lớn thoáng chút rung lên. Đường parabol hoàn mỹ ban đầu tự động lệch hướng bóng văng ra ngoài. Bách Sanh gầm 1 tiếng quay đầu nhìn về hướng có âm thanh phát ra, trùng mắt nhìn người khởi xướng.

Tiểu Liêu che miệng lại, nhìn trái rồi nhìn phải, trong miệng lẩm bẩm “Anh ta không thấy mình, không thấy mình”

Bách Sanh ném cho nó mấy ánh mắt sắc lẹm cảnh cáo. Tiểu Liêu hót môi, nhìn thấy Bách Sanh ném bóng vào rồi, Tiểu Liêu không kìm được lớn tiếng la lớn “BÁCH SANH CA CA, ĐẸP TRAI QUÁ.”

Bách Sanh nghe thấy lần nữa giật mình gần như đứng không vững, bị đối thủ va vào 1 cái cướp mất bóng. Bách Sanh nghiêm mặt nhìn về phía đám người trên bu xem đó. Tiểu Liêu đã sớm co giò chạy mất rồi.

Trong nhà ăn

“Bách Sanh ca ca.”

Bách Sanh vừa mới nuốt 1 muỗng cơm chưa trôi nghe thấy tiếng nói gần như sắc mà ho ra 1 tiếng. Cứ như là 1 âm thanh ma quỷ. Lúc này lên lớp cũng nghe âm thanh này lảng vảng bên tay không cách nào gạt đi được.

Dịch Tiểu Liêu làm sao biết được bản thân mình đã dọa người ta khấp vía thế nào. Còn vô ý chạy đến hạ thấp người đưa chén canh qua “Bách Sanh ca, anh từ từ thôi, đâu phải còn bé, như vậy rất khó coi.”

Bách Sanh trợn mắt nhìn nó “Dịch Tiểu Liêu, sau này đừng có đột ngột mà xuất hiện sau lưng tôi, còn nữa đừng có tự tiện thêm vào sau tên tôi chữ “ca ca” đáng chết đó.”

“....” Tiểu Liêu cắn chiếc đĩa vừa mới cầm lấy, trong đầu “Ding” 1 tiếng, để chiếc đĩa lại bàn ăn, lần nữa đứng lên. Bách Sanh cùng Thiên Bắc ánh mắt nghi hoặc, nhìn thấy nó tay bưng khay thức ăn đi ra bàn phía sau lưng Bách Sanh, kêu 1 tiếng to “Bách Sanh ca, tôi là Tiểu Liêu, tôi ở phía sau anh.”

“Sặc” Thiên Bắc bị sặc 1 tiếng.

Mọi người trong nhà ăn đều hướng về phía họ. Bách Sanh cắn răng, túm lấy Tiểu Liêu ngồi xuống “Tiểu Liêu cô suốt ngày xuất thần nhập quỷ, như âm hồn chưa tan, rốt cuộc là cô muốn cái gì?”

“Lấy lòng anh.” Tiểu Liêu làm bộ mặt vô tội, nó đã làm rõ ràng như vậy mà hần ta vẫn không hiểu sao?

“Lấy lòng?” Bách Sanh cùng Thiên Bắc không khỏi sửng người.

“Tiểu Liêu, em làm gì mà phải lấy lòng Bách Sanh.” Thiên Bắc thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra, 2 ngày trước còn như nước với lửa mà.

“Tại vì Bách Sanh có thứ đó đó mà em muốn.” Tiểu Liêu tủm tủm cười bắt đầu ăn, lần trước Bách Sanh giận, là vì đã xem mở truyện tranh kia. Cái truyện tranh đó, tuy là nó không biết có vấn đề gì, nhưng mà hình như là ... con trai không thích xem, chắc chắn là do ganh tỵ mà thôi. Đâu phải là nó làm cho cái nhân vật trong truyện tranh đẹp đến vậy đâu. Tiểu Liêu vừa ăn vừa như là được đi vào cõi tiên. Cho nên không muốn nói cho Thiên Bắc biết điều đó, vì mỗi người đều có 1 điểm đen tối trong lòng mà.

Bách Sanh nhú mày “Thứ đó đó là cái gì?”

“Cái thứ mà thích thích đó.” Tiểu Liêu trả lời mà không dám ngẩng mặt lên, truyện tranh á, nó thích xem truyện tranh.

Thiên Bắc nghi ngờ nhìn về phía Bách Sanh, Bách Sanh hất mày ngụ ý rằng hần chẳng biết nha đầu đó đang nói đến cái gì.

“Nè, Dịch Tiểu Liêu, mấy thứ đó là cái quỷ gì.”

“Bách Sanh nói dối là không tốt đâu, tôi sẽ cắn anh đó.” Rõ ràng là lấy hết truyện tranh yêu quý của nó đi, mà bây giờ còn vậy, nghĩ lại nó thấy hần hình như là muốn chơi xấu.

“....” Bách Sanh nhớ đến cái cảnh lần trước, nhất thời cảm thấy trong lòng bàn tay rung nhẹ lên.

Thiên Bắc nhìn thấy Bách Sanh sắc mặt từ trắng biến sang hồng sau đó biến thành đen “Anh làm cái gì con bé rồi, thái độ sao mà chuyển 180 độ vậy.”

“Là cô ấy làm cái gì tôi á” Bách Sanh cảm giác buồn bực vô cùng, con nha đầu chết tiệt kia.

“?” Nhìn thế nào cũng giống là Bách Sanh đã làm cái gì gì Tiểu Liêu hơn, Thiên Bắc trừng ra cái vẻ mặt không tin vào bộ dạng người bị hại của Bách Sanh.

“Ê, ánh mắt đó là sao, ai mà có hứng thú với đứa con nít” Bách Sanh rầu rĩ trả lời.

Thiên Bắc hạ mi, làm bộ dạng từ chối tiếp tục cho ý kiến. Còn Dịch Tiểu Liêu thì làm như sợ thiên hạ không loạn vẫn tiếp tục ném bom “Thiên Bắc, yêu ... yêu là cái gì”

“Phụt.” Thiên Bắc cười sặc sụa với cái bộ dạng không kiên cử gì của nó, anh nắm khăn lên lau miệng “Dịch Tiểu Liêu, em là con gái đó, nói cái gì đâu không vậy.”

Quả như nó đoán, mấy bạn nam thì toàn là ganh tỵ, đột nhiên lúc này trong đầu nó lóe lên 1 ý nghĩ, cho nên việc truyện tranh nó càng không thể nói. Nó nắm chặt tay, xoay người “Bách Sanh, tối nay tôi tìm anh, ở phòng, chờ tôi nhé.” Lén tìm hần thương lượng chuyện truyện tranh coi bộ tốt hơn.

Bách Sanh khóe mắt ngây ngô “Dịch Tiểu Liêu.”

“Bách Sanh, anh thật là không có làm gì con bé sao?” Thiên Bắc ngẩng mặt, có chút lo lắng nhìn bóng dáng vừa đi vừa ca của nó dần khuất xa “Con bé ... không hợp đâu.”

4. Chương 4: Nhịp Tim

Ngón tay thon dài của Bách Sanh lướt trên bàn phím. Lông mi cong sụp xuống. Tầm mắt thì vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính. Thùy trắng thì bị khiêu khích đến giựt nhẹ, mặc cho người nào đó đang ngảng đầu ngồi nhìn mình gần nửa giờ đồng hồ, nhìn đến xương sống hằn lạnh cả lên.

“Dịch Tiểu Liêu, mắt không mỏi à?” Bách Sanh liếc nó 1 cái, cái nhìn như thách thức xem coi nó có thể kiên nhẫn ngồi nhìn như thế thêm bao lâu.

Tiểu Liêu mỉm cười, lắc đầu, tiếp tục chống cằm “Tôi kiên quyết rồi, sẽ thế này cho đến cuối.” nó lầm bầm nói.

Lại thêm 10 phút trôi qua ...

Bách Sanh ngừng việc đang làm, chuyển qua ghế dựa. Cảm giác kinh dị cứ quẩn quanh đầu đó, nhẹ chân đạp cho ghế dựa lắc lư trong khoảng không “Dịch Tiểu Liêu, tính kiên nhẫn quả là không tồi, sao không thấy quyết tâm này đặt vào bài học.”

Tiểu Liêu ánh mắt né tránh, vẫn như trước không nói gì, tranh cãi với anh tôi mới không thêm làm đầu.

Bách Sanh híp một mắt “Xem ra muốn đánh trận dài với tôi, được thôi, để coi tôi và cô ai sẽ kiên nhẫn hơn.”

Tiểu Liêu nhìn thấy hằn nhìn mình chăm chăm nên đem chủ lực chuyển hết sang máy tính. Băng ghế phía trước xê dịch, tiếp tục cố gắng duy trì ý thức.

Lại thêm 10 phút

Cảm giác được bên người có hơi thở nhẹ, Bách Sanh ngừng động tác. Quay đầu nhìn, thấy Tiểu Liêu đã nằm sấp trên bàn ngủ. Khẽ thở dài, Bách Sanh khẽ vỗ vai nó “Dịch Tiểu Liêu, về phòng cô ngủ đi.” Vỗ vài cái không thấy phản ứng, Bách Sanh tiến đến gần chỗ phía trước nó “Dịch”

Tiểu Liêu mở mắt, cười gian xảo, liền nắm lấy tay Bách Sanh cắn lên

“Dịch Tiểu Liêu, cô nghiện cắn người hả?”

Tiểu Liêu phát hiện tuy là Bách Sanh đã giận nhưng mà không có cái vẻ khiếp sợ giống như lần trước. Vì thế, nó quyết định đổi cách, buông tay hằn ra. Hai tay nắm chặt ngón trỏ của hằn ngậm ở trong miệng, nhẹ nhàng liếm liếm.

Bách Sanh cả người cứng sượng, dơ ra. Đờ đẫn nhìn ngón tay của mình bị kẹp giữa cái 2 vành môi màu hồng của nó, cảm giác ẩm ẩm nóng nóng ... Cảm giác như toàn thân có chút gì đó rất khó chịu.

Tiểu Liêu nheo mắt, quả nhiên là Bách Sanh sợ nhất là như vậy. Hằn bây giờ cứ như tên ngốc. Nhìn thấy người mà bình thường lúc nào cũng hốt mặt lên trời vênh vang trở thành kẻ ngốc, cảm giác thật phấn khích. Hành động trong miệng càng mạnh mẽ hơn.

Bách Sanh hô hấp dồn dập, nuốt ngụm nước bọt, hằn dờn ánh mắt “Buông ra.”

Không dễ gì nhìn thấy Bách Sanh lúng túng như vậy, Tiểu Liêu làm sao mà dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Bách Sanh cố gắng dùng sức, ngón tay vẫn còn bị nó cắn. Bách Sanh nheo 2 mắt “Tiểu Liêu, cô thật sự không mở miệng.”

Tiểu Liêu không hé răng, trong mắt lộ nét cười khêu khích.

Bách Sanh nhào đến, trong tích tắc nó chỉ cảm thấy được 1 trận cuồng phong ập đến. Cảnh vật loáng cái vụt qua, muốn phản ứng lại thì thấy chính mình đã bị đặt trên giường. Tiểu Liêu cố động dậy nhưng không thể nó bị ép đến nỗi thở cũng khó khăn, đảo quanh cặp mắt nhìn hằn, Bách Sanh làm thế nào mà lại thích áp chế người ta như vậy, như vậy làm sao mà thở đây?

“Bách Bách Sanh” nó thở hổn hển, tiếng nói của Tiểu Liêu trầm xuống, bởi vì bây giờ trong mắt Bách Sanh nó nhìn thấy cái gì đó rất khác. Nhìn bản thân mình, nó tưởng chừng chỉ thêm chút nữa nó sẽ

bị hấn bổ nhào đến cắn chết. Tiểu Liêu rút cổ lại, lần đầu nó nhận thấy trò đùa của mình đã trở thành nghiêm trọng. Bị cắn chết, sẽ đau lắm.

“Bách Sanh, tôi ... buông trước.”

“Sợ rồi sao?” Ngón tay Bách Sanh khẽ xoa hai má nó, tiếp xúc với sự trắng mịn của làn da nó, cảm giác như chạm vào da thịt như trẻ con, mân mê thật dễ chịu. Tay Bách Sanh giống như bị khổng chế, vuốt nhẹ một đường, khẽ xoa làn môi mềm mại của nó. Nhìn kỹ như thế, thật ra...Tiểu Liêu trông... vô cùng xinh đẹp. Da vẻ rất trắng, đôi mắt thật lớn, rất trong suốt. Khi nhìn mình, lúc nào cũng có bộ dáng ngốc nghếch, mũi cũng nhỏ nữa, nhìn rất muốn cắn một cái.

Tiểu Liêu nhìn người phía trên mình, cặp mắt sâu không đáy như bình thường nay lại tối đen thêm vài phần. Nó cảm giác hơi hấp của mình ngày càng gấp, nhất định là do bị đè quá lâu “Bách Sanh Thế này ... không thoải mái.”

Bách Sanh lấy lại tinh thần, hấn bối rồi đứng dậy ngồi lại trên giường, quay nhìn nơi khác “Dịch Tiểu Liêu về sau không được tùy tiện cắn tôi.” nghĩ lại thấy có điều không ổn, xoay người nghiêm mặt cảnh cáo “Càng không được cắn người khác, có biết chưa?”

“Nghe ... nghe thấy rồi.” Tiểu Liêu há hốc miệng thở khó, phát hiện là trò cắn người này thật không vui, bộ dạng bị chọc giận của Bách Sanh thật đáng sợ ...

*

Cả đêm Bách Sanh cứ nằm trên giường lẳng qua lộn lại vẫn ngủ không được. Nằm mơ, nửa đêm chợt tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn nóc nhà đen như mực. Trong đầu cứ lảng vảng cái giấc mơ ban nãy, trong mơ hấn thấy Tiểu Liêu giương đôi môi đỏ của nó, hấn sờ sờ phía dưới cơ thể, thấy ẩm cả nệm giường. Đứng dậy hướng đến phòng tắm, đánh chết hấn cũng không tin, bản thân ... rõ là 1 giấc mơ ngu ngốc mà ... hơn nữa hấn còn ... thôi được rồi cứ thay ga giường trước đã ...

Ngày thứ 2, Bách Sanh mang mớ truyện tranh đưa cho Tiểu Liêu rồi đi, không thèm nhìn nó lấy 1 cái. Tiểu Liêu ôm đồng hồ bảo bối của mình mặt cười thật vui vẻ.

Nhưng mà Bách Sanh sao lại giận nữa rồi. Lại không thèm để ý nó nữa rồi. Thật là người gì mà khó hiểu. Nghĩ thế lại thôi, nó không thèm để ý, cả ngày không ai ức hiếp thật là thoải mái.

Lúc tan học, Bách Sanh nhìn thấy chỉ có mình và Thiên Bắc. Bác Trương lái xe, xe đường như cũng muốn nổ máy chạy. Hấn nhìn qua người bên cạnh mình hỏi “Tiểu Liêu đâu?”

“À, nói là trong lớp có hoạt động, kêu chúng ta đi trước, chút nữa chú Trương lại quay lại đón con bé cũng được.”

Bách Sanh không nói gì, quay về dựa lưng vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Buổi tối, lúc ăn cơm chiều thấy Tiểu Liêu vẫn chưa quay về. Dịch Phong và Tưởng Mạch thường trong thời gian này rất bận cho nên thường là rất ít khi ở nhà ăn cơm. Trên bàn chỉ có Bách Sanh cùng Thiên Bắc 2 người thôi. Bách Sanh mắt nhìn đồng hồ ở phòng khách, đã 7 giờ rồi, nha đầu này tại sao còn chưa về.

“Chút nữa tôi vào trường, coi thử coi sao Tiểu Liêu giờ này vẫn chưa về. Chú Trương nói ở ngoài cửa trường không có ai đứng đợi, gọi điện thì cũng không ai bắt máy.” Thiên Bắc nói.

Bách Sanh ngẩn 1 chút, nghĩ cũng không nghĩ liền nói “Tôi đi, cậu ở nhà.” nhìn ánh mắt kinh ngạc của Thiên Bắc, Bách Sanh cuối đầu ăn “Vớ của tôi để quên trên lớp, sẵn tiện đến đón cô ấy luôn.”

Ăn cơm xong, Bách Sanh lên xe đi, Thiên Bắc nhìn xe chậm chậm đi, bộ dáng có chút suy tư.

Bách Sanh vào vườn trường liền tiến ngay về phía khối phòng trung học cơ sở. Điện thoại trong tay tự động trượt bấm số của Tiểu Liêu, nhưng không ai bắt máy. Bách Sanh tiến đến 2 phòng học của khối lớp 9 cũng không thấy ai đứng đợi. Xem ra hình như các bạn học đã đi về hết rồi. Hấn đứng ở cửa phòng học, mắt nhìn bốn phía. Sắc trời đã dần chuyển tối, một số nơi đã tối hẳn. Không có dấu hiệu nào là vẫn còn có người.

Tiểu Liêu tuy là khờ khạo nhưng mà rất hiểu chuyện chưa bao giờ đột nhiên biến mất khiến người nhà phải lo lắng. Nghĩ thế, trong lòng Bách Sanh có chút lo sợ, không biết là nó đã gặp chuyện gì?

Bách Sanh tìm khắp khu sơ trung, rồi đi lên hành lang tầng 1 xem, dị động không ngừng gọi. Trời đã hoàn toàn tối sầm lại. Bách Sanh ở tại cửa cầu thang, không biết phải làm cái gì bây giờ, điện thoại thì vẫn im lặng 1 cách đáng sợ. Hắn tựa người vào vách tường. Chú đi tuần tra các phòng học giờ cũng đã ngủ say. Chợt hắn mơ hồ thấy chút ánh sáng, đi chậm chậm qua, hình như là từ buồng vệ sinh bên kia truyền tới, lúc sáng lúc tối.

Từ từ tiến đến gần, hắn nghe thấy hình như có tiếng nhạc phát ra bên trong. Bách Sanh nghe ra được đó chính là nhạc chuông điện thoại của Tiểu Liêu. Tiếng chuông là 1 bài hát đồng dao ... cái gì mà con ong nhỏ gì đó ... cái gì mà giọng cô gái ngọt ngào đến chết người. Lúc xưa hắn thật sự ghét bài hát đó. Bây giờ nghe thấy lại thấy nó thật êm dịu tự nhiên. Thì ra do tiếng nhạc chuông di động vang ra độ rung quá mức, làm cho bóng đèn bị tắt và bởi vì nó ngay gốc rễ cho nên lúc này hắn cũng không phát hiện ra

“Dịch Tiểu Liêu, cô ở bên trong phải không?” Bách Sanh gõ cửa nhà vệ sinh

“Bách Sanh.” Tiểu Liêu nghe được giọng nói quen thuộc, lập tức vui mừng gõ vào cánh cửa “Tôi ở bên trong.”

Bách Sanh mở mắt “Tôi vào được không?” dù sao cũng là phòng vệ sinh nữ, không biết bên trong đang là tình huống gì, hắn nghĩ nên hỏi Tiểu Liêu trước 1 tiếng.

Đi vào phía sau nhìn vào thấy túi xách Tiểu Liêu nằm dưới đất, di động thì nằm trên túi xách vẫn không ngừng phát sáng.

“Tiểu Liêu.”

“Tôi ở trong này.” Bách Sanh nhìn thấy 1 cánh cửa bên ngoài dùng đồ chặn lại, cơ bản bên trong không thể nào ra. Dời mấy thứ đó đi, mở cửa ra liền thấy Tiểu Liêu ở bên trong, 2 tay ôm lấy nhau, tóc tai ướt sũng dính trên mặt, quần áo cũng ướt nhem.

Bách Sanh giận tái mặt “Là ai làm?”

Chân Tiểu Liêu hơi rung lên, tay vịn vách tường muốn đứng lên nhưng vẫn còn rung rẩy, Bách Sanh toan bước qua đỡ nó. Tay cho đến quần áo trên người nó đều là thứ nước dơ bẩn. Trong lòng không thể nói rõ được cảm giác lúc này, chỉ cảm thấy như ngực bị cái gì thêu đốt, rất là bức bối.

Tiểu Liêu sờ chân mình “Không sao, tại tôi không cẩn thận, lần sau, cẩn thận hơn là được rồi.”

“Cái gì mà cô không cẩn thận.”

Tiểu Liêu đứng dậy, nhẹ nhàng mỉm cười “Lần sau cẩn thận hơn, sẽ không bị lừa.”

Bách Sanh yên lặng, đợi nó bước đi, Tiểu Liêu chân vẫn còn chút rung rẩy, ráng xoay người lại nhặt lấy túi xách. Bách Sanh ngồi xổm trước nó “Leo lên.”

Tiểu Liêu có chút bất ngờ, Bách Sanh thì xoay mặt đi “Tôi không có đủ kiên nhẫn chờ cô khép khà khép khiến về nhà đâu.”

“Ồ” nó vội vàng ngồi lên lưng hắn, nhẹ giọng “Nhưng mà, người của tôi ướt ... sẽ làm ướt anh”

Bách Sanh dịu giọng “Không sao, dù gì công cô về, tôi cũng sẽ tắm mà.”

“Tôi rất nặng không?”

“Ừa.”

“Việc hôm nay...” nghĩ lại ở chung 8 năm, hắn rất ít quan tâm đến việc của nó, vì việc nó ở lớp thường bị trêu chọc là chuyện đương nhiên. Nhưng mà hắn đó giờ đâu thêm quan tâm.

Tiểu Liêu yên lặng hồi mới nói “Không sao, bình thường rất cẩn thận, hôm nay là ngoài ý muốn.”

Bách Sanh không nói nữa, trong lòng cảm thấy rầu rĩ. Tiểu Liêu rất đơn thuần, gặp những chuyện thế này nhất định không nói với Thiên Bắc càng không nói với ba mẹ. Có lẽ vì nó nghĩ rằng mình chỉ là con nuôi nhà họ Dịch, nên trong tiềm thức luôn có cảm giác không trọn vẹn.

Tiểu Liêu biết mình là được nhận nuôi, chỉ mới mấy tháng là đã được Tưởng Mạch mang về.

Nó biết sự tồn tại của mình là không được mong muốn, ngoại trừ cái này thì cũng chẳng hề nghĩ qua ý nghĩa của tên nó, quá khứ của nó, mọi thứ đều không có. Có người nói, cha mẹ của nó có quan hệ huyết thống cho nên nó mới có điểm ngớ ngẩn. Tiểu Liêu cũng không biết là bản thân mình không toàn vẹn, chỉ cảm thấy bản thân so với người khác gốc hơn 1 tí thôi.

“Về sau, nếu gặp việc như vậy nhớ lập tức nói cho tôi biết” Bách Sanh công nó ngang qua vườn trường, ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống vườn, thứ ánh sáng mờ nhạt đó loan theo những bóng cây già loang lổ.

Cảm giác được người phía trên đang cười lên, Bách Sanh tỏ ý không vui, vỗ vào hông nó 1 cái “Cười cái gì?” Bị đánh vào phía sau có chút xấu hổ nên đã yên lặng.

Tiểu Liêu ghé vào tai hắn thở thở “Bách Sanh, anh làm gì mà học cách nói chuyện của tôi vậy!”

Bách Sanh cũng cảm thấy được mình nói chuyện giống cách của nó, chỉ 1 câu mà bị đứt đoạn mấy lần, nhin không được cười nhẹ “Tôi vui, không được sao!”

Tay của Tiểu Liêu vòng chặt quàng vào cổ hắn, đầu hướng về trước cọ cọ “Bách Sanh, cảm ơn.”

Bách Sanh cảm giác được lưng mình như bị sượng cứng, miệng lắp bắp nói “Cho nên, sau này cô phải dữ lên, ai mà ăn hiếp thì phải về nhà nói cho tôi liền, biết chưa?”

Dịch Tiểu Liêu lăm bầm “Chẳng phải anh cũng thường xuyên ăn hiếp tôi sao!”

“....”

Bách Sanh ghen lời, trong khắc này, hắn đột nhiên nghĩ. Tiểu Liêu cứ như thế này, mai một rời khỏi Dịch gia thì làm sao mà sống?

5. Chương 5: Cõi Lòng

Mang Tiểu Liêu đặt vào trong xe, lão Trương thật sự kinh hãi, rất lâu sau mới mở miệng hỏi “Tiểu thư, sao thế này.”

Tiểu Liêu cầm lấy khăn giấy mà Bách Sanh đưa từ từ lau mặt “Không việc gì đâu chú Trương, là cháu không cẩn thận bị ngã thôi.”

Lão Trương cũng biết là không nên lăm lời, Bách Sanh nhìn lão Trương 1 lúc nói. “Chú Trương đi ngang qua tiệm thuốc, dừng lại 1 chút”

“Dạ”

Xe dừng ở trước tiệm thuốc, Bách Sanh vào mua thuốc cảm và thuốc hạ sốt. Mang tất cả nhét vào túi xách Tiểu Liêu “Để phòng ngừa, cô từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, nhớ giữa đêm nóng sốt không có thì nguy.”

Tiểu Liêu không nói gì, nhận lấy tất cả những thứ đó.

Về đến nhà họ Dịch, người làm trong nhà đã chuẩn bị thức ăn, Tiểu Liêu tắm rửa thay quần áo rồi đi xuống nhà nhìn thấy Bách Sanh chưa về phòng mà vẫn ngồi đó “Anh không ngủ sao?” Tiểu Liêu ngó thấy đồng hồ trong sảnh đã điểm 11h rồi.

“Tôi đang chờ xem 1 trận bóng, bắt đầu ngay bây giờ.” Bách Sanh liếc mắt nhìn nó.

Tiểu Liêu cũng thôi để ý hắn, đi đến bàn ăn, nhìn trên bàn ngập đồ ăn, tủm tỉm cười rồi bỏ nhào đến “A, đói chết rồi.” Cầm 1 cái chân gà rồi bắt đầu ăn, Bách Sanh từ xa trừng nó bằng ánh mắt chán ghét “Không có chỗ nào giống con gái.”

Tiểu Liêu miệng ngậm chân gà lăm bầm “Tôi từ trên xuống dưới đều giống con gái.”

Bách Sanh hé miệng cười nhìn nó ăn đến độ dính cả nước sốt “Dính đầy miệng kìa.”

“Á” Tiểu Liêu ngừng tay, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn, vương đầu lưỡi liếm đi phần nước sốt dính trên miệng.

Bách Sanh nghe tiếng nó, quay mặt nhìn thấy động tác này, chỉ cảm thấy như đại não muốn oanh tạc 1 tiếng, lập tức nhìn đi chỗ khác, lớn giọng nói “Dịch Tiểu Liêu, ăn cái gì thì ăn, mắc gì phải thè lưỡi ra.”

“.....” Tiểu Liêu bị dọa, cái lưỡi vươn được 1 nửa rồi cũng phải lập tức rút về, nhẹ nhàng chùi miệng.

Bách Sanh cảm thấy cổ họng nóng rang, ném cái điều khiển trong tay “Tôi lên lầu.” Đi đến cửa cầu thang, dừng bước “Tôi thấy không thoải mái, thì phải lập tức uống thuốc đó.”

“Ồ” Tiểu Liêu tiếp tục chiến đấu với 1 cái chân gà khác, đại khái trả lời hắn 1 tiếng.

Bách Sanh cười “Thật đúng là nha đầu ngốc.”

Trở về phòng, Bách Sanh nằm trên giường, thầm than thở. 18 tuổi rồi, hắn không phải giống nha đầu kia cái gì cũng không hiểu, không biết. Nhìn sự tình trước mắt hắn biết là rất nguy hiểm. Có thứ gì đó sắp phát sinh, hắn không thể ... hắn phải lập tức bắt mình chặt đứt. Cuộc sống của hắn, bởi vì những chuyện 10 năm trước, hắn có lý tưởng, có mục tiêu cần thực hiện, không cho phép bản thân hứa hẹn cùng ai bất cứ gì, cũng không muốn bị ràng buộc.

Buổi sáng là thời điểm Dịch Phong ngồi ở đại sảnh xem báo. Dịch Phong tuy là công việc bận rộn, rất ít khi ở nhà nhưng sáng nào cũng nhất định dùng buổi sáng cùng gia đình. Cuối tuần, ngày nghỉ cũng không có ngoại lệ. Điểm này thì Bách Sanh, Thiên Bắc kể cả Tiểu Liêu cũng có chút oán giận, là học sinh ai không muốn tranh thủ lúc cuối tuần mà ngủ nướng tự nhiên bây giờ phải ngồi đây. Nhưng mà đã là người của Dịch gia thì phải ngoan ngoãn nghe theo lời chỉ thị của thị trưởng.

Sáng thứ bảy, bị Tưởng Mạch gọi dậy, dưới mắt Bách Sanh lộ rõ quần thâm, bưng tách cà phê uống lấy lại tinh thần. Thiên Bắc vừa uống sữa vừa nhìn hắn “Tôi qua ngủ không ngon sao? Trên mắt có quần thâm gòi kìa.”

Bách Sanh nhéo nhéo ấn đường, nhỏ giọng nói “Tôi qua xem NBA toàn sao thi đấu, quy tắc này của nhà mình bao giờ mới thay đổi vậy, này có giống ăn sáng đâu, chỉ thấy ngọt ngọt thôi.”

Dịch Phong ở phía sau tờ báo nói đến 1 câu “Chờ con đủ lông đủ cánh rồi thì không cần nghe lão già này nói nữa.”

Thiên Bắc lè lưỡi “Cha chúng ta lỗ tai thiệt thính, đặc biệt mẫn cảm với những âm thanh len lén nha.”

“Nhớ là ba các cậu tốt xấu gì cũng xuất thân từ quân ngũ.” Lời nói Dịch Phong lần nữa truyền tới

Hai người không vội lên tiếng, vắn vẹo ngồi ngay người lại.

“Lập tức thi vào đại học đi, nói trước cho 2 đứa biết mà tính toán đi.” Dịch Phong dù ở nhà vẫn giữ vắn tắc phong của 1 vị lãnh đạo, việc gì nói ra thì mọi người đều phải làm theo.

“Ba con chuẩn bị thi lên trường quân đội.”

Dịch Phong nghe vậy ngẩng ra khỏi mặt báo, Thiên Bắc nhìn khê 1 cái, Dịch Phong yên lặng 1 lúc rồi “Ừ” 1 tiếng.

Thiên Bắc mỉm cười, đây là biểu hiện hài lòng của lão đương gia nhà anh. Chuyển hướng nhìn sang thấy Bách Sanh đang đắm chiêu, khua khua cánh tay hắn “Còn con?” Dịch Phong cũng nhìn hắn, đây là đứa con ương nhất trong nhà, cũng rất khó nắm bắt. Ông thật không biết là trong lòng hắn muốn cái gì.

“Con học cảnh sát.” Bách Sanh nói không ngẩng đầu lên.

Mọi người trên bàn không nói gì, Tiểu Liêu lăm lăm “Cảnh sát hả?” Bộ dạng Bách Sanh mà mặc đồ cảnh sát, đẹp trai lắm, chắc chắn đẹp đã man lun. Nhưng mà bộ dạng lưu manh xứng với nụ cười gian ác của hắn hơn, Tiểu Liêu lắc đầu.

“Sao?” Bách Sanh trừng mắt nhìn nó.

“Khí chất không hợp, sẽ dọa đến người khác.” Tiểu Liêu vô tư nhái theo động tác của Bách Sanh.

Bách Sanh cau mày dọa nó “Dịch Tiểu Liêu, cô muốn chết có phải hông?”

“Không hợp thì nói không, nhìn anh giống lưu manh hơn.”

Bách Sanh cười lạnh “Cô giỏi coi tướng quá ha, dám đem tiền đồ của tôi ra xem, được lắm.”

Nghe mùi thuốc súng lại nổ lên, Tưởng Mạch quay ra sau mỉm cười “Con thích là được rồi, mẹ ủng hộ con, chỉ là học cảnh sát thì có phải sẽ không thể ở lại thành phố N?”

“Dạ, qua thành phố B.”

Dịch Phong buông tờ báo trong tay ra “Con quyết định rồi?”

“Dạ.” Bách Sanh vẻ mặt kiên định, ý niệm này hẳn đã dự tính mười mấy năm nay rồi.

“Đây là quyết định quan trọng, không giống như là kỳ chọn vào cao trung, không thích thì không học.” Dịch Phong rất nghiêm túc nói.

Bách Sanh buông muỗng nữa trong tay, nhìn về phía Dịch Phong nói “Con khẳng định.” Dịch Phong khé miệng lộ ra nụ cười khó nhận ra. Bách Sanh thì cuối đầu nháy mắt cùng với Tiểu Liêu, nó lập tức cong mắt lên mỉm cười lấy lòng hẳn. Dù sao đây là con đường riêng mà Bách Sanh muốn hướng cho bản thân. Đả kích lòng tin của người khác là không tốt.

Bách Sanh nhìn thấy bộ dạng nó hướng mắt nhe răng nhìn hẳn cười, sững lại, vội vã cuối đầu tiếp tục ăn. Tiểu Liêu trong lòng nghĩ thầm, người này thật không gì thay đổi, mới hôm còn bình thường hôm nay lại kỳ quặc khó hiểu, không lẽ là tại nó nói hẳn giống lưu manh, thật là quá nhỏ mọn mà. Có cảnh sát nào mà nhỏ mọn như vậy.

“Tiểu Liêu, sắp thi cũng phải cố gắng nhe, không được lười biếng” Tưởng Mạch bên cạnh sờ sờ tóc nó thái độ cương chiều vô cùng.

“Dạ, dì Mạch yên tâm con sẽ cố gắng.” Tiểu Liêu tiếp tục ăn, rồi sau đó như có điều gì phân vân nhìn Tưởng Mạch nói “Dì Mạch, thi xong, có thể tiếp tục học đàn dương cầm, phải không?” Tiểu Liêu vẻ mặt kỳ lạ hơn thường. Nói về phương diện âm nhạc thì nó giỏi hơn người nha, lớp 8 thì đã đạt cấp nghiệp dư độ 10 gòi đó.

“Đương nhiên có thể, Tiểu Liêu thích cái gì nói với dì, mọi người nhất định ủng hộ con, nhưng mà trước tiên phải thi cho tốt nhe.”

“Dạ, được ạ.” Tiểu Liêu cao hứng gật đầu mạnh 1 cái.

Dịch Phong nhìn Thiên Bắc, sau đó hướng đến Tiểu Liêu nói “Tiểu Liêu sau này ôn tập với Thiên Bắc, cái gì không hiểu cứ hỏi Thiên Bắc.”

“Dạ.”

Bách Sanh ở đối diện mắt nhìn nó, rồi lại cúi xuống tiếp tục ăn.

*

“Tiểu Liêu, có cái gì không hiểu không?” Thiên Bắc nhìn hồi lâu cũng không thấy Tiểu Liêu hỏi gì, có chút khó chịu.

Tiểu Liêu cuối đầu nhìn phương trình trước mặt “Em tự làm, không cần anh.”

Thiên Bắc 1 tay chống cằm nhìn nó “Không thể ngờ được là, Tiểu Liêu của chúng ta rất có khí phách nha, tốt lắm, cố lên.”

Tiểu Liêu từ sách bài tập ngẩng đầu lên “Thiên Bắc, anh muốn chết sao?”

Thiên Bắc sững cái, cười lớn “Dịch Tiểu Liêu, em học thói xấu của Bách Sanh rồi, nói chuyện cứ như anh ấy.”

Tiểu Liêu nhìn Thiên Bắc 1 lúc lâu, sau đó toàn bộ ngũ quan trên mặt đều chụm về 1 chỗ nói “Em không muốn biến thành lưu manh.”

Thiên Bắc không kiềm chế được nữa cười to “Được rồi, không chọc em nữa, nhưng mà anh vẫn thích em giống trước á, con gái đừng có suốt ngày dành nói với người ta, đặc biệt là em.”

“Em?”

Thiên Bắc nói xong có chút hối hận, chủ ý của anh lúc đầu là nói Tiểu Liêu suy nghĩ chậm chạp không nên cứ cùng người khác đấu võ mồm, chỉ có hại thôi. Nhưng mà khi nhìn thấy cặp mắt Tiểu Liêu liếc nhìn anh, mới có chút hối hận sao lúc này không nói ra những điều trong đầu nghĩ. Anh đưa tay sờ tóc Tiểu Liêu “Bởi vì Tiểu Liêu rất ngoan, lanh lợi thêm chút càng tốt.”

Tiểu Liêu ánh mắt cong lại như lưỡi trăng “Thiên Bắc vào đại học, có còn ở thành phố N nữa không?”

“Còn.” Thiên Bắc gật đầu nhìn thấy Tiểu Liêu vẻ mặt hớn hởi, Thiên Bắc ngờ vực “Làm sao vậy, nha đầu ngốc vui cái gì vậy?”

“Sau này, có thể thường gặp mặt Thiên Bắc.”

Ngọn đèn nhẹ nhàng chuyển ánh sáng, Thiên Bắc nhìn thấy vẻ mặt đơn thuần của nó, anh mỉm cười “Anh phải ở lại, vì lo lắng cho Tiểu Liêu mà.”

“Dạ.”

“Tiểu Liêu ở 1 mình sẽ cô đơn, anh ở lại thành phố N để bầu bạn cùng em.”

“Thích nhất là Thiên Bắc.”

Thiên Bắc ngây người 1 chút, sau đó khẽ cười, nha đầu ngốc này thích là cái gì cũng không biết? Rồi hấn lại tiếp tục cuối đầu làm bài tập “Chờ Tiểu Liêu hiểu được cái gì là thích thì lúc đó Tiểu Liêu mới thật sự trưởng thành.”

Tiểu Liêu nhìn vào 1 góc mặt Thiên Bắc, suy nghĩ 1 lúc, thích? Thích không phải là đối với người khác tốt hơn bản thân mình sao? Nó thích chú Dịch, thích dì Mạch, thích Thiên Bắc, thích ... Bách Sanh?

“Thiên Bắc à, Bách Sanh học cảnh sát ở nơi rất xa.” Dịch Tiểu Liêu 15 năm nay chưa từng rời khỏi thánh phố N, càng không biết thành phố B là ở nơi nào, cách đây có xa lắm không?

Thiên Bắc ngừng viết 1 chút “Phải, rất xa...”

Tiểu Liêu đem cằm chôn giữa 2 tay, có chút thất thần, Bách Sanh vì có gì mà chọn học xa như vậy?

Nếu như cuộc sống tiếp tục trôi qua bình thường như vậy. Bách Sanh nghĩ có lẽ sau này sẽ không có nhiều rối rắm về tình yêu và thù hận. Tiểu Liêu gặp Bách Sanh là do ý trời, không thể tránh khỏi. Trong cuộc đời của Bách Sanh, đã vô tình khắc sâu tên của nó.

6. Chương 6: Bắt Gặp

“Dịch Tiểu Liêu, bạn bè gặp chuyện thế này cậu cũng không giúp, có phải bạn thân không vậy?” Giản Tiểu quàng cánh tay vòng qua người đang đứng ở tường, ánh mắt trượt theo người Tiểu Liêu lượn lên lượn xuống.

Tiểu Liêu xoắn xoắn ngón tay vào nhau “Thiên Bắc, sẽ giận.”

“... Nhưng mà chúng ta sẽ rất nhanh tốt nghiệp.” Giản Tiểu giữ chặt cánh tay Tiểu Liêu lay lay, tóc đuôi ngựa phía sau cũng theo đó mà bay qua bay lại “Cậu á, ngay cả yêu cầu nhỏ xíu của chị em tốt cũng không đồng ý sao!”

“Không được, Thiên Bắc không thích.” Tiểu Liêu vẫn kiên quyết lắc đầu

“Làm sao cậu biết, chỉ là xem phim thôi mà, làm khó anh ta lắm sao.”

“Anh ấy, không thích người lạ.”

“Cho nên mới nhờ cậu hẹn á.” Giản Tiểu trừng mắt nhìn nó, Tiểu Liêu có lúc thật đơn giản dễ bảo, có lúc cũng thật cố chấp. Làm sao để đập bất tỉnh khúc gỗ này đây “Mình với anh ấy cũng đâu xem là người lạ, anh ấy và anh mình là bạn cùng lớp, hơn nữa còn chung 1 đội banh, anh ấy cũng có gặp qua mình mà.”

Tiểu Liêu vẽ mặt đau khổ, lông mày nhau thành 2 lần sóng “Vây, cậu đi đi.”

“Dịch Tiểu Liêu, hôm nay muốn cãi nhau với mình phải không? Chỉ là cùng Thiên Bắc coi phim thôi, cậu làm gì mà khó khăn dữ vậy?” Giản Tiểu cười xấu xa, lại lôi kéo tay áo của nó “Đừng nói là cậu thích Thiên Bắc rồi nha.”

Tiểu Liêu nhìn Giản Tiểu, ngay cả mắt cũng không chớp, nụ cười trên môi Giản Tiểu sượng lại “Sao vậy?”

“Thích.” Tiểu Liêu nghĩ nghĩ nó quả thật không ghét Thiên Bắc

“.....” Giản Tiểu không hiểu nổi là cái người mà bình thường chậm chạp lè mề, lần này sao lại tinh lanh như vậy. Còn dám thản nhiên thừa nhận tình cảm của bản thân nữa chứ.

“Nhưng mà, cậu thích anh ấy, mình cũng rất vui.” Giản Tiểu là bạn tốt của nó, giống như Thiên Bắc đối với nó đều rất tốt. Cho nên nếu họ trở thành bạn bè, nó cũng rất vui. Tiểu Liêu ôm lấy cánh tay Giản Tiểu cười cười “Chúng ta 3 người cùng xem nha.”

“Hả?”

“3 người, cùng xem phim.” Tiểu Liêu nói xong liền kéo tay Giản Tiểu đi về hướng phòng học. Giản Tiểu thở dài, thì ra không phải Tiểu Liêu tinh lanh mà là không hiểu.

Trên đường về nhà, Tiểu Liêu rõ ràng là rất vui vẻ, ngồi 1 chỗ không yên cứ lắc qua lắc lại. 2 cái đùi ở dưới cái váy cũng vì thế mà lúc ẩn lúc hiện. Bách Sanh lấy túi sách che giữa 2 người “Dịch Tiểu Liêu, cô là siêu chân ngắn, lung lay lắc qua lại vận động cũng không dài ra đâu.”

Thiên Bắc buồn cười, nhìn bộ dạng Bách Sanh giận, rồi hướng nói với Tiểu Liêu “Sao vậy, hôm nay hình như có chuyện gì vui lắm hả?”

Tiểu Liêu níu chặt tay áo Thiên Bắc ánh mắt mong chờ nói “Thiên Bắc, đi xem phim nha.” Sau đó lấy trong giỏ ra 3 tấm vé “Cùng đi.”

Thiên Bắc cầm lấy tấm vé xem phim nhìn 1 cái “Công Phu Panda, đây là gu của em ...” Thiên Bắc có chút kinh ngạc nhìn nó “Sao em tự nhiên muốn đi coi phim?”

Tiểu Liêu mất hứng gục đầu xuống đất “Anh không muốn đi?”

“Đi, Tiểu Liêu muốn đi, thì anh đi cùng em.” Thiên Bắc cầm lấy tờ vé trong tay phe phẩy “Buổi tối à, anh biết rồi.”

Tiểu Liêu liếc mắt nhìn Bách Sanh bên cạnh, không tình nguyện lăm lăm qua Bách Sanh “Cho anh.”

Bách Sanh nhận lấy, mắt hướng ra cửa sổ nhìn tấm vé nó đưa “Tôi cũng có?”

“Ừa, chúng ta cùng nhau đi.” Tiểu Liêu nghĩ, nếu như có Bách Sanh đi cùng cũng không sao, vì từ nhỏ 3 người họ đã quen làm cái gì cũng làm cùng nhau rồi mà. Bây giờ nếu mà để Bách Sanh 1 mình ở nhà, thiệt là không yên tâm. Phải bằng mọi cách đưa hắn theo.

Bách Sanh không lập tức nhận cái vé từ tay nó, nhìn 1 lúc, sau đó cười gượng “Cảm ơn, tối tôi có việc, không đi xem được.”

“Cùng đi đi, có chuyện gì hôm khác làm không được sao?” Thiên Bắc nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của Tiểu Liêu cho nên muốn giúp nó cùng khuyên Bách Sanh, ra sức nháy mắt, Bách Sanh cũng vẫn như trước đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Buổi tối, Tiểu Liêu cùng với Thiên Bắc đi vào rạp chiếu phim. Giản Tiểu đã sớm chờ ở đó. Thiên Bắc nhìn thấy Giản Tiểu đứng ở giữa đám người, nhìn Tiểu Liêu bên cạnh rõ ràng đang chột dạ. Hắn thấp giọng nói “Chỉ 1 lần này thôi, lần sau không được làm chuyện này nữa.”

“Dạ.” Tiểu Liêu cười trộm, quả thật là Thiên Bắc rất đằm đằm. Nếu đổi là Bách Sanh chắc đã sớm phát hỏa, nghĩ đến cái người không biết tốt xấu đó, trong lòng vẫn thấy ảm ảm.

“Tiểu Liêu.” Giản Tiểu chạy ra tiếp, nhìn Thiên Bắc cười đến không biết gì “Anh Thiên Bắc, em là Giản Tiểu, em gái của Giản Tiệp.”

“Anh biết.” Thiên Bắc vẫn giọng ôn tồn khiến cho Giản Tiểu càng cảm nhận được sự cao lớn của người con trai trước mắt.

Qua 1 lúc Thiên Bắc nhìn Tiểu Liêu và Giản Tiểu nói “2 đứa ở đây anh đi mua bắp rang và coca, sau đó cùng vào.”

“Dạ”

Nhìn thấy Thiên Bắc đã đi xa, Giản Tiểu kéo Tiểu Liêu lại nói “Thiên Bắc thật sự rất đẹp trai, tính tình lại còn tốt như thế nữa, không biết tại sao trưa nay cậu còn sợ anh ấy giận. Dạng người như anh ấy, chắc chắn không dễ nổi giận.”

Tiểu Liêu tròn trĩnh mắt, đó là tại cậu chưa thấy qua thôi, mắt hướng qua con đường đối diện. Tiểu Liêu ngẩn cả người.

Bách Sanh người này thật sự xấu xa.

Chỉ nhìn thấy ngã tư đường đối diện, thấy hần cùng với 1 cô bé 6, 7 tuổi nói chuyện. Về mặt quả thật rất hung dữ, nó cảm giác cô bé đó đang rất sợ. Bách Sanh còn đánh vào đầu cô bé 1 cái. Tiểu cô nương lập tức khóc òa rồi chạy đi.

“Tiểu Liêu, cậu ở đây, mình đi vệ sinh 1 chút, đừng chạy lung tung.” Giản Tiểu nói xong không đợi Tiểu Liêu gật đầu vội chạy hướng đến nhà vệ sinh. 80 phút xem phim, bây giờ nên giải quyết trước, không thì mất mặt trước Thiên Bắc.

Tiểu Liêu tức giận nhìn về người ở đường đối diện. Nhìn cô bé đó khóc đến như vậy. Bách Sanh vẫn siết tay nó kéo đi trên phố. Trong lòng Tiểu Liêu khó chịu, Bách Sanh ngay cả đứa con gái nhỏ như vậy cũng ăn hiếp. Nhớ đến bản thân trước đây bị hần ăn hiếp thế nào, trong đầu đột nhiên bùng bùng lửa giận, ngọn lửa chính nghĩa dâng lên. Nó chạy khỏi rạp chiếu phim, hướng về phía con phố đối diện.

Hẻm nhỏ người rất ít, cách xa 1 đoạn mới có 1 cái đèn đường. Tiểu Liêu đi từng bước từng bước nhỏ ngọn lửa chính nghĩa ban nãy hình như đã bị dập tắt mất rồi. Tình cảnh trước mắt khiến nó có chút hoảng sợ. Càng chạy càng thấy tối. Các cửa hàng ven đường đã sớm đóng cửa. Nó quay đầu nhìn lại, mới phát hiện mình đã chạy rất xa rồi. Đứng tại chỗ không biết nên tiếp tục đi hay là quay đầu lại. Quay đầu lại thì phải đi lại vào cái con đường tối thui đó. Nó có chút hối hận. Bản thân sao không nói với 1 tiếng với Thiên Bắc mà đã bỏ chạy, và vì nghĩ đi cùng Thiên Bắc nên nó cũng không mang điện thoại. Tự trấn tĩnh bản thân, phải gọi cho Thiên Bắc thế nào anh cũng đến đón nó.

Dịch Tiểu Liêu ngẩng nhìn tàn cây cổ thụ phía chân trời, sao đêm nay cũng rất ít, đám mây màu lam trôi trên bầu trời đêm. Ánh trăng cũng đã bị che phủ vàng sáng. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên ... Dịch Tiểu Liêu nhỏ giọng lầm bầm cái gì đó “Thiên Bắc...” Cảm giác được phía sau có người đi tới, tay nó tự động nắm chặt lại.

“Dịch Tiểu ...” Bách Sanh còn chưa nói hết câu, đã bị Tiểu Liêu đánh tới tấp, hần nắm lấy nắm đấm nhỏ của nó “Dịch Tiểu Liêu, cô điên hả?”

Tiểu Liêu mắt mở to, nhìn Bách Sanh hé môi “Bách Sanh.”

Bách Sanh tức giận nhìn nó “Cô không phải đang đi xem phim sao, tại sao giờ này còn ở đây?” chột nhĩ ra điều gì “Cô Vừa nãy người đi theo tôi là cô.”

“....” Tiểu Liêu cuối đầu giẫm lên bóng chính mình, không hề rặng.

“Nói mau, lần này vì có gì mà đi theo tôi nữa.” Bách Sanh vẫn bộ dạng ung dung nhìn xuống nó.

“Kẻ buôn người.” Dịch Tiểu Liêu không sợ chết nói ra 3 từ đó.

“Có!” Bách Sanh xem chút không chịu đựng được đưa tay ra bóp cổ nó rồi “Cô thật đúng là ... tôi có cần phải cảm ơn cô đã biến tôi thành tên giết người biến thái không?” Bách Sanh nắm tay tiểu cô nương kia đi thẳng phía trước, không thèm để ý đến nó nữa.

Cô gái nhỏ ngượng ngùng quay lại “Chị ơi, mau cùng đi.”

Tiểu Liêu quay nhìn 1 mảng đen phía sau, khiếp sợ vội vàng chạy theo Bách Sanh, hắn vẫn giữ nguyên khuôn mặt hung thần không nói lời nào. Tiểu Liêu cũng không dám hỏi hắn đang đi đâu. Tiểu cô nương bên cạnh tò mò ngẩng nhìn Bách Sanh rồi nhìn Tiểu Liêu.

“Chị ơi, anh Bách Sanh không phải là kẻ buôn người?”

“... Ờ” Tiểu Liêu sợ hãi trả lời, bây giờ nó không còn miếng dưa khô nào mà nói 3 từ đó nữa. Nó đâu phải không biết chết là gì lại đi chọc giận Bách Sanh lần nữa.

“Bách Sanh ca là đi tìm em, là em không ngoan, trong cô nhi viện chạy ra mà không báo cho viện trưởng biết.”

Cô nhi viện? Tiểu Liêu ngẩng đầu nhìn trộm ánh mắt người bên cạnh. Nét mặt hắn vẫn như người chết không nói không cười.

Tiểu Liêu lăm bằm trong miệng “Tôi là nói giỡn, tôi chỉ là ... không biết chuyện gì nên đến xem thôi.” Nhìn Bách Sanh vẫn như trước không có phản ứng gì, Tiểu Liêu giải thích tiếp “Anh tuy là đáng ghét nhưng mà không phải người xấu, sẽ không làm chuyện xấu”

Bách Sanh cười xốt xa “Tôi đây thật may mắn, trong lòng cô chỉ là chán ghét thôi chứ chưa đến nỗi căm hận.”

“.....”

Thay đổi không khí không được ... Tiểu Liêu quyết định im lặng, không thôi chỉ là càng tỏ càng đen, lẳng lặng đi theo Bách Sanh, mãi cho đến khi xuyên qua Bối phố, đi vào cửa 1 khu vườn đèn sáng trưng. Mấy chữ to Cô Nhi Viện hiện ở bảng hiệu trước cổng. Bách Sanh khiến tiểu cô nương đi vào. Tiểu Liêu sưng vài giây gò tiếp tục đuổi theo.

“Thẩm lão sư, Tiểu Ngư được tìm về rồi.” Bách Sanh mang tiểu cô nương đưa cho người phụ nữ bên. Người phụ nữ đó độ khoảng 40 tuổi, dáng người nhỏ xinh. Tóc được búi gọn gàng phía sau đầu. Mang cặp mắt kính không gọng. Nhìn đứa bé gái nghiêm túc về mặt “Tiểu Ngư, nói bao nhiêu lần rồi, ra ngoài thì phải báo với lão sư, sao mà dám tự tiện chạy đi như thế?”

“Con biết sai rồi, dì Thẩm.” Tiểu Ngư khoanh tay lại, ngoan ngoãn cúi đầu, bày ra bộ dạng của 1 đứa bé biết lỗi.

Thẩm lão sư giáo huấn nó vài câu sau đó quay sang nói với Bách Sanh “Đám nhỏ này không gặp con thì cứ ầm ĩ đòi gặp, gặp con rồi lại gây cho con phiền toái, hôm nay xem ra con phải trở về trẻ hơn bình thường rồi, có sao không?”

“Không sao, con đi trước đây, cuối tuần lại đến.” Bách Sanh nói xong quay qua vẫy tay với các bạn nhỏ “Phải ngoan nghe lời lão sư, nếu ngoan cuối tuần anh sẽ mang mấy thứ gì ngon đến cho ăn.” Bách Sanh nói 1 cách dụ dỗ thái độ mà nó chưa bao giờ được nhìn thấy ở Dịch gia. Dịch Tiểu Liêu đứng ở phía xa nhìn hắn và đám nhỏ nói chuyện, cảm giác thấy Bách Sanh lúc này thật xa lạ. Hắn cuối tuần nào cũng đi ra ngoài, điều này nó biết, nhưng cứ cho rằng hắn ra ngoài chơi hay là đi đánh banh. Thì ra hắn mỗi tuần đều đi đến cô nhi viện.

Trên đường về Bách Sanh cũng không nói nhiều, Tiểu Liêu đi cách hắn vài bước “Bách Sanh, vẫn còn giận à?”

“Tôi không nhỏ mọn như vậy.” Bách Sanh tay thọc vào túi quần, chậm rãi bước “Cô nghĩ tôi như vậy đâu phải lần đầu tiên.”

“Anh trước kia quá xấu.” Tiểu Liêu nghĩ thầm, không phải là trước đây hắn hay thích đùa dai, nếu không nó cũng không đánh giá cả con người hắn xấu đến vậy.

7. Chương 7: Thích

Bách Sanh cười mãn nguyện, sau đó đi đến chỗ bán vé. Tiểu Liêu thấy Bách Sanh đứng xếp hàng, phía trên là bảng điện tử hiện tên phim “Kungfu Panda”. Tiểu Liêu cười híp mắt y như con mèo nhỏ trộm được cá.

“Wow, Dịch Tiểu Liêu, cậu cũng đi xem phim sao?” Một giọng nam vang lên.

Dịch Tiểu Liêu xoay người nhìn, thì ra là bạn nam sinh lần trước đưa thư tỏ tình cho nó. Nó bước lên trước vài bước không để ý đến cậu. Cậu nam sinh vẫn không nản lòng cố đuổi theo nó “Cậu xem phim gì, cậu chỉ số thông minh như vậy, xem phim quá cao thâm, có hiểu không?”

Tiểu Liêu phần nộ xoay người sang nhìn cậu, cậu cười 1 nụ cười lưu manh “Không sao, này không phải cũng có thiếu nhi coi sao, mấy cái này hẳn là dành riêng cho cậu.”

Bách Sanh mua xong vé và thức ăn, đi chưa được mấy bước, thì đã thấy người nào đó đứng đưa lưng về hẳn đối diện với Tiểu Liêu. Đi đến gần, chợt nghe tên đó chầm chọc Tiểu Liêu. Hắn nắm chặt cái ly trong tay, đi nhanh lên phía trước, còn vài bước nữa bỗng dừng lại. Bởi hắn nhìn thấy ...

Tiểu Liêu hung hăng đá 1 cước vào chân tên đó, lực đạo quả không nhỏ. Ngủ quan của tên đó như bị văng vẹo châu lại 1 chỗ ngồi xồm xuống xoa “Dịch Tiểu Liêu, cô ngu đến phát điên rồi.”

“Người như cậu mới thật sự đáng ghét, cố ý chửi người khác, so với tôi càng đáng khinh hơn.” Tiểu Liêu nắm chặt tay, âm thanh rất rõ ràng “Tôi tuy ngu ngốc, nhưng so với cậu còn mạnh mẽ hơn, cậu yếu nhất, đồ côn trùng.” Nó tuy không dùng những đạo lý gì lớn, lời mắng chửi cũng không rõ nhưng Bách Sanh vẫn hiểu lời nó. Nhịn không được hé môi cười.

Nhìn thấy Tiểu Liêu phần nộ xoay người, hắn đột nhiên cảm thấy được bản thân mình đâu đó. Bách Sanh mỉm cười đến gần nó “Thì ra cô lợi hại như vậy, trước đây tôi không bị cô đá đến tàn tật thật là may mắn.”

Tiểu Liêu nhận lấy bắp rang trong tay hắn “Biết thì tốt rồi, sau này cẩn thận đó.”

Bách Sanh cười, trong giờ phút này bỗng nhiên cực kỳ thích nó, không biết diễn tả như thế nào. Nói ngắn gọn, đưa tay ôm lấy bắp rang nó “Đi mau, phim sắp chiếu rồi.”

Tên nam sinh ngồi xồm nhìn bóng dáng Tiểu Liêu đi vào rạp chiếu phim có hơi ngớ ra, nghe rằng trợn mắt xoa gối mình, hướng theo bóng dáng bọn họ nói lớn “Này, Dịch Tiểu Liêu ... Tôi là Chu Cảnh Lan.”

Tiểu Liêu quay lại nhìn hắn thề lười “Không thích, đừng kêu tôi nữa.”

Phim còn chưa bắt đầu, Tiểu Liêu ngồi cầm bắp rang ăn, tâm tình thật sự vui vẻ, Bách Sanh thì chóng cảm nhìn nó, Dịch Tiểu Liêu vừa ăn đồ trong miệng, vừa lẩm bầm “Sao vậy?”

“Dịch Tiểu Liêu, cô không làm sao mình mẫn đầu óc lên 1 chút sao ... mỗi ngày thường suy nghĩ những cái gì?”

Tiểu Liêu ngược đầu nhìn trời, cảm thấy khó hiểu, suy nghĩ 1 lúc nói “Đọc sách.”

“.....”

“Môn Toán, rất khó ... Anh văn, cũng không khá ... Văn học cổ ... cũng không xong ... vật lý thì ...”

“Đủ rồi, tôi biết rồi.” Bách Sanh mặt tối sầm, với lấy ly nước uống 1 hơi. Quả nhiên chỉ số thông minh không chỉ hiện trên mặt, rất khó khai thông.

Dịch Tiểu Liêu bị cắt ngang lời nói, tất cả những lời chưa nói nuốt lại vào hết vào trong, cảm thấy mất hứng. Về mặt đã lộ ra hết, tiếp tục vừa ăn vừa hỏi “Bách Sanh, tại sao muốn học cảnh sát?”

Bách Sanh nghĩ gì đó, không lập tức trả lời. Tiểu Liêu nghĩ hẳn không muốn trả lời, xoay người nhìn chỗ trong rạp đã đầy kính, có rất nhiều máy đưa con nít loại choai.

“Bởi vì tôi được cảnh sát cứu ra đưa đến cô nhi viện.”

Thanh âm đột ngột xen lẫn những tiếng ồn ào trong rạp chiếu. Tiểu Liêu quay lại nhìn lên chỉ thấy Bách Sanh cuối đầu nhìn tờ quảng cáo phim. Không có dấu hiệu gì nói là hắn vừa nói câu đó. Tiểu Liêu còn nghĩ không biết có phải lúc này là do nó tự ảo tưởng không. Nhìn bộ dạng Bách Sanh không có ý gì là muốn tiếp tục nói, nên nó biết tốt nhất nên im miệng, tuy rằng trong lòng rất muốn hỏi rõ. Người ta làm sao cứu hắn ra, hắn nhớ rõ như vậy rõ ràng là lúc đó hắn đã lớn chút rồi. Là mấy tuổi, 7 tuổi, 8 tuổi ? hay là nhỏ hơn chút.

Bách Sanh như là rơi vào những hồi ức của quá khứ, một lúc lâu không nói chuyện. Tiểu Liêu miệng cầm túi bắp ăn, ngơ ngác nhìn Bách Sanh. Phim vẫn chưa mở màn, ngọn đèn trên màn hình vẫn chạy qua chạy lại. Một phần mặt Bách Sanh hiện dưới ánh đèn tiếm ẩn chút gì đó cô đơn. Tiểu Liêu nhìn hắn, rõ ràng có khuôn mặt giống hệt Thiên Bắc, chuyện này nó đã quá quen thuộc rồi. Nhưng sao nhiều lần nhìn Thiên Bắc, nó cũng không cảm thấy là có gì kỳ quái. Nhưng hiện tại, nhìn Bách Sanh như vậy, bỗng nhiên nó cảm thấy ... Bách Sanh ... càng đẹp hơn.

Bách Sanh hồi phục lại tinh thần, cảm thấy người bên cạnh đột nhiên yên lặng. Không nói gì cũng không có tiếng nhai bắp, quay qua thấy Tiểu Liêu, đang ngơ ngác nhìn mình. Đôi mắt trong suốt, nhiều màu sắc lấp lánh chuyển động.

Hai người chỉ cách nhau một nắm tay cùng nhìn vào màn đối phương, ngọn đèn trong rạp bỗng nhiên tắt đúng thời điểm, Bách Sanh vội thu hồi tầm mắt, Tiểu Liêu cũng ôm chặt lấy túi bắp trên tay mình. Hai người đều tập trung xem phim, không nhìn đối phương thêm lần nào nữa. Bách Sanh chỉ cảm thấy trong ngực mình hồ hồ như có thứ gì, đang từng chút từng chút như trêu ghẹo trái tim hắn, dục vọng từ dưới chui lên càng lúc càng mãnh liệt. Còn Tiểu Liêu đầu óc chậm nửa nhịp, lúc này đang suy nghĩ một vấn đề là lát nữa về nhà nó phải nhìn kỹ Thiên Bắc. Tại sao lúc nó đối mặt với Bách Sanh thì tim đập không bình thường?

Xem xong phim thì thời gian cũng đã 12 giờ, bọn họ trực tiếp bắt xe về nhà luôn. Bách Sanh đưa mắt nhìn vào khoảng không trước mặt. Về nhà thế nào cũng bị Tưởng Mạch rầy cho. Cảm giác bả vai như có vật đè xuống, quay nhìn thì thấy Tiểu Liêu đã dựa vào vai hắn ngủ từ lúc nào rồi.

Bách Sanh thở dài, từ nhỏ hắn đã thường cười nhạo Tiểu Liêu là bà cụ non. Mỗi ngày đều thức sớm ngủ sớm. Ở nhà thường 9 giờ là đã leo lên giường ngủ rồi. Vòng tay ôm lấy nó, đem đầu nó gối chặt lên vai mình. Tay kia thì ấn vào cửa xe. Buổi tối gió mùa hè thổi nhẹ từ từ phả phất vào 2 má hắn. Bách Sanh cảm thấy giờ phút này thật sự bình yên. Tiểu Liêu mặc một cái áo voan màu trắng, bị gió thổi nên cảm thấy hơi lạnh, cọ cọ vào người Bách Sanh. Bách Sanh thấy nó ngủ không được ngon, nên đóng cửa sổ xe lại. Do hồi nãy Tiểu Liêu cuốn người vào trong lòng hắn, cái trán sát gần hắn. Bách Sanh nghiêng đầu cái thì môi đã khẽ khàng chạm vào bên trán nó.

Tiếp xúc với sự trắng mịn đó Bách Sanh dừng lại vài giây. Cánh tay của hắn lúc này cũng cảm nhận được không biết nên làm sao. Thấp đầu nhìn nó ngủ ngon lành. Bách Sanh cười nhẹ, ngón tay vén nhẹ phần mái tóc của nó lên, nhìn nó thế này ... Vì sao hắn cảm thấy nó rất đáng yêu. Có chút không muốn buông tay.

“Tiểu Liêu, đến nhà rồi.” Bách Sanh đánh thức Tiểu Liêu cùng nhau xuống xe. Tay còn chưa kịp mở cửa thì cửa đã mở từ bên trong. Thiên Bắc nhìn thấy Bách Sanh và Tiểu Liêu. Mí mắt hạ xuống “Tiểu Liêu, em đi đâu vậy. Có biết đột nhiên bỏ đi như vậy làm anh rất lo không?”

Tiểu Liêu vừa tỉnh dậy, đầu óc còn mơ màng, dụi mắt không biết trả lời thế nào. Bách Sanh nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch của nó, kéo nó đi về hướng phòng mình “Cô ấy thấy tôi trên con đường lớn, đi ra chào hỏi, thấy vậy tôi dẫn cô ấy cùng đi tìm em bé đi lạc trong cô nhi viện, tôi quên nói với cậu 1 tiếng.”

Thiên Bắc không nói gì, chỉ đi qua bên cạnh Bách Sanh và Tiểu Liêu trầm giọng nói “Sau này ra khỏi nhà nhớ mang theo di động.”

Hai người không biết lời này là nói với ai, Bách Sanh chợt nhớ ra ... thì ra hắn cũng không mang di động.

*

Ngày hôm sau

“Tiểu Liêu, sao em cứ nhìn anh chăm chăm vậy?” Thiên Bắc ngồi trước bàn học nhìn thấy Tiểu Liêu cứ chăm chăm nhìn mình. Từ lúc bắt đầu ngồi xuống ôn tập thì nha đầu đó cứ ngồi nhìn hắn. Nhìn đến nửa bên mặt hắn bắt đầu đỏ lên.

Tiểu Liêu cau mày “Thiên Bắc và Bách Sanh không giống nhau.”

Thiên Bắc khẽ cười “Không giống, bọn anh tính cách, sở thích đều không giống.”

Tiểu Liêu lắc đầu, cắn đầu bút bắt đầu suy tư, Thiên Bắc ngờ vực khẽ gõ vào ót nó 1 cái “Sao vậy, sao lúc nào cũng dờ người ra?”

“Thiên Bắc, nhịp tim không đều là bị gì vậy?”

“Nhịp tim không đều, anh không hiểu ý em lắm.”

“Chính là, đập thành thịch, bên trong như là có con thỏ...” Tiểu Liêu mêu tả rất sống động, cảm xúc dạt dào nhìn Thiên Bắc.

Thiên Bắc nhìn nó, trầm mặc, 1 lúc sau mới nói “Tiểu Liêu ... nhìn thấy ai sẽ bị như vậy?”

Tiểu Liêu cắn môi, ấp úng “Em bị bệnh phải không?” Nhìn Thiên Bắc không nói lời nào, nó nghĩ chắc bản thân mình bệnh cũng không nhẹ. Vốn đầu óc đã không thông minh, giờ tim còn có vấn đề. Nó lại mang đến phiền phức cho Dịch gia nữa rồi. Không biết đến khi nào chú Dịch sẽ không cần nó nữa.

Lúc mà tâm trí nó bay ra khoảng không nào đó, Thiên Bắc có chút dâm chiêu cười nói “Tiểu Liêu, chờ em lớn hơn 1 chút thì sẽ hiểu thôi, này không phải là nhịp tim không đều.”

“Vậy nó là cái gì ...”

“Là ...” Thiên Bắc chớp mắt nhìn Tiểu Liêu, dịu dàng sờ vào đầu nó “Thích, loại cảm giác này, gọi là “Thích””

Tiểu Liêu mắt mở to, miệng mở “Thích ... ? Thích không phải là thích Thiên Bắc, thích dì Mạch, thích chú Dịch sao?”

Thiên Bắc chú ý đến lời nói của nó, hình như đã thiếu 1 người ... hần không tiếp tục trả lời nó. Dịch Tiểu Liêu đã đến tuổi có mối tình đầu rồi sao?

*

Ngày tháng thật sự qua rất nhanh, đã sắp đến ngày thi vào đại học. Tiểu Liêu thi vào cuối tháng 6. Còn thi đại học thì là vào ngày 7. Tưởng Mạch đương nhiên so với Bách Sanh và Thiên Bắc càng khẩn trương hơn, cứ vài 3 ngày lại cố ý ở nhà. Buổi sáng cố ý làm bữa sáng “Tuy là mẹ đối với 2 đứa đều rất có lòng tin, nhưng vẫn phải dài dòng nói 1 câu, nhất định phải chăm chỉ, chăm chỉ, nhất là Bách Sanh, có nghe thấy không?”

Bách Sanh gật đầu “Con biết rồi, Tưởng Mạch, mẹ 40 rồi, thật sự đã đến thời kỳ mãn kinh.”

“Tiểu tử ngang bướng, mẹ không thể không lo chính là con, Thiên Bắc thì mẹ yên tâm rồi” Tưởng Mạch vừa lau đĩa hoa quả vừa nói với Bách Sanh.

Bách Sanh buồn bực nhìn bà.

Thời điểm thi vào đại học, toàn bộ mọi thứ đều bị phong bế. Tiểu Liêu cũng được nghỉ, nhưng nó vẫn như trước dậy rất sớm. Ngồi ở bàn ăn, chéo chân nhìn Bách Sanh ở phía đối diện đang ăn.

Bách Sanh cảm nhận được cái nhìn của nó, ngẩng mặt “Nhìn tôi làm cái gì?”

“Bách Sanh, phải cố lên.”

Bách Sanh nhếch môi mỉm cười “Ừa”

Tiểu Liêu neho mắt lại cười, cái chân dưới bàn càng lắc mạnh hơn, nó cầm lấy sữa trên bàn cho Thiên Bắc “Thiên Bắc, cố lên.”

Thiên Bắc và Bách Sanh nhìn nhau, sau đó tiếp tục ăn, Bách Sanh cắn miếng trứng chiên. Nha đầu chết tiệt kia nay lại ở ngoài này muốn gây sự mà.

8. Chương 8: Ngây Thơ

Bách Sanh và Thiên Bắc đều rất thông minh. Bách Sanh tuy là ngày thường hay nghịch ngợm gây sự, rất ham chơi. Nhưng việc học không bao giờ lơ mơ. Sau khi hoàn thành kỳ thi vào đại học, cả 2 đều tỏ ra vô

tư thoải mái. Tiểu Liêu thì hoàn toàn trái ngược, ngày mai thi rồi, nó luôn cảm thấy cả người không thoải mái.

Bách Sanh đi qua phòng Tiểu Liêu, cửa phòng vẫn mở, nhìn nó đang ở bên trong xoay vòng vòng “Tiểu Liêu, cô làm gì thế?”

“Bách Sanh tôi cảm thấy đứng không đúng, ngồi cũng không đúng.” Tiểu Liêu chạy đến cửa nhìn Bách Sanh với bộ mặt đau khổ.

Bách Sanh không nói gì “Cái này gọi là đứng ngồi không yên, ngày mai thi rồi, bây giờ rất khẩn trương chứ gì?” Hắn nhìn thấy rõ sự khẩn trương quá mức của nó “Không cần khẩn trương, cho dù đêm nay có đọc sách, thì cũng không vào đâu. Cho nên cứ thả lỏng đi.”

“Làm sao thả lỏng?”

Bách Sanh nhìn chằm chằm nó 1 lát, rồi lộ ra 1 nụ cười bí hiểm “Theo tôi.” Tiểu Liêu ngờ vực đuổi theo hắn.

“Bách Sanh, anh rất giỏi.” Nhìn thấy Bách Sanh giống như đang làm ảo thuật biến ra 1 đồng truyện tranh ở trên giường. Nó vui vẻ nằm sấp xuống đó dang tay như hình chữ “đại”, xoa xoa đầu nói “Bách Sanh, không đáng ghét, Bách Sanh rất đáng yêu.”

Bách Sanh nhìn nó 1 cách chán ghét, 2 từ “đáng yêu” này nghe không lọt tai hắn tí nào

“Ồ?” Tiểu Liêu cầm những cuốn truyện lật qua rồi quăng đi, từng cuốn từng cuốn “Tại sao không giống?”

“Không giống cái gì, cũng là truyện tranh mà.” Bách Sanh kéo ghế qua ngồi đối diện. Nhìn nó ở trên giường lăn qua lăn lại.

Tiểu Liêu cầm cuốn truyện tranh trong tay, vẻ mặt như bị đả kích quá độ “Có nữ mà?”

“Truyện tranh thiếu nữ đương nhiên phải có nữ.” Bách Sanh trừng mắt nhìn nó, hắn không tin là nó có thể dò dẫm mãi trong đêm tối trên con đường hủ nữ này, thế này về sau, khó bảo đảm rằng cái đầu óc cấu tạo khác thường của nó sẽ cho rằng con trai trên đời này đều thích con trai.

Tiểu Liêu mất hứng bỏ mớ truyện tranh trong tay xuống.

“.....”

“Nữ chính, thật kinh khủng.”

Kinh khủng, này chỉ là ngụy biện. Trước khi mua hắn đã kiểm tra qua cả rồi, nhân vật trong truyện đều rất đẹp, Bách Sanh ngồi trên ghế trượt đến dành lấy cuốn truyện trong tay nó “Kinh khủng cái gì, rõ ràng rất dễ thương mà.”

Tiểu Liêu chỉ tay vào 1 trang “Anh coi, cúc áo không cài, thật khó coi.”

“....” Bách Sanh cảm thấy mình và Tiểu Liêu cứ như đang đóng phim, không cần thoại cũng có thể nói. Hắn nhìn theo ngón tay của nó. Ngay cả hắn cũng thấy có chút bội phục trình độ khoa trương của tác giả. Cô gái như vậy đi đường chắc sẽ ngã sấp về phía trước mắt.

Hắn nhanh chóng đóng quyển truyện trước mặt lại “Tiểu Liêu, nghe này đây mới là con gái bình thường. Con trai đều thích những cô gái như vậy. Không phải tất cả con trai đều giống những cuốn truyện kia đâu, hiểu chưa?”

Tiểu Liêu rối rắm nhìn hắn, thấy mắt hắn như sắp nổi lửa. Nó cuối đầu nhìn trước ngực mình thấy trống rỗng “Biết rồi, anh coi thường tôi, bởi vì tôi có cài cúc áo.” Thì ra Bách Sanh mấy năm nay ghét nó vì cái này.

Bách Sanh hết biết nói gì với nó nữa, tại sao suy nghĩ của nó với hắn lúc nào cũng như lệch pha. Hắn từ từ giải thích “Truyện tranh là có phần khoa trương, những cô nữ này đều được tác giả phóng đại lên cho đẹp. Khi cô xem không cần quá để ý hình ảnh của cô ta, phải xem tình tiết, có biết hay không? Cô xem bên trong nè, nam nữ ở cùng nhau, không phải rất hài hòa hay sao?”

Tiểu Liêu nhìn hình ảnh chăm chăm thật lâu không lên tiếng.

“Dịch Tiểu Liêu?”

“Bách Sanh.” Tiểu Liêu ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời “Tôi vẫn cảm thấy con trai có cảm giác yêu hơn.”

Bách Sanh bây giờ mới phát hiện thì ra Dịch Tiểu Liêu trên người cũng có ưu điểm, chính là cố chấp hơn người, điểm này chắc khó có ai bì được nó. Bách Sanh hít thật sâu thở ra, chuẩn bị tinh thần cùng nó tranh luận 1 phen “Tại sao?” Hắn ngược lại muốn nghe nó giải thích tại sao có cảm giác yêu.

Tiểu Liêu cảm quyền truyện trước mặt mở ra. “Anh coi, trong này, con gái thật khó coi, còn con trai cứ như hoàng tử.”

Bách Sanh nhìn vào hình vẽ theo hướng tay nó chỉ, lại là OO gò XX, hắn nhíu mày lại, quyết định gấp cuốn truyện lại, cứ thảo luận kiểu này với nó tiếp nữa, hắn đang thời kỳ trưởng thành bình thường tối nay chắc lại đem ga giường đi giặt quá.

Hắn thu hồi đồng truyện tranh kia “Tiểu Liêu, cô về phòng đọc sách đi.”

Tiểu Liêu không vui, nói không được liền đuổi nó đi, nó khó khăn lắm mới chiếm được thể thượng phong, nó ngồi ôm gối bất động. Bách Sanh nhìn thấy nó như vậy có chút buồn cười “Mời thần đến dễ, đưa đi lại khó vậy sao?”

Tiểu Liêu xích xích lại phía trước, áp gần Bách Sanh 1 chút “Bách Sanh vừa rồi chỗ đó không đúng, con trai và con trai mới nên yêu nhau.”

Bách Sanh nhớ đến mấy thứ trong mớ truyện tranh vừa rồi, ảo não vô cùng, trách chính mình sao lúc mua không lật vào trong kiểm tra vài lần. Tại sao mấy thứ này không bị cấm chế nhỉ. Về sau chắc phải chuyển qua mua truyện nhi đồng cho nó coi. Chứ không 10 vạn đứa cỡ như nó, làm sao hắn đỡ nổi đây.

Tiểu Liêu nhìn Bách Sanh không nói lời nào, sắc mặt chuyển từ trắng sang hồng rồi thành đen. Chợt nó nghĩ điều gì đó, đầu óc như phát sáng. Thì ra Bách Sanh sẽ không trả lời câu hỏi này, hắn nhất định là không hiểu lại sợ bản thân bị mất mặt. Cho nên, Tiểu Liêu tỏ ra hiên ngang vỗ vỗ vào vai hắn “Biết rồi, tôi về phòng, đừng khó chịu nữa.”

Khó chịu? Hắn không biết trong đầu nha đầu này lại nghĩ ra cái oái ăm gì nữa, hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng đưa vị đại thần này về phòng. Từ đây về sau kiên quyết không tìm cách cứu chữa cho cô gái “hủ nữ” ngày thơ này nữa.

Tiểu Liêu bước từng bước tới cửa, lăm ba lăm bắm “Hay là đi hỏi Thiên Bắc, anh ấy đọc nhiều sách, nhất định hiểu.”

“Dịch Tiểu Liêu!” Bách Sanh đứng phía sau, kéo nó trở về.

Tiểu Liêu che miệng lại, tính sai rồi tính sai rồi, như vậy chẳng khác nào nó vạch trần Bách Sanh không hiểu chuyện. Bách Sanh sẽ què quá thành giận. Tiểu Liêu ngáp 1 cái “Buồn ngủ buồn ngủ rồi, mai phải thi.” vừa nói vừa bước lộn xộn đi chuyển đến cửa phòng ngủ.

Bách Sanh hít sâu vài lần “Dịch Tiểu Liêu, tôi cảnh cáo cô nếu dám đi hỏi Thiên Bắc vấn đề vừa rồi. Ngày mai tôi lập tức mang hết đồng truyện tranh của cô cho vào trạm đổ rác, để cô chính mắt nhìn thấy nó bị đập nát, cho cô ngay cả mẫu vụn cũng tìm không được.”

Tiểu Liêu héch miệng, Bách Sanh thật sự là tiểu nhân, lại chấp chiến nhỏ thế này, đến mức này nó đành dẫn lại, rung rẩy trả lời “Tiểu nhân biết rồi, biết rồi.”

Bách Sanh buồn bực che lấy trán, rốt cuộc là đầu óc hắn có vấn đề gì hay sao, mà lại cảm thấy Tiểu Liêu đáng yêu, đáng yêu chỗ nào. Thật là bực mình, hắn không yên tâm bước đến cửa nhìn thấy nó đã trở về phòng mình. Nếu mà nó mang vấn đề này đi thảo luận với Thiên Bắc. Hắn nghĩ mà kiểm chế không được muốn đem não của nó bổ ra nghiên cứu xem làm thế nào cho nó trở lại bình thường.

Tiểu Liêu đi từng bước chân nhỏ, quay đầu nhìn thấy Bách Sanh vẫn đứng ở cửa nhìn mình, trong lòng hiện lên chút lo sợ, vội vàng mở cửa phòng chính mình lập tức chui vào. Dịch Bách Sanh thật sự quá nhỏ mọn mà. Nó nhìn cánh cửa lăm bằm.

Sau 1 cuộc đại chiến, Tiểu Liêu ngã đầu lên giường chỉ 1 hồi đã ngủ mất.

Chỉ tội cho Bách Sanh 1 thanh niên bình thường, đang tuổi trưởng thành. Nửa đêm bị giật vạt đến phải đi thay ga giường. Hắn bực mình kéo chăn qua che lấy mặt, Tiểu Liêu thật là đồ yêu tinh hại người mà.

*

Ngày hôm sau, phải thi, Tiểu Liêu nhìn 1 bàn đầy thức ăn nhưng không có hứng thú. Tưởng Mạch nhìn nó ngớ người hỏi “Sao vậy, không thích ăn sao, con bình thường đều thích thức ăn di làm mà, con xem coi muốn ăn món gì. Buổi sáng phải ăn no mới có tinh thần.”

Tiểu Liêu vớ tay lấy chén nước trái cây, không muốn ăn vươn cái miệng nhỏ uống nước. Tưởng Mạch nghe thấy có tiếng gì, nhìn theo hướng người đang xuống cầu thang “Hôm nay có cơn gió nào thổi qua mà khiến Sanh thiếu gia nhà ta ngày nghỉ mà cũng thức sớm như vậy.”

Bách Sanh ngồi đối diện Tiểu Liêu “Đói quá nên tỉnh dậy, con nói mẹ rồi, làm nhiều như vậy, có phải muốn làm cho cái bụng cô ta hỏng không? Cái này và cái này ... làm sao mà ăn cùng lúc được.”

Tưởng Mạch ngồi nhìn, không hiểu lắm nhìn Tiểu Liêu quan sát Bách Sanh “Con trai, nếu hôm nay đưa Tiểu Liêu đến trường thì tốt rồi.”

“KHÔNG CẦN.” Tiểu Liêu không nghĩ liền cự tuyệt

Bách Sanh nghe liền cảm thấy không vui “Tôi còn chưa từ chối cô quát cái gì? Tôi nói đưa cô sao?”

Tiểu Liêu lăm bằm “Sợ anh giận tôi, lại ảnh hưởng đến tâm tình.”

Bách Sanh nhất thời cảm thấy cũng chưa muốn ăn buổi sáng, rõ ràng thức sớm như vậy là chỉ muốn cổ vũ nó cố lên thôi.

Bách Sanh đưa tay giựt lấy chén nước hoa quả trên tay nó “Đừng uống cái này, uống cái này sẽ rất dễ đi WC.”

“....” Tiểu Liêu giờ thì trơ mắt nhìn thấy chén nước hoa quả mới được uống 1 nửa bị người khác cướp.

Tưởng Mạch tấm tắc lên tiếng “Đứa con trai này, con càng ngày càng giống 1 bà quản gia, nhìn con giống 40 tuổi hơn ta rồi đấy.”

Bách Sanh còn chưa kịp lên tiếng, đã nhìn thấy hành động muốn giơ muỗng lên của Tiểu Liêu, hắn trừng mắt nhìn nó “Còn không tranh thủ ăn cái gì đó mau, ăn xong tôi đưa đến trường.”

Dịch Tiểu Liêu quàng chân vào nhau lắc lắc “..... không giận tôi sao?”

“Không giận.” Bách Sanh lúng túng nói, buồn bực không biết chết đi nơi nào rồi. Hình ảnh nó trong lòng hắn chính là thế này.

Tiểu Liêu hưng phấn lắc chân càng mạnh, cắn cái bánh bao ăn nhanh, Bách Sanh nhin cười, Tiểu Liêu khi vui vẻ thì cái chân ngắn của nó luôn lắc lư như thế.

Đến trường rồi, Bách Sanh đưa túi cho nó “Đừng khấn trương, cứ bình thường như mọi khi là được rồi.”

“Ồ.” Tiểu Liêu nhận lấy cái túi, thử sờ ngón tay, Bách Sanh xoa xoa đầu nó “Tiểu Liêu, cố lên. Thi qua sẽ có quà.”

“Thiệt sao?” Tiểu Liêu 2 mắt sáng lên.

“Ừ”

“Nè ...” Tiểu Liêu cười đến kỳ dị “Đồng ý với tôi 1 việc.”

“Cái gì?”

“Cho tôi đi hỏi Thiên Bắc, cái gì kêu là “yêu” ...”

“Câm miệng, ngoại trừ cái này ...” Bách Sanh xụ mặt, Tiểu Liêu cuối cùng vẫn cứ xoay quanh cái vấn đề này, xem ra nó rõ ràng là 1 tiểu sắc nữ?

Tiểu Liêu mất hứng lẩm bẩm “Cái khác, không có thích.” Bản thân không hiểu lại không cho đi hỏi người khác, tại sao lại có người bá đạo như vậy.

Bách Sanh cười nhẹ “Đến lúc lớn cô sẽ biết, bây giờ chưa cần, đến lúc đó đừng có mà hối hận.”

9. Chương 9: Lễ Vật (quà)

Kỳ thi lên cấp 3 đã kết thúc, thành tích còn chưa có. Tiểu Liêu đã bắt đầu đứng ngồi không yên. Bách Sanh không nói sẽ tặng cho nó cái gì. Nó cũng không ôm nhiều hy vọng, cũng lười đoán. Cho dù nó thi qua, nó nghĩ Bách Sanh cũng không tặng cho cái nó thích. Nói đến cùng, ngay cả nó thích gì hắn cũng đâu có biết.

Thi xong chính là thời gian nghỉ hè dài đằng đẵng. Tiểu Liêu bắt đầu khóa học đàn vĩ cầm của mình. Mỗi ngày đúng giờ nó đều vác cây đàn đến chỗ lão sư học đàn.

Nhưng mà ...

“Này, Dịch Tiểu Liêu.” Chu Cảnh Lan hướng nó vẫy tay, để lộ ra hàm răng trắng ngần.

Tiểu Liêu liếc hắn 1 cái, mở cây đàn của mình ra “Biết có cậu, mình sẽ không học.”

“Đừng mà, lần trước là mình sai. Mình phải xin lỗi cậu sao đây?” Chu Cảnh Lan lách mình đến chỗ Tiểu Liêu.

Dịch Tiểu Liêu xích qua 1 chút “Không quen, đừng ngồi gần.”

Chu Cảnh Lan ngượng ngùng “Trước kia không quen, từ từ sẽ quen. Mình cam đoan là thật lòng muốn làm bạn với cậu.”

Tiểu Liêu nhìn hắn nghi ngờ “Bạn bè.”

“Ừa.”

“Không cần bạn bè.”

“Tại sao, ai cũng cần có bạn mà?”

Tiểu Liêu ngừng động tác trong tay “Sẽ bị lừa”

Chu Cảnh Lan im lặng 1 chút, sau đó cầm lấy tay Tiểu Liêu, hai mắt chứa chang tình cảm, ản ản đó là nước mắt “Dịch Tiểu Liêu, cậu yên tâm, mình tuyệt đối là thật lòng. Ai gạt cậu thì sẽ bị ản ản liền mà không có gót gĩa vị.”

Tiểu Liêu ớn lạnh người, tách tách ngón tay “Mì ăn liền có thể nấu mà, tự mình thêm gia vị.”

“.....” Chu Cảnh Lan sững sờ tại chỗ, nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng như vậy, đâu có giống IQ thấp đâu. Chu Cảnh Lan định thần lại “Dịch Tiểu Liêu, nghe nói cậu chơi đàn dương cầm rất giỏi, chỉ dạy ỉnh với.”

“Dành việc với lão sư, thầy sẽ giận đó.”

“... Dịch Tiểu Liêu tan học mình mời cậu đi ăn, thế nào?”

“Sẽ thế nào.”

“Dịch Tiểu Liêu, đừng cự tuyệt người ngàn dặm chứ.”

“Cậu cách mình chưa đến 1 thước.”

“... Dịch Tiểu Liêu, cậu thật ra là đang cố ý, kỳ thực là giả ngu. Mình căn bản nói không lại cậu” Chu Cảnh Lan lộ vẻ buồn bực, 1 người trí lực bình thường như hắn lẽ nào lại không nói lại 1 cô gái như vậy.

Tiểu Liêu yên lặng suy nghĩ, nó cảm thấy hình như bản thân đã bắt tri bắt giác nói những lời ác ý giống Bách Sanh rồi. Thật sự là đã bị nhiễm tính xấu mà. Thế này không tốt, không tốt chút nào.

“Tiểu Liêu, mình thật sự là muốn cùng cậu xóa bỏ nghi ngờ, làm bằng hữu tốt mà, đừng có lúc nào cũng nhìn người khác xấu.” Chu Cảnh Lan giãy nảy như sắp chết.

Tiểu Liêu nhìn vào nét mặt cậu “Được, trong thời gian kiểm duyệt.”

Chu Cảnh Lan cười gật đầu “Được, được nhất định thông qua, sau này nếu ai còn dám ức hiếp, lừa gạt cậu, mình sẽ đánh hắn.”

Dịch Tiểu Liêu bỗng nhiên cảm thấy. Người này so với Bách Sanh xem ra càng lưu manh hơn.

*

Thời gian như nước chảy, Tiểu Liêu đang trong quá trình học đàn cùng Chu Cảnh Lan và cũng xem như xây dựng cho tình bạn thêm đậm sâu. Chiều nào trong khoảng thời gian này đều đi học đàn, buổi sáng thì ở nhà xem truyện tranh, chơi đùa, cuộc sống thế này thật là thích.

Trừ việc Bách Sanh không thường xuyên ra ngoài.

Đã có kết quả thi, Tiểu Liêu nghĩ đến bảng điểm của chính mình, 1 tay cầm lấy di động, ngồi ở sô pha, mãi không dám tra.

Bách Sanh ngồi 1 bên nhìn thấy tay của nó run lấy bầy, cục sắt này không thể rèn thành thép được rồi, với tay dứt lấy bảng khảo chứng trong tay nó “Chỉ là coi điểm thôi, có phải cục hình gì đâu mà ngồi gằn nửa tiếng.”

Nhìn thấy Bách Sanh nhanh nhẹn ấn tra danh sách, Tiểu Liêu ngồi bên tròn xoe mắt nhìn xem sự biến hóa trên mặt hắn. Thiên Bắc cũng kiên nhẫn ngồi 1 bên chờ.

Cho đến khi Bách Sanh cất điện thoại vào. Từ trên mặt hắn, Tiểu Liêu không nhìn ra được sự thay đổi gì, nó nuốt ngụm nước bọt “Thế nào?”

Bách Sanh nhìn mặt Tiểu Liêu, vẻ mặt tỉnh bơ “Xong rồi, lần này phải ra nhiều máu rồi, phải tặng đại lễ mới được.”

Tiểu Liêu mở to mắt, Bách Sanh cười lấy tay uốn uốn tóc của nó, làm cho cái đầu tóc dài của nó lộn xộn hết “Qua rồi, hơn điểm chuẩn đến 160 điểm.”

Tiểu Liêu cũng không để ý là tóc này giờ bị hắn vò đến lộn xộn, túm lấy góc áo Bách Sanh “Thật không?” “Ừa”

“.....” Tiểu Liêu vẫn túm lấy góc áo hắn không hé răng, động tác càng ngày càng chặt hơn.

Bách Sanh và Thiên Bắc liếc nhau không hiểu tại sao. Bách Sanh cuối đầu nhìn nó, lập tức nhú mày “Này, Dịch Tiểu Liêu, cô què mùa vừa thôi, khóc cái gì?”

“Quần tôi sao.”

“Đừng cọ cọ vào quần áo tôi, khó coi lắm.”

“....”

“Dịch Tiểu Liêu, cô buông tay trước đi, tôi lấy khăn giấy cho, được chưa?”

“.....”

Bách Sanh không nói gì, lại nhìn trời, than oán, cô ta thật sự đáng yêu chỗ nào. Này rõ ràng giống mấy nữ chính trong phim thần tượng đài loan.

“Bách ... Bách Sanh.” Tiểu Liêu khóc nức nở.

“Hả?” Bách Sanh cẩn thận rút từ từ cái vạt áo sơ mi nhăn nhúm.

“Quà!” Tiểu Liêu chìa 1 bàn tay ra phía trước, bả vai vẫn còn run lên theo tiếng nấc.

Bách Sanh tức giận nhìn nó, mới đây còn vẻ mặt vui mừng đến phát khóc, chưa gì đã nhớ đến quà rồi “Hám lợi, chút đưa cho cô, bây giờ ...” Bách Sanh ngược nhìn thời gian trước mặt “Cô không phải đã đến giờ đi học đàn sao, hình như muộn rồi đó.”

Tiểu Liêu ngược nhìn đồng hồ, lập tức xột dép vào biến về phòng thay đồ “Bách Sanh, không được gạt người đó.”

Buổi tối, sau khi ăn xong cơm nước Tiểu Liêu cứ quần lấy Bách Sanh vùi quà cho được. Bách Sanh đưa nó về phòng, vẻ mặt thần bí nói với nó “Cô xoay người đi, khi nào tôi nói xong thì xoay người lại.”

Tiểu Liêu cười cười, liếc mắt nhìn ra ban công “Anh sẽ ... không nhân cơ hội này, ném tôi xuống chứ?”

Tĩnh mạch trên đầu hắn bắt đầu giựt lên, nha đầu chết tiệt kia đừng có trong lúc này phá hoại bầu không khí này chứ? Hắn cắn răng.

“Câm miệng, chuyện qua rồi.”

Tiểu Liêu đứng xoay người với hắn, miệng nhỏ giọng thì thầm “Tôi nặng lắm, ném sẽ tổn thương tay.”

“Được rồi, quay đầu lại.”

Tiểu Liêu ngoảnh đầu thì thấy Bách Sanh đặt trên bàn học một cái hộp lớn, vừa nhìn hình dạng Tiểu Liêu đại khái đã đoán được là thứ gì. Nó thật không dám tin mà nhìn Bách Sanh, Bách Sanh khẽ cười, ý bảo nó mở ra xem thử đi.

Nó mở cái hộp, đúng là cây đàn vĩ cầm mà nó đã đoán, hơn nữa... còn là cây đàn vĩ cầm, kiểu dáng mà nó thích nhất! Vì giá mắc quá, nó vẫn chưa dám nói với Tưởng Mạch. Cây dương cầm này được chế tạo hoàn toàn thủ công, vật liệu nhập khẩu sấy khô tự nhiên được chọn kỹ càng, kết hợp với sợi dây đàn cao cấp, bàn phím, chốt mắc dây, vĩ, đệm cầm, chân đế được làm bằng gỗ mun được tuyển chọn. Tiểu Liêu mỗi lần ngang qua tiệm đàn sẽ len lén đứng đó ngắm một lúc. Nó không nghĩ rằng Bách Sanh sẽ mua tặng nó.

“Anh làm sao biết?” Tiểu Liêu ôm cây đàn yêu thích không dứt ra được. Làm sao cũng không nghĩ Bách Sanh đoán được sở thích của nó. Nó từ trước đến giờ chưa từng nói với ai điều này.

Bách Sanh nhìn thấy bộ dạng nó như vậy, trong mắt không giấu được niềm vui “Thích không?”

“Ồ, ờ.” Tiểu Liêu gật đầu cật lực “Rất thích.”

Bách Sanh ngồi lại trước máy tính, không để ý đến cô khờ đó nữa “Thích là được rồi, sau này thích cái gì, muốn cái gì cũng phải nói cho tôi biết, đừng có lúc nào cũng giấu trong bụng. Cô cũng là 1 phần tử của Dịch gia mà ...” Bách Sanh vừa mở mạng xem tin tức NBA vừa ngoảnh lại nói, không để ý hành động của người phía sau.

Tiểu Liêu từ phía sau vòng tay ôm lấy bờ vai hắn. Một luồng âm thanh trầm thấp phản phát trong lỗ tai hắn “Bách Sanh, anh thật tốt, cảm ơn.”

Mùi hương của thiếu nữ nhàn nhạt quanh quần ở chóp mũi hắn, Bách Sanh sững sốt, cuối người nhìn 10 ngón tay ngay mấy cúc áo trên ngực mình, nhẹ thở dài. Dịch Tiểu Liêu, tôi phải làm thế nào ... thì mới khiến cô mở mang đầu óc đây, mới có thể cho cô biết, tôi đang nghĩ cái gì.

Thiên Bắc đứng ở ngoài cửa, dựa vào vách tường nhìn hộp quà trong tay giống hệt cái kia, cười gượng 1 cái rồi bước về hướng phòng mình.

Cảm giác được thứ chất lỏng nóng nóng ở cổ mình “Dịch ... Dịch Tiểu Liêu, cô cũng quá nhạy cảm rồi đó, có chút việc mà cũng khóc.”

Tiểu Liêu lấy nước mũi cọ vào sau gáy hắn “Bị anh ăn hiếp quen rồi ... đột nhiên không thích ứng được.”

Bách Sanh đưa tay nắm lấy tay nó, đem mặt nó để đối mặt với mình, nhẹ nhàng nói với nó “Tiểu Liêu, sau này anh sẽ không ăn hiếp em nữa, anh sẽ đối xử với em thật tốt, luôn luôn tốt với em.”

Tiểu Liêu đưa tay lên lau nước mắt, giặt mình 1 lát, chạy đến lấy cái hộp quà ôm vào ngực “Bách Sanh, anh tốt rồi ... nhưng mà, tặng quà ... không thể là xấu.” Nói xong liền ôm hộp quà chạy ra cửa.

Bách Sanh há hốc mồm nhìn nó chạy biến mất. Lúc này hắn đã đem hết suy nghĩ bản thân để nói ra vậy mà ... nghĩ là hắn phát sốt đến hồ đồ. Bách Sanh nổi giận thật muốn đem con nha đầu đó xé nát ra. Làm sao để làm cho cái đầu ngớ ngẩn ngàn năm kia tỉnh ra. Bách Sanh uể oải nghĩ, con đường còn phải đi dài ...

10. Chương 10: Kỳ Quặc

Thư trúng tuyển vào đại học của Thiên Bắc đến trước, sau đó đến Bách Sanh. Sau khi nhận được thông tin trúng tuyển thì ngày khai trường cũng dần dần đến gần. Chớp mắt cái đã là cuối tháng 8. Tiểu Liêu từ giảng đường đi ra thì có người đi phía sau vỗ vai nó. Nó quay lại nhìn thấy Bách Sanh đứng đối diện nó mỉm cười.

“Tiểu Liêu đi đường mà cứ nhìn xuống đất, kiếm tiền nhặt hả?”

“.... Anh sao lại ở đây?” Tiểu Liêu mở miệng lớn hỏi. Bách Sanh xuất hiện thật là ngoài tưởng tượng của nó.

“Tiện đường, cho nên ghé qua đợi em cùng về.” Bách Sanh tiện tay cầm lấy cây đàn của nó “Đi mau.”

“Ồ.” Tiểu Liêu không nghĩ nhiều nhưng đầu óc nó vẫn xoay vòng vòng khó hiểu, sao Bách Sanh lại xuất hiện ở đây, chỗ này cách nhà xa như thế cơ mà. Hơn nữa chung quanh ... là khu dân cư cũ, các xí nghiệp của quốc gia, hắn ta làm gì mà có chuyện ở chỗ này.

“Em mỗi ngày đều tan học tối vậy hả?” nhìn thời gian đã là 7 giờ, nhớ trước đây nó tan học đúng là sớm hơn 1 chút, về đến nhà cũng chưa đến 7 giờ.

“Em ...”

“Dịch Tiểu Liêu.” Âm thanh từ phía sau truyền đến cắt ngang câu chuyện của 2 người. Chu Cảnh Lan cầm 1 cuốn sách nhạc đuổi theo, thở hồng hộc hỏi “Cậu để quên ở lớp, cảm ơn đã ở lại dạy mình nha.” Chu Cảnh Lan ngây ngô cười 2 tiếng, cũng không để ý nhìn đến Bách Sanh đang đứng bên cạnh, tiếp tục chạy theo Tiểu Liêu “Nói là đợi mình cùng về mà, sao cậu không đợi!”

“Cậu chậm quá, mình đói bụng.” Tiểu Liêu cầm cuốn sách nhạc bỏ vào túi.

“Dậy mình mời cậu ăn, muốn ăn cái gì?”

“Cơm của dì Trương làm, bên ngoài không ngon bằng.” Tiểu Liêu rặng ra bộ mặt nghiêm trang nhìn không ra là nó của ngày thường.

Chu Cảnh Lan cũng rất nhanh nhẩu đối ứng “Mẹ mình làm cơm cũng rất ngon. Đi đến nhà mình ăn, thấy thế nào?”

Tiểu Liêu dừng bước quay đầu nhìn Chu Cảnh Lan, Bách Sanh thấy nó thật sự đang cân nhắc lời của họ Chu kia, đi đến phía trước kéo tay Tiểu Liêu “Về thôi, đói rồi.”

Dịch Tiểu Liêu đang nghĩ tại sao mà Cảnh Lan cứ chấp nhất như vậy nhất định phải mời nó ăn cơm, vấn đề này còn chưa nghĩ xong thì đã bị người ta lôi đi.

“?” Chu Cảnh Lan không hiểu ở đâu lại xuất hiện cái người mà đang kéo Tiểu Liêu đi này.

Lúc trở về, Tiểu Liêu cùng Bách Sanh bắt xe buýt đi, 2 người ngồi ở ghế phía sau. Nó vui vẻ ngồi ăn cái gói ô mai vừa mua. Bách Sanh trầm mặc rất lâu, sau đó nghiêng mặt hỏi nó “Tên đó ... tại sao hắn cũng học dương cầm ở đây?”

Tiểu Liêu lờn hắn 1 cái, người ta tại sao đi học đàn sao mà nó biết, nó có đi guốc trong đâu họ đâu, sao mà biết họ nghĩ cái gì. Bách Sanh gần đây cứ hay hỏi những vấn đề kỳ lạ. Chỉ số thông minh của hắn hình như đã giảm xuống, nghĩ thế nó trả lời qua loa “Không biết.”

Bách Sanh lại yên lặng, Tiểu Liêu nắm lấy tay hắn đưa cho 1 quả ô mai “Ăn không?”

“Không.” Bách Sanh đẩy lại phía nó, lại tiếp tục yên lặng.

Tiểu Liêu đưa tay chùi khóe miệng, nhìn cái người mà vẫn ngồi im lặng này giờ. Không lẽ vấn đề này cần suy nghĩ lâu vậy sao, lòng hiếu kỳ của Bách Sanh thật là mãnh liệt mà, Tiểu Liêu vui vẻ nói “Đừng nghĩ nữa, mai em hỏi cậu ấy cho.”

“Hả?”

“Tại sao học đàn, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh, đừng nghĩ nữa nha.”

Khóe miệng Bách Sanh không nhếch nổi, không thèm nói nữa dựa lưng vào phía sau ghế. Tiểu Liêu lấy ngón tay chọc chọc vào lưng hắn “Cái đó, bây giờ hỏi nhé?” Lòng hiếu kỳ của hắn rất cuộc mạnh vậy sao, qua hôm nay không được hay sao?

Tiểu Liêu làm bộ lấy điện thoại ra, từ từ tìm số điện thoại của Cảnh Lan “Haizz, lưu ở đâu rồi?”

Bách Sanh nghe vậy, liền nắm lấy tay nó “Em còn lưu số hắn sao?”

“....” Là Chu Cảnh Lan tự động lưu số hắn vào mà, dù sao lưu số điện thoại thôi, có gì đâu.

“Em không biết hắn muốn làm cái gì.”

Tiểu Liêu đảo cặp mắt tròn của nó, người ta muốn làm cái gì, mà làm cái gì được nó. Bách Sanh thật là càng ngày càng kỳ quặc, vẫn như cũ nó nói “Không biết.”

Lần trước thì chuyển thư tình, xong rồi lại châm chọc nó, rồi bây giờ lại tỏ ra ân cần. Dịch Tiểu Liêu tiểu ngốc này, thật là đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Bách Sanh nhìn nó 1 cái “Về sau anh đến đón em, tan học xong phải lập tức đi ra, không được ở lại phòng dạy ai cả.”

Tiểu Liêu mở to mắt nhìn hắn “Bách ... Bách Sanh, anh đã xảy ra chuyện gì?”

“.....” Đối lại là Bách Sanh hắn cũng không biết bản thân hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Cách nhà xa như vậy, tại sao còn lại đến?” Tiểu Liêu cảm thấy đầu óc Bách Sanh so với mình cũng chẳng hơn bao nhiêu, thi đậu cảnh sát chắc 8 phần cũng nhờ vào vận may “Em nhận ra đường này rồi, trời cũng chưa tối.”

“Im đi, tôi cảm thấy ở nhà meo mồm cho nên muốn ra đây phơi nắng, được không?”

Tiểu Liêu nhẹ giọng nói “Khi tan học, mặt trời lặn rồi.”

Bách Sanh cố bình tĩnh, cảm thấy chính mình sắp nổ tung, đầu óc của nó rất cuộc chậm chạp đến cỡ nào...

Về nhà Bách Sanh thở hổn hển bước 1 mình lên lầu, Thiên Bắc ở sofa nhìn bộ dạng hắn, nghi ngờ nhìn người đang đứng đối diện chậm như rùa đang kia nói “Anh ấy sao vậy?”

Tiểu Liêu cảm thấy rất oan ức “Lòng hiếu kỳ của anh ấy quá mạnh.”

“?” Thiên Bắc thật sự không nắm bắt được ý của câu nói này “Ý gì đây?”

“Người ta học đàn, anh ta tò mò, chạy theo hỏi em tại sao?” Tiểu Liêu đi đến sofa ngửa lưng nằm xuống “Em đâu phải là baidu, làm sao mà biết.”

“....” Thiên Bắc ngẩng đầu nhìn lên lầu, Bách Sanh đâu phải hạng người nhiều chuyện như vậy.

*

Chu Cảnh Lan thật sự khó chịu, tại sao người con trai kia ngày nào cũng đến đón Tiểu Liêu. Cho dù cậu làm bộ không hiểu cái này, không hiểu cái này cái kia để cho Tiểu Liêu ở lại thêm chút thì di động của Tiểu Liêu cũng không ngừng vang lên khiến cho cậu rất là buồn bực “Tiểu Liêu người đến đón cậu mỗi ngày là ai?”

Tiểu Liêu nghĩ 1 chút “Anh.”

Thì ra là anh của nó, Chu Cảnh Lan nhẹ nhàng thở ra, Tiểu Liêu do dự 1 chút chậm chậm đến bên cạnh Cảnh Lan hỏi “Tại sao cậu học đàn?”

Chu Cảnh Lan đỏ mặt, ngập ngừng rất lâu “Cái đó ... Cái đó ... cậu muốn biết sao?” Nó chợt nhớ nên đến hỏi làm cho Cảnh Lan bồi hồi xít xoa tay áo.

Tiểu Liêu nhún vai “Là Bách Sanh muốn biết.”

“Hả?” Chu Cảnh Lan lại dấy lên trong lòng mình ngọn lửa đã sắp tắt.

Ngẫm nghĩ sợ Cảnh Lan không biết Bách Sanh là ai, nó nói “Anh của mình, anh ấy tò mò.” Tò mò đến nỗi mấy ngày nay đều thờ ơ với nó.

“.....” Chu Cảnh Lan buồn bực nhìn Tiểu Liêu.

Tiểu Liêu hồ nghi nhìn cái người không nói lời nào kia “Không có tiện sao?”

“Không tiện.” Chu Cảnh Lan lui về phía sau cố sức kéo đàn.

Tiểu Liêu khó chịu che hai tai lại “Chu Cảnh Lan, khó nghe quá, muốn giết người à.”

“Tiểu Liêu, anh của cậu, không phải bị hội chứng lolita chứ?”

“Tại sao gọi là hội chứng Lolita?” Tiểu Liêu quay lại nhìn Cảnh Lan với bộ dáng tò mò.

Chu Cảnh Lan lặng im, chớp nhẹ mắt “Không có gì ... là mình nói chơi.”

Sau khi tan học Tiểu Liêu nhanh chóng thu xếp đồ đạc đi hướng xuống cầu thang. Chu Cảnh Lan bị bỏ rơi yên lặng nhìn Tiểu Liêu, sao mà cậu cảm nhận được ... Tiểu Liêu cũng vui vẻ lắm.

Cầm lấy cây đàn cho Tiểu Liêu, Bách Sanh đưa cho nó 1 lon nước chanh ướp lạnh, Tiểu Liêu nhận lấy tùm tùm cười.

Bách Sanh nhìn thấy bộ dạng mĩ mãn của nó, đặt cho nó thêm cái tên, cô nàng mê ăn vặt.

“Bách Sanh, đi mau.” Tiểu Liêu ngồi có hàng sau xe buýt gọi

“Ừ, còn nhiều chỗ mà.”

Thấy Tiểu Liêu không nói gì, Bách Sanh lấy tay khiêu nhẹ nó “Nè, em có luyến tiếc khi anh đi không?”

Nó nhìn Bách Sanh thật lâu, nhẹ gật đầu “Có, em không nữa.”

Bách Sanh cười, chìa tay kéo nó ngã lên vai mình “Vậy em phải cố gắng học, anh học đại học 4 năm, em sau này cũng phải đến thành phố B học đại học, đến lúc đó chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau.”

Tiểu Liêu đôi mắt hạ xuống “Dạ, được.”

Nhìn thấy Tiểu Liêu đang rung chân, mặt mỉm cười, Bách Sanh chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ khoe môi nhẹ hé.

*

Lại chấm dứt thêm 1 ngày học đàn. Chu Cảnh Lan không sợ chết quyết phải cùng đi với Tiểu Liêu. Bách Sanh thì cứ khẳng khẳng kéo Tiểu Liêu đi.

Chu Cảnh Lan quyết đuổi theo “Nè, anh thiệt kỳ lạ, Tiểu Liêu là bạn tôi, tôi không thể cùng cô ấy thân mật tí sao?”

Bách Sanh cười nhạt “Bạn bè, cậu rớt cuộc đang ôm suy tính gì mà tiếp cận con bé, chỉ có cậu rõ nhất.”

Chu Cảnh Lan đỏ mặt, nhìn vào mắt Tiểu Liêu “Đây là thế nào, anh có phải quần hơi nhiều rồi không?”

“Chuyện của Tiểu Liêu, tôi có quyền quần.”

Chu Cảnh Lan nhìn Tiểu Liêu nói “Tiểu Liêu, nói cho anh cậu biết, cậu thích làm bạn với mình đi.”

Bách Sanh trừng mắt nhìn Tiểu Liêu, nếu dám nói thích, hẳn nhất định bóp chết nó.

Tiểu Liêu cắn môi dưới do dự rất lâu. Chu Cảnh Lan tuy rằng hơi dài dòng, hơi nói nhiều, lại hay chấp nhất việc mời người khác ăn cơm. Nhưng mặt khác cũng tốt, mấy ngày học đàn lúc nào cũng đối tốt với nó, Tiểu Liêu nhỏ giọng “Ồ, thích”

Chu Cảnh Lan cười đắc ý nhìn về phía Bách Sanh “Thế nào, Tiểu Liêu cũng cần bạn bè mà, anh cần bản là quá chuyên chế, không quan tâm đến cảm xúc của cô ấy.”

Bách Sanh bị chọc giận điên người, Dịch Tiểu Liêu cái đứa ngốc này, người ta đâu phải đơn giản là muốn đi làm bạn với nó? Hắn trầm mặt “Tiểu Liêu, em không biết tên này không có ý tốt sao?”

Tiểu Liêu không vui quay sang nhìn hắn “Cái gì mà tên này, cậu ấy là bạn em.” Bách Sanh làm sao có thể không lễ độ như vậy.

Bách Sanh chớp nhẹ mi, được lắm, bây giờ còn dám cãi lại hắn, hắn nghiêm mặt, quay lại nắm chặt nó đi về phía trước. Chu Cảnh Lan vừa đuổi theo được 2 bước, thì Bách Sanh quay lại nói với cậu “Cậu mà đuổi theo nữa, đừng trách tôi không khách sáo đó.”

Cân nhắc kỹ lưỡng, địch quá to lớn so với mình, Cảnh Lan 15 tuổi cuối cùng ngoan ngoãn dừng bước.

Tiểu Liêu bị Bách Sanh kéo đi 1 hơi, cổ tay bị giữ chặt đến đau, nó tức giận đánh rồi lại đá Bách Sanh. Đi thì đi tại sao phải dùng sức mạnh như vậy. Hơn nữa Chu Cảnh Lan cũng đâu có trêu chọc gì hắn. Hắn đối với người ta là thái độ gì chứ. Thật sự nó rất ghét nhìn Bách Sanh kỳ quặc như vậy.

Nhìn thấy Bách Sanh không phản ứng gì. Nó nắm lấy mu bàn tay hắn cắn lên, Bách Sanh bị đau 1 tay nắm lấy tay nó đặt lại lên tường “Tiểu Liêu, nhất quyết muốn gây sự phải không?”

Nó vẫn tức giận tung cước đá vào đùi hắn. Bách Sanh bắt đầu nổi giận, hắn nhếch môi, nắm lấy bả vai cái người mà đang không ngừng dùng sức đánh hắn. Tiểu Liêu đau đến nước mắt bắt đầu tuôn ra. Trong tình hình bức bối này nó hướng đến bả vai hắn cứ thế hung hăng cắn. Vừa khéo thân người nó vừa khích đến vai hắn.

Bách Sanh đã giận đến gần như mất hết lý trí. Tay dùng sức kéo dây an toàn của nó, học theo cách nó hung hăng cắn từ bả vai nó xuống. Tiểu Liêu lại nổi giận, trai gái sức lực thật sự khác nhau quá lớn. Bách Sanh cứ thế đi xuống hơn nữa lực càng ngày càng mạnh. Nó chỉ cảm thấy chỗ bả vai đau 1 đường cong uốn lượn đến trong tâm tưởng. Hai mắt nó đau đến biểu hiện mơ hồ không rõ.

Bách Sanh cảm nhận được người dưới tay mình bả vai đang run rẩy, mới ý thức được bản thân đang làm cái gì, vội vàng buông ra. Vừa mới đứng dậy nhìn thấy nó nước mắt tràn trề ra.

Môi hắn luống cuống “Tiểu Liêu ...” Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ dấu răng của chính mình, dấu răng có chút thâm tím thậm chí có tí máu. Hắn lại càng bối rối, khẩn trương nói “Tiểu Liêu, rất đau không?”

Tiểu Liêu hốt tay hắn ra, đưa tay lên lau lại nước mắt chính mình, che đi phần bả vai của bản thân. Nước mắt lưng tròng nhìn người đối diện nói “Bách Sanh, khốn nạn, tôi ghét anh.”

11. Chương 11: Nảy Mầm

Bách Sanh đứng tại chỗ, đến lúc muốn chạy đuổi theo nó, thì nó đã bắt xe taxi đi mất rồi. Bách Sanh lòng như lửa đốt chạy thẳng về nhà. Thấy nó không ở phòng khách lòng lại càng không yên, không biết nên giải thích như thế nào. Đối với Tiểu Liêu, hắn từ trước đến giờ đều bố tay. Suy nghĩ của nó không giống người thường. Tức giận cũng khác người, lúc giận, đầu óc so với bình thường càng lợi hại hơn.

Mãi cho đến giờ cơm chiều, Tưởng Mặc và Dịch Phong hôm nay tham dự tiệc cưới con của 1 người bạn già cho nên không có ở nhà. Bàn ăn bây giờ chỉ có 2 người.

“Tiểu Liêu đâu?” Thiên Bắc ngồi trước bàn ăn, nhìn thấy bên cạnh trống người nên hỏi.

Thím Trương rửa xong chén bát nói “Nói là không muốn ăn, không muốn xuống nhà.” Nghĩ lại có chút lo lắng nên nhìn Thiên Bắc nói tiếp “Bình thường không muốn ăn, cũng giúp thím rửa chén bát, thím hỏi có phải bệnh không thì cũng không nói?”

Thiên Bắc nghiêm mặt nhìn về phía cái người mặt mày đen thui phía đối diện, rồi sau đó nói với thím Trương “Không có việc gì đâu, 1 chút con lên xem con bé.”

Bách Sanh cũng không có tâm trí ăn, tùy tiện lừa vài cái cho qua, liền ném chén đĩa đi lên lầu. Đi qua đi lại trước phòng Tiểu Liêu vài vòng, quyết định gõ cửa, bên trong không ai trả lời, Bách Sanh thấp giọng nói “Tiểu Liêu ... em có đói không?”

Bên trong cũng không có âm thanh gì, Bách Sanh trầm giọng “Em đừng giận, anh thật sự không cố ý ... nếu như cho em đánh anh, em có hả giận không?”

Vẫn im thinh thích như trước, Bách Sanh buồn rầu, đứng 1 hồi rồi đi xuống lầu.

Tiểu Liêu đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn dấu răng trên vai mình, rồi vén tóc nhìn lấy vết sẹo trên trán. Nhìn vào gương chăm chăm ngắm người. Trong lòng cảm thấy khó chịu. Sấy tóc rồi đi ra, ngồi ở sường giường cảm nhận từng cơn từng cơn gió mát thổi đến. Cửa ban công đột ngột mở ra, khiến trái tim nó bỗng nhảy loạn. Trong đầu thoáng hiện những cảnh tượng ngày hôm đó. Nhẹ nhàng đi đến ban công kéo cửa lại. Trên kính cửa chỉ ẩn hiện mỗi bóng hình cô đơn của nó đứng tại chỗ.

Tiểu Liêu chớp nhẹ mắt, đi đến bên giường ngồi xuống. Những dè nén trong lòng ngày càng dâng lên mãnh liệt. Tại sao như thế .. tại sao trong giây phút đó. Nó lại mong chờ cái hình bóng quen thuộc kia. Giống như là đang ngồi trũng 1 cái gì cứng cứng. Đứng dậy thì thấy đó là 1 chai thuốc mỡ. Nó cầm lấy thoa lên vết thương của mình.

Nghe được tiếng đập cửa, Tiểu Liêu mở cửa, 1 người con trai đứng cạnh cửa tay ôm khay đồ ăn cười hiền. Tiểu Liêu đôi lúc cảm thấy bản thân cũng thật kỳ lạ. Rõ ràng 2 người họ có bộ mặt y chang nhau. Nhưng chỉ cần 1 hành động nhỏ thôi nó đã lập tức biết đó là Thiên Bắc. Bách Sanh hình như ... hiếm khi cười hiền như vậy.

“Sao vậy, đang giận ai sao?” Thiên Bắc theo phía sau nó đi vào phòng, đóng cửa, đứng sau lưng nó, dùng ánh mắt ra hiệu với Bách Sanh đang đứng đối diện bên ngoài “Mọi thứ cứ để tôi!”

Tiểu Liêu ngồi lại trên giường, vẫn như cũ như đang lạc trong cõi tiên nào. Thiên Bắc đem đồ ăn đặt ở bàn học “Mau đến ăn đi, làm gì mà cứ đầu sức với Bách Sanh vậy!”

Tiểu Liêu run rẩy đôi mi “Không thèm so đo với con cún con đó.” Tiểu Liêu nói với giọng hết sức hùng hồn mà quên mất là mình cần người ta trước.

Thiên Bắc dựa ghế lắc lư “Anh ấy làm gì em?”

“Anh ta ...” Tiểu Liêu nhìn Thiên Bắc, 1 lúc lâu cảm thấy ngượng lại cuối đầu “Không có gì.”

Thiên Bắc kiên nhẫn khuyên nó “Tiểu Liêu, Bách Sanh cùng chúng ta lớn lên, anh ấy tuy đôi lúc hay đùa dai nhưng mà nhìn anh ấy đau lòng em không quan tâm sao?”

Tiểu Liêu vẫn cuối đầu, tay nắm chặt thành giường không hé răng.

“Bách Sanh là lo lắng cho em bị người ta ăn hiếp, muốn bảo vệ em. Mặc dù có đôi khi phương pháp hơi quá khích nhưng mà căn bản là không có ý xấu. Nhìn anh ấy gần đây mỗi ngày đều đi đón em, tất cả điều là do quan tâm em.”

Tiểu Liêu mân lấy môi, thấp giọng lẩm bẩm “Không thích anh ấy, không nói lý lẽ.”

Thiên Bắc hiểu ý, khẽ thở dài “Là tại Bách Sanh khiến em thất vọng, cho nên giận anh ta...”

“Ồ.” Tiểu Liêu gật đầu, cảm thấy Thiên Bắc quả là tri kỷ của mình “Bách Sanh thay đổi, biến thành đáng ghét rồi.”

Thiên Bắc cười cười, đưa tay xoa đầu tiểu nha đầu ngốc, nó á, đã quên mất Bách Sanh 8 năm trước sao với bây giờ còn đáng ghét hơn. Nhưng lúc nó cũng đâu có giận “Vậy bây giờ Tiểu Liêu muốn thế nào mới tha thứ cho anh ấy?”

Tiểu Liêu sờ cái bụng nhỏ đã lên tiếng kêu réo đói bụng của mình, qua bàn ngồi vào ăn “Chờ hiểu rồi, thì mới tha thứ cho anh ấy.”

“Hiểu cái gì?” Thiên Bắc gãi đầu, lời nói không có chủ ngữ của nó thật khó hiểu, có phải là nó muốn làm Bách Sanh hiểu?

Tiểu Liêu ăn chậm lại, bỏ đũa xuống, bậm môi “Là em có việc không hiểu.”

“.....”

Thiên Bắc rất thông cảm với Bách Sanh, có lẽ anh đoán ra được Tiểu Liêu đang nghĩ cái gì, âm thầm thở dài trong lòng, Bách Sanh đã làm rõ ràng đến như thế mà Tiểu Liêu cũng không hiểu, càng huống chi là anh lặng lẽ đặt ở trong lòng, bảo vệ thứ tình cảm ấy, đoán chừng cả đời nó cũng không phát hiện được? Lúc nghĩ đến đó, trong lòng có chút cay đắng. Nhìn bộ dạng Tiểu Liêu ngón nga ngón nghiêng, trong lòng Thiên Bắc dịu lại một lúc, chỉ nhìn nó như thế này thôi, cũng rất tốt rồi.

*

Ngày hôm sau, Tưởng Mạch nhìn thấy Tiểu Liêu mặc áo sơ mi trắng đi vòng vòng phòng khách “Nè, Tiểu Liêu, con sao vậy?” quay đầu nhìn thời gian “Giờ này không phải đi học đàn sao?”

Bách Sanh nghe được lời Tưởng Mạch cũng nhìn qua nó, hẳn biết Tiểu Liêu không đi học đàn, vì luôn chú ý đến âm thanh bên phòng nó, không nghe được tiếng đàn của nó.

Tiểu Liêu đứng trước tủ lạnh, uống nước, ánh mắt chao đảo mất tự nhiên “Bả vai khó chịu, không kéo đàn được.”

Bách Sanh hạ thùy mắt, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên phím điện thoại. Ngay cả đàn kéo cũng không được, xem ra bị thương thật sự là nghiêm trọng. Hẳn thật hối hận ngày hôm qua đã hành động như vậy.

Tưởng Mạch thấy thế liền đến bên cạnh nó, ngón tay sờ vào vai nó “Chỗ nào không thoải mái, có phải vai bị viêm rồi không, còn nhỏ như vậy làm sao mà vai lại bị viêm?” Tưởng Mạch ấn tay vào, Tiểu Liêu bị ấn trúng chỗ đau kim không được hề lên 1 tiếng. Tưởng Mạch nghiêm mặt hỏi “Đau lắm hả?”

Tiểu Liêu sợ Tưởng Mạch sẽ gỡ áo nó lên xem, vội vàng rút lại “Nâng tay sẽ đau, nghĩ ngợi là được rồi.”

Tưởng Mạch sờ vào sau gáy nó “Muốn đi bệnh viện không, đừng giấu tình trạng.”

Bách Sanh lo lắng nhìn Tiểu Liêu mặt trắng bệch “Hay là ... anh dẫn em đi bệnh viện.”

“Không cần.” Tiểu Liêu không chớp mắt cầm ly nước uống hết, nhìn Tưởng Mạch nói “Con về phòng nghỉ.”

“Được, mệt thì về nghỉ đi, cảm thấy khó chịu thì phải nói đừng giấu trong lòng.”

Bách Sanh nhìn theo bóng nó đi lên lầu, ngay cả nhìn hẳn 1 cái nó cũng không thèm làm. Xem ra lần này ai đó thật sự rất giận. Trong lòng khẽ thở nhẹ, hẳn làm sao thế này, đã lớn rồi mà còn đi hơn thua với đứa con nít. Mùa hạ nóng bức, khiến lòng người càng bức bối hơn. Mau chóng khai giảng đi thôi.

*

Những ngày sau đó, Tiểu Liêu đều không đi học đàn. Thật sự là vết thương ngay bả vai không ổn chút nào, không phải là nói đau đến thế nào, chỉ nói đến thời tiết mùa hè quá nóng, mặc quần áo nào thì dấu răng đó đều lộ ra. Cho nên mỗi ngày nó chỉ có thể mặc áo sơ mi trắng và ngồi trong phòng máy lạnh.

Ngày mai, Bách Sanh sẽ vào năm học mới. Tiểu Liêu đứng trước ban công, ngẩng đầu nhìn ánh sáng lóng lánh của những vì sao trên trời, khẽ thở dài.

“Dịch Tiểu Liêu.” Bách Sanh đứng ở căn phòng đối diện, không biết từ khi nào hẳn đã đứng ở ban công này nhìn cô nàng ngốc bên kia. Khoảng cách 2 ban công không xa lắm. Bách Sanh không cần phải lớn tiếng lắm cũng có thể nghe được.

Tiểu Liêu hoang mang, chuyển ánh mắt đi nơi khác, quay lưng về phía hẳn “Chuyện gì?”

“Ngày mai anh đi.”

“Biết rồi.”

“.... Em Không nói gì với anh sao?” Bách Sanh u sầu nhìn con sói mắt trắng này, 1 chút biểu thị cũng không có, hẳn đối với nó không tốt sao? Chỉ trừ chuyện 2 ngày trước là có hơi ngượng thôi nha.

Tiểu Liêu nhìn về ánh sao xa xăm, trái tim nó hình như đang đập rất mạnh. Tay nó nắm lấy 1 lá cây thủy trúc ở ban công nói không “Thuận buồn xuôi gió.”

Khóe mắt Bách Sanh nháy nháy “Anh ngồi máy bay, câu này hình như không hợp.”

“VẬY ... Mau chóng học thành.”

“ĐỪNG NÓI TIẾP THEO CHÚC ANH LỤC SÚC THỊNH VƯỢNG NHE.”

Tiểu Liêu lẩm lẩm “Nghĩ em ngốc sao, Dịch gia đâu có ai nuôi thú cưng.”

“....” Bách Sanh che trán, là hẳn sai, không nên có ý đồ chủ động mở đường muốn dẫn Dịch Tiểu Liêu vào con đường yêu sớm đầy tội ác này.

Tiểu Liêu nghe thấy phía sau không có tiếng “Ồ trường học ... đừng đánh nhau.”

Nghe lời nói của nó, biết hình ảnh mình trong lòng nó không tốt, cảm thấy có chút buồn nhưng có thể coi là 1 loại hưởng thụ đi “Nè, anh học cảnh sát, chứ không phải làm xã hội đen.”

Tiểu Liêu bẽn lẽn vẫn hướng lưng về phía hắn, thời trung học không phải anh ta cũng đánh nhau không ít sao? Nhưng lúc nào cũng giả bộ làm 1 bộ mặt lạnh lùng. Một hơi gió lạnh thổi qua, nó hắt xì 1 tiếng.

“Ngủ sớm đi, ban công gió rất lớn.”

Tiểu Liêu “Ồ!” 1 tiếng.

Bách Sanh cười nhe “Ngủ ngon.” Bách Sanh dùng tay che miệng như muốn che đi độ cong của khóe miệng mình “Tiểu Liêu, đó là bồn Thủy Trúc mà mẹ thích nhất, lần sau đừng có lại bứt lá như vậy nữa. Mau suy nghĩ coi ngày mai làm sao ăn nói đi.” Nói xong hắn cười đều phe phẩy trở về phòng.

Tiểu Liêu nghe thấy động tác trong tay bỗng cứng đờ, cuối đầu nhìn dưới chân toàn lá thủy trúc, khóc không ra nước mắt. Bách Sanh là tiểu nhân, thật sự là xấu xa. Nhìn thấy nó lật lá trên chậu bông lật đến như 1 đầu tóc bị bứt cho hói mà cũng không lên tiếng. Nó tức giận xem đám lá cây dưới chân như Bách Sanh mà giẫm lên. Vừa giẫm vừa mắng “Vô loại, Bách Sanh ... xấu xa.”

Bách Sanh nằm trên giường khẽ mỉm cười nghe âm thanh từ bên ngoài ban công vang tới, Dịch Tiểu Liêu, mau chóng trưởng thành đi, anh đợi em.

Ngày hôm sau, tiễn Bách Sanh ra sân bay, đứng ở sảnh lớn của phi trường, Tưởng Mạch nói với hắn “Khí hậu ở đó với ở đây không giống nhau, phía Bắc khí hậu lạnh hơn, mới đến chưa quen đừng tắm nước lạnh, coi chừng cảm mạo.”

Bách Sanh nhìn mẹ mình khóc mắt đã đỏ lên, đưa tay ôm lấy bà như đứa trẻ nhỏ vỗ vỗ lưng bà “Biết rồi, con 18 tuổi rồi. Không còn là con nít đâu, biết tự chăm sóc bản thân mình mà.”

Bách Sanh vốn đã rất cao, Tưởng Mạch chỉ đứng đến ngực hắn, nhẹ thực vào ngực hắn 1 cái “Tiểu tử ngang bướng, ngang bướng thành thói quen, sao lại không muốn ở cạnh mẹ nữa, mà phải đi học cho xa.”

Dịch Phong và Thiên Bắc đành chịu, Dịch Phong kéo Tưởng Mạch qua “Nó lớn rồi, nó có quyền lựa chọn cuộc sống cho bản thân.” Nhìn đứa con cao lớn của mình, Dịch Phong tuy không nói nhưng trong lòng vẫn là không nở. Đối với Bách Sanh, tình cảm của ông thật sự rất phức tạp, nghĩ đến chuyện 10 năm trước, vẫn cảm thấy đó là thiệt thòi cho nó.

“Ba, yên tâm, con nhất định không làm ba mất mặt.” Bách Sanh nhìn Dịch Phong nháy cặp mắt gian manh. Ông ấy nghĩ cái gì, hình như hắn đều rõ ràng.

“Ta có gì mà không yên tâm, ta có rất nhiều người quen, con bên đó mà dám gây rắc rối. Lập tức ta sẽ bay qua cho ăn roi may.” Dịch Phong xụ mặt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Bách Sanh nhớ đến cái roi mà Dịch Phong cất giữ, sống lưng lập tức thẳng lên.

Nhìn đại sảnh sân bay đầy người, ồn ào. Bách Sanh đưa mắt nhìn, Thiên Bắc biết hắn đang tìm cái gì, thấp giọng nói “Tiểu Liêu, con bé ... sáng sớm đã ra khỏi cửa rồi.”

Bách Sanh không nói gì, trên mặt vẫn thản nhiên mỉm cười, nhưng trong lòng như có từng cơn đập phá. Tiểu Liêu ngốc nghếch này, chắc là sáng sớm đã đi ra chợ hoa tìm mua Thủy Trúc cho Tưởng Mạch rồi.

Tưởng Mạch vỗ vỗ vai hắn “Không có gì quan trọng thì lễ tết nhớ quay về. Tiểu Liêu chắc là có việc cho nên mới không đến. Con là anh nó, tuy hay ức hiếp nó nhưng Tiểu Liêu không phải người hay thù dai.”

Bách Sanh mỉm cười, người mẹ này của hắn sở trường là làm người khác tưởng mình không biết gì, nhưng biết tất cả.

Cuối cùng Bách Sanh ôm lấy Thiên Bắc, dùng âm thanh mà chỉ 2 người mới có thể nghe thấy nói với Thiên Bắc “Chăm sóc cô ấy.”

Thiên Bắc mỉm cười “Yên tâm.”

Kiểm vé xong, Bách Sanh rời khỏi không quay đầu lại.

Cất hành lý xong, Bách Sanh ngồi vào vị trí gần người, nghĩ rồi nghĩ lấy di động ra “Tiểu Liêu, tạm biệt ... còn nữa, anh sẽ nhớ em.” nhấn xong tin, thì tắt điện thoại nằm dựa lưng vào ghế chờ máy bay cất cánh, ngoài cabin máy bay, ánh sáng chói lọi của thành phố B vẫn như thế.

Tiểu Liêu nhìn thấy Tưởng Mạch cùng mọi người trở về ở đại sảnh, xem điện thoại thấy tin nhắn của Bách Sanh, ngẩn đầu nhìn 1 mảng xanh thẫm trên đỉnh đầu. Bách Sanh, tạm biệt.

Tới thành phố B, Bách Sanh trực tiếp đến trường báo danh. Lãnh đồng phục, đến ký túc xá cất đồ, mọi việc xong thì cũng đã đến buổi tối.

Bách Sanh lúc này mới khởi động lại điện thoại muốn báo bình an với Tưởng Mạch. Vừa mới mở thì đã nhìn thấy 1 tin nhắn từ Tiểu Liêu “Em rất thích ... lúc tan học, có anh đón em.”

Bách Sanh thờ ra nhìn dòng tin nhắn, mỉm cười. Dịch Tiểu Liêu, có phải anh có thể nghĩ là ... em đã bắt đầu hiểu rồi không?

12. Chương 12: Chờ Đợi

Thiên Bắc cũng đã đến ngày khai giảng, cho nên bây giờ đi học hay tan học cũng chỉ có mình Tiểu Liêu ngồi sau xe. Thì ra khi xe chỉ có một mình nó thì cũng không còn náo nhiệt, vui vẻ. Khiến nó cảm thấy xe càng rộng hơn. Mỗi ngày chỉ có một mình nó lặng lẽ ngồi sau xe thẩn thờ. Có lẽ là không có gì để tán gẫu với chú Trương.

Chú Trương thì cũng hơn bốn mươi rồi, cũng không có cùng tư tưởng với nó để trò chuyện nhiều. Lần nào cũng là Tiểu Liêu tự nói, rồi tự chấm dứt trong im lặng. Mỗi lần như thế nó rất nhớ đến những ngày trước đây ba anh em cùng đi học.

Thiên Bắc học ở trường quân đội tại thành phố N, cuối tuần mới có thể về. Hơn nữa Thiên Bắc hình như lúc nào cũng bẽ bộn với bài vở, công việc rất nhiều, có khi cuối tuần cũng không trở về, Dịch gia dường như trống trải hơn bao giờ hết.

Buổi tối, lúc chat webcam với Bách Sanh, Tiểu Liêu ôm một bao khoai tây chiên lớn ngồi ăn. Nhìn thấy bộ dạng ăn hàng của nó, hắn không kiềm được nói “Tiểu Liêu, xem ra mỗi ngày em đều rất thoải mái ...” Vẫn là ăn ngon ngủ ngon.

Tiểu Liêu vừa nhai vừa quơ ngón trỏ qua trái rồi qua phải nói “Sai rồi, em đã đổi tên.”

“Đổi thành cái gì?” Bách Sanh hồ hồ nhìn nó.

“Là Dịch Vô Liêu! Bây giờ mỗi ngày đều rất nhàm chán.” Tiểu Liêu khịt khịt mũi, làm cái bộ lau nước mũi, “Bách Sanh, anh không bắt nạt em, em ngứa mình.”

Bây giờ Bách Sanh mới phát hiện Tiểu Liêu đã càng lúc càng lớn gan, dám thản nhiên khiêu chiến với hắn “Dịch Tiểu Liêu, em thật là đang ngứa mình?” Bách Sanh nghiêng rằng.

Tiểu Liêu vênh mặt “Bách Sanh, không có ai để bắt nạt, quen không?”

“Em nghĩ là anh biến thái hay là cuồng ngược đãi?” Bách Sanh tức giận trừng mắt nhìn nó “Không phải ai anh cũng bắt nạt như thế đâu.”

Tiểu Liêu ngừng ăn, biểu hiện rất chân thật “VẬY, tiêu chuẩn được bắt nạt là gì?”

Bách Sanh sửng sốt, tiêu chuẩn? Bắt nạt mà cũng có tiêu chuẩn sao, suy nghĩ cẩn thận. Mấy năm nay, trừ Tiểu Liêu ra quả thực hắn chẳng có hứng thú đùa dai với ai. Miệng khẽ cong lên “Muốn biết sao?”

Tiểu Liêu gật đầu mạnh, đương nhiên muốn biết, nếu biết rồi thì sau này nó sẽ sửa. Mà chuyện này cũng liên quan đến quá khứ 15 năm bị sỉ nhục của nó. Nó thật sự rất rất muốn biết rốt cuộc nó đã phù hợp cái tiêu chuẩn quái đản gì của Bách Sanh mà suốt tám năm nó cứ bị tên đại thần này bắt nạt.

Bách Sanh cười nham hiểm “Tiêu chuẩn chính là Dịch Tiểu Liêu.”

“Hả?” Tiểu Liêu chớp mắt mấy cái.

Bách Sanh nhìn bộ dạng ngây ngô của nó, hiểu là nó đang bắt đầu rối loạn, lập lại lần nữa “Tiêu chuẩn của anh chính là, người đó phải là Dịch Tiểu Liêu.”

Tiểu Liêu bị ghen lại, nuốt ngụm nước bọt “Em đã là Dịch Vô Liêu rồi.”

Bách Sanh cười đến 2 vai rung lên “Ồ, vậy sao này tiêu chuẩn đổi thành Dịch Vô Liêu cũng hay lắm.”

Có vụ này sao, Dịch Tiểu Liêu muốn lật bàn “Bách Sanh, nói hai lời.”

Bách Sanh cảm thấy bản thân mình thật sự tà ác, chỉ cần nhìn thấy Tiểu Liêu tức lên thì hắn lại vô cùng vui sướng. Chẳng lẽ thật sự là sâu thẳm trong người hắn đúng là bị...biến thái. Hắn đằng hắng giọng “Tiểu Liêu, em nhìn em kìa, em mặc cái gì đó?”

Tiểu Liêu cuối đầu nhìn áo ngủ của mình, có làm sao đâu? Đâu phải Bách Sanh chưa từng nhìn thấy nó mặc như thế này, Tiểu Liêu kéo dây áo lại “Bị làm sao?”

Hên là giờ này những người khác đã đi ra khỏi ký túc xá dạo chơi rồi, nếu mà còn ở đây thì tiêu hết, Bách Sanh nghiêm mặt nói “Mặc thêm áo khoác vào.”

“Tại sao, nóng muốn chết.”

Nghe thấy hành lang bên ngoài có tiếng bước chân, Bách Sanh trừng mắt nhìn nó “Có nghe thấy không!”

Dịch Tiểu Liêu nhìn vào màn hình le lói, ngụ ý như nó không mặc thì sao? Hắn bây giờ đâu thể đánh nó, cắn nó. Nếu ở trước mặt thì tôi còn nể anh, chứ ở xa lắc xa lơ, chẳng lẽ anh vì trừng trị tôi mà cố ý bay về sao. Tiểu Liêu nhân những ngày không có Bách Sanh ở đây mà khiêu khích hắn.

Bách Sanh trợn mắt hung dữ nhìn nó “Bạn cùng phòng anh về nhìn thấy thì còn ra gì nữa.”

Tiểu Liêu nghe thấy Bách Sanh nói vậy, nghĩ cũng có lý. Vì vậy, nó giơ tay tháo cái kẹp sau đầu mình, làn tóc đen như thác nước theo vai trắng ngần của nó chảy xuống, Bách Sanh nhìn động tác của nó, trong đầu đột nhiên hiện lên lời bài hát rất cổ xưa: Xuyên qua mái tóc đen của nàng, chính là bàn tay ta.

Tóc của Tiểu Liêu ... sờ lên... sẽ rất mềm? Bách Sanh chỉ là nghĩ thôi đã thấy não bộ như trống rỗng.

Kéo phần tóc dài của mình che bả vai, Tiểu Liêu nheo mắt cười “Che lại rồi.” nhìn vào camera hươu hươu tay “Bách Sanh!”

Bách Sanh phục hồi tinh thần, mặt hơi nóng mất tự nhiên “Tiểu Liêu, ngủ sớm một chút, anh nhớ ra anh còn có việc, tắt máy.”

Tiểu Liêu há hốc miệng không hiểu tại sao, chưa kịp đáp lại thì màn hình đã tắt rồi. Tiểu Liêu ngậm miệng nhai khoai chiên. Bách Sanh thật sự là càng ngày càng thần kinh. Nó đưa tay lắc lắc thấy gói khoai tay đã trống trơn, hướng ra phòng, rửa tay đi ngủ.

Tiểu Liêu thì vẫn như trước vô tâm thế, không hề nhận ra dấu hiệu gì cả. Cho dù cuối tuần nào Bách Sanh cũng chat với nó, hai người tán gẫu cũng không ít. Khi mà Thiên Bắc về nhà, Tiểu Liêu cứ quần quít lấy Thiên Bắc, nói đủ thứ chuyện ở trường lớp, trách móc bài học khó, môn chạy 800 mét rất mệt. Nhưng ngay cả Tưởng Mạch cũng nhận ra người được nó nhắc nhiều nhất vẫn là Bách Sanh.

*

“Tiểu Liêu sao hôm nay dậy sớm thế, không phải đang nghỉ đông sao?” Thím Trương nói khi nhìn thấy người đang ngáp ngáp dài đi xuống cầu thang.

Tiểu Liêu đi đến phòng bếp phụ thím chuẩn bị bữa sáng “Con ngủ không được.”

Tưởng Mạch ở phòng khách thâm ý nói “Bách Sanh hôm nay quay về ...” Nhìn thấy Tiểu Liêu quay đầu sang chỗ khác vẻ mặt không được tự nhiên, Tưởng Mạch lại đem bộ mặt tiếc nuối tấm tắc nói “Nhưng mà hôm qua có người gọi về bảo là không cần ra đón, muốn tự mình về.”

Thím Trương chen vào nói “Bách Sanh không phải ngồi máy bay sao, Tiểu Liêu con kiểm tra coi chừng nào đến, chúng ta ra đón nó, dù sao cũng nên vậy.”

Tưởng Mạch cắt ngang “Không cần đâu, nói là cùng bạn học về. Không ngồi máy bay mà đi xe lửa. Lớn thế rồi, nói không chừng tối nay đến.”

“Bạn học, không phải là bạn học nữ chứ?” Thím Trương ở tuổi này hứng thú nhất là tám chuyện, tò mò hỏi Tưởng Mạch.

Tưởng Mạch thản nhiên nhìn Tiểu Liêu lẳng lặng ngồi ăn kế bên, cặp mắt đảo qua đảo lại “Ừ, có lẽ thế, nếu không sao lại ngồi xe lửa. Xe lửa rất chậm, có thể có nhiều thời gian ngồi chung.”

Tiểu Liêu ra sức cắn bánh bao, nhai ngấu nghiến đến bánh bao ngập đầy miệng nó. Tưởng Mạch cười lén, đưa mắt ra hiệu với thím Trương, nói tiếp “Nhưng mà tôi phải nói là, con gái nhà ai cũng không dễ thương bằng Tiểu Liêu nhà mình, rất là ngoan ngoãn. Tương lai nếu chọn con dâu, tôi sẽ chọn giống Tiểu Liêu.”

Tiểu Liêu sững một lúc, lấy lại bình tĩnh đẩy ly sữa đến trước mặt Tưởng Mạch “Dì Mạch, sữa lạnh rồi.”

“Tiểu Liêu ...” Tưởng Mạch cười híp mắt, nhích cái ghế lại gần nó “Nói Cho dì Mạch biết, Bách Sanh và Thiên Bắc, con thích ai?”

Tiểu Liêu cắn bánh bao quay đầu nhìn bà “Đều thích.”

Tưởng Mạch nhìn trời vẻ khổ não “Đáng tiếc không có chuyện một vợ hầu hai chồng, dù sao cũng phải chọn một Tiểu Liêu à.”

Tiểu Liêu tò mò hỏi “Cái gì gọi là một vợ hầu hai chồng.”

“Ồ....” Tưởng Mạch nhận thấy đã bị chính mình hại mình, yên lặng cụp mắt tiếp tục ăn sáng.

Tiểu Liêu ở trong phòng đi tới đi lui, lúc thì nằm sấp trên giường, lúc lại ngồi trước máy tính ôm đầu. Thiên Bắc đi ngang qua phòng, buồn cười thấy nó lẩn qua lẩn lại “Tiểu Liêu em làm cái gì vậy?”

“Không có gì, em vận động” Tiểu Liêu đứng dậy, làm bộ như là đang xem tin tức.

Thiên Bắc nhìn đồng hồ “Haizz, Bách Sanh không về sớm thế đâu, em có thể ra ngoài dạo vài vòng rồi quay về. Anh ấy chắc đến giờ cơm tối mới quay về.”

Tiểu Liêu sờ mũi lẩm bầm “Ai đang đợi anh ta đâu.”

Thiên Bắc làm bộ mặt “Em gặt quỷ à.” rồi xoay người định đi xuống lầu. Tiểu Liêu nhìn thấy Thiên Bắc mặc áo lông, vội chạy đuổi theo “Thiên Bắc, đi đâu vậy?”

“Anh để quên đồ ở ký túc xá, nếu không đi lấy kịp thì ký túc xá đóng cửa.” Thiên Bắc vừa xuống lầu vừa đeo găng tay.

Tiểu Liêu vợ lấy cái áo lông trên giường “Chờ em, đi chung.”

Thiên Bắc nhìn cái người đang chen chút cạnh mình mang giày vào “Trường anh học rất xa, trời lại rất lạnh, em theo làm gì?”

Tiểu Liêu ngồi ở kệ giày mang giày ngẩng đầu nhìn Thiên Bắc cười lấy lòng “Ở nhà rất nhàm chán, em đi với anh, trên đường có bạn.”

Thiên Bắc nhìn thời gian, trường học cách nhà rất xa “Lỡ như.... không về kịp đón Bách Sanh thì thế nào?”

“Đã nói là không chờ anh ấy mà.”

Thiên Bắc cười bất đắc dĩ, lấy nón đội vào cho nó “Được, chúng ta làm việc xong nhanh rồi về.”

Hai người đến trường, Tiểu Liêu ở dưới ký túc xá chờ, nhìn thấy trời bắt đầu mờ mịt, có phải là sắp có tuyết rơi không? Thiên Bắc lấy đồ xong đi xuống lầu, nhìn thấy nó đang đứng xoa xoa tay, giậm chân. Đi qua nắm lấy tay nó cho vào trong túi áo “Đã bảo em đừng đi mà, lạnh rồi phải không?”

“Không lạnh.” Tiểu Liêu cười ngây ngô.

Thiên Bắc dẫn nó ra khỏi trường học, đi ngang qua một ngã tư đường, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, “Tiểu Liêu đứng đây chờ anh, anh sẽ về liền, em không được chạy lung tung.”

“Dạ.”

Không lâu sau Thiên Bắc đã quay trở lại, đưa cho Tiểu Liêu một ly trà sữa nóng “Cho em nè, các bạn nữ trong lớp đều nói uống rất ngon.”

Tiểu Liêu cầm ly trà sữa trong tay, tay bắt đầu ấm lên, trong lòng cũng ấm dần “Thiên Bắc thật tốt.” Nhìn thấy Thiên Bắc trên tay còn cầm một cái hộp nhỏ. Vốn là đứa thích ăn hàng cho nên nhìn qua thôi Tiểu Liêu cũng đã đoán được là cái gì, anh mắt phát sáng nhìn Thiên Bắc “Đây là cái gì?”

Thiên Bắc cười nhìn nó “Bánh mật ong Tư Khang em thích ăn nhất, anh cầm giúp em, về nhà rồi ăn.” rồi nhìn thời gian “Về nhanh thôi, chắc là Bách Sanh về nhà rồi.”

Lúc về đến nhà quả nhiên là Bách Sanh đã về tới, đang ở phòng khách nói chuyện với Tưởng Mạch, vali thì vẫn còn đặt cạnh sofa. Nhưng mà khi Tiểu Liêu nhìn thấy vali đó nó lại cảm giác đó không phải của Bách Sanh.

Bách Sanh nghe được tiếng nói, quay lại nhìn thấy Thiên Bắc và Tiểu Liêu đứng trước cửa. Tiểu Liêu thì chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn Bách Sanh. Hắn đã đen hơn nhiều, so với trước kia nhìn lại càng mạnh mẽ, bình thường khi chat video không nhìn ra điều này, bây giờ nhìn thấy cảm nhận như Bách Sanh không phải là Bách Sanh trước kia nữa.

Thiên Bắc đi qua, để cái hộp đó trên bàn trà trong phòng khách, Bách Sanh nhìn hộp bánh trên bàn, rồi lại nhìn nó đang đứng ở kệ giày “Dịch Tiểu Liêu, em đang giả làm thần giữ cửa à?”

“Ờ.” Tiểu Liêu vội vàng thay giày.

“Bách Sanh, mình xong rồi, chúng ta có thể đi.”

Tiểu Liêu ngẩng đầu nhìn cô gái từ nhà vệ sinh đi ra, cô ấy nhìn thấy nó liền nở rộ một nụ cười đến mê người.

“Tiểu Liêu, em về rồi à?”

Bàn tay buông thõng bên người lặng lẽ nắm lại, Tiểu Liêu khẽ cười “Chị Cốc Lam.”

13. Chương 13: Nụ Hôn Đầu

Thiên Bắc bây giờ mới để ý, Bách Sanh vẫn mặc áo khoác “Anh phải đi ra ngoài sao?”

Bách Sanh nhắc túi hành lý đặt ở sofa “Ừa, tôi đưa Cốc Lam trở về.”

Cốc Lam thấy Thiên Bắc nhìn mình vẻ đắm chiêu, vội giải thích “Chúng tôi cùng nhau trở về.” Sau đó 2 má hơi ửng hồng “Do là trên đường uống nhiều nước, cho nên mượn toilet dùng.”

Tưởng Mạch đối với Cốc Lam cũng không xa lạ. Cốc Lam được nhà họ Cốc nhận nuôi, trước đó thì ở cùng cô nhi viện với Bách Sanh. Cho nên là 1 trong số bạn bè ít ỏi của Bách Sanh “Cũng trẻ thế này rồi, chỉ bằng ở lại dùng cơm tối. Rồi sau Bách Sanh mới đưa con về.”

Cốc Lam xua xua tay “Dạ, không cần đâu, cha mẹ ở nhà chắc đã lo lắng lắm rồi, cảm ơn dì, con phải về.”

Bách Sanh đi đến cửa, theo thói quen sờ vào đầu Tiểu Liêu “Tiểu Liêu, em cao lên.”

Tiểu Liêu cũng không biết mình mắc chứng động kinh gì, tự nhiên nghiêng người xuống, khiến tay Bách Sanh hụt trên không, động tác như bị chết đuối gượng gạo.

Tiểu Liêu sờ sờ cái mũi, có chút mất tự nhiên xoa đầu nhìn Cốc Lam nói “Chị Cốc Lam, tạm biệt!”

Cốc Lam nhìn thấy Bách Sanh ngăn người nhìn Tiểu Liêu, cô cũng vẫy tay nói “Tạm biệt.”

Ở trường cảnh sát thì đã thi bằng lái rồi. Cho nên Bách Sanh tự lái xe đưa cô về nhà. Cầm hành lý cất vào sau xe, cái cửa xe vô tội, tự động bị đóng sầm 1 cái. Còn hần thì suốt dọc đường vẫn bình tĩnh, không nói gì.

Cốc Lam nói chuyện muốn phá vỡ sự yên tĩnh “Có phải Tiểu Liêu hiểu lầm gì không?”

Một lát sau Bách Sanh mới trả lời “Không sao đâu, cô ấy không có quan trọng việc vậy đâu.”

Liếc mắt nhìn Bách Sanh 1 cái khe thờ dài “Cậu đúng là không hiểu con gái.”

“Hả?”

“Không có gì.” Cốc Lam nhìn về phía cửa sổ “Có phải cũng không nói với Tiểu Liêu, mình với cậu học cùng trường không?”

Bách Sanh quay đầu nhìn cô, ngạc nhiên “Tại sao phải cố ý giải thích.”

Cốc Lam biểu môi, lộ ra 1 biểu tình giống như là “Quả nhiên”. Sau đó lại là 1 biểu hiện hả hê “Dịch Bách Sanh, không ngờ cũng có việc có thể làm khó cậu. Chỉ ít là khi gặp người nào đó lại trở nên ngốc nghếch.”

“Nè, CỐC, LAM cậu muốn chết phải không?” Bách Sanh liếc mắt nhìn cô nhưng trong lòng lại lặng lẽ suy nghĩ, chẳng lẽ là Tiểu Liêu đang “ghen”.

Cốc Lam ho nhẹ 1 tiếng “Khụ, việc đó chờ chờ mình về rồi cậu mới bắt đầu suy đoán tâm tư con gái có được không?” Vốn hần đang lái xe mà tâm tư để nơi nào thì thật nguy hiểm.

“Yên tâm đi, mình có muốn chết cũng không tìm cậu, nam không ra nam nữ không ra nữ.”

“Cậu!” Cốc Lam trừng mắt nhìn hần, tuy là tính cách cô có phần giống con trai nhưng vẫn ghét nhất là người khác kêu mình là bất nam bất nữ “Ừa ... quên nói với cậu rằng, lúc trước khi học cấp 3. Mọi người vẫn hay nói tụi mình là 1 đôi đó. Xem ra lần này có người nào đó sẽ bị đau lòng, tim con gái như thủy tinh mỏng. Rầm 1 cái là sẽ vỡ ra ngay.”

“Mình làm gì không biết tin đồn này.” Bách Sanh buồn bực, tốt xấu gì ở trường hần cũng luôn bo bo giữ lấy mình. Bên cạnh ngay cả bóng dáng nửa cô gái cũng không dính tới, nhận không biết bao nhiêu ánh mắt chán ghét của các cô gái “Những người đó mất mùa hết mới nhận thấy mình coi trọng cậu.”

Cốc Lam cắn răng “Căn bản là có lòng tốt muốn ra chiều giúp cậu, mà giờ xem ra hình như Bách Sanh thiếu gia không cần.”

Bách Sanh lãnh mặt, rất lâu sau mới nhìn cô “Chiêu gì?”

Cốc Lam nhìn hần 1 cái, thấp giọng nói vài câu, nhìn thấy Bách Sanh trên mặt nở ra nụ cười quen thuộc, cô khe thờ dài. Chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, về mặt cô đơn.

*

Mọi người đợi Bách Sanh về mới bắt đầu ăn cơm. Trên bàn ăn Tưởng Mạch và Thiên Bắc cố gắng tạo không khí, cùng với Bách Sanh nói chuyện vui vẻ. Lúc này thì Tiểu Liêu mới biết được là Cốc Lam và Bách Sanh học cùng trường. Cốc lam nhìn xinh xắn như vậy, lại nhỏ bé và yếu đuối, cũng muốn làm nữ cảnh sát sao?

Tiểu Liêu xới xới bát cơm trắng của mình, bỗng nhiên cảm thấy sao cơm nhiều thế này, làm sao mà nó ăn hết đây.

Bách Sanh nhìn ra là cả buổi tối Tiểu Liêu hình như đều mất tập trung, thậm chí rất ít nhìn hắn, trong lòng thầm xác định là nó chắc chắn đang ghen tỵ. Khẽ vui mừng, phải làm sao cho nó thể hiện trước hắn mới được.

Ăn cơm xong, Tiểu Liêu trở về phòng. Bách Sanh thì bị Dịch Phong gọi vào phòng, lúc quay về thì đã rất tối rồi. Đèn phòng Tiểu Liêu cũng đã tắt rồi.

Ngày hôm sau, Bách Sanh dậy rất sớm, xuống lầu nhìn thấy Tiểu Liêu và Tưởng Mạch đang thay giày, như là sắp ra ngoài.

“Mẹ, hai người đi đâu?”

Tưởng Mạch cầm cái túi nói “Ngày mai giao thừa rồi, đi mua đồ tết.”

Mỗi năm đến dịp lễ tết Tưởng Mạch đều đích thân đi mua đồ. Bà và Dịch Phong tuy công việc rất bộn bề nhưng vẫn luôn đặt gia đình lên đầu. Đặc biệt ngày lễ tết càng xem trọng hơn.

Bách Sanh khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Liêu đang mang giày, cái miệng nhỏ nhỏ của nó héch cao. Hắn liền nắm lấy cơ hội này “Con đi với 2 người.”

Tưởng Mạch tròn trĩnh mắt ngạc nhiên “Con đi theo làm gì, đi chưa được mấy bước lại than thở, cứ để mẹ và Tiểu Liêu đi, con ở nhà chơi game đi.”

Bách Sanh nhìn thấy Tiểu Liêu mang giày đi ra cửa trừng ánh mắt bực mình nhìn hắn. Hắn phát hiện là mình bị ruồng bỏ. Ngoại trừ cái thùng dấm lớn ghen tuông Tiểu Liêu thì ánh mắt của mẹ hắn dường như cũng muốn hắn dừng đi.

Quan hệ của hai người dường như lại trở về giống như trước khi Bách Sanh đi học, vài lần sau đó, Bách Sanh cũng phát bực, cảm thấy Tiểu Liêu thật khó hầu hạ. Lần nào kiếm cơ hội nói chuyện với nó, nó đều có thể khiến hắn bực bội quay về. Thời điểm lúc giao thừa, cả nhà ăn xong cơm tất niên thì canh xem chương trình đón xuân, Dịch Phong vì phải tham dự tiệc đón năm mới do thành phố tổ chức nên không ở nhà, một mình Tưởng Mạch dẫn theo 3 đứa trẻ đón giao thừa.

Bà buồn bực cầm hộp hột dưa, ánh mắt u sầu nhìn 3 đứa nhỏ dạo qua 1 vòng trở về. Nhớ đến năm trước đi chung nói nói cười cười rất vui vẻ. Còn bây giờ là tình huống gì đây? Bách Sanh cùng với Tiểu Liêu thì bà đã biết tại sao, còn Thiên Bắc ... là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ lại giống như truyền thuyết, đây là 1 tam giác tình yêu sao?

“Tiểu Liêu con coi Lâm Tư Tư này, người xinh đẹp lại hát hay, khó trách lại nổi tiếng như vậy?” Tưởng Mạch cố tìm cái gì đó để nói.

Tiểu Liêu ngồi vào ghế sofa, tay nắm lấy thành vịnh, gối đầu lên đó “Cái mũi độn.”

“....” Tưởng Mạch yên lặng cuối đầu cắn hạt dưa.

Bách Sanh cũng nhàn nhạt mở miệng “Độn thì cũng phải có gốc, chứ không đưa đến Hàn Quốc cũng vô dụng.”

Thiên Bắc yên lặng bưng chén nước trước mặt mình, mũi thuốc súng càng ngày càng nặng. Tình cảm 2 người này thật ngốc nghếch, trong lòng khẽ than.

Tiểu Liêu bỗng đứng dậy, tức giận nhìn Bách Sanh. Hắn quăng qua cho nó 1 cái nhìn khiêu khích, không tin rằng nó có thể chịu đựng không nói chuyện với hắn mãi. Nó lại liếc hắn 1 cái, quay đầu không thèm để ý hắn nữa.

Bách Sanh hơi bất ngờ, không gặp lâu như vậy, Tiểu Liêu không ngờ đã trở thành Ninja, khích đến như vậy mà cũng không có tác dụng.

Không khí lại trầm xuống, nơi này nhìn thật mắc cở, chỉ có mình Tưởng Mạch là ngồi đó cười nói ha ha. Sau khi cười xong nhìn thấy 3 đứa trẻ vẫn như thế. Bà cũng biết được là không có thú vị. Đến 12 giờ, pháo bông bắn lên, Tiểu Liêu ngáp ngáp “Dì Mạch, con buồn ngủ rồi.”

Tưởng Mạch hờ môi nhìn nửa bên mặt đứa nhóc này “Không chơi pháo hoa sao, hôm qua đi mua rất nhiều, chơi xong rồi ngủ.”

“Không được, buồn ngủ quá.” Tiểu Liêu nói xong, hướng nhìn Thiên Bắc nói “Thiên Bắc, ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.” Thiên Bắc nhìn thấy bộ mặt bị xem thường của người đối diện, lại than thầm. Bách Sanh thật là EQ quá thấp, đến việc nhỏ thế này cũng không biết cách giải quyết.

*

Tiểu Liêu đứng ở ban công nhìn ra phía bầu trời xa với những bông pháo hoa đang nở rộ, từng đóa từng đóa. Rõ ràng đây chính là vì biểu thị niềm vui mà bắn ra. Nhưng sao nó lại cảm thấy cảm giác cô đơn. Ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm. Bản thân rất cuộc bị làm sao. Tại sao lại giận Bách Sanh, rõ ràng hẳn đâu có làm sai điều gì. Giống như từ lúc nhìn thấy Cốc Lam nó đã bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Tại sao? Tiểu Liêu nghĩ không biết nào mình đã bị gì?

Ánh sáng phản chiếu lên 1 bóng dáng ở ban công. Nó khấn trương rất nhanh núp vào sau chậu hoa, không biết có nên nói chuyện với hẳn không? Bây giờ nghĩ lại giống như nó đang cố tình gây sự.

Bách Sanh yên lặng 1 hồi, chủ động mở miệng “Sao em không đi thả pháo hoa, năm ngoái không phải nói thích nhất là điều này sao?”

Tiểu Liêu rầu rĩ quay lại nói “Lớn rồi, không hứng thú nữa.”

Bách Sanh nhìn gương mặt nó ẩn hiện trong bóng tối, trên gương mặt trắng nõn, ngủ quan được sắp thật khéo léo, hẳn bỗng cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng, khẽ mỉm cười “Tiểu Liêu, chúng ta đi ra ngoài.”

“Đi đâu?”

Bách Sanh nhìn nó cười 1 cách kỳ lạ “Cùng anh đi là được rồi.”

Hai người nhẹ nhàng đi xuống lầu, Bách Sanh dẫn nó đến 1 nơi cách trường không xa. Tiểu Liêu lạnh đến vùi tay mình vào trong cổ áo “Bách Sanh tại sao lại đến đây?” Mắt hạ xuống nhìn 1 khoảng hồ yên tĩnh. Tiểu Liêu khẽ rung mình 1 cái “Sẽ có Sở Nhân Mỹ hát.”

Đã chuẩn bị xong mọi thứ, tay hẳn nắm lấy cái bật lửa, khẽ rung rẩy. Dịch Tiểu Liêu không có phạm sự cũng đừng phá hư cái không khí thế này, hẳn đưa mắt nhìn nó “Im lặng, ngoan ngoan đứng ở đó, Sở Nhân Mỹ mà đến còn có anh mà.”

Tiểu Liêu lộ ra ánh mắt như lưỡi trắng “Sở Nhân Mỹ đến dẫn anh đi, em còn cảm ơn cô ta, cô ta là người tốt, à không, ma tốt.”

Bách Sanh không thêm để ý đến nó nữa phía sau tự mình làm, nhưng cái pháo bông mà Tưởng Mạch mua hẳn phải tự mình tạo hình dạng, tia lửa phát như thứ ánh sáng hoa ngọc. 1 mảnh sáng nho nhỏ lấp lánh, khiến người ta cảm thấy đêm đông lạnh lẽo, ấm lên rất nhiều.

Nhìn thấy những ánh lửa hình trái tim phát sáng, Tiểu Liêu tuy bày ra vẻ mặt không thích nhưng thật lòng rất vui vẻ “Bách Sanh, lỗi thời.”

Bách Sanh nhìn nó trong ánh lửa, khuôn mặt càng phát sáng rực rỡ. Đôi con ngươi đen láy như phát quang tỏa sáng, hẳn cười rất vui vẻ “Lỗi thời thì sao, em thích là được rồi.” Nhưng nói xong lại có chút chột dạ cuối nhìn bóng hình dưới đất. Đích thật đây là 1 chiêu lỗi thời. Bách Sanh trong lòng thầm mắng Cốc Lam, cô nàng con trai này quả thật không thể tin.

Tiểu Liêu môi không hé lời nào, cảm thấy những buồn bực mấy hôm trước như đã tan biến nơi nào rồi. Bách Sanh đứng trước mặt kéo tay nó. Thanh âm cúi đầu có chút khàn khàn “Tiểu Liêu, thích không?”

Tim nó nhảy loạn nhịp. Cảm tưởng như giây típ theo thôi nó sẽ nhảy ra khỏi lòng ngực mình, nó nhỏ giọng thì thầm “Thích cái gì?”

“Anh, thích ... anh không?”

Sau 1 lúc Tiểu Liêu mới nhẹ giọng nói “Bách Sanh, thật sự lỗi thời, này y như tình tiết trên tivi, không mới mẻ, không thích.”

Khóe mắt Bách Sanh nheo lại, tiếp tục nói “Là không thích cách này, thì lần sau anh tìm cách khác. Nhưng trước hết trả lời câu hỏi đi ... anh ... em có thích không?”

Tiểu Liêu cuối đầu càng thấp, nhẹ nhàng “Có.” 1 tiếng. Bách Sanh cười nhẹ, kéo nó đến gần hần thêm 1 chút. Ngón tay di chuyển theo gương mặt dần đến khóe môi của nó. Dừng lại, cuối người đặt môi mình lên đó.

Tiểu Liêu thật sự kinh ngạc, không biết làm thế nào. Ánh mắt Bách Sanh ... Gần thế này ... rất ... đẹp. Nó ngơ ngác đờ người tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào. Mãi cho đến khi lưỡi hần tiến vào đến răng nó. Nó càng mở mắt lớn hơn nữa nhìn hần, đẩy hần ra “Bách Sanh, tại sao duỗi đầu lưỡi?”

Bách Sanh sàu nảo, đem nó kéo lại, thấp giọng mắng “Ngậm miệng.”

Tiểu Liêu ngậm chặt miệng lại không dám hé răng, hai má đỏ bừng. Bách Sanh thấy nó như vậy khê giật mình. Kéo nó lại, muốn tiếp tục nụ hôn chưa hoàn thành đó. Nhưng mà, hần đã quên đây là nụ hôn đầu tiên của hần, đối tượng chính là Dịch Tiểu Liêu.

“Dịch Tiểu Liêu, em ngậm miệng nhanh như vậy để làm gì?”

“Anh bảo em, ngậm miệng ...” Dịch Tiểu Liêu nói 1 cách oan ức.

Được rồi, là hần sai ... “... Ngoan ... mở miệng.”

Thế là, mãi đến khi Bách Sanh cảm thấy người trong lồng ngực như muốn thở không được hần mới buông nó ra. Vấn đề nó muốn hỏi đã lâu lập tức được phát ra “Bách Sanh!”

“Sao?”

“Tại sao, rốt cuộc tại sao, phải duỗi đầu lưỡi ra?”

“...” Hôn lưỡi, 2 từ này hần thật không tài nào nói ra.

“Bách Sanh?”

“Bởi vì Giúp đỡ nhau trong hoạn nạn, anh muốn cùng với Tiểu Liêu giúp đỡ nhau, bên nhau cho đến suốt đời.” Bách Sanh ôm chặt lấy nó. Cuối đầu nhìn đôi mắt đen của nó. Nói như vậy có đúng không, đủ rõ ràng, đủ lẫm mẫm chưa? Con gái có phải đều thích như vậy.

“Bách Sanh, anh biến thái, anh muốn em uống nước bọt của anh, còn muốn uống cả đời. Tiểu Liêu vẽ mặt hờn trách cọ cọ ở trong ngực hần.

Thế là nụ hôn đầu tiên của Bách Sanh thiếu gia chính là bi ai như vậy đó. Yên lặng nhìn trời, Dịch Tiểu Liêu Em thật sự rất biết chọc giận người khác.

14. Chương 14: Dũng Khí

Bách Sanh tuy là đang đọc sách nhưng cũng không thể chịu được sự quấy nhiễu từ ánh mắt của người nào đó.

Tiểu Liêu cầm cái gối ôm ngồi trên sofa ra sức đập tới đập lui bên hông hần, gần 20 phút trôi qua, cũng không biết mệt. Bất đắc dĩ Bách Sanh bỏ sách xuống, nhìn người bên cạnh vẫn đang đập tới đập lui “Này, trước đây sao anh không phát hiện em mắc chứng hiếu động vậy?”

Tiểu Liêu rốt cuộc đã thành công khiến Bách Sanh rời mắt khỏi cuốn sách và nhìn nó. Vội quăng cái gối trong ngực mình ra xa. Kéo tay áo hần “Bách Sanh, giúp em.”

Bách Sanh nhin không được cười “Tiểu Liêu, em mấy tuổi rồi?” kéo nó lại gần hần thêm chút, nhìn nó cười trong sáng, không lo lắng “Em nói van anh đi, anh sẽ suy nghĩ.”

Tiểu Liêu cắn răng nhìn hắn, tên này thật sự đáng ghét. Từ cái lần đó không hiểu vì sao bị hắn hôn, sau đó còn phải uống nước bọt của hắn. Hắn luôn bày ra cái bộ dạng mập mờ đáng ghét. Làm hại nó đêm đó trở về còn cố ý tra xét trên mạng xem “Giúp nhau trong hoạn nạn” là cái ý gì. Lại nhìn thấy mấy cái thứ kiến thức sinh lý giữa nam nữ khi tiếp xúc thân mật???? Làm nó đỏ mặt tía tai, ngượng chết đi được.

Nhưng hình như đứa con trai nào cùng với con gái làm chuyện đó đều nói thế. Mặc khác ngay cả 1 chữ “Thích” hắn cũng chưa nói qua. Tiểu Liêu cảm thấy chính mình đã nằm trong âm mưu của hắn. Từ đầu tới cuối, rõ ràng hắn không nói thích nó. Nó lại bị bức đến phải nói thích hắn. Nó cảm thấy thật sự không công bằng.

“Bách Sanh, chúng ta ... bây giờ ... là quan hệ gì?” Tiểu Liêu nắm chặt áo hắn, trong lòng đã hạ quyết tâm, phải buộc hắn nói ra.

Bách Sanh nhíu mày “Quan hệ gì ta?”

Tiểu Liêu tỏ ý không vui, nhìn hắn “Hỏi anh nha.”

“Sao ... cái này à ...” Bách Sanh cố ý nói chậm, chậm thiệt chậm “Để anh nghĩ thử...”

Tiểu Liêu liếc xéo, lại còn nghĩ thử. Thứ này có gì phải nghĩ. Nó bực mình tiến đến sofa, hung hăng tranh cãi với hắn. Bách Sanh không phải muốn trêu ghẹo nó chứ, từ nhỏ đến lớn hắn chẳng phải cứ thích lấy nó làm trò đùa sao.

Bách Sanh mỉm cười, cầm sách tiếp tục đọc. Tiểu Liêu nhìn bộ dạng không thèm để ý của hắn. Tức giận tự dưng ủa về đi đến giật sách hắn ném qua 1 bên, tóm lấy áo hắn “Anh, là đang đùa giỡn với em.”

“Dịch Tiểu Liêu, em làm gì mà cứ như nữ tội phạm.” Bách Sanh nhìn thấy nó nhảy lên, vội vàng để 2 tay phía sau giữ nó, chỉ lo cho nó không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Tiểu Liêu vẫn giận dữ nắm lấy áo hắn. Khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng lên. Bách Sanh nhìn khuôn mặt thật sự giận dữ của nó. Cúi đầu hướng cái miệng nhỏ của nó, cắn 1 cái “Ngốc quá, anh là nghiêm túc ... nhưng em còn quá nhỏ ...” Hắn vươn tay ôm nó, nhìn vào đôi mắt đen láy của nó “Vốn muốn đợi em lớn thêm 1 chút ... nhưng bây giờ anh hình như đã chờ không nổi rồi...”

Tiểu Liêu nắm lấy vạt áo hắn, ánh mắt thiếu tự nhiên dao động “Vậy ... có thích không?”

“Có.” Bách Sanh cười, nghĩ thầm tiểu nha đầu ngốc này có bao nhiêu ngốc đâu phải hắn không biết, không nói rõ không được. Không nên để bản thân mình trở thành mặt người dạ thú.

Tiểu Liêu cười đến miệng như sắp lệch ra, nhìn Bách Sanh gần như vậy, kìm lòng không được đưa tay vuốt nhẹ mi mắt hắn. Bách Sanh cảm nhận được ngón tay mềm mại của nó lướt qua, chăm chú nhìn nó. Tiểu Liêu bỗng nhiên nheo mắt lại cười gian như tiểu hồ ly “Bách Sanh, muốn hôn anh.”

Bách Sanh ngây người 1 lúc, sau đó ánh mắt ngập tràn ý cười “Tiểu Liêu, em là con gái đó, sao lại có thể chủ động đòi hôn người ta. Hơn nữa, anh cũng không có tùy tiện hôn người khác đâu nha.”

Tiểu Liêu quàng tay qua cổ hắn, cọ xát nũng nịu “Không tùy tiện hôn, dùng trái tim hôn, rất là dụng tâm.”

Bách Sanh nhìn nó ở trên thân thể hắn không ngừng châm mỗi lửa, ánh mắt rủ rượi, đưa tay ôm lấy gáy nó hôn lên. Tiểu Liêu bị hắn siết chặt hôn điên loạn. Bách Sanh tiến sâu lưỡi vào bên trong khiến lưỡi nó rung lên. Toàn thân như mềm nhũn trong vòng tay hắn. Khó khăn lắm hắn mới buông lỏng được chính mình. Tiểu Liêu tức giận đâm vào ngực hắn “Là em hôn anh, không phải anh hôn em, nghe thế nào vậy.”

Ngực Bách Sanh phập phồng, giọng nói cũng mang theo sự kiềm chế khàn khàn “Ok, lần sau đổi lại là em hôn anh.”

Tiểu Liêu tuy là không vui nhưng vẫn ngoan ngoãn yên lặng. Mà hình như có cái gì cứ cọ vào người nó. Cảm thấy không thoải mái nó dịch cái mông” Bách Sanh, ở đây có...” lời còn chưa nói xong, mông tay nó hướng phần cộm cộm cứng cứng phía dưới.

Bách Sanh tóm lấy tay nó, “Yên nào” nắm lấy cái tay không yên phận của nó ấn vào lòng, Bách Sanh khẽ thở phào nhẹ nhõm, “Yên nào, một hồi... sẽ ổn.” Bách Sanh cảm thấy mình như đang tự ngược đãi bản thân,

kiểu này thật là tự dầy dọa mà. Hơn nữa hần cũng cảm thấy bản thân mình thật cảm thú? Đối với 1 đứa con gái 16 tuổi mà cũng có ham muốn.

Tiểu Liêu ngửi được mùi chanh quen thuộc trên người hần, cười dụi vào hõm cổ hần “Trên người Bách Sanh, mùi thơm thật dễ chịu.” hơi thở nóng trong lời nói của nó phả vào hõm cổ hần, cảm xúc mềm mại dần vào áo len dệt kim trước ngực hần.....Bách Sanh buồn rầu tựa trên vai nó, nhắm mắt không nói gì, Dịch Tiểu Liêu, em muốn hành hạ anh đến chết có phải không?

*

Thời gian nghỉ đông không lâu, 2 người cứ thế mà dính lấy nhau trong 1 tháng. Lúc Bách Sanh nhập học lại. Tưởng Mạch và Tiểu Liêu cũng đến tiễn hần, Dịch Phong thì chưa đến. Ở trước mặt người lớn, Bách Sanh và Tiểu Liêu vẫn giả bộ tỏ ra bình thường chỉ là ít tranh cãi hơn. Cho nên khi loa phát thanh báo để mọi người vào đăng ký, hần cũng chỉ có thể trở mắt nhìn hốc mắt Tiểu Liêu đang đỏ dần lên. Không còn cách nào hần đến ôm nó vào lòng.

*

Sau khi Bách Sanh đi, Tiểu Liêu cảm thấy bên cạnh mình trống trải cô đơn hơn bao giờ hết. Cảm giác này so với lúc Bách Sanh mới đi thành phố B càng mãnh liệt hơn. Nó mỗi ngày đều đứng ở ban công nhìn về khoảng không đối diện đến ngõ người.

Bách Sanh đi cũng đã 2 tháng rồi. Cũng đã đến quốc tế lao động. Hần không như trước hứa hẹn trở về gặp nó. Mà lại bỗng nhiên mất hết tin tức như là bốc hơi vậy. Đã 1 tuần trôi qua, 1 cú điện thoại cũng không gọi đến. Tiểu Liêu gọi đến ký túc xá hần, ở đó cũng không có ai bắt máy. Trong lòng Tiểu Liêu hoảng sợ không thôi, nó chưa bao giờ lo lắng đến vậy.

Nó tùy tiện lấy mấy bộ quần áo bỏ vào vali, tìm Giản Tiểu giúp nó nói dối Tưởng Mạch là đi du lịch đến trấn kế bên. Một mình bay đến thành phố B. Đây là lần đầu tiên nó xa nhà. Trước đây ... nó thậm chí không biết cái trường cảnh sát nổi tiếng toàn quốc của Bách Sanh rốt cuộc nằm ở chỗ nào.

Tới được thành phố B rồi. Nhưng điện thoại Bách Sanh vẫn như trước không liên lạc được. Nó đón xe taxi rồi nói với tài xế tên trường. Nhìn mọi thứ ngoài cửa sổ xe đều xa lạ. Trong lòng nó cũng không cảm thấy bất an, chỉ thấy tim nhảy rất nhanh, không lâu nữa nó có thể nhìn thấy Bách Sanh.

Tới của trường học, nó bị bác bảo vệ chặn lại, bảo báo cáo tên lớp. Bác bảo vệ giúp nó gọi điện đến phòng liên hệ của ký túc xá. Cuối cùng ông thấy nó như vậy cũng có chút đồng tình nói “Bọn họ lần này tổ chức dã ngoại huấn luyện cắm trại đến núi Vọng Nhạc, bảo là đi hơn nửa tháng.”

Tiểu Liêu đứng ngơ ngác nhìn theo bóng dáng bác bảo vệ đang dần xa. Thì ra là đi vùng núi, thảo nào điện thoại Bách Sanh không liên lạc được. Ít nhất biết hần không sao, cũng yên tâm. Phải quay trở về sao? Tiểu Liêu đứng trước cửa trường học, nhìn ánh sáng chiều tà mờ ảo phía cuối chân trời. Quay đầu lại nhìn vườn trường, nó cắn răng, nghĩ đến gần trường tìm 1 khách sạn ở đỡ. Số tiền có trong tay có thể cầm cự vài ngày, biết đâu là có thể gặp hần trước khi trở về.

Tiểu Liêu mỗi ngày đều ngơ ngẩn đứng ở ban công khách sạn không dám ra ngoài. Hễ rảnh thì lập tức gọi điện cho Bách Sanh, nhắn đi rất nhiều tin nhắn. Tiền trên người cũng không còn nhiều, trừ vé máy bay, và tiền khách sạn thì chỉ còn lại không đến 100 tệ.

Bách Sanh vừa trở lại liền lấy di động đi sạc pin. Lệnh tập huấn đến quá nhanh hần chưa kịp nhắn tin cho Tiểu Liêu 1 tiếng. Không biết nó có nổi giận hay không? Vừa mới khởi động thì tiếng chuông liên tục vang lên, ước chừng đâu gần 5 phút mới ngừng lại. Tất cả đều là tin nhắn của Tiểu Liêu. Bách Sanh chỉ nhìn 1 cái lập tức xông ra, cả cảnh phục trên người cũng không kịp thay.

Bạn cùng phòng của hần vừa về nhìn thấy hần chạy gấp rút ra cửa như là trốn nợ, đứng phía sau hô lớn “Này, mau khóa cửa lại, cậu đi đâu đó?”

Bách Sanh chỉ đối lưng với hần vẫy tay, ngay cả 1 câu cũng không nói.

Đứng ở trước cửa phòng khách sạn thở hổn hển, hần đặt 1 tay lên tường thở phì phò. Khách sạn này cách trường học không xa. Hần dường như là không dừng 1 giây nào mà chạy thẳng tới. Tay đặt ở chuông cửa

chưa kịp ấn thì cửa đã mở ra. Đã nhìn thấy Dịch Tiểu Liêu đứng khóc trước mặt hắn. Không đợi đến câu thứ 2 lập tức quát “Dịch Tiểu Liêu, có phải em điên rồi không, ai cho phép tự chủ trương làm thế này?”

Nước mắt của Tiểu Liêu cổ nhịn mấy ngày qua, vừa nhìn thấy hắn tất cả cứ như tuôn trào hết ra. Nó thút thít cái mũi, ôm lấy cổ Bách Sanh, nhảy lên người hắn, như 1 cái đuôi dính trên người 1 con gấu, đôi chân gao gắt đặt bên hông hắn “... Tưởng là anh ... không cần em nữa!”

Bách Sanh cảm thấy tất cả những lửa nóng, lo lắng sốt ruột này giờ như tan biến chỉ sau 1 câu nói của nó, lấy chân nó đặt lại đằng quàng, ôm vào phòng.

Bách Sanh vỗ nhẹ lên vai cái người đang còn nghẹn ngào khóc “Tiểu Liêu em bắt anh quả em đến khi nào?”

Hắn đi tập huấn hơn 10 này, về đến phòng chưa được 1 phút, đã phóng vèo đến nơi này, thở cũng không kịp mà giờ còn phải quả cái người sống này nữa.

Tiểu Liêu càng siết chặt vòng cổ hắn, không hề có ý muốn buông ra. Khóc đến nước mắt nước mũi dính vào áo hắn. Bách Sanh ngồi xuống giường cam chịu để tùy ý nó bám chặt trên người mình.

Khóc đủ rồi, Tiểu Liêu mới nhìn hắn nói “Bách Sanh, đói rồi.”

Bách Sanh thở dài không nói gì, đứng dậy nắm lấy tay nó “Đi thôi, anh dẫn em đi ăn cơm.” Mới vừa đi được 2 bước, Bách Sanh bỗng dừng lại, nhìn nó như có gì muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Tiểu Liêu mơ hồ hỏi hắn “Sao vậy?”

Sắc mặt Bách Sanh xem ra không tốt lắm, rất lâu mới nói “Quên mang bóp tiền.” Lúc này ngoài việc chạy đi tìm nó thì không còn nhớ được việc gì cả, kể cả mang bóp tiền.

Tiểu Liêu nghe thấy lời hắn, nhất thời mặt như đưa đám, đưa tay nhéo hắn 1 cái “Bách Sanh, là quỷ đáng ghét.” không nhìn thấy hắn không ăn ngon, đến lúc nhìn thấy hắn cũng ăn không ngon, thiên lý ở chỗ nào chứ.

15. Chương 15: Hứa Hẹn

Tiểu Liêu ngồi cạnh sofa than vãn, trong lòng thầm rửa Bách Sanh 1 vạn lần.

Bách Sanh tắm rửa xong đi ra nhìn thấy Tiểu Liêu nhìn hắn với ánh mắt lạnh lẽo. Hắn ngồi cạnh nó lau khô tóc, chạm vào cánh tay nhỏ của nó “Giận rồi? Là do anh sốt ruột chạy đến tìm em nên mới quên thôi.”

Dịch Tiểu Liêu lăm bằm “Đồ ngốc.” Nhưng trong lòng thật ra rất thoải mái. Bỗng nhiên nó nghĩ đến, Bách Sanh xưa nay vốn rất thông minh, có phải đã bị nó đồng hóa nên đã bằng với bản thân nó, phát triển theo hướng càng ngày càng ngớ ngẩn?

Nhìn người bên cạnh đang tập trung quan sát mình, Bách Sanh lau tóc, nhéo vào mũi nó “Nhìn cái gì, có phải đen lắm không?”

Tiểu Liêu nhăn nhó cái mũi, bộ dạng rối rắm nhìn hắn “Bách Sanh, xin lỗi!”

Bách Sanh không biết vừa rồi nó lại nghĩ ra điều gì, rất bình tĩnh chờ nó lên cơn, Tiểu Liêu kéo cánh tay hắn “Anh trở nên ngu ngốc, là em sai.”

Bách Sanh sớm đã có thói quen với những lúc lên cơn không bình thường của nó, rất bình tĩnh gật đầu “Ừ, sau này phải có trách nhiệm đối với anh.”

Tiểu Liêu vỗ ngực cam đoan “Yên tâm , anh ngốc, em cũng không khinh khi.”

Bách Sanh khẽ cười, không thèm để ý nó nữa, yên lặng ngồi trước giường mắt nhìn ra xa xăm khó chịu. Bản thân lúc này không quan tâm gì liền chạy đến đây. Bây giờ không thể quay về ký túc xá. Quay đầu nhìn cái người đang mặc áo thun ba lỗ hình hoạt hình quần đùi ngồi ở ghế sofa xem tivi. Bách Sanh cảm thấy ... thật nguy hiểm. Hắn vẫn có nhận thức về điều đó. Nha đầu kia công lực phóng hỏa quả thật rất thâm hậu nha.

“Tiểu Liêu, đi tắm đi.” Bách Sanh đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay nó

Tiểu Liêu tỏ ý không bằng lòng, nó đang xem chương trình yêu thích nhưng điều khiển thì lại bị ai đó lấy đi, ngượng ngùng mang giày đi về phía phòng tắm.

Bách Sanh đi đến sofa nằm xuống, cảm giác không thoải mái. Vóc dáng hần vốn cao, nên sofa 2 người nằm thật khó chịu. Nhưng có lẽ do mấy ngày liên tập huấn quá mệt mỏi, không bao lâu hần đã chìm vào giấc ngủ. Mơ màng cảm giác được trên mặt ngựa ngựa, mở mắt ra thì đã thấy Tiểu Liêu nằm trên người hần. Giương mắt nhìn hần “Bách Sanh, lên giường ngủ đi.”

Bách Sanh nhìn nó lú lo nói, nhẹ nhàng cười “Ngoan, anh mệt rồi, anh ngủ ở đây cũng được, em xem ti vi đi.”

Tiểu Liêu nghiêng mặt áp vào ngực hần, nghe nhịp tim vững vàng của hần, nhẹ nhắm 2 mắt “Ngủ như vậy, không thoải mái.”

Bách Sanh tay phải gối lên đầu, tay trái sờ vào những cọng tóc mềm mại còn hơi ươn ướt của nó. Bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, cho nên thanh âm còn trầm thấp “Sau này phải sấy khô tóc rồi mới ngủ nhe, để thế này sẽ bị nhức đầu.”

Tiểu Liêu ngẩng đầu lên nhìn hần cười “Anh giúp em.”

“Ừa.”

Tiểu Liêu vui vẻ nhảy lên người hần. Hai người đứng trước gương phòng tắm, Bách Sanh giúp nó sấy tóc. Bàn tay hạ xuống theo tóc nó.

Nhìn bóng nó trong gương, hình như thật sự rất thoải mái, khoe miệng hé mở thật tươi, nhẹ nhàng từ từ nhắm 2 mắt. Ngọn đèn trong phòng tắm nhẹ nhàng rơi vào mặt nó, làn da trắng ngần lộ ra dưới ánh sáng. Trên người vẫn còn nhàn nhạt mùi hương sữa tắm thỉnh thoảng bay tới. Nó mặc 1 chiếc áo ngủ màu trắng, những sợi tóc đen buông trên vai, gương mặt thon gầy, sắp 16 tuổi rồi, cơ thể phát triển rất tốt. Xuyên qua chiếc áo ngủ trắng, thậm chí có thể mơ hồ thấy được hình dáng của nụ hoa hồng nhạt bên trong.

Tay hần chậm rãi lướt theo tóc nó đến sau gáy, nhìn chăm chú vào gương mặt nó trong gương. Cuối người hôn lên phần tóc sau gáy nó. Môi ở phần tóc đó từ từ tìm kiếm dao động đến phần da thịt mịn màng của nó.

Tiểu Liêu nhẹ nhàng nhắm 2 mắt, 2 tay nắm chặt lấy thành bồn rửa tay. Chỉ cảm thấy phía sau truyền đến từng đợt từng đợt cảm xúc kỳ quái. Giống như bị 1 cái gì đó xuyên qua từ từ đâm thẳng vào trái tim, xé nát tứ chi thành trăm mảnh.

Bách Sanh ôm lấy nó, nhẹ nhàng ngọt ngào hôn lên phần xương con bướm trên mặt nó. Rất nhẹ nhàng, như không để lại 1 dấu vết gì sau khi đi qua. Tay nhẹ nhàng đi đến trước ngực nó, lực đạo rất ôn nhu. Tiểu Liêu mở mắt ra. Từ trong gương nhìn thấy Bách Sanh vẫn luôn nhìn mình. Trong mắt hần nhìn thấy cái gì đó rất là mãnh liệt rú rít đang gào thét.

Mặt nó nóng dần lên, cuối mặt không dám nhìn thẳng vào hần. Chỗ ngón tay Bách Sanh rõ ràng là nơi phóng điện mãnh liệt nhất. Hai người hô hấp có chút dồn dập. Bách Sanh ôm lấy nó, đặt nó lên ngồi nơi bồn rửa tay, đôi môi rung rẩy dừng trên mi nó “Tiểu Liêu ...”

Tiểu Liêu cảm nhận được trái tim mình càng đập càng mạnh hơn, tay nó khẩn trương bám víu vào áo hần. Ngón tay nhẹ nhàng di chuyển qua vạt áo trước đang hé lộ của hần, nơi vùng ngực có màu lúa mì, nhẹ nhàng tiếp xúc như vậy thôi mà nó đã giống như bị điện giật nhanh chóng giật tay lại.

Những con sóng trong mắt hần phát ra mỗi lúc một mãnh liệt. Lý trí muốn ngăn chặn hần lại dường như không còn cản được hần nữa rồi, những dục vọng trong lòng ngăn thể nào cũng không được, cần phải phát tiết ra ngoài. Hần gấp gút tìm môi nó, lưỡi gấp rút chui vào miệng nó, siết chặt lấy nó. Lòng bàn tay nóng lên tìm tòi quanh cơ thể nó. Chính bản thân hần cũng không biết thật ra hần tìm được cái gì mới toại nguyện. Nhưng mà hần cảm thấy ... chỉ cần là Dịch Tiểu Liêu ... thì hần không thể tự điều khiển chính mình.

Ngực Tiểu Liêu nhẹ nhàng phập phồng, vô thức bám vào lưng hần. Bị hần đặt cả người dính sát vào gương. Phần da thịt để lộ ở vai chạm đến gương tạo thành cảm giác mát lạnh, thoải mái. Trong người cũng dường

như có cái gì đó như ngọn lửa rất nóng thêu rụi, hết như là sẵn sàng bốc cháy bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, 1 chút lý trí cuối cùng đã kéo Bách Sanh dừng lại. Hắn đặt tráng đối diện nó, giọng khàn khàn “Dịch Tiểu Liêu, em đúng là tiểu yêu tinh hại người.”

Nhìn ánh mắt vỡ vụn ấy, Bách Sanh khẽ cười ôm lấy nó như muốn đem nó chôn cả vào lòng ngực mình. Những ham muốn trong lòng chậm rãi ra đi, hắn tiện thể bế nó ra khỏi phòng tắm, đặt nó lên giường, đưa tay với tấm chăn đắp lên người nó “Mau ngủ đi, anh rất mệt, rất muốn ngủ.”

Dịch Tiểu Liêu kéo tấm chăn lên phủ người chỉ hé ra đôi mắt “Bách Sanh ngủ với em, sofa không thoải mái.”

Bách Sanh ngồi ở sườn giường nhìn đôi mắt hé lộ trên gương mặt nhỏ nhắn đang khấn trương lo lắng nhìn mình. Rất lâu sau, khẽ thở dài, hé chăn ra nằm vào. Tiểu Liêu lập tức xê dịch lên như con bạch tuột nhỏ đem tay chân dính vào trên người hắn. Bách Sanh cười khổ, thể này chẳng giống như biết rõ núi có hổ ... à không đúng, có tiểu hồ ly mà hắn vẫn liều mạng xông vào. Tiểu Liêu căn bản chỉ là 1 con hồ ly nhỏ đang lớn, khiến cho người thợ săn muốn ăn cũng không được, giết cũng không nổi. đành chấp nhận 1 mình chịu trận.

Bách Sanh nghiêng người ôm nó vào lòng “Ngủ thôi.”

Trong màn đêm kịt mịt, loang loáng âm thanh không ngừng.

“Tiểu Liêu, em yên lặng 1 chút được không?”

“Bách Sanh, rất nóng.”

Bách Sanh nới lỏng vòng tay thì nó lại nhích lên “Anh ôm em đi.”

Bách Sanh không biết nói gì, đành nhẹ nhàng nhỏ giọng dụ dỗ nó “Nhiệt độ cơ thể anh sẽ khiến em rất nóng.”

“Nửa đêm sẽ lạnh.”

Bách Sanh cảm thấy ngực của mình như sắp bị nó chọc đến nổ tung ra, hắn xoay người đặt nó dưới thân mình. Bộ váy ngủ vì lúc này bị động tác nhích người của nó cuốn lên sắp đến đùi, chân 2 người dưới chăn dường như là đang gao gắt quấn lấy nhau. Bách Sanh trong bóng tối không thể nhìn thấy được biểu hiện của nó. Nhưng mà từ tiếng thở dốc không ngừng của nó, biết được là nó rất khấn trương.

“Ngoan, ngủ đi, đừng lộn xộn.”

“Bách Sanh ...”

“Sao vậy ?”

“Không thoải mái ...” Tiểu Liêu nhỏ giọng lầm bầm.

“Chỗ nào không thoải mái?”

Một lúc lâu không nghe tiếng nó trả lời, Bách Sanh toan với tay bật đèn, thì nó lên tiếng “Toàn thân ... đều không thoải mái Nóng ... không còn sức lực.”

Bách Sanh thở dài, làm hại hắn nghĩ là nó có chỗ nào không khỏe. Hắn quay lại trầm nghĩ, hắn so với nó thì còn nóng hơn gấp bội.

“Bách Sanh.”

“Sao?”

“Anh ngủ chưa?”

Có thể ngủ thì tốt rồi, hắn rầu rĩ trả lời “Chưa.”

“Vậy Anh hôn em.” Tiểu Liêu nắm lấy chăn nhỏ giọng nói.

Bách Sanh thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên “Tiểu Liêu, em nói cái quỷ gì đây, cầm miệng ngay đi ngủ cho anh.”

Tiểu Liêu thút thít sờ lên vai hắn “Không ngủ được, rảnh rồi quá, chi bằng mình chơi trò hôn nhau.” Ánh mắt của nó như nói rằng nó rất thích cùng hắn chơi hôn nhau. Không ngủ được nằm 1 chỗ thật sự cảm thấy nhàm chán. Chi bằng kiếm chút việc gì để làm.

Bách Sanh cảm thấy hình như Tiểu Liêu đang cố ý hại hắn, chắc nó muốn trả đũa vì trước đây hắn hay bắt nạt nó. Hắn kéo chăn qua đầu nói thật lớn “Dịch Tiểu Liêu còn ồn ào nữa, anh lập tức mở máy tính để Sở Nhân Mỹ hát khúc ca ai oán cho em nghe, cho em cả đêm đều nghe thấy âm thanh rên rĩ.”

“....” Tiểu Liêu ngoan ngoãn kéo chăn qua đầu, thật ra rất muốn nói, hắn không muốn chơi hôn nhau, cũng không nên hù dọa người như vậy. Sở Nhân Mỹ có gì đáng sợ, sớm nó đã không còn sợ rồi, bây giờ nó đang sợ Phú Giang, Phú Giang mới sợ.

Bị quấy rối cả đêm, hắn rời giường hai mắt đã thấy quần đen, hơi thở rất nặng. Tiểu Liêu lách đéch theo phía sau hắn không dám hé răng. Bách Sanh dẫn nó về trường học lấy bóp tiền và sẵn thay quần áo, ngày mốt là kết thúc kỳ nghỉ 1.5, vẫn còn 1 ngày để 2 người ở bên nhau. Vẫn có thể dẫn nó đi dạo, tham quan.

Bách Sanh đưa nó đến phía trước dưới lầu ký túc xá, nghiêm mặt cảnh cáo nó không được chạy lung tung. Tất cả khẩu khí đe dọa người đều tuông ra trên mặt hắn. Nó ngoan ngoãn gật đầu, ra sức cam đoan thì đại thần Bách Sanh mới yên tâm lên lầu.

Tiểu Liêu ngoại trừ việc thích gây sức ép trên giường, đi dạo phố cũng rất phiền phức, thấy chỗ nào đông người liền chui vào xem làm sao, thấy náo nhiệt cũng dừng lại xem. Bách Sanh mệt mỏi cả ngày đến nói cũng không nói nổi 1 lời. Hắn cảm thấy nó đúng là tràn đầy sinh lực. Ngay cả 1 cảnh sát chuẩn như hắn cũng phải gật đầu chịu thua.

Buổi tối khi đi ngủ, Bách Sanh thật sự sáng suốt khi chọn mặc bộ đồng phục mang từ trường về, để tránh những tiếp xúc da thịt với nó.

Nửa đêm giật mình dậy, hắn nhìn thấy người bên cạnh mình nửa người đã vung khỏi chăn, sợ nó lạnh, giúp nó kéo cái chăn lại. Nghe nó lẩm bẩm gì đó, trở mình 1 cái, đưa lưng về phía hắn khiến cho cái váy ngủ bị vén lên đến hông. Bách Sanh thở dài, đưa tay giúp nó kéo lại, Tiểu Liêu theo nhiệt độ của cơ thể nhích lên.

Bờ môi mềm mại cạ vào ngay chỗ trái khế của hắn. Khiến cho chỗ đó như đông cứng lại. Hắn cuối đầu nhìn người trong lòng ngực. Trái tim bỗng dao động, cúi người hôn lên mặt nó.

Tiểu Liêu đột nhiên mở mắt, hé miệng cười “Thì ra anh thích, chơi trò hôn trộm.” ra là hắn không thích chủ động, thảo nào Giản Tiểu hay nói con trai thích lật mềm buộc chặt, bây giờ thì nó đã hiểu.

Bách Sanh nhìn thấy nàng ngốc trong lòng mình ngơ ngẩn cười, không nói gì, lại cảm thấy buồn cười “Tiểu cô nương ngốc, đang muốn cái gì?”

“Muốn hôn anh.”

Bách Sanh không nói xoay người nằm ngửa, nếu không biết nó hắn thật sự sẽ cho rằng nó cố tình làm thế. Tiểu Liêu nhìn hắn không thèm để ý đến mình, xoay người đè lên hắn, tay nhanh chóng chui vào trong áo hắn, Bách Sanh vỗ vào người nó “Làm cái gì?”

“Học theo anh.”

“Học cái gì?” Bách Sanh ảo não nhìn bộ mặt chân thật của nó.

“Lần trước, anh sờ em, lần này đến em sờ anh.” Nó nói xong liền vung tay ra khỏi hắn. Bách Sanh thở dài, rõ ràng đang bị ngược đãi như thế sao hắn vẫn cảm thấy chút ngọt ngào, hắn thật là thích bị ngược đãi sao?

Hôm sau, khi đưa Tiểu Liêu ra sân bay trở về, dọc đường nó cứ túm lấy áo hắn không buông. Bách Sanh dặn dò lần nữa “Đáp máy bay lập tức về nhà, không được chạy lung tung, đã gọi cho Thiên Bắc đến sân bay đón em rồi.”

“Biết rồi.” Tiểu Liêu nhỏ giọng nói.

Bách Sanh nhìn khẩu khí thút thít của nó, giọng cũng nhỏ xíu “Tháng sau anh lại về, tiểu ngốc.”

Tiểu Liêu quyết miêng, không vui nói “Lại cùng với chị Cốc Lam, ngồi xe lửa?”

Bách Sanh không dám nghĩ đã hơn nửa năm mà nha đầu này còn nhớ việc này, sờ tóc nó nói “Phải xem biểu hiện của em, nếu không ngoan anh sẽ lập tức cùng cô ấy trở về.”

Đã đến thời gian đăng ký, Bách Sanh cuối đầu nhìn trán nó “Ng ngoan, đến nơi gọi điện cho anh.”

“Ồ!” Tiểu Liêu quay đầu đi, đi được vài bước, nghe tiếng Bách Sanh gọi lớn. Nó xoay người nhìn Bách Sanh phía xa mỉm cười, khước mắt bắt đầu đỏ lên hướng chạy về phía hắn. Bách Sanh ôm lấy nó hông chân bay trên không. Nước mắt của nó từng giọt rơi xuống.

Bách Sanh cười thấp giọng nói “Có muốn hôn anh không?” Hắn làm sao lại không nhận thấy nó đang uất ức về điều này, nhìn bộ dạng uể oải của nó quả thật hắn có chút lo lắng.

“Ồ.” Tiểu Liêu lập tức hướng đến môi Bách Sanh hôn lên, còn Bách Sanh thì dùng sức nâng lấy nó.

Để nó hôn loạn xạ trên mặt mình, hôn đến đầy mặt hắn đều là nước bọt, hắn buông nó ra “Dịch Tiểu Liêu, nhớ kỹ, anh ... Dịch Bách Sanh kiếp này đã xác định là em, ngoài em ra, ai anh cũng không thích.”

Tiểu Liêu nheo mắt lại cười vui vẻ “Vây ... không cùng chị Cốc Lam ngồi xe lửa nữa.”

“Không ngồi, khi được nghĩ anh liền ngồi máy bay về với em.”

“Ồ, giờ em lại tiếp tục hôn anh.”

“Nhớ là khi lên phi cơ, mau chóng tìm chị tiếp viên hàng không xin 1 ly nước nhe.”

“Tại sao?”

“Bởi vì lúc này em hôn anh đến môi anh dính đầy nước bọt, chắc chắn là em sẽ khát lắm.”

“....”

16. Chương 16: Hốt Hoảng

Vào sinh nhật thứ 16 của Tiểu Liêu, Bách Sanh vì quay trở về mừng sinh nhật nó. Thiếu chút nữa là đã bị trường ghi lỗi nặng. Năm nó 17 tuổi Bách Sanh không có quay về, nhưng mà ngay ngày đó, đã cho nó 1 sự kinh ngạc lớn.

Tiểu Liêu thấy con Kitty được bán với số lượng hạn chế cao gần bằng mình được chuyển phát nhanh tới, vui mừng đến cả đêm không ngủ.

Những ngày có Bách Sanh, năm tháng trôi như nước chảy, chớp mắt thật mau, mùa hè năm 17 tuổi, đối với Bách Sanh và Tiểu Liêu đều là bước ngoặt lớn – rất khó quên. Năm ấy, số phận của 2 người dây dưa quấn chặt, gấn bó không thể chia rời. Đã định trước những năm thángngọt như đường của Tiểu Liêu từ nay về sau.

Trong kỳ nghỉ, Tiểu Liêu và Bách Sanh cùng đến cô nhi viện làm từ thiện. Tiểu Liêu cầm cây cọ vẽ lên vách tường 1 bức tranh, vừa ca hát vừa hoàn thành bức tranh hoa hướng dương, cái váy trắng bay phấp phới, Bách Sanh và đám nhỏ đứng phía sau nhìn nó. Bách Sanh cảm thấy cùng với Tiểu Liêu ở bên nhau, rất đơn giản, rất yên bình, như thế này là đủ rồi. Tiểu Liêu tuy là không toàn vẹn. Nhưng đối với hắn mà nói, thì nó chính là thiên sứ, 1 thiên sứ tuần khiết.

Trầm lão sư, tìm Bách Sanh về mặt lo lắng, lén lỏi hắn đến phòng học nói chuyện “Lâm Lâm gần đây quay về cô nhi viện 1 lần, nói là chỗ lớp học của nó đang cần vài bé gái cho tiết mục văn nghệ. Lúc ấy, ta cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy là để bọn nhỏ tiếp xúc thêm với xã hội cũng không sao. Hơn nữa, Lâm Lâm cũng là do ta 1 tay nhìn nó lớn lên. Nhưng mà” Trầm lão sư xem ra có chuyện khó nói.

Bách Sanh biết Trầm lão sư xưa nay nếu không phải việc cực khó khăn thì cũng không mở miệng nhờ người khác, cho nên hắn kiên nhẫn nhìn bà nói “Có việc gì, lão sư cứ nói.”

Trầm lão sư cắn răng nói “Ta phát hiện mấy đứa nhỏ khi trở về không được mạnh khỏe lắm, trên người có vết tích bị thương...”

Bách Sanh cau mày, trong đầu hiện lên gì đó không tốt lành. Trầm lão sư trầm mặc 1 lát nói “Lâm Lâm nói là vì quyền tiền từ thiện cho trẻ em kém thông minh, cho nên chọn những bé như vậy. Sau khi quay về hỏi thế nào cũng không hỏi được gì.”

Nghĩ 1 lúc, Trầm lão sư lại nói “Ta nghĩ chuyện này không đơn giản, trước đây ta cũng có nghe những viện trưởng cô nhi viện khác nói vấn đề tương tự. Báo án cũng không thấy tin tức, con có thể giúp ta, nhờ quan hệ của ba con, hỗ trợ điều tra việc này không?”

Bách Sanh không nghĩ ngợi nhiều liền gật đầu. Đối với những đứa nhỏ này, hắn có 1 thứ tình cảm rất đặc biệt. 1 là nhìn thấy bản thân mình trong 10 năm trước. Hơn nữa nhìn những đứa nhỏ chậm phát triển, hắn lại nghĩ đến Tiểu Liêu.

Mấy ngày này Dịch Phong bận tối mắt tối mũi, Bách Sanh về nhà mới biết được ông đã đi công tác, đoán chừng 1 tuần mới có thể quay về. Hắn nghĩ việc này có thể là do Lâm Lâm ra tay.

Lâm Lâm cùng hắn và Cốc Lam ở cùng 1 cô nhi viện. Hắn thì 10 tuổi được Dịch gia đón trở về, không lâu sau Cốc Lam cũng được người khác nhận nuôi. Còn Lâm Lâm thì vẫn ở cô nhi viện đến 18 tuổi mới đi. Nghe nói được 1 công ty giải trí mời làm người đại diện.

Bách Sanh đi tìm cô, cách lý giải của cô giống hệt như cô nói với Trầm lão sư, tìm 1 lý do thoái thác mọi việc.

Phải, trên người những đứa nhỏ này có thương tích, hắn cũng đã xem qua, rõ ràng việc này không hề đơn giản. Những đứa bé gái 13, 14 tuổi, ở những vị trí nhạy cảm đều có vết thương. Về mặt Trầm lão sư nửa muốn nói nhưng rồi lại thôi. Nhìn vẻ mặt bà hắn cũng có thể đoán được bảy tám phần. Trong đầu vẫn xoay quanh 1 giả thuyết, nếu thật sự là đám người đó làm, thì nhất định là có tổ chức. Hơn nữa thứ cầm thú này đâu phải là người, nhất định phải trừng phạt thật nghiêm minh.

Theo dõi 2 ngày, Lâm Lâm 1 chút phòng bị cũng không có, rất nhanh Bách Sanh đã phát hiện ra manh mối.

Lâm Lâm mỗi tối đều đi đến 1 câu lạc bộ đêm tên là Kim Uyển, chỗ này hắn cũng có đi qua vài lần. Mỗi lần đều ngồi ở ghế VIP. Sau đó hắn kiểm tra được mỗi lần cô ta đều đến gặp cùng 1 người, đó chính là giám đốc Kim Uyển, Doãn Thịnh.

Doãn Thịnh người này, Bách Sanh có nghe qua, trong giới hắc đạo rất có danh tiếng.

Như vậy xem ra việc này thật sự là không đơn giản. Bách Sanh ý thức được việc này 1 mình mình không thể tự giải quyết. Đứng ở hành lang suy nghĩ, không biết có nên nhờ Dịch Phong giúp hay không? Lo nghĩ mãi, đụng phải một người. Hành lang mờ tối, Bách Sanh chỉ lạnh lùng liếc nhìn đối phương một cái rồi đi nhanh về phía trước, người kia đi được vài bước thì dừng chân, như đang dăm chiêu. Quay đầu lại nhìn bóng lưng Bách Sanh một lúc.

Hai ngày nữa là Dịch Phong sẽ trở về, hôm sau Bách Sanh nhận được điện thoại của Lâm Lâm, nói có chuyện muốn nói với hắn. Bách Sanh cảm thấy quan hệ của hắn và cô ta dường như đã không còn thân quen như trước nhưng lại không muốn bức dây động rừng. Tuy rằng trực giác cảm thấy mục đích của cô ta không đơn giản vậy. Nhưng cũng may là đối phương hẹn ở 1 quán trà, so với câu lạc bộ Kim Uyển thì tương đối an toàn hơn.

Khi Bách Sanh đến, Lâm Lâm đã sớm ở đó và đang uống Thiết Quan Âm, còn hỏi hắn có uống hay không?

Bách Sanh nhấp 1 ngụm, Tưởng Mạch và Dịch Phong đều thích uống trà, nhưng hắn còn trẻ, không thích học đòi cách văn vẻ này.

Nhìn sang Lâm Lâm đang uống trà, Bách Sanh cảm thấy chút kỳ lạ, cô gái tuổi này cũng thích uống trà như vậy sao. Lâm Lâm nhỏ hơn hắn 1 tuổi, bây giờ là 19 tuổi. Cô gái 19 tuổi với vẻ ngoài độc lập, sống trong xã hội hiện tại, nên là như thế.

“Tìm tôi không phải chỉ uống trà thôi phải không?” Bách Sanh mở miệng hỏi.

Lâm Lâm buông chén trà trong tay xuống cười dịu dàng “Sao vậy, chúng ta nhiều năm không gặp tìm nhau uống trà thì có gì lạ đâu.”

Bách Sanh không nói thêm, vẫn giữ tư thế như cũ chờ cô vào vấn đề.

Quả nhiên không quá mấy phút, Lâm Lâm đã đi thẳng vào vấn đề “Mình biết gần đây cậu theo dõi mình chuyện này, tốt nhất cậu đừng xen vào, dừng lại đi.”

Bách Sanh vẫn bình tĩnh, nói vậy chắc chắn cô ta còn đoạn sau “Mình biết cậu là đại công tử nhà thị trưởng. Nhưng việc này, nếu như làm được thì tốt, còn nếu ngược lại sẽ làm hại đến ba cậu. Chúng ta nói sao cũng là từng quen biết, mình cũng là muốn tốt cho cậu, nghe mình khuyên 1 lần, đừng nhúng tay vào nữa.” Lâm Lâm chuyển động chén trà, mắt vẫn dừng ở mặt ấm trà.

Bách Sanh nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của người trước mặt, ít nhiều có thể nhận ra sự bất đắc dĩ trong đó, khẽ thở dài “Việc này, các người đã làm bao nhiêu lâu rồi. Chúng nó đều chỉ là những đứa trẻ mới mười mấy tuổi, cậu cũng là trong cô nhi viện ra, không cha không mẹ. Cho dù bây giờ đã không còn trong đó, nhưng nhìn bọn nhỏ bị chà đạp như vậy, trong lòng cậu không cảm thấy có tội sao?”

Lâm Lâm bỗng dừng cười, cười đến ánh mắt hiện lên chút lạnh lẽo “Có tội, cái cảm giác này ... 1 năm trước đã không còn.”

Bách Sanh yên lặng, hẳn vốn không nghĩ là sẽ có thể giúp cô quay đầu. Bách Sanh đứng dậy, lấy tiền ra trả “Nếu không đồng ý, tôi đi đây.”

“Bách Sanh.” Lâm Lâm lớn tiếng gọi hắn “Không cảm thấy Thân thể không thoải mái sao?”

Bách Sanh quay đầu nhìn cô, tầm nhìn chuyển qua tách trà trước mặt mình “Cậu thật sự làm mình thất vọng.”

Lâm Lâm đứng dậy, chậm rãi đến gần hắn, tay khoác lên thắt lưng hắn, nhẹ nhàng di chuyển “Có muốn mình giúp cậu không?”

Bách Sanh cười, ánh mắt sắc lạnh, hất tay cô ra “Không cần.”

“Cậu chắc không phải là.... trai tơ chứ?” Lâm Lâm bị gạt tay ra cũng không giận, theo đà vén mái tóc uốn ngang lưng, nghiêng đầu với đôi mắt quyến rũ như tơ “Loại tình huống này, đoán chừng cậu không được về nhà rồi.”

“Thật sao, làm phiền cô lo lắng rồi.” Bách Sanh cảm thấy được cổ hắn bắt đầu có luồng nhiệt hướng đi lên, nhanh chóng xoay người đi.

Lâm Lâm đứng lên, ánh mắt u ám nhìn xuống, cầm lấy di động tra số, 1 lúc sau đầu dây bên kia mới bắt máy. Lâm Lâm lập tức nói “Mọi chuyện đã được giải quyết.”

“Em giúp hắn giải quyết.” Giọng nam truyền đến từ đầu bên kia, ở đó rất ồn ào, có tiếng các cô gái đang kêu gào.

Lâm Lâm nắm lấy điện thoại, ngón tay không ngừng ra sức “....Dạ”

Bên kia chỉ “Ừ.” 1 tiếng lập tức ngắt dây.

Lâm Lâm ngồi ngay tại chỗ, đầu óc trống rỗng, nhẹ nhàng che mắt lại, vẻ mặt thoáng chút xót xa.

*

Bách Sanh ở khách sạn gọi cho Tiểu Liêu “Tối nay anh không về.”

“Tại sao?”

Bách Sanh nhẹ nhàng cởi nút áo sơ mi, cảm thấy đau đầu “Bởi vì có chút việc ... vẫn chưa xong.”

Tiểu Liêu nghe được giọng hắn bên kia như kiềm nén gì đó, rất lâu không lên tiếng, trắng và ốt mồ hôi không ngừng rơi “Sao vậy?”

“Bách Sanh, anh không khỏe sao?”

Bách Sanh sững người, hạ giọng nói không kiềm chế được của mình “Ừa.”

“Em đi tìm anh.” Tiểu Liêu lập tức từ giường đứng lên.

“Dừng.” Bách Sanh nằm ngửa trên giường, hô hấp dồn dập, nhưng vẫn cố kìm nén sợ Tiểu Liêu nghe thấy “Ngoan, mai anh về, nghe lời đi.”

“Anh đang ở nơi nào?”

Bách Sanh toàn thân khô nóng khó chịu, nhìn thấy chung quanh mọi thứ đều nhìn thấy choáng váng, mê muội, trong lòng hẩn rửa thầm. Lâm Lâm hẳn là cho hẩn uống cái thứ thuốc kích tình rồi. Hẩn lắc đầu, cầm điện thoại lần nữa, dùng chút lý trí cuối cùng nói với nó “Tiểu Liêu ngoan ... anh cúp máy.”

“Bách Sanh.” nó lớn tiếng kêu, nghe được tiếng hẩn bên kia quả thật là không ổn chút nào.

Bách Sanh đầu óc bắt đầu choáng váng, điện thoại trên tay cũng dần trôi xuống giường, hẩn ra sức kéo áo sơ mi của chính mình hướng đến phòng tắm, bước đi loạng xoạng, thậm chí không rõ hướng đến phòng tắm. Hẩn thở hổn hển nằm trên giường. Bên tai vẫn còn nghe thấy giọng của nó đang kêu, từng tiếng từng tiếng tiến vào lòng hẩn.

Theo tiếng âm thanh, hẩn lần nữa cầm di động lên, Tiểu Liêu, giọng nói rõ ràng “Bách Sanh, anh ở đâu, em đi tìm anh.”

“Tiểu Liêu ...” Đầu óc hẩn bắt đầu hỗn loạn, xung quanh đều là hình ảnh của nó, hẩn không ngừng gọi tên nó.

Tiểu Liêu nửa cười nửa mỉa, nghe thanh âm ồ ồ gọi tên mình từ bên kia, nhưng mà vẫn hỏi không ra được địa chỉ.

“Tiểu Liêu, anh ... nhớ em.”

Thanh âm của Bách Sanh kỳ ảo đến khác thường phiêu đến bên tai khiến cho lỗ tai của nó nóng lên. Trong giờ phút này, giọng nói của hẩn nồng hóa mùi của thứ thuốc kích tình không được phát ra, khàn khàn mê đắm người.

Không biết như thế nào, trong vô thức hẩn đã nói tên khách sạn. Tiểu Liêu cất điện thoại vào chạy vội đi. Đến trước quầy tra xem hẩn ở phòng nào. Nó đứng bấm chuông, thật lâu thật lâu không nghe thấy gì cũng không ai ra mở cửa khiến nó càng nóng lòng. Rốt cuộc thì cửa cũng mở ra. Trong khi nó vẫn chưa kịp hỏi đã có chuyện gì thì đã bị hẩn ép sát vào tường hôn đến như trời đất ngã nghiêng.

Bách Sanh chỉ mặc 1 cái áo tắm của khách sạn, dây thắt ngay hông cũng chỉ buộc nhẹ.

Tiểu Liêu bị hẩn đè lại, hôn thật sự rất mãnh liệt, muốn thở không nổi. Nó nhẹ nhàng đẩy hẩn ra “Bách Sanh?”

Bách Sanh hôn khắp mặt nó, nồng nàn nhưng không quá thô lỗ, mỗi lần đều rất nhẹ nhàng, Tiểu Liêu cười ôm lấy thắt lưng hẩn “Bách Sanh, anh không khỏe?”

Bách Sanh không nói, tay từng chút hạ theo sợi tóc nó, cuối đầu ngậm lấy cổ nó. Tiểu Liêu tương đối ngây thơ. Đối với những chuyện tình cảm con người đều chỉ xem từ truyện tranh, cũng không biết quá trình đó là thế nào. Nửa mê nửa tỉnh bị Bách Sanh hôn nhiều lần.

Khi Bách Sanh đem nó đặt ở trên giường, bắt đầu cởi quần áo nó ra, tư tưởng của nó vật lộn thật lâu. Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng trong giây phút đó thật sự hoảng loạn, có chút ngượng ngùng khó xử. Trên người nó bây giờ là người con trai nó thích, lại đang ngọt ngào hôn nó, nó cũng rất thích. Nhưng mà sau này còn gặp mặt, tình huống như vậy nó thật có chút thẹn thùng, xấu hổ.

Bách Sanh giờ phút này như 1 người khác. Được tính của thuốc kích tình quá mạnh, trong mắt hẩn bây giờ tràn ngập hình ảnh của nó. Nhìn toàn thân nó trắng đến mê người, dục vọng trong người phát ra càng khó nhịn được. Hẩn dùng lực cởi bỏ váy của Tiểu Liêu. Tay đang nắm chặt váy của nó cũng từ từ rời lỏng.

Bách Sanh từng chút từng chút cởi bỏ hết những thứ trên người nó. Tiểu Liêu kề sát người hẩn, bị sức nóng của người hẩn dọa 1 phen “Bách Sanh, anh bị sốt phải không?”

Bách Sanh ngậm lấy cánh môi nó, nhẹ nhàng vuốt lấy cái eo nó “Tiểu Liêu ... giúp anh.”

Tiểu Liêu không hiểu ý hấn rốt cuộc là cái gì, chỉ biết để hấn tùy ý hôn, ngấm lấy phần vành tai nó. Tiểu Liêu chịu không nổi, co rút người lại. Hấn liền lập tức siết chặt vòng eo nó, không để nó lùi. Theo đường thẳng hôn xuống dưới, đến phần xương quai xanh nơi hấp dẫn tinh tế.

Khi hấn nhẹ nhàng thâm nhập vào, Tiểu Liêu bắt đầu giãy giụa “Đau.”

Bách Sanh giỡ nó, cuối đầu vẫn tiếp tục hôn. Thân thể nó cứng đờ lập tức mềm nhuyển lại. Đầu lưỡi của hấn, chậm rãi thâm nhập, Tiểu Liêu ra sức nắm chặt lấy ga giường bên dưới, dùng sức đẩy hấn ra “Đừng Thế này rất kỳ cục, Bách Sanh.”

Mồ hôi đã thấm ướt cả tấm lưng hấn, sớm hấn đã không còn chịu đựng nổi, hấn hôn nó, nhẹ nhàng cọ xát. Tiểu Liêu bắt đầu chống đẩy, cảm thấy Bách Sanh giờ này như không còn giống hấn nữa, không hề nghe thấy tiếng nó nói. Nó bắt đầu hoảng sợ, nó hướng lên trên dùng chân đạp mạnh.

Bách Sanh đè nó lại, hôn mạnh từ chậm rãi chuyển qua bắt đầu có chút vội vàng. Tiểu Liêu không nghe vẫn sợ hãi. Nước mắt lượn quanh mắt nó, nó ra sức đánh vào ngực hấn, nhưng căn bản là không có hiệu quả, Bách Sanh giống như 1 ngọn núi, ra sức áp chế nó, nó vùng thế nào cũng không ra được.

Tiểu Liêu khóc hết sức, ra sức gọi hấn, nhưng căn bản hấn không nghe thấy.

Bách Sanh nhìn không được, thô bạo xông vào, gấp trở ngại vẫn ra sức tấn tới. Tiểu Liêu đau đến la không nổi. Cắn lấy mu bàn tay mình, nước mắt vẫn cứ tuôn ra, nức nở quát gọi hấn. Bách Sanh đầu óc hoàn toàn không nhìn được nắm lấy vòng eo nó, không ngừng ra sức.

Tiểu Liêu khóc đến không còn sức lực, nhìn người phía trên, cảm giác hoàn toàn xa lạ, rất đáng sợ, ánh mắt hấn giờ phút này như đang nhìn con mồi của chính mình. Nó sợ hãi, ánh mắt thất thần nhìn hấn, nó cảm nhận được Bách Sanh hoàn toàn đã thay đổi, không phải là Bách Sanh dịu dàng, kiên nhẫn của trước kia nữa. Có lẽ giờ phút này là con người thật của hấn. Giống như vào cái mùa hè năm đó, hấn đã đẩy nó xuống lầu.

17. Chương 17: Tha Thứ

Tách trà đó, chỉ khẽ nhấp vài ngụm mà thôi, công hiệu của thuốc lại dường như rất mạnh mẽ, Bách Sanh làm đi làm lại rất lâu. Tiểu Liêu sau vài lần la khóc đến cuối cùng đã khóc không nổi, chỉ lấy tay che mắt, cắn chặt môi không dám nhìn hấn. Cơ thể bị hấn làm cho đau rất như kim châm, trái tim thì càng lúc càng lạnh buốt, giống như cây cối chết khô hoang vu.

Giờ phút này Bách Sanh thật sự hết hoảng, hoàn toàn không biết chính mình đang làm cái gì. Bị dục vọng khống chế trở thành 1 con dã thú điên cuồng đoạt lấy.

Nửa đêm khi tinh thần đã dần dần được trở lại, đưa tay gác trán nhìn lên trần nhà thật lâu. Ngồi dậy nghiêng đầu, nhìn Tiểu Liêu bên cạnh đang cuộn người trong khăn trải giường trắng noãn nằm đối lưng với hấn. Vài sợi tóc vương mồ hôi dính ở khoeo môi.

Đầu óc hấn bây giờ cứ như là cái CPU ngừng hoạt động. Thậm chí hy vọng chính mình đang bị dục tính của thuốc làm mê mụi mà sinh ra ảo giác. Hấn rung rẩy đưa tay vén sợi tóc trên trán nó. Sắc mặt Tiểu Liêu tái nhợt, ngủ cũng không ngon. Lông mi nhanh chóng cúp lại 1 chỗ, 2 tay nắm thành quyền đặt ở miệng, cả người cuộn lại như trẻ con nằm trong vòng tay mẹ.

Bách Sanh nhẹ di chuyển nó. Nó giống như bị bàn tay động vật lớn chạm đến lập tức co rúm người. Bách Sanh dừng lại không dám chạm tay nữa, cơn đau trong lòng từng đợt từng đợt kéo về. Tiểu Liêu trong lòng hấn, hấn rất thích, thích đến nỗi chỉ muốn nâng niu yêu thương. Không dám chạm vào 1 sợi tóc của nó. Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ lại tổn thương nó như vậy. Lại càng không dám nghĩ sẽ cướp đi lần đầu tiên của nó trong tình huống như thế này.

Bách Sanh từng sờ nhìn tấm lưng trần của nó, trên đó điểm những vết tích hồng hồng mập mờ. Hấn thậm chí không nhớ rõ bản thân đã trải qua quá trình cả đêm như thế nào, có phải là từ đầu đến cuối đều bị hiệu lực của thuốc khống chế gắt gao không chịu đựng nổi? Lúc này cố gắng nhớ lại, một chút chi tiết cũng

không nhớ ra. Chỉ có loại cảm giác tê buốt đến xương tủy ngược lại vẫn còn âm ỷ lưu lại trong cơ thể là có thể nhớ được rõ ràng.

Hắn ảo não, không biết tại sao mà Tiểu Liêu lại xuất hiện ở đây. Hắn lựa chọn không về nhà cũng là sợ tình huống thế này xảy ra.

Chậm rãi đến gần nó, đưa tay vỗ về trán nó, tay xuyên qua cổ nó, lặng lẽ kéo nó đặt vào trong ngực mình.

Tiểu Liêu giật mình tỉnh, nhớ đến tất cả những chuyện đó, dùng sức tay chân bắt đầu đẩy hắn ra. Miệng thì vẫn hô đau.

Bách Sanh đau lòng ôm lấy nó, dùng tay trấn an vuốt lưng nó, giống như đang vỗ về trẻ con “Yên lặng, Tiểu Liêu ngoan.”

Đỗ rất lâu, tình trạng của nó mới ổn định lại, ngoan ngoãn rút vào trong ngực hắn. Thúc thít cắn lưng hắn, nước mắt tràn xuống miệng nó “Bách Sanh, rất đau.”

Bách Sanh nhìn thấy nó như vậy, trong lòng càng thêm tự trách. Khóe môi lạnh lạnh kề sát trán nó, thấp giọng nói “Anh biết, là anh không tốt ... dọa Tiểu Liêu sợ rồi.”

Tiểu Liêu nghe thấy giọng hắn nhẹ nhàng như trở về ngày xưa, cảm giác vừa thật vừa giả. Từ trong lòng ngực ngẩng đầu nhìn hắn, đôi môi hồng hồng còn ngẩng lên. Bách Sanh nhìn thấy ánh mắt mê man của nó, ôm nó càng chặt hơn. Cẩn rằng hận không thể đem Lâm Lâm và Doãn Thịnh ăn tươi nuốt sống. Hắn cuối đầu, ánh mắt nhu tình “Bây giờ, còn đau không?”

Tiểu Liêu gật đầu, rút trong lòng hắn, không động đậy. Bách Sanh muốn ôm nó ngồi dậy đi giặt mọi thứ. Tiểu Liêu siết chặt vào áo tắm hắn mới mặc vào, Bách Sanh hết cách đành nằm trở lại ôm lấy nó. Tiểu Liêu vẫn run rẩy, Bách Sanh biết nó đã bị hắn dọa không ít. Bị cái tình huống ngu ngốc của chính mình ức hiếp, hắn lo sợ sẽ để lại tâm ma trong lòng nó, trong đầu lại càng tự trách bản thân nhiều hơn.

Tiểu Liêu rút trong người hắn 1 lúc lâu mới lên tiếng “Anh, có phải ghét em?”

Bách Sanh càng siết chặt vòng tay, trong lòng lại càng khó chịu “Không phải, anh thích em, rất thích ... nói chung là anh không tốt, sau này sẽ không xảy ra việc như thế nữa đâu.” Yên lặng 1 lát, cảm thấy cần thiết phải giải thích với nó, bản thân gây dựng tín nhiệm trong lòng nó rất khó, không muốn để tan rã như vậy “Anh bị người khác hại.”

Tiểu Liêu ngu ngơ nhìn hắn, hiển nhiên không hiểu ý của hắn, đầu óc thật vất vả dạo qua 1 vòng “Chính là nói, vừa rồi không phải Bách Sanh?”

Bách Sanh cảm thấy giờ phút này nó mới chính là “đại trí giả ngu”, chính mình không giải thích được mà nó nói 1 câu đã tới trọng điểm rồi, hắn ôm lấy nó chôn sâu vào ngực mình “Đúng, anh không nỡ tổn thương em, cho nên Tiểu Liêu hãy quên đi anh của trước đó, nhớ anh như bình thường là được rồi.”

“Ồ.” Tiểu Liêu gật đầu đáp lại.

Bách Sanh ôm nó, suy nghĩ của hắn giờ phút này thật rất loạn. Nếu như đối phương cho thuốc hắn chỉ với suy nghĩ rằng đe thì không giống lắm. Vì sau đó hắn tự mình giải quyết được thì rằng đe cái gì? Nghĩ đến lời của Lâm Lâm hỏi hắn có muốn cô ta giúp hay không? Bách Sanh hồ như đã hiểu ra được điều gì đó. Nhưng đột nhiên Lâm Lâm buông tay thì hắn vẫn có chút mơ hồ. Mắt hắn bắt đầu tối sầm lại, món nợ này đối với Doãn Thịnh, hắn nhất định sẽ trả lại gấp vạn lần.

Tiểu Liêu mở to mắt, không chớp lấy nhìn Bách Sanh, hắn cũng hy vọng nó có thể thấu triệt hết mọi chuyện, bàn tay nhẹ nhàng nắm trọn lấy cả tay nó “Sợ anh rồi.”

Tiểu Liêu buông mắt “Sợ thật rồi.”

Bách Sanh ôm nó đặt nằm nghiêng lại, để sườn mặt nó đặt ngay trái tim mình “Tiểu Liêu vẫn còn sợ vậy sao?”

Tiểu Liêu ghé vào chỗ vòng ngực rộng của hắn, từ từ nhắm 2 mắt lặng lẽ nghe tiếng tim hắn đập, trầm ổn mạnh mẽ, chính là thứ tần suất quen thuộc này, bất an cũng dần dần vơi đi, 2 mi run rẩy “Bách Sanh đêm qua, rất đáng sợ.”

Hắn yên lặng siết chặt lấy nó, như có xương cá nghẹn trong miệng, rất lâu mới thốt lên “Là anh không tốt.”

Tiểu Liêu vươn đôi mắt đen yên lặng ngắm nhìn hắn, Bách Sanh sờ nhẹ 2 má nó “Tiểu Liêu ... hôn anh.”

Tiểu Liêu nhìn hắn 1 hồi, hướng lên trên từ từ hôn lên mặt hắn.

Bách Sanh mỉm cười “Em tha thứ cho anh sao?”

“Ồ.” Tiểu Liêu an tâm tựa vào ngực hắn, không lâu đã ngủ thiếp đi, cái miệng nhỏ khê khẽ nhếch nhẹ, bởi vì trong tư thế nằm nghiêng, đến nỗi có chút nước bọt vương ở người hắn. Bách Sanh nhìn nó với ánh mắt cưng chiều vô bờ bến. Nhìn nó như vậy, nếu thật sự không hiểu, sẽ ghê sợ. Nhưng cho dù là gì đi nữa thì hắn cũng để ý. Hắn nghĩ kiếp này chỉ cần có nó bên cạnh là quá tốt rồi.

Lúc ánh sáng mặt trời bắt đầu chiếu xuống, Bách Sanh khẽ đánh thức nó. Tiểu Liêu mơ màng xoa mắt. Bách Sanh giúp nó mặc áo vào, ôm nó đi vào phòng tắm, giúp nó rửa mặt. Đến khi Bách Sanh mặc quần áo xong đi vào phòng tắm nhìn thấy Tiểu Liêu đang ngâm bàn chải, một tay chống cằm, tựa lên bồn rửa tay làm dáng gà con mổ thóc mà ngủ gật. Bách Sanh vừa tức vừa mỉm cười, thế này cũng ngủ được, nàng ngốc này thật đúng là đạt trình độ thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Hắn cúi đầu nhẹ cắn chòm mũi của nó “Dịch Tiểu Liêu, đổi tên thành Dịch Ngủ Gật là được rồi, cô em Tiểu Ngủ Gật.”

Tiểu Liêu vẫn cố gắng không muốn mở mắt “Bách Sanh, rất buồn ngủ, sao lại phải dậy sớm.”

“Chúng ta phải trở về trước bữa sáng, bằng không Tưởng Mạch lại dài dòng.” Hắn nặn kem đánh răng, bắt đầu đứng cạnh nó đánh răng.

Tiểu Liêu cắn bàn chải, chăm chú nhìn hắn trong gương, Bách Sanh theo gương nhìn nó đang ngẩng người nhìn mình, mỉm cười “Ngốc, nhìn cái gì?”

“Như vậy, thật tốt.” Tiểu Liêu mỉm cười bắt đầu đánh răng, mỗi người 1 bên, 1 cao 1 thấp. Nó và hắn.

Bách Sanh biết ý nó, đánh răng xong, cúi xuống đến trước mặt nó nói “Vậy ... thế này cả đời có được không?”

Tiểu Liêu nheo mắt cười, dùng cái miệng còn đầy bọt hướng đến mũi hắn cắn “Được, được.”

Hắn vuốt đi bọt dính trên mũi mình “Dịch Tiểu Liêu, biết anh vừa mới rửa mặt không?”

Tiểu Liêu lấy cái khăn bên cạnh đưa cho hắn “Bách Sanh rất đáng yêu, lần sau, cùng nhau chơi tắm chung.”

Nhìn thấy cái người với làn da trắng nõn đi ra khỏi phòng tắm vừa đi vừa hát “Tôi thích tắm, tôi yêu tắm.” hắn càng thêm ảo não, lúc nào cũng vậy, nha đầu đó thiệt không biết sợ là gì mà.

*

Năng suất của Dịch Phong rất nhanh, Doãn Thịnh thiệt hại nặng nề. Kim Uyển vì tổ chức hoạt động mai dâm vị thành niên nên bị đóng cửa, phía sau Doãn Thịnh không biết rốt cuộc có thể lực chống đỡ nào, chuyện thế mà ngay cả 1 cọng tóc gã cũng không bị thương tổn, được nộp tiền và bảo lãnh tại ngoại. Nhưng khí thế đã giảm đi không ít.

“Bốp” một cái bạt tai rõ mạnh làm Lâm Lâm ngã nhào xuống đất, Doãn Thịnh đến cạnh cô, ngón tay thon dài chậm chậm trượt từ đỉnh đầu cô xuôi xuống dưới, đột nhiên gã dùng lực kéo tóc cô, nhưng theo đó lại là giọng điệu vô cùng mềm mỏng “Không phải nói cô đối phó với nó rồi sao?”

Da đầu Lâm Lâm đau buốt, nhưng vẫn ngấm ngấm chịu đựng không nói gì, chỉ nâng tay chùi đi vết máu vương ở khóe miệng.

Doãn Thịnh nheo mắt, buông tóc cô ra, nhẹ nhàng kéo cô ngồi thuận lại, duy trì tư thế ngồi xồm như ban đầu “Lúc trước cô bảo sẽ lo liệu nó, nói có thể giải quyết, bây giờ thì sao, HẢ?”

“Em ... em cứ tưởng hắn sẽ nghe em khuyên.” Lâm Lâm thoáng chút lo sợ, không dám ngẩng đầu nhìn gã.

Doãn Thịnh đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm với những ngọn đèn dầu suy tàn. Cuối đầu nhìn cái bật lửa trên tay, quẹt 1 cái.

Lâm Lâm nhìn thân hình cao to của gã, hình dáng bên ánh lửa lúc rõ lúc mờ, đứng dậy đi hướng về gã, thấp giọng cầu xin “Có thể, nể tình em 17 tuổi đã đi theo anh, lần này.. bỏ qua đi, được không? Đừng tìm anh ấy gây rắc rối nữa.”

Dường như gã cười 1 tiếng, nhưng khi quay lại nhìn cô chỉ còn đọng lại là 1 nụ cười lạnh đậm xa cách “Sao nhỉ, cô với nó vẫn tình sâu nghĩa trọng thể à, năm lần bảy lượt bảo vệ nó?” Gã lại yên lặng, ánh mắt có chút đậm chiêu “Ba nó là Dịch Phong?”

Lâm Lâm không rõ cho nên gật đầu, Doãn Thịnh nhếch nhẹ môi “Thật sao?” Lâm Lâm nhìn thấy trong mắt gã đang có mưu tính gì đó, thấp thỏm không yên đứng phía sau gã.

Doãn Thịnh đưa tay lên sờ má cô, vẫn giống như trước không thể phân biệt được thật giả trong lời nói đó “Đau sao?”

“Không đau.” Lâm Lâm nhỏ giọng nói.

Doãn Thịnh híp mắt, cuối đầu hôn cô, Lâm Lâm run rẩy nhắm mắt lại, Doãn Thịnh dừng lại trên môi cô thấp giọng nói “Dịch Bách Sanh phải không? Tôi nhớ kỹ rồi.”

Lâm Lâm trợn mắt nhìn gã, nụ cười của gã lạnh thấu tâm can người ta, đưa tay nắm lấy hàm dưới cô “Nhớ kỹ, tôi là 1 người đàn ông không biết yêu, cho nên đừng nghĩ theo tôi đến đây thì sẽ moi được cái gì, vì tôi đây cái gì cũng không cần,”

Lâm Lâm chịu đựng để hấn dùng sức hôn, tim thì như chìm tận đáy cốc.

*

Sắp đến ngày khai giảng, sau việc đêm đó, Bách Sanh vẫn thường chú ý đến tình trạng của Tiểu Liêu, rất lo sợ sẽ có tâm ma đeo bám nó. Cũng may đối với người có hệ thần kinh sơ cấp như nó, hình như chuyện này đã dần phai nhạt. Đối với hấn rất thân mật cũng không có ngại tiếp xúc, Bách Sanh cũng nhẹ nhàng hơn chút.

Buổi tối, Bách Sanh nhìn thời gian trước mắt đã là 12 giờ đêm. Liếc mắt nhìn Tiểu Liêu vẫn ngồi chơi game trước máy tính “Dịch Tiểu Liêu, về phòng ngủ.”

Nó vẫn miệt mài chơi đánh BOSS, tùy tiện “Ừ” 1 tiếng.

Bách Sanh nhẫn nại dựa vào bên giường nhìn nó, nhìn nó càng chơi càng đánh mạnh hơn, thỉnh thoảng còn mắng vài câu Tam Tự Kinh, hấn lắc đầu không biết làm sao, đi đến phía sau nó “Dịch Tiểu Liêu, 12 giờ rồi, ngày mai anh phải lên máy bay.”

Tiểu Liêu quay lại nhìn hấn, dừng 1 hồi, chìa tay ra làm tư thế muốn được ôm. Bách Sanh cười ôm lấy nó, lại bị nó cuộn lên người.

“Dịch Tiểu Liêu, em làm gì mà càng ngày càng bám dính vậy, anh đi rồi phải làm sao đây?”

“Không nỡ xa anh.”

Bách Sanh cười “Anh cũng không nỡ.”

“Sau này, thi vào đại học ở thành phố B.” Tiểu Liêu làm bộ mặt tràn đầy khí phách.

“Ừa, có tâm nhìn xa.”

“Xem thường em?” Nó không vui khi nhìn thấy vẻ mặt Bách Sanh nửa muốn cười nửa lại gượng không cười.

Bách Sanh vội vàng lắc đầu “Không dám, Tiểu Liêu của chúng ta là ai, Võ Tòng nhìn thấy còn phải trốn đi hướng chi là người.”

Nó nháy mắt suy nghĩ, cảm thấy điều đó không hợp lý, Bách Sanh vỗ vỗ vai nó “Ngoan, về phòng ngủ.”

Tiểu Liêu ôm lấy cổ hấn, cọ cọ vào người hấn “Ngủ chung?”

Bách Sanh tức giận nhéo nhẹ vào người nó “Em làm sao cứ mang cái bộ mặt ma quỷ này tấn công anh, hả?”

Tiểu Liêu bóp 1 cái vào eo, lằm bằm “Còn chưa chịu ngủ nữa, giả bộ cái gì chứ.”

Bách Sanh không nói, cảm giác như tự mình đang trôi dạt chính mình, Tiểu Liêu từ trên người hắn tuột xuống chúi vào trong chăn, nhích nhích qua bên cạnh “Bách Sanh, cùng ngủ.”

Bách Sanh thở dài, nhìn người ở trong chăn cười đang bày ra bộ mặt vô hại, hắn bỗng cảm thấy cứ dậy sau này bản thân hắn có bị trúng kế lần nữa cũng có thể trụ được bởi vì bây giờ ngày nào cũng bị nó rèn luyện thể này mà. Bách Sanh tắt đèn, lấy tay kéo chăn, vừa mới nằm xuống, bỗng nghe nó “soạt” 1 tiếng.

Bách Sanh kinh ngạc nhìn nó “Sao vậy?”

Tiểu Liêu im lặng 1 hơi, nghiêng đầu ra khỏi gối ném gối về phía hắn “Bách Sanh, anh vô loại, nói em là cạp mẹ.” Võ Tòng không phải đánh hổ sao, nói nó ngay cả Võ Tòng còn sợ, chẳng phải là cạp mẹ còn gì.

Bách Sanh chụp lấy cái gối, xoay người ôm vào lòng và ngủ.

Tiểu Liêu thờ phỉ phò, đập chăn ra “Bách Sanh, gối đầu của em, đưa em.”

“.....”

“Ăn hiếp em, em về phòng ngủ.”

“.....”

“Nè, làm gì Buông ra, khó chịu.”

“Còn muốn quay về phòng ngủ không?”

“Không về, em phải luôn cùng Bách Sanh ngủ.”

“.....”

“Nhưng mà Bách Sanh có thể đừng học theo cún thè lưỡi liếm khắp nơi.”

“.....”

18. Chương 18: Vết Nứt

“Nha đầu chết tiệt kia, nói ai là cún hử?” Bách Sanh 1 tay nắm lấy tay nó, 1 tay cù lét nó.

Tiểu Liêu sợ nhất là ngứa, lập tức đầu hàng “Không dám, không dám.”

Bách Sanh thuận thế vòng tay ôm nó vào lòng “Sau này, tan học là về nhà liền, gặp người xa lạ không cần để ý, biết không?” Tuy là bây giờ Doãn Thịnh bên kia không động tĩnh gì, nhưng mà hắn vẫn có chút lo lắng, chỉ sợ liên lụy mọi người. Cuối đầu nhìn người trong lòng ngực, càng không yên tâm.

Tiểu Liêu gối đầu lên tay hắn, nhắm mắt 1 hồi buồn ngủ.

Bách Sanh nghe tiếng thở của nó, cuối đầu hôn lên khóe môi nó rồi nhắm mắt lại. Cảm giác được môi có cái gì đó mềm mềm ướt ướt. Bách Sanh mở mắt ra, trong bóng tối ánh mắt của Tiểu Liêu dường như đang tỏa sáng. Nó cẩn thận vươn đầu lưỡi ra, vụng về liếm. Bách Sanh từ từ nắm lấy cánh tay nó, vừa định mở miệng hỏi nó biết mình đang làm gì không? Thì đầu lưỡi của nó liền chúi tọt vào trong.

Bách Sanh nhắm mắt lại, từ từ đáp lại nó, lưỡi của nó di chuyển lung tung, dao động khắp nơi. Bách Sanh khẽ cười, cướp lại quyền chủ động từ tay nó, ôm lấy đầu lưỡi của nó dây dưa 1 lúc. Tiểu Liêu bắt đầu thở không nổi, Bách Sanh mới nói lỏng người nó ra “Ngủ ngon.” Bách Sanh ôm chặt nó vào lòng ngực, không dám động dậy nữa, chầm chậm bình ổn cái ham muốn trong lòng đang bắt đầu bị đánh thức. Bên này vừa mới ổn định lại thì bên kia lại đồ ỉm cả người, cái người trong lòng hắn lại bắt đầu không chịu yên phận, vươn lưỡi cắn ngực hắn dù đã bị che bởi 1 lớp áo. Bách Sanh vẫn cảm thấy hô hấp dồn dập, dùng tay lôi nó ra “Tiểu Liêu, ai dạy em.”

Tiểu Liêu cách hắn chỉ 1 chút, thở nhàn nhạt vào mặt hắn “Baidu.”

“.....” Bách Sanh yên lặng không nói, bây giờ mới biết sức mạnh của baidu.

Tiểu Liêu đưa tay kéo hắn “Đêm đó, anh làm cái gì, em biết rồi.”

Bách Sanh nhìn nó kinh ngạc, trong bóng tối có lẽ nó không nhận thấy biểu hiện giật mình của hắn, nó lặng lẽ đến bên người hắn, chân khoắc lên hông hắn “Bách Sanh, em thích anh, yêu/yêu em không sợ.”

“Đêm đó ... không đau sao?” Bách Sanh yên lặng thật lâu mới nói, hắn vẫn luôn muốn hỏi nhưng lại sợ, sợ nó sẽ nhớ đến những ký ức không tốt.

Tiểu Liêu đặt đầu lên bờ vai hắn, đầu khê cọ “Đau, nhưng mà là Bách Sanh ... lại đau, em cũng chấp nhận.”

Trong lòng Bách Sanh cảm thấy thật ngọt ngào, xoay người ôm chặt lấy nó “Đồ ngốc.” Tiểu Liêu như thế này, khiến hắn cảm thấy cuộc đời này của hắn không thể nào rời xa nó.

Tiểu Liêu rất ngoan cố, sống chết cũng bắt hắn nói ra điều đó, Bách Sanh không nói gì, nhắm mắt lại không để ý đến nó. Nó thở phì phò, cuốn người qua chân cuộn lại cứ như con nhộng. Hắn buồn cười bắt đầu giằng co với nó “Được rồi, đừng ồn ào, mai anh phải đi sớm.”

Tiểu Liêu cười tấn tới “Vậy ... anh trả lời em.”

“Tiểu Liêu em rốt cuộc cứ chấp nhất chuyện này sao, thật không ngờ là trong cốt cán em lại lưu manh như vậy.”

Tiểu Liêu tỏ ra uất ức, quay người đứng dậy, mặt đỏ lên “Dịch Bách Sanh, Baidu nói là con trai thích con gái thì sẽ làm.”

Bách Sanh há hốc mồm sau 1 lúc lâu “Em nói đó là cảm thú, nói anh khắp người phát tình.”

“.....” Tiểu Liêu ngơ ngác ngồi ở trên giường, Bách Sanh khê thở dài, kéo nó qua nói “Tiểu Liêu, nếu như ngày đó, không có chuyện ngoài ý muốn, anh sẽ không đối với em làm những chuyện như thế đâu, bây giờ cũng không” Hắn dịu dàng cuối xuống hôn lông mi nó “Em còn nhỏ như vậy, anh bảo vệ em còn không kịp sao có thể ăn hiếp em.”

Tiểu Liêu xấu hổ nói “Đó ... không phải là yêu sao, sao lại gọi là ăn hiếp.”

Bách Sanh cuối đầu cười “Là yêu, nhưng mà ... em bây giờ, vẫn chưa thích hợp.” Nó còn nhỏ như vậy, hắn làm sao có thể để nó nhìn thấy bộ mặt man rợ khác của mình. Nếu như không phải ngoài ý muốn, hắn nhất định sẽ chờ nó trưởng thành, tuyệt đối là không phải là trong trạng thái cưỡng đoạt.

Tiểu Liêu vẫn muốn hỏi hắn là tại sao không thích hợp, chẳng lẽ là do nó dậy thì không tốt, hắn không thích. Bách Sanh kéo nó nằm xuống, im lặng mang nó đặt vào lòng ngực, từ phía sau vòng tới ôm lấy nó. Tiểu Liêu cảm thấy được người sau lưng hơi thở trầm ổn cho nên nó cũng yên lặng nhắm mắt.

*

Mùa thu năm 17 tuổi, tới sớm hơn, lá rụng từ từ nhẹ nhàng thổi rụng đầy cả sân, nhánh cây chỉ còn trơ trọi, suy sụp vô tận.

Tiểu Liêu đi học về nhà, nhìn thấy Tưởng Mạch và Thiên Bắc đều ở nhà. Thiên Bắc hiển nhiên là từ trường học gấp quay về, đồng phục trên người còn chưa thay ra. Anh nhìn Tiểu Liêu bước vào nhà, sắc mặt hơi mất tự nhiên.

Tiểu Liêu nhìn Thiên Bắc, rồi an vị ngồi đối giày, bỗng nhiên ánh mắt nó dừng lại, nó thấy đây rõ ràng chính là giày của Bách Sanh mà, nó hớn hờ đứng dậy, chạy đến trước Thiên Bắc không che giấu kinh ngạc “Bách Sanh đã quay về.” Mấy ngày nay Bách Sanh đều rất ít gọi cho nó, ngay cả nhắn tin cũng ít đi. Có đôi nhắn thì cũng chỉ là vài câu nhắc nhở nó mặc thêm áo để bị lạnh v.v...

Thiên Bắc và Tưởng Mạch nhìn nhau, Tưởng Mạch không nói gì, còn Thiên Bắc thì nhẹ gật đầu.

Tiểu Liêu mang đôi dép vào, chạy hướng lên lầu, Thiên Bắc ở phía sau quát gọi nó “Tiểu Liêu.”

Tiểu Liêu không rõ cho nên quay đầu lại nhìn anh, Thiên Bắc do dự vài giây, cười qua 1 cái “Anh ấy nói chuyện riêng với ba trong phòng sách, em ... lát nữa hãy tìm anh ấy.”

“Dạ.” Tiểu Liêu ngạc nhiên cầm túi xách đi hướng về phòng mình, đi ngang qua phòng sách, dừng lại, nghĩ rồi lại nghĩ vẫn hướng đến phòng mình, nhưng đi chưa được 2 bước thì đã nghe tiếng Dịch Phong lớn giọng

bên trong truyền ra “Vô liêm sỉ, con không thôi khiến cho ba bớt lo nghĩ được sao, tưởng là còn 14, 15 tuổi sao, hả?”

Tiểu Liêu nghe được tiếng Dịch Phong hiểu được ông đang rất giận, Dịch Phong tuy rằng nghiêm khắc nhưng cũng rất ít khi nổi giận, lửa lớn như vậy nhất định là vô cùng tức giận. Tiểu Liêu cũng không biết thế nào dừng luôn ngay ngoài cửa.

Bách Sanh vẫn không nói gì, không nghe tiếng hắn trả lời.

Không lâu sau nó nghe được 1 tiếng quạt thanh thúy vang lên kèm theo là 1 tiếng rên nhè nhẹ. Đại não Tiểu Liêu bỗng dưng trống rỗng. Đó là tiếng roi Tiêu Giã. Đầu óc nó lúc đó không chút nghĩ ngợi đẩy cửa xông vào. Hai người trong phòng sách nhìn thấy nó, rõ ràng là ngẩng người ra. Bách Sanh quay đầu nhìn thấy Tiểu Liêu, sau 1 giây, liền hạ thùi mắt.

Khi nó nhìn thấy Bách Sanh đang quỳ gối trên sàn nhà, 2 mắt tròn tròn. Bách Sanh là 1 người kêu ngạo như vậy, với Dịch Phong thói râu trừng mắt thành thói quen, trước giờ Dịch Phong tức giận đều không làm được gì, đánh không được đuổi cũng không được. Bây giờ, hắn lại không hề có ý chống đối mà quỳ gối ở đây, trên chiếc sơ mi trắng là từng lần roi, ngay chỗ cổ áo, Tiểu Liêu có thể thấy một cách rất rõ ràng, một vết máu đỏ thẩm lộ ra.

Tiểu Liêu buông người xuống bên cạnh, trực giác nó cảm thấy rằng, hắn đang gặp rắc rối, hơn nữa ... lại là họa rất lớn.

Dịch Phong hít thở thật sâu, nhìn Tiểu Liêu nói “Tiểu Liêu, con ra ngoài, để ta và Bách Sanh nói chuyện.”

“...Dạ” Tiểu Liêu lo lắng đưa mắt nhìn Bách Sanh, hắn vẫn cúi đầu, không nói lời nào.

Dịch Phong từ đó giờ không nghe khuyên, càng khuyên lại càng nổi nóng. Tiểu Liêu vừa đi đến cửa, vẫn chưa ra khỏi phòng, thì đã thấy Dịch Phong hướng roi đến Bách Sanh đánh tiếp. Bách Sanh không hề có ý trốn tránh. Hô hấp của Tiểu Liêu như nghẹn lại, quăng túi xách qua 1 bên, hướng chạy đến trước người Bách Sanh che chắn cho hắn. Bách Sanh nghe tiếng bước chân là biết nó muốn làm cái gì. Cho nên ngay lúc roi da của Dịch Phong chưa kịp thu hồi lập tức xoay người để che chở nó. Roi quất trúng lưng hắn, trên trán hắn chảy từng giọt từng giọt mồ hôi nhuế nhãi.

Tiểu Liêu nhắm chặt mắt, lại không thấy đau, hé mắt đã nhìn thấy khuôn mặt Bách Sanh tái nhợt, nước mắt ào ào tuôn ra. Nó cảm thấy rất đau, muốn đưa tay ra sờ mặt hắn. Bách Sanh nắm lấy tay nó, nhẹ nhàng lắc đầu.

Dịch Phong nhìn thấy Tiểu Liêu không sao, nhẹ thở, thanh âm cũng nhẹ lại vài phần “Tiểu Liêu, con đi ra, hôm nay không ai có thể cứu được thằng nhóc này, ta không thể không đánh chết nó.”

Tiểu Liêu mở to mắt, không dám tưởng tượng Bách Sanh đã làm cái gì mà khiến Dịch Phong lại giận đến như thế, nó thấp giọng nói “Chú Dịch, Bách Sanh anh ấy chỉ là nghịch ngợm, anh ấy biết lỗi rồi, chú tạm tha cho anh ấy được không, đánh như vậy, rất đau.”

Bách Sanh nắm lấy tay nó, thanh âm bất ổn “Em ra ngoài trước đi, chút anh tìm em.”

“Không được.” Tiểu Liêu vẫn cố chấp không chịu đi.

Dịch Phong nhìn thấy Tiểu Liêu như gà mái, đứng chắn trước che cho Bách Sanh, bắt đắc dĩ ông đem roi da cất qua 1 bên, kiểm chế tâm trạng ngồi lại trên bàn sách “Nói đi, bây giờ, con định giải quyết làm sao?”

Bách Sanh không hé răng, chỉ nhìn vào mắt Tiểu Liêu như muốn nói bảo nó đi ra ngoài.

Dịch Phong nhìn hắn không lên tiếng, cơn tức lại trào lên, vỗ bàn 1 cái “Làm thế nào? Bây giờ sao không nói, lúc đó đánh nhau không phải rất bản lĩnh sao? Ta đưa con đi học làm cảnh sát, chứ không phải học làm lưu manh.”

Tiểu Liêu nhìn trộm Bách Sanh, thì ra là hắn ở trường đánh nhau.

Dịch Phong đè ép huyết thái dương, trầm giọng nói “Ta giúp con gọi điện cho chú Cố, lần này trở về phải thành thật 1 chút, nếu lại đi gây chuyện, ta đánh cho chết.” Nói xong đến bàn lấy di động ra.

Bách Sanh bỗng nhiên lên tiếng “Ba!”

Dịch Phong và Tiểu Liêu đồng thời cùng nhìn hấn, Bách Sanh im lặng vài giây “Không cần, đuổi học thì đuổi học, con cũng không muốn học rồi.”

Tiểu Liêu ngạc nhiên cầm lấy tay hấn “Đuổi học?”

Bách Sanh nhìn nó thật lâu, im lặng gật đầu “Ừa.”

Tiểu Liêu nhìn hấn chờ ra ... Bách Sanh không phải rất muốn làm cảnh sát sao?

Dịch Phong nổi giận đi đến cầm lấy roi, Tiểu Liêu liền chạy đến ngăn ông lại “Chú Dịch, nghe Bách Sanh nói hết, đừng giận.”

Bách Sanh nhẹ thở ra “Không có gì để nói, có vậy thôi, không muốn học nữa, mọi người biết rồi, con đối với thứ gì đó hứng thú không lâu, cảm thấy không ý nghĩa nữa, không muốn học.”

“Tên tiểu tử thối này ... muốn chọc tức chết ta mà.” Nhìn vào bộ dáng hấn, Dịch Phong cảm thấy khó thở.

Tiểu Liêu ngăn không nổi Dịch Phong, xoay đầu nhìn Bách Sanh “Bách Sanh, đừng nói nữa.”

Bách Sanh nắm chặt tay để trên gối, cúi đầu “Là thật, Tiểu Liêu, em đừng ngăn cản nữa.”

Tiểu Liêu không dám tin những gì đang diễn ra, con người của Dịch Phong là vậy càng giận càng dữ thì sẽ càng gắng cười “Không học, vậy con chuẩn bị làm cái gì, đi làm lưu manh, hả? Vì con gái mà đánh nhau, đánh đến người ta giờ phải sống đời thực vật, có coi luật pháp nhà nước là gì nữa không?”

Một từ gì đó tiến vào màn nhĩ như lưỡi dao sắc bén khứa vào tim Tiểu Liêu, nó kinh ngạc nhìn Bách Sanh, con gái ... đánh nhau ... thực vật ... đuổi học ...? Miệng mấp máy rất lâu mới phát ra tiếng “Là ... thật sao?”

Bách Sanh ngẩng đầu nhìn nó, thản nhiên nở 1 nụ cười dè dặt “Phải.”

Tiểu Liêu ngây người hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì lúc này, lúc roi trong tay Dịch Phong tiếp tục quất tới. Bách Sanh cắn răng không la 1 tiếng. Tiểu Liêu ngó người thở dồn dập, hít thở sâu, sau 1 hồi lấy lại tinh thần, vọt tới trước mặt ngăn roi cho Bách Sanh.

Dịch Phong không đón được hành động bất ngờ của nó, không kịp thu roi. Chỗ vai phía sau lưng Tiểu Liêu bị quất 1 roi đến tước da thịt bong lên, rất đau.

Tiểu Liêu đau đến ánh mắt mờ hồ ...

Bách Sanh cúi xuống, ôm nó vào lòng, lớn tiếng uất giận “Em Sao ngu ngốc thế?”

Tiểu Liêu đau đến không động đậy nổi, khoe mắt ứa lệ, vẫn cười “Vốnlà ngốc mà.”

Toàn thân Bách Sanh giống như ức chế mà không phát ra được, xuyên qua cổ họng như muốn phát nổ ra, hốc mắt đỏ ngầu. Tiểu Liêu không biết hấn tại sao lại giận dữ, lo sợ kéo tay áo hấn “Bách Sanh, xin lỗi đi.”

Trong mắt Bách Sanh giờ có hàng ngàn thứ cảm xúc xen lẫn nhau, cuối cùng cố bình tĩnh, ngón tay hấn lướt nhẹ qua nó “Dịch Tiểu Liêu, em ngu ngốc đủ chưa, anh đã nói, anh đối với cái gì cũng hứng thú không lâu ... em Cũng không ngoại lệ.”

Dịch Phong nghe hấn nói dậy lại càng nóng giận, kéo Tiểu Liêu qua 1 bên, tay vung roi tiếp tục đánh Bách Sanh. Tưởng Mạch đẩy cửa ngăn ông lại “Dịch Phong, anh mà đánh chết con, em cũng không để anh yên đâu.”

Thiên Bắc cũng khuyên “Ba, có chuyện gì thì từ từ nói, đánh không giải quyết đc vấn đề.”

Cả người Tiểu Liêu đều cứng đờ, chờ đợi nhìn Tưởng Mạch dìu Bách Sanh ra ngoài, Thiên Bắc cũng đến đỡ Tiểu Liêu, cẩn thận gọi “Tiểu Liêu!”

Rất lâu sau Tiểu Liêu mới hoàn hồn, nhìn Thiên Bắc nói “Em đi về phòng.”

Thiên Bắc giữ chặt nó có chút lo lắng “Miệng vết thương phải dùng thuốc khử trùng bôi đó, không sẽ bị nhiễm trùng.”

“Dạ, được.” Tiểu Liêu gãi đầu, xoay người nhặt túi xách dưới đất, đứng đối lưng với Thiên Bắc, nó thấp giọng hỏi “Cô gái kia ...”

Trong gian phòng yên tĩnh, hơi thở càng ngọt ngào, Thiên Bắc im lặng 1 lúc lâu, quay đầu nhìn nó nói “Là ... Cốc Lam.”

Tiểu Liêu cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt hoa cả lên, cuối người nhìn bả vai đang đau buốt của mình, từng bước khó khăn đi về phòng mình. Thiên Bắc đứng phía sau nó, vẻ mặt lo lắng không thôi.

Đóng cửa phòng, Tiểu Liêu ngã xuống trên mặt đất, đưa tay che đi trái tim mình. Chỗ bả vai bị thương lại không cảm thấy đau nhưng ngực sao lại đau đến gần như không thể hô hấp. Nó cắn môi, từ từ chui đầu vào trong gối, con thú nhỏ thu mình lại nức nở khóc “Bách Sanh ... Bách Sanh đau quá.”

19. Chương 19: Đau Thương

Bách Sanh nhìn vết máu loàn trên lưng mình qua gương, Dịch Phong ra tay rất mạnh, vết máu thấm qua cũng muốn khô cạn, đau nhói khắp nơi trên ngực và lưng. Nhưng gương mặt hắn không chút thay đổi, cầm lấy áo sơ mi thay ra. Tiếng đập cửa bên ngoài vang lên, hắn từ phòng tắm bước ra nói “Vào đi.”

Nhìn thấy Thiên Bắc đứng dựa lưng ở cửa, hắn vừa đi vừa cài cúc áo, không nói gì cả. Thiên Bắc đi đến trước mặt hắn, kéo ghế dựa xuống ngồi. Quan sát kỹ từng ý tứ hàm xúc của hắn. Bách Sanh hướng đến giường nằm xuống. Không cần thận cộ phải tắm dựa lưng ở đầu giường, sắc mặt bỗng chút tái nhợt. Hắn kéo chăn qua “Sao vậy, lâu quá không gặp tôi, muốn ngồi nhìn tôi như vậy cả đêm à?”

Chân Thiên Bắc nhẹ đá vào mép giường, mắt nhắm nghiền “Nói đi, nguyên nhân, nổi khổ, muốn nói cái gì thì nói cái đó.”

Bách Sanh nhìn hắn 1 hồi, buồn cười nói “Thần kinh, không có việc gì thì đi ra ngoài, sẵn tiện đóng cửa lại, tôi muốn ngủ.”

Thiên Bắc không nhúc nhích, ánh mắt sắc bén quan sát Bách Sanh. Bách Sanh lại thở dài “Nhìn nữa cũng không nhìn ra được gì đâu, tôi chỉ là không muốn học nữa, không có nguyên nhân.”

“Vậy còn Tiểu Liêu?”

Bách Sanh lại yên lặng, không lập tức trả lời anh, sau một từ từ ngẩng đầu nhìn Thiên Bắc “Nói đến cùng cũng là đến vì cô ấy.”

“Thiếu chút là tôi muốn xé anh ra thành trăm mảnh, anh đối với cô ấy thể nào anh còn không biết sao, nếu chỉ đơn giản là muốn nghỉ học, tại sao lại nói với cô ấy những lời như vậy?”

“Dậy cậu cảm thấy được cái gì?” Bách Sanh kéo cái gối qua kê lên đầu, miệng vết thương mới như không còn đau .

Thiên Bắc do dự “Có phải là ... bên ngoài gặp cái gì phiền toái, nói ra để mọi người cùng giải quyết, còn hơn để 1 mình anh ôm khư khư.”

Ánh mắt Bách Sanh đầy phức tạp nhìn Thiên Bắc, buông lời trêu “Cậu không phải là xem truyền hình nhiều quá rồi chứ, hay là cùng dạng với Tiểu Liêu, đọc quá nhiều tiểu thuyết tình cảm, làm gì có nhiều tình yêu thương tâm hay là mấy nỗi khổ tâm gì gì đó.”

Thiên Bắc nhìn thấy bộ dạng lưu manh của hắn, trong lòng tức giận, cố hít sâu thở ra “Vậy, cho dù không muốn học, thì cũng đừng nói với Tiểu Liêu những lời như vậy, nha đầu đó anh đâu phải không biết, tâm tư rất đơn giản. Nhưng nếu là về anh thì cái gì cũng rất dễ bụng. Một câu của anh có khi cô ấy nghĩ cả đêm, phải rõ ràng, bằng không cô ấy lại gặm góc chăn cả đêm.”

Bách Sanh không nói, yên lặng chăm chăm nhìn chằm của mình.

Thiên Bắc nhìn hắn rất lâu không trả lời, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, Bách Sanh bỗng mở miệng nói “Không phải cậu thích cô ấy chứ?”

Thiên Bắc dừng bước, quay đầu hình bóng ngược chiều sáng “Phải, rất thích, so với anh còn sớm hơn. Nhưng mà có tác dụng gì, người cô ấy thích là anh ... cho nên Bách Sanh, phải đối tốt với cô ấy.”

Thiên Bắc đi đến cửa, đưa tay muốn đóng cửa, Bách Sanh lại lên tiếng “Thiên Bắc, Tiểu Liêu với tôi ... sẽ không có kết quả. Tôi không thể cho cô ấy 1 cuộc sống bình thường. Nếu thật sự muốn tốt cho cô ấy, giúp cô ấy quên tôi đi.”

Thiên Bắc bỗng quay đầu lại, bước nhanh đến trước mặt hắn, rất nhanh nắm lấy vạt áo hắn “Anh nói lại lần nữa.”

Về mặt Bách Sanh vô cùng nghiêm túc, 1 chữ cũng không sót lập lại “Nếu vì muốn tốt cho cô ấy ... giúp” Câu sau nói chưa xong thì đã nhận lấy 1 quyền từ Thiên Bắc, Bách Sanh sờ khoe môi “Nhìn đi, tôi là người bạc tình vậy đó, cậu yên tâm để cô ấy theo tôi sao?”

Thiên Bắc tức giận, nắm chặt quyền gò lại buông ra “Dịch Bách Sanh, anh muốn chơi trò gì, nói cho tôi biết, đừng đối với cô ấy như vậy, cô ấy sẽ không chịu nổi đâu.”

Bách Sanh vẫn yên lặng như trước không nói lời nào.

Thiên Bắc nhắm mắt, cố gắng lấy lại bình tĩnh, tâm bình khí hòa lại nói “Tôi mặc kệ anh có cái nỗi khổ gì, Tiểu Liêu là do anh chủ động trêu đùa. Có muốn nói gì thì tự đi mà nói với cô ấy, muốn đem tặng cô ấy cho tôi sao? Được, anh đi nói rõ với cô ấy trước, để cô ấy quên anh. Anh ở trong lòng cô ấy, làm sao tôi cướp được, anh ký thác cho tôi, nghĩ coi chuyện gì xảy ra?”

Nhìn những vật lộn giằng xé trên mặt Bách Sanh, Thiên Bắc cười châm biếm “Thế nào, nói không nên lời phải không? Như vậy, anh còn nói là anh không thích muốn buông tay nữa không?”

Bách Sanh vươn lưỡi liếm đi vết máu từ vết thương Thiên Bắc mới ban cho “Được thôi, Dịch Tiểu Liêu nếu cứ lớn khôn trong đầu, tôi cũng mặc kệ.”

Nắm tay Thiên Bắc siết càng chặt hồ như nghe được âm thanh kết kết vang ra, anh cắn chặt răng, như không thể tin nổi “Dịch Bách Sanh, từ khi nào anh biến thành như vậy?”

Bách Sanh nhú mày, nhếch mép cười “Từ sớm rồi, 10 năm trước ở cô nhi viện, tôi đã là như vậy. Bây giờ phát hiện, cũng chưa muộn.”

Thiên Bắc tức giận đến không còn từ gì để nói, nghiêng rằng nghiêng lợi thật muốn dùng hết sức đánh cho hắn tỉnh nhưng mà nhìn thấy thương tích trên người hắn vết thương vẫn chưa khép miệng không đành hạ thủ “Vậy lúc trước, tại sao lại trêu ghẹo cô ấy, anh biết rõ, cô ấy rất đơn giản Nhận thức sự việc ra sao mà, khuyên thế nào cũng vô dụng.”

Bách Sanh cuối đầu, che đi sợi tóc đang vươn trên mắt, ngữ khí vẫn là thoải mái vậy “Cảm thấy chơi vui thôi.”

Thiên Bắc nắm chặt quyền, khớp xương dường như sắp bị anh bóp nát “Bách Sanh, anh được lắm.”

Nhìn cánh cửa bị đánh ngã, hắn vẫn nằm trên giường, yên lặng tựa đầu vào giường ngẩng người, ngón tay nhẹ giữ lấy cái gối kê ở đầu.

*

Gió ban đêm thổi vào khiến Tiểu Liêu lạnh rét, cả người rung rẩy. Lúc này mới phát giác bản thân không biết khi nào mới có thể ngủ. Giương mắt nhìn cánh cửa ban công bị đẩy ra, trời đêm mùa thu, không khí thật sự lạnh. Gió đêm như cột nhả thổi tấm màn cửa càng bay càng cao. Nó đứng dậy đi qua kéo cánh cửa lại. Tay cầm cửa, lạnh như chính cơn gió đêm thổi bên ngoài. Màu trắng vốn có của tấm màn mau chóng buông xuống, kéo tới ầm ập. Một cái ôm quen thuộc từ phía sau vòng lấy người nó. Lòng ngực ầm ập đó như bao trùm cả tấm lưng lạnh lẽo của nó, vị chanh nhàn nhạt bay lả tả khắp phòng.

Tiểu Liêu ngay cả 1 cử động nhẹ cũng không dám, sợ đây chỉ là ảo mộng.

Đầu Bách Sanh tựa lên bờ vai gầy yếu của nó, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ nó, hai người lẳng lặng ôm lấy nhau. Không ai mở miệng trước sợ đánh vỡ bầu không khí yên lặng này. Bách Sanh đưa tay nhẹ nhàng vuốt vào chỗ vết thương bị trúng roi của nó, thanh âm trầm thấp “Vẫn còn đau phải không?”

Tiểu Liêu lắc đầu, mắt nhìn hấn không chớp 1 cái, bên trong sớm đã ngất nước, nó điều hòa lại hơi thở “Còn anh, đau không?”

Đầu Bách Sanh càng chôn sâu hơn “Ừ, đau, rất đau.”

“Em giúp anh thôi, 1 chút sẽ hết đau.”

Bách Sanh thở rất nhẹ, khẽ cười, ngón tay khẽ lướt qua chỗ xương con bướm của nó, cánh tay siết chặt hơn “Dịch Tiểu Liêu, về sau phải ăn nhiều lên, em rất gầy, bả vai khiến cảm anh đau.”

“Ồ.” Tiểu Liêu gật đầu.

Khóe môi Bách Sanh cười càng sâu “Tan học phải ngoan ngoãn về nhà ngay, làm tốt bài vở, không được xem truyện tranh bậy bạ.”

“Người khác ăn hiếp, phải về nói với anh, không được nén giận, nhượng bộ.”

“Ồ.”

“Không được chỉ biết nói “Ờ”...”

“.... Được.”

Tiểu Liêu cảm thấy hai má Bách Sanh thật sự lạnh, nó đưa tay muốn sờ, nhưng đã bị Bách Sanh cầm lại, Bách Sanh và nó 10 ngón tay đan vào nhau, yên lặng trong chốc lát. Rất lâu, nó cảm nhận được bả vai mình hơi xót, nhỏ giọng hỏi “Bách Sanh, ngủ rồi.”

“Không có.” Giọng nói Bách Sanh khàn khàn, hấn đưa tay ôm nó vào lòng, hôm nay ngay lúc trăng tròn, ánh trăng sáng ngời, thanh thoát tiến vào phòng ngủ. Ánh trăng chiếu vào tấm ga giường trắng nõn. Bách Sanh đặt nó ở trên giường, chậm rãi hôn, hấn hôn thật sự rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận giống như nó là 1 thứ bảo bối chạm mạnh sẽ biến mất.

Tiểu Liêu khấn trương nắm lấy vạt áo hấn, ánh mắt tha thiết nhìn theo hấn, Bách Sanh mỉm cười, kéo chăn ra cùng nằm với nó. Tiểu Liêu gối tay lên cánh tay hấn, mắt mở to nhìn nóc nhà. Không biết là đã qua bao lâu, Bách Sanh mới nghiêng mặt nhìn nó, khe khẽ gọi “Dịch Tiểu Liêu!”

“Hử.”

“Gối đầu của em, cánh tay anh tê cứng rồi, đổi tay đi.”

“Ồ.”

“Tiểu Liêu, ngày mai giúp anh 1 việc.”

“Làm gì?”

Bách Sanh vẫn chăm chú nhìn vào bóng đèn thủy tinh trên nóc nhà “Hôm nay, ba rất giận, giúp anh mua bánh kem dỗ dành ông vui.”

Tiểu Liêu nghiêng cả người bám vào người hấn “Chúng ta cùng nhau đi.”

“Ngày mai anh phải ở nhà dỗ dành Tướng Mạch.”

“.... Ờ...” Tiểu Liêu âu sầu, trong đầu có loại dự cảm gì đó không tốt, rất khó lý giải.

Bách Sanh ôm sát nó, hôn lên trán nó “Ngủ thôi.”

*

Ngày hôm sau, khi Tiểu Liêu mua bánh kem trở về cũng là lúc nó nhận được tin Bách Sanh đã ra đi. Hấn đi đâu, đến nơi nào, không ai biết. Giống như lúc này hấn sinh ra không thấy hình bóng, tin tức mờ mịt. Tiểu Liêu nhìn thấy Tướng Mạch đã khóc đến 2 mắt đỏ lên. Để bánh kem xuống hướng chạy lên phòng Bách Sanh. Trong tủ chỉ thiếu vài bộ quần áo, con người đó, nó không thể tin là Bách Sanh đã tan biến thật rồi. Diên loạn tìm kiếm khắp phòng, vẫn không thấy.

Bách Sanh chỉ để lại 1 tờ giấy, ghi đúng 1 câu ngắn cùn “Cha mẹ, con ra đi, đừng lo lắng, con sẽ quay về.”

Tiểu Liêu nhìn tờ giấy đến gần người, Bách Sanh thậm chí 1 chữ cũng không viết cho nó.

Di động của hần sớm đã không liên lạc được, nó ngồi ngáy ra trên giường ôm lấy gối, đầu óc ngơ ngẩn, nghĩ đến những chuyện hôm qua, thì ra hần sớm đã có kế hoạch. Nhưng mà hần có thể đi đâu, hần phải đi đâu, Tiểu Liêu ngẩn nhìn 1 mảng xanh thẫm bên ngoài, cõi lòng chết dần trong yên lặng.

Bảy ngày, Tiểu Liêu cũng không bước ra khỏi phòng. Tưởng Mạch đã nghĩ rất nhiều cách cũng không đỡ được nó. Nó không nói lời nào, cũng không khóc, chỉ là ngồi đó bất động.

Buổi tối Thiên Bắc bưng nước hoa quả mà nó thích nhất vào phòng cho nó, đặt bên cạnh nó, ngồi xuống bên sườn giường, nhìn ánh mắt kỳ ảo của nó.

Ngồi đấy rất lâu, Thiên Bắc 1 lời cũng không nói. Trực tiếp đưa ra 1 cái dây ruy băng màu đỏ, đưa tay nhẹ nhàng vén tóc nó lên, Tiểu Liêu kinh ngạc nhìn Thiên Bắc, Thiên Bắc hạ giọng nói “Em rất nhớ anh ấy phải không, bây giờ cứ coi anh là anh ấy, chúng tôi giống nhau như đúc, ngoại trừ kiểu tóc và ánh mắt, em có thể coi anh như là anh ấy, muốn cái gì cứ nói với anh.”

Tiểu Liêu cầm lấy tay anh, hạ mắt “Anh không phải anh ấy.”

Thiên Bắc không nói gì, trực tiếp lấy cái dây ruy băng màu đỏ che mắt nó, ngón tay chậm rãi lướt qua từng sợi tóc của nó, nắm lấy tay nó ơn theo mặt chính mình. Tiểu Liêu bị đưa vào thế bị động để tùy ý anh điều khiển bàn tay mình, chậm chậm, cảm giác được như ngủ quan thật sự trùng khớp. Trong giây phút đó, nó cảm giác được ngay cả trái tim và hơi thở như được sưởi ấm lại, mọi thứ dường như đều thuộc về Bách Sanh.

Dây ruy băng màu đỏ dần dần thấm ướt, Thiên Bắc nhìn từ dây ruy băng theo chất lỏng lỏng lách đó, trong lòng như có từng đợt đau nhói xé nát con tim mình.

Giọng Tiểu Liêu vỡ òa, bàn tay tham lam muốn níu giữ lại hơi ấm đó. Nó cuối đầu nức nở “Bách Sanh ... tại sao, không cần em...” Thiên Bắc đưa tay ôm lấy nó, lời gì cũng nghẹn lại, vỗ nhẹ lưng nó. Dịch Tiểu Liêu ... ĐAU ... đau chỉ 1 mình nó.

Tiểu Liêu chống tay đẩy ra, nhưng đầu vẫn dựa vào ngực anh, nơi đó ... không phải nhịp đập của Bách Sanh. Mái tóc dài buông xuống trán nó, những giọt nước mắt của nó trong lòng ngực hần dần dần nóng lên. Thiên Bắc không phải Bách Sanh, Bách Sanh dù hư hỏng ... Hần vẫn là Bách Sanh ... Là Bách Sanh mà Tiểu Liêu thích nhất.

20. Chương 20: Tình Cờ

Tiểu Liêu đứng trước cổng đại học N, yên lặng ngẩn đầu nhìn không trung, đưa tay che đi ánh nắng đang chiếu rọi trước mắt, tay dần thay đổi tư thế. Nhìn vào kẻ hở của ánh sáng chiếu vào mặt chính mình, khóe miệng mỉm cười.

Cơn gió lạnh quen thuộc thổi vào mặt nó, Tiểu Liêu thu hồi suy nghĩ, đưa tay nhìn thời gian “Thiên Bắc, đến rồi.”

Thiên Bắc cười xòa, mở cửa xe ra “Ồ đội có chuyện kéo dài, để Tiểu Liêu chờ sốt rột rồi?”

“Em không gấp nhưng có người gấp, dì Mạch đã gọi ba cuộc điện thoại hối thúc đó.” Tiểu Liêu ngồi vào xe, đeo dây an toàn vào.

Xe bắt đầu chạy, chậm rãi tiến ra đến ngã tư trường học. Thiên Bắc nhìn vào sườn mặt của Tiểu Liêu, còn nó vẫn như cũ ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ ngẩn, tầm mắt Thiên Bắc từ từ thu hồi, quan sát tình hình giao thông phía trước “Bây giờ sao, trực tiếp đến quán rượu Hồng Hâm luôn hay sao?”

“Đi lấy đồ trước.”

Thiên Bắc ngồi trong xe, chờ Tiểu Liêu đi lấy đồ, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào vô lăng, quay lại nhìn thấy trên tay nó đang cầm 1 hộp bánh kem hướng đến phía mình, Thiên Bắc đùa “Mẹ anh thật là không thương lắm em, thật là ngọt ngào, anh và ba còn không nghĩ là sẽ mua 1 cái bánh kem cho bà, mà trong quán không phải có tặng bánh sao?”

“Không giống, cái này là em làm.” Tiểu Liêu tùm tùm cười đặt bánh ra sau xe, xoay người vén tóc.

Giữa cái nắng chói chang của mùa hè, vai trái nó như ẩn như hiện dấu tích của dấu răng ngày đó, Thiên Bắc yên lặng dời tầm mắt. Ba năm nay, Tiểu Liêu không hề nhắc tới Bách Sanh, mọi người ở Dịch gia cũng không nhắc trước mặt nó. Tiểu Liêu vẫn như trước bình thường mà sống. Lúc này Thiên Bắc thật không biết diễn tả sao về con người nó, ánh mắt, tình cảm. Đối với Bách Sanh, nó có thể thật sự buông bỏ không?

“Đúng rồi, ngày mai cuối tuần, em có về nhà không?” Thiên Bắc lấy lại tinh thần, hỏi Tiểu Liêu đang đứng bên cạnh.

Tiểu Liêu ấn mở kiển xe, cho gió thổi vào “Không về, giúp Tiểu Nguyệt làm thêm.”

Thiên Bắc nhú mày “Tiểu Nguyệt việc cũng nhiều quá ha, nếu bạn như vậy thì làm thêm làm gì?”

Tiểu Liêu ngẩng mặt, buổi chiều hoàng hôn gió nhẹ thổi khiến mắt nó cảm giác được sự mát mẻ êm dịu, nó nhắm mắt cảm nhận, thờ ơ trả lời “Ba cô ấy bị bệnh, phải kiếm tiền khám bệnh.”

Thiên Bắc nhìn thấy nửa gương mặt nhẹ nhàng của nó, ánh mắt cũng dịu dàng hẳn “Ừa, vậy anh đến lúc đó đi đón em.”

“Không cần, có xe buýt.”

Thiên Bắc nhìn nó 1 cái, yên lặng cuối đầu.

Sinh nhật lần thứ 45 của Tưởng Mạch, Dịch Phong đợi sẵn ở phòng của quán rượu. Đến cửa, Thiên Bắc cho Tiểu Liêu vào trước, còn mình đi đậu xe. Tiểu Liêu, cầm bánh kem, đứng trước cửa xe “Em chờ anh, đi chung?”

“Không cần, em lên trước đi, sẵn anh đi thay quần phục để tránh ánh mắt mọi người, anh có mang theo đồ.”

“Ừa, được.” Tiểu Liêu nhìn theo Thiên Bắc đang chạy xe hướng tới bãi, xoay người quay đi, bỗng nhớ là mình không biết Dịch Phong đang ngồi phòng nào. Nó vỗ vỗ đầu, đành đứng đó chờ Thiên Bắc. Rảnh rồi nó đứng xem mấy bản giới thiệu quán trước cửa, chữ lút chút lút chút nhìn lâu thấy choáng váng.

Nhìn thấy Thiên Bắc ở rất xa mặc bộ âu phục màu đen cùng 1 người con trai nói cái gì đó. Nó yên lặng đứng trước cửa đợi, trong mắt lộ ánh cười, không ngờ Thiên Bắc lại mặc âu phục. Nhìn cũng không thua gì lúc mặc quân phục. Vẫn là đẹp trai đến điên đảo nha.

Một chiếc BMW dừng ở trước chắn Thiên Bắc và người con trai đó. Tiểu Liêu đưa tay nhìn thời gian. Tác phong quân nhân của Thiên Bắc thật là rất lợi hại, chỉ mới 5 phút đồng hồ đã thay xong quần áo. Lại nhìn theo hướng Thiên Bắc, nó chợt sửng sốt, Thiên Bắc làm sao mà đổi quần áo?

Thiên Bắc mặc áo sơ mi trắng, quần vàng nhạt từ xa đi tới với làn da màu quá rám nắng hướng đến phía nó. Nhìn nó ngẩng người, hần cười phát tay “Sao lại đứng đây ngẩng người, không phải bảo em vào trước rồi sao?”

Trong đầu Tiểu Liêu chợt hiện lên 1 suy nghĩ, trái tim thì kịch liệt dồn dập già, nó héch môi “Quên mất, phòng nào rồi?”

Thiên Bắc nhìn nha đầu ngốc nghếch trước mặt, cười sủng nịnh, đưa tay nắm lấy bánh trong tay nó “Đi thôi, chúng ta cùng đi, 2 người kia chắc chờ sốt ruột rồi.”

Tiểu Liêu quay đầu nhìn lại chỗ bãi đỗ xe kia, không 1 bóng người.

*

Bách Sanh đứng ở trước cửa sổ, nghe Lâm Duệ phía sau báo cáo “Bên phía Vinh Hưởng đã xong rồi, hẹn đêm mai gặp ở Cẩm Tinh, con cáo già này rất gian manh, chúng ta khó lòng chiếm được ưu thế.” Bách Sanh quay đầu nhìn, ngồi trở lại trên ghế “Không sao, cáu cá lớn thì phải thả mồi ngon chứ.”

Lâm Duệ cuối mặt, trên đó biểu hiện sự lo lắng “Anh, chúng ta chỉ vừa mới đến thành phố N, chưa tạo được nhiều mối quan hệ, bây giờ mà đụng đến Doãn Thịnh có sớm quá không?”

“Thế nào, sợ à?” Bách Sanh mỉm cười, đưa mắt lên nhìn người trước mặt.

Lâm Duệ nhếch mép “Chế diều à, theo anh 3 năm đã thấy Lâm Duệ này sợ qua gì chưa?”

Bách Sanh cười nhẹ, sờ hàm dưới mình “Ừ, chưa thấy qua, vậy giờ còn đứng đây lãng phí lời làm gì.”

Lâm Duệ trợn mắt “Em đây chỉ là lo lắng cho anh thôi.”

Bách Sanh đứng dậy đến vỗ vai cậu “Yên tâm, tôi biết chừng mực mà”

Nhìn Bách Sanh đi đến hướng quầy rượu, đắn đo 1 lúc, đi đến vỗ lưng hắn “Anh, cho chút tiền tiêu vặt.”

Bách Sanh cầm cái bóp màu đen, rút ra 1 cái thẻ tín dụng, ném đến trước mặt Lâm Duệ. Con mắt Lâm Duệ không thèm nhìn tới tấm thẻ mà di chuyển theo cái ví của Bách Sanh, thấy Bách Sanh nhanh chóng gấp lại, chần nản trong bụng. Gay go rồi, lại không thấy được! Lần này thì lỗ to rồi.

Lâm Duệ ngượng ngùng cầm lấy cái thẻ tín dụng đi ra ngoài, ủ rũ nói “Anh, không có việc gì em đi ra ngoài.”

“Ừa.” Bách Sanh nhìn hành động của cậu, tỉnh bơ.

Vừa ra ngoài, Lâm Duệ lập tức bị 1 đám người vây quanh, Phương Kiệt ôm lấy cổ cậu “Nói mau, nhìn thấy không, nhìn thấy không?”

Lâm Duệ gầm nhẹ “Thấy cái con khỉ, anh của chúng ta động tác nhanh như sợ người khác cướp tiền của anh.”

Bọn họ cùng nhau “Ồ” lên 1 tiếng Phương Kiệt cười đắc ý “Rõ ràng là vô dụng, nói hay lắm mà không thấy được, trả tiền trả tiền đi.”

Lâm Duệ buồn bực, rút bóp tiền ra đưa 1 xấp tiền cho Phương Kiệt, Phương Kiệt cầm xấp tiền giương cao “Thấy chưa, tôi nói đúng mà, anh của chúng ta “cong” mà, cậu từng thấy anh đi tìm phụ nữ chưa?”

Lâm Duệ đóng bóp tiền lại, đau lòng chửi vài câu “Cậu thấy anh ấy đi tìm trai sao. “Cong”, cong cái con mẹ cậu chứ, tôi lần trước vô tình nhìn thấy, tấm ảnh đó tuyệt đối là con gái, là nữ.”

“Ai làm chứng cho cậu, có ai thấy qua đâu, cậu nói gì chẳng được.” Mấy người đồng loạt gật đầu.

Lâm Duệ chống nạnh “Chờ đi, tôi sẽ nhìn thấy tấm ảnh đó, tôi thật là muốn nhìn người trong đó rốt cục là dạng nào.”

Bách Sanh cầm lấy ly rượu, nhìn chất lỏng màu đỏ bên trong, nhẹ nhàng hạ thủy mắt, cầm cái bóp da bên cạnh mở ra. Bên trong chính là tấm hình Tiểu Liêu khi học cấp 3, ảnh nó chụp trong trường, Tiểu Liêu bảo rằng rất khó coi, chết sống gì cũng phải ném đi, nhưng mà cướp không lại Bách Sanh. Hắn rất thích nó trong tấm ảnh này. Bộ dạng chỉnh tề, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, trên mặt thể hiện nét thuần khiết. Bách Sanh nhẹ nhàng vuốt thẳng tấm ảnh, khoe miệng nở nụ cười “Dịch Tiểu Liêu, em bây giờ ... mà vẫn còn xấu xí như vậy sao!”

*

Chiều ngày hôm sau, Tiểu Liêu đi vào khách sạn Cẩm Tinh. Trước đây cũng từng giúp Tiểu Nguyệt làm qua, cho nên đã biết việc phải làm, nói thế nào nó cũng là đệ tử của đại nghệ thuật gia N, chỉ là đàn mấy bài hát đương nhiên không thành vấn đề.

Bên này thì đám người của Bách Sanh đã cùng với Vinh Hưởng gặp mặt trên lầu 1.

Vinh Hưởng là ai? Chính là đầu sỏ của giới hắc đạo phía bắc thành phố N, đoán chừng 48 49 tuổi, mặc dù đã ở tuổi trung niên, nhưng dáng người được giữ rất tốt. Trên mặt vẫn mang chút phong độ của người trí thức. Tuyệt nhiên nhìn không giống người trong xã hội đen.

Vinh Hưởng phì ra 1 hơi thuốc “Hàng bây giờ không thể cho cậu xem, hải quan dạo này kiểm soát rất chặt, nhưng giá cả thì không thể giảm nữa.”

Bách Sanh gật đầu “Ông Vinh, ông có tính toán của ông, tôi có nguyên tắc của tôi, trong giới chúng ta đã có nguyên tắc dậy rồi, tăng không nổi.”

Vinh Hưởng cầm đũa thuốc đang đốt dở ấn xuống gạt thủy tinh bên cạnh làm cho khói bay nghi ngút, nhìn Bách Sanh cười “Chàng trai trẻ, buôn bán đâu phải làm như vậy, lão đại của cậu không dạy cậu sao?”

Lâm Duệ ở phía sau Bách Sanh, ánh mắt đầy ám khí nhìn Vinh Hưởng. Bách Sanh nhú mày chẳng ừ hử gì cả “Đại ca của tôi, gần đây không thêm quân tôi nữa, bảo tôi tự làm chủ.”

Vinh Hưởng hí mắt, ngón tay nhẹ gõ vào tay vịn sofa, gương mặt mang theo chút đăm chiêu nhìn Bách Sanh. Bách Sanh cũng cười nhìn lại gã. Sau 1 lát ông đứng dậy “Đợi tôi trả lời.”

“Hẹn gặp lại.” Bách Sanh đưa tay làm động tác “xin mời”, sau đó người lại như trước ngồi ở sofa, không nhúc nhích. Vinh Hưởng khẽ liếc mắt nhìn hắn rồi đi ra phòng khách.

Lâm Duệ vuốt cằm “Anh, em thấy việc này xem ra hấp dẫn à.”

Bách Sanh tức giận liếc mắt nhìn cậu “Muốn đánh sao?” đứng dậy cầm lấy áo khoác mặc vào, từ từ đi ra ngoài “Trẻ nhất là mai Doãn Thịnh sẽ liên hệ với cậu, đến lúc đó cứ làm theo những gì tôi bảo.”

Lâm Duệ đuổi theo hắn “Em biết rồi.”

Phương Kiệt ở phía sau cùng Lâm Duệ thì thầm to nhỏ “Anh ấy, sao mà chắc chắn như vậy?”

Lâm Duệ xì hắc “Không biết Vinh Hưởng và Doãn Thịnh là thù địch sao, Doãn Thịnh dễ gì để Vinh Hưởng được lợi dễ như vậy.”

Bước ra thang máy, Bách Sanh hướng nhìn về phía bên ngoài khách sạn. Lâm Duệ cũng hướng theo đó, rồi cậu nói với Phương Kiệt “Thật không thể tin, Vinh Hưởng tuổi tác như vậy, mà khẩu vị cũng thật tốt, trâu già gặm cỏ non.”

Phương Kiệt nhìn thấy cũng nhăn mặt nhăn mũi gật đầu “Cũng không hắc, mặt người dạ thú chính là bộ dạng thế này.”

Bách Sanh nghe bọn họ thảo luận, cũng thuận mắt nhìn sang bên đó, nhìn đến đó không biết bị làm sao mà chân như cương tại chỗ không nhấc lên được, như là có di chuyển mà không nghe tiếng bước chân vậy. Lâm Duệ và Phương Kiệt đứng phía sau cũng vô cùng kinh ngạc, ù ù cạc cạc nhìn Bách Sanh đang sa sầm mặt xuống.

Bách Sanh bước nhanh đi tới, một tay kéo Tiểu Liêu che chắn phía sau, nở một nụ cười chẳng hề ấm áp với Vinh Hưởng đang cù nhây cù nhưa với Tiểu Liêu “Vinh tiên sinh, còn chưa đi?”

Vinh Hưởng nhú mày khi thấy sự xuất hiện đột ngột của Bách Sanh, âm thầm suy nghĩ coi đây là tình huống gì. Mà Tiểu Liêu trong giây phút đó lại đột nhiên giữ lấy người Bách Sanh, như là hoàn toàn trong trạng thái không ý thức. Bên tai hắn đều là tiếng trống giã gấp rút của con tim. Tiểu Liêu đứng ở sau lưng, đôi mắt chăm chú nhìn vào hình bóng hắn. Ngay cả hô hấp cũng không đều nữa. Hắn cứ như vậy ... tại sao lại đột ngột xuất hiện.

Bách Sanh quay đầu lại, nhìn thấy mắt nó như lơ lửng nơi đâu, nhất thời trong lòng trăm thứ cảm xúc ngổn ngang, không biết làm sao mà mở miệng đây. Khó khăn chạy kéo tay nó đi. Tiểu Liêu cảm nhận được ngón tay hơi lạnh, cuối đầu nhìn ngón tay thon dài của hắn đã bao trọn lấy tay mình. Sắc mặt nó không chút thay đổi, từ từ rút tay ra khỏi, xoay đầu nói với Vinh Hưởng “Tôi đi trước.”

Vinh Hưởng đưa tay ngăn nó lại “Tiểu Liêu, tôi có chuyện muốn nói.”

Bách Sanh nhú mi, cũng chạy tới ngăn nó “Dịch Tiểu Liêu!”

Tiểu Liêu đưa lưng về phía bọn họ, cắn môi nói “Tôi không có gì để nói.” Nói xong hướng ra ngoài khách sạn chạy đi.

Bách Sanh không biết những lời này là nó đang nói với mình, hay là với Vinh Hưởng. Vinh Hưởng hiển nhiên cũng bất ngờ, nhìn hắn 1 cái rồi muốn chạy đuổi theo ra ngoài, Bách Sanh ngăn hắn “Ông muốn thế nào?”

Vinh Hưởng chỉ là dùng ánh mắt lạnh lùng nói với hắn “Tôi nói chuyện với con gái mình, không cần giải thích với ai.” Nói xong liền chạy đuổi theo.

Bách Sanh ngẩng ra, bên tai vẫn còn vang vãn câu nói của Vinh Hưởng, con gái?

Nhìn Bách Sanh lướt qua người mình vội vàng chạy ra, Lâm Duệ và Phương Kiệt đều đang suy nghĩ về điều này, Lâm Duệ lên tiếng “Cô gái làm cho anh của chúng ta hứng thú, rốt cuộc đã xuất hiện.”

Phương Kiệt cũng gật đầu “Ừa, tôi rốt cuộc đã khỏi phải lo lắng là anh ấy “cong” nữa rồi.”

Lâm Duệ nhếch miệng “Nhưng mà cô gái anh chúng ta thích thật đúng là không tầm thường.”

Phương Kiệt nghe vậy liền nhìn theo tầm mắt của Lâm Duệ, liền thấy ... Bách Sanh bị Tiểu Liêu tung 1 cước đá trúng chân sau, Tiểu Liêu tóm lấy áo hắn đá tới 1 cái, hắn té nhào ra đất mà vẫn nhìn nó cười.

Lâm Duệ cùng Phương Kiệt nhìn nhau, cuối cùng rút ra kết luận ... thì ra anh của bọn họ mắc bệnh thích bị ngược đãi.

21. Chương 21: Gặp Lại

Bách Sanh té cù trên mặt đất, mà vẫn thừa hơi sức, ngẩng đầu cười thật tươi “Dịch Tiểu Liêu, em học nhu đạo từ khi nào?” Chắc là mấy năm nay không ai còn dám ăn hiếp nha đầu này nữa rồi.

Tiểu Liêu nhìn hắn nằm bò dưới đất, có 1 luồng tức giận nghẹn trong lòng ngực. Nó sửa sang lại áo quần “Chiều này, chính là chờ hôm này, để đá anh.”

Bách Sanh đứng dậy, phủi phủi bụi cát trên người. Nếu như không phải hắn thả lòng phòng bị, thì Tiểu Liêu nó làm sao có thể đánh ngã hắn chứ. Nhìn thấy nó ở trước mặt, cô gái ngây ngô năm đó dường như đã thay đổi. Gương mặt trẻ con bây giờ đã hình thành những đường nét cân đối, cái cằm xinh xắn, đôi mắt đen láy của năm nào như truyền vào hắn 1 thứ cảm xúc đặc biệt thôi thúc bản thân muốn tới gần nó.

Thấy Bách Sanh yên lặng nhìn mình chăm chú như vậy, Tiểu Liêu có chút khản trương, nhanh chóng cầm lấy ba lô, vội xoay người đi.

Bách Sanh đuổi theo nó “.... 3 năm nay khỏe không?”

“Khỏe.”

“Đói bụng không, cùng đi ăn cơm.”

“Không đói.”

“Về nhà phải không? Anh đưa em về.”

Tiểu Liêu dừng bước, Bách Sanh đứng phía sau nó, khoảng cách rất gần, thậm chí có thể nhìn thấy cái đuôi ngựa buộc thấp của nó. Tiểu Liêu thấp giọng nói “Muốn thế nào, vẫn chơi chưa đủ?”

Bách Sanh nghe thấy tim bỗng căng thẳng. Đúng vậy, hắn đang làm cái gì vậy? 3 năm trước chẳng phải đã nói là buông tay sao? Hắn yên lặng vài giây, nhẹ nhàng mở miệng “Lâu quá không gặp, cùng nhau ăn 1 bữa cơm thì có gì đâu.”

Tiểu Liêu tự cười nhạo chính mình, đến giờ phút này còn mong 1 đáp án nơi hắn, cắn chặt răng cố gắng không chế để thanh âm của mình không vướn chút xúc cảm nào “Không cần, đối với anh, không hứng thú.”

Đau đớn tự lòng hắn trong nháy mắt không biết từ đâu kéo về thật mãnh liệt, hắn nhìn nó đang nhanh chóng rời đi, vẫn cố đuổi theo, 1 tay nắm lấy cổ tay nó, thanh âm trầm thấp “Có thể đừng nói với mọi người rằng anh đã về rồi không?”

Tiểu Liêu cảm thấy lòng rất đắng. So với tách cà phê lúc nãy cùng uống cùng Vinh Hưởng còn đắng hơn. Dịch Bách Sanh thật sự không còn là Dịch Bách Sanh mà nó ảo tưởng nữa đâu. Hắn ngay cả 1 lời giải thích về 3 năm trước tại sao ra đi, đi đến đâu ... cũng không thề nói. Có phải hắn cảm thấy những thứ này thật thừa thãi hay không? Nó gạt tay hắn ra “Biết rồi.”

Bách Sanh chăm chú nhìn theo bóng nó càng lúc càng xa, rất lâu tâm trí mới hoàn lại. Lâm Duệ và Phương Kiệt từ xa chạy lại, Bách Sanh thì xoay người hướng ra xe, nói vọng lại với người phía sau “Tra cho tôi quan hệ của cô ấy với Vinh Hưởng.”

“Cô ấy?” Lâm Duệ hồ nghi

Bách Sanh nhắm mắt lại, chỉ cần gặp được Tiểu Liêu thì hẳn trở nên thật đàn độn, ngay cả 1 chút sức lực suy xét và phán đoán cũng bay mất. Hắn bực bội vung tay kéo cái cà vạt ra “Dịch Tiểu Liêu!”

“Dạ.”

*

Về đến Dịch gia, Tiểu Liêu không nói rằng mình vừa gặp Bách Sanh.

Cả đêm nằm mơ, trong giấc mơ toàn bộ đều là Bách Sanh. Bách Sanh 10 tuổi, Bách Sanh 18 tuổi, Bách Sanh 19 tuổi ... bỗng nhiên biến thành Bách Sanh 23 tuổi. Hắn vẫn vậy, vẫn gương mặt điềm đạm đó, cùng với nó từ dịu dàng quyến luyến bỗng cũng trở nên lạnh lẽo, xa xôi, dù là trong mộng giọng điệu hẳn vẫn thản nhiên như vậy “Dịch Tiểu Liêu, em ngu ngốc đủ chưa, anh đã nói, anh đối với cái gì cũng hứng thú không lâu ... em Cũng không ngoại lệ.”

Thời điểm nó mở mắt ra, trời đã tờ mờ sáng, nó xoay người nhìn ngoài cửa sổ, nhìn ra phía xa chân trời mênh mông trắng xám kia. Mắt gối bắt đầu thấm ướt, đưa tay sờ vào. Dịch Tiểu Liêu ... Mày khóc cái gì ... tại sao nước mắt lại nhiều như vậy, chảy 3 năm rồi cũng không hết sao?

*

Ngày mai là thứ 2 rồi, sau hoàng hôn thì Tiểu Liêu sẽ từ Dịch gia trở về trường học. Buổi tối, nó rửa mặt xong chuẩn bị lên giường đọc sách thì di động vang lên, cầm lấy nhìn thấy thì ra là Tiểu Nguyệt. Lúc này nó mới nghĩ, sắp 10 giờ rồi Tiểu Nguyệt còn chưa về sao. Nói chuyện 1 lúc thì mới biết là Tiểu Nguyệt làm việc ở Thịnh Thế bị khách ép uống rượu, phục vụ gọi cho nó để kêu đến đón về. Tiểu Liêu liền thay quần áo, cầm lấy điện thoại, bóp tiền rồi đi ngay.

Lúc nó đi vào Thịnh Thế thì đã là 10 giờ, nó tiến tới quầy bar nói với người phục vụ là đến đón bạn. Người phục vụ đưa nó đến 1 cái ghế, chỉ còn mỗi mình Tiểu Nguyệt, cô ấy uống tuy hơi nhiều, nhưng xem ra vẫn còn tỉnh, lúc nhìn thấy Tiểu Liêu còn biết nhìn nó cười “Tiểu Liêu, cậu đến rồi.”

Tiểu Liêu tức giận nhìn Tiểu Nguyệt “Trong này mà cũng dám uống rượu.”

Tiểu Nguyệt vỗ vỗ ót “Mình cũng không muốn, nhưng tiền bo rất nhiều.”

Tiểu Liêu nhìn Tiểu Nguyệt múa may lung tung, đưa tay choàng qua cổ mình giúp cô ấy đứng dậy. Tiểu Nguyệt bước đi lảo đảo khiến cho Tiểu Liêu nghiêng qua trái rồi nghiêng qua phải. Tiểu Liêu để cô lại trên ghế, thật phí sức “Ngày mai mua kem mát ỉnh đó.”

Tiểu Nguyệt cười khanh khách, nói với Tiểu Liêu “Không thành vấn đề, Tiểu Liêu muốn ăn cái gì, mình mua cái đó.”

Tiểu Liêu không còn sức mà cãi nhai với cô ấy nữa, để sức nâng cô ấy ra ngoài. Trên đường họ đi lúc này cơ bản là không có người, trong các phòng truyền ra đủ thứ âm thanh. Đối diện 2 người có 1 đám người đang đi đến. Tiểu Liêu dìu Tiểu Nguyệt qua 1 bên để cho bọn họ qua trước. Hành lang thì rất hẹp nên đành chịu như thế.

Mấy người đó, đi qua người Tiểu Liêu lại không lập tức qua luôn, ngược lại còn hướng về phía họ dừng lại. Tiểu Liêu ngẩng đầu nhìn bọn họ, 1 đám con trai hơn 20 tuổi, cười hì hì “Em nữ sinh, vừa mới tới làm hả.”

Sắc mặt Tiểu Liêu trắng bệch theo bản năng dìu Tiểu Nguyệt ra ngoài. Một người đứng ra chặn nó lại “Gấp cái gì, không cùng với mấy anh nói vài câu mà đi như vậy là không lễ phép nha cưng.”

“Tiểu Liêu, bọn họ là ai?” Tiểu Nguyệt hỏi.

Trong đám có 1 tên đứng gần trạm gác lớn tiếng nói “Mèo say à, anh thích nhất.”

Tiểu Liêu chắn che cho Tiểu Nguyệt ở phía sau, Tiểu Nguyệt liền theo vách tường mà trượt xuống. Miệng còn lầm bầm “Chuyện không đâu, chuyện không đâu.” trong lòng Tiểu Liêu hoảng sợ không thôi “Các người ... muốn ... làm gì?”

Đám người đó bỗng cười ồ lên “Thì ra là bị cà lăm.”

Tiểu Liêu cắn chặt môi, mồ hôi trong lòng bàn tay bắt đầu chảy ra, tay phía sau nhẹ nhàng muốn tìm lấy di động, bấm gọi cho Thiên Bắc.

1 đứa con trai trong đó bỗng đứng nắm chặt tay nó “Sao nào, khẩn trương cái gì?”

Tiểu Liêu tức giận nhìn gã, vung tay gạt tay gã, ánh mắt chán ghét ngạo nghễ nhìn.

Tên con trai đó như bị kích thích, đưa tay kéo nó qua đặt áp sát vào vách tường, nắm lấy hàm của nó “Thấy cô em có chút nhan sắc mới nhìn tới em, đừng có không biết điều.”

Tiểu Liêu nhìn rõ mặt gã, thái dương có vài vết sẹo, gương mặt thì càng ngày càng dữ tợn, quanh người hắt nồng nặc mùi rượu, cứ như là đang ngửi phải không khí không bình thường, Tiểu Liêu né sang 1 bên, gã cười nham hiểm, từ từ dựa vào gần nó “Để anh dạy dỗ em biết cái gì gọi là nghe lời.”

Tiểu Liêu cảm nhận được hơi thở của hắn bắn vào 2 má của mình, tay chân vẫn vùng vẫy loạn xạ. Nhưng mà đối phương sức rất mạnh, nó làm sao cũng không thể thoát khỏi, Tiểu Liêu vô vọng cố trốn tránh hơi thở của gã, vô thức thốt ra “Bách Sanh, cứu em.”

Cảm giác được sức nặng trên người đã không còn, Tiểu Liêu mới hí mắt nhìn, thật sự Bách Sanh đã đứng trước mặt nó.

Trên hành lang tối mờ mịt, hắn ẩn trong 1 bóng đen. Không biết có phải hay không vì màu áo sơ mi đen nổi bật làm lộ sắc mặt hắn. Bách Sanh kéo nó vào trong ngực. Phương Kiệt túm lấy 2 tay tên vừa rồi bắt nạt Tiểu Liêu.

Tên đó nhìn Bách Sanh “Thì ra là Dịch tiên sinh, nói chuyện với Thịnh ca xong rồi sao?”

Bách Sanh biết người đang nói chuyện là trợ thủ đắc lực của Doãn Thịnh, gương mặt vẫn như trước trả lời gã “Đây là bạn tôi, tôi đưa đi.”

Nói xong liền ôm nó ra ngoài, Tiểu Liêu quay đầu lại nhìn Tiểu Nguyệt được 1 người con trai phía sau Bách Sanh nâng lên. Nó ngẩng đầu nhìn Bách Sanh, Bách Sanh buộc chặt hàm dưới, không nói lời nào, Tiểu Liêu cũng cúi mặt không lên tiếng.

Tới bên ngoài Thịnh Thế, Tiểu Nguyệt được Lâm Duệ dìu lên 1 chiếc xe. Tiểu Liêu thì bị Bách Sanh kéo hướng lên 1 chiếc xe khác. Cổ tay Tiểu Liêu bắt đầu đau, nó ra sức đánh đá Bách Sanh “Đau, buông tay.”

Bách Sanh để ngoài tai lời nó nói, kéo nó tới cửa xe, đứng ngay chỗ cửa xe. Thô bạo xiết lấy bả vai nó “Dịch Tiểu Liêu lá gan càng lúc càng lớn, hả? Dám đến chỗ này, lúc này mà không gặp anh sẽ thế nào?” Giọng Bách Sanh càng về sau càng ngày càng dữ cứ như tiếng rống, hắn thật không dám tưởng tượng nếu lúc này không phải tình cờ đi qua, thì Tiểu Liêu sẽ bị đám người đó làm gì, nghĩ đến đó thôi đã khiến hắn khiếp sợ.

Tiểu Liêu nhú mày, dùng sức đẩy hắn nhưng không có tác dụng, Tiểu Liêu hướng mặt sang 1 bên nói “Có thể làm gì, cùng lắm bị cưỡng hiếp.”

Bách Sanh không dám tin nhìn nó, gương mặt không chút biến đổi, tim không nhảy, vẻ mặt bình tĩnh nói với hắn những thứ như vậy, Bách Sanh giận dữ “Ba năm không gặp, quả nhiên có bản lĩnh, cái gì cũng biết.”

Tiểu Liêu cảm thấy lòng chua chát, trấn tĩnh mà nói “Là anh dạy em, cái gì kêu là cưỡng hiếp.”

Đầu óc Bách Sanh như muốn nổ tung, tim như bị vô số lưỡi dao xuyên qua. Hắn nắm lấy cằm nó kéo về cho đối diện với mặt mình “Cưỡng hiếp, em định nghĩa quan hệ của chúng ta là như vậy?”

Tiểu Liêu cắn răng, cố đón nhận ánh mắt của hắn “Đúng vậy, làm sao có thể là tình yêu ...”

Bách Sanh tức giận khôn cùng, thật muốn bóp chết tiểu nha đầu không lương tâm này. Hắn tức giận thò ra dữ dội, đại não như trống rỗng, liền cúi thấp người hôn nó.

Tiểu Liêu, trừng 2 mắt nhìn hắn, 2 người bốn mắt nhìn nhau, Bách Sanh cũng sửng sốt chính mình sao mà làm gì cái việc không nghĩ đến hậu quả thế này. Nhắm mắt lại, hắn hôn càng ngày càng mạnh, cứ thế mà tiến lên.

Tiểu Liêu trố mắt nhìn trong giây lát, suy nghĩ đầu tiên là Bách Sanh lại muốn trêu ghẹo nó. Không chút nghĩ ngợi liền lấy đầu gối hướng đến giữa 2 chân hắn mà tung chiêu. Bách Sanh phản ứng nhanh, mau chóng né được đòn hiểm, lửa trong mắt bắt đầu phát ra, tức giận mà rống “Dịch Tiểu Liêu, em muốn đá chỗ nào?”

“Thì đá chỗ đó, biến anh thành thái giám.”

“Em...” Bách Sanh cắn răng “Vừa rồi sao không thấy em mạnh mẽ như đây, đối với anh thì ngược lại như vậy, lần trước còn đá ngã anh, tinh thần đó lúc này ở nơi nào rồi?”

Tiểu Liêu trợn mắt nhìn hắn “Đã nói vì muốn đá anh mới luyện, đối tượng luyện tập chính là Thiên Bắc, là diện mạo này, đánh đá không ngừng.”

Bách Sanh không nói gì, Tiểu Liêu hiện tại rốt cuộc là muốn đề bẹp hắn đến thế nào?

Tiểu Liêu nhìn thấy Bách Sanh không nói gì, giương mắt nhìn đánh giá hắn. Bách Sanh bỗng nhiên kéo nó nhét vào xe, nó đánh mấy cái vẫn mở không được cửa xe, hung hăng nhìn người bên cạnh. Bách Sanh không thêm để ý tới nó, liền cho xe nổ máy.

Tiểu Liêu quay lại nhìn Tiểu Nguyệt trong chiếc xe kia cũng đang khởi động chạy theo. Nó tức giận dựa vào lưng ghế, cũng không biết thứ tức giận gì đang tồn tại trong người nó. Đã cảm thấy được Bách Sanh thật sự rất xấu rồi, rõ ràng lúc trước chính hắn không nói không rằng bỏ đi biệt tích. Bây giờ trở về 1 câu giải thích cũng không có, vẫn là cái bộ dạng như trước kia, không hỏi qua ý kiến người khác, cứ bá đạo mà hoành hành.

Xe chạy thật lâu rồi mới dừng lại, Tiểu Liêu nhìn vào toà kiến trúc trước mắt “Bách Sanh, đến đây làm gì?”

Bách Sanh cười, bước xuống xe “Yên tâm, không phải cái việc em đang nghĩ đâu.” Vòng qua thân xe, mở cửa cho nó xuống, hướng nó đi vào khách sạn.

Nó cổ giãy giụa tức giận nhìn hắn “Vô sỉ, phải về trường học.”

Bách Sanh đưa nó đến thang máy “Trường học, nhìn lại giờ đi, muốn trèo tường vào à, hay là định ngủ đêm ngoài cổng đợi đến mai.”

Tiểu Liêu không nói, trèo tường, làm sao nó trèo nổi, còn phải mang theo 1 con mèo say làm sao được. Mãi mê suy nghĩ cứ thế bị hắn đưa đến phòng, nó co quắp người đứng trước cửa, nhìn thấy Bách Sanh cởi áo khoác, bỏ cà vạt, quay đầu nhìn nó “Lo lắng cái gì.”

Tiểu Liêu không dám hé răng, Bách Sanh yên lặng vài giây rồi vỗ vào nệm “Vào đây.”

Tiểu Liêu vẫn đứng bất động, trong lòng khinh bỉ hắn, anh bảo tôi qua thì tôi phải qua sao, tôi không phải còn giống trước kia nữa đâu?

Bách Sanh nhìn nó đang tính toán, cởi bỏ 3 nút áo “Dịch Tiểu Liêu, không muốn bị đánh thì lập tức lại đây.”

Cân nhắc kỹ tình trạng địch và mình không cân sức, cho nên vẫn ngoan ngoãn tiến đến “Bạn học em đâu?”

Bách Sanh kéo ghế dựa qua đối diện nó “Yên tâm có người chăm sóc mà.”

“Vừa rồi, người con trai đó.”

“...là con gái! Em bị viêm đường ruột, nếu như nhìn thấy cô ta nôn ọe, tối nay còn ngủ được sao?”

Tiểu Liêu cuối mặt, không dám hé răng

Bách Sanh ho khụ 1 tiếng nói “Bây giờ bắt đầu, anh hỏi em trả lời.”

“...” Tiểu Liêu cuối đầu nghĩ, Bách Sanh có phải là ở trường cảnh sát học tập đến trúng độc, nên đi đâu cũng thích thăm vấn phạm nhân.

“Tại sao đi Thịnh Thế?”

Tiểu Liêu nhìn bộ mặt đáng sợ của hắn, lúng túng đáp “Bạn uống nhiều, đi đón về.”

“VẬY ... NGÀY HÔM QUA, TẠI SAO ĐẾN CẨM TINH?”

“GIÚP BẠN, LÀM THÊM.”

“CHÍNH LÀ CÔ GÁI LÚC NÀY?”

“Ồ.”

“TRƯỚC ĐÂY ... CÓ BỊ NHƯ VẬY KHÔNG?” BÁCH SANH ÁNH MẮT KHÔNG TỰ NHIÊN NHÌN NÓ.

Tiểu Liêu ngơ ngác nhìn hần, rất lâu sau mới tiêu hóa được ý hần, đỏ mặt lắc đầu.

Bách Sanh ho nhẹ 1 tiếng “Điện thoại?”

“HẢ?” TIỂU LIÊU SỪNG SÓT, NHÌN HẦN ĐANG TRỪNG MẮT NHÌN MÌNH, YÊN LẶNG NÓI “THÌ ... VẪN NHƯ CŨ.”

Hai người đều im lặng, Bách Sanh đứng dậy không biết tiếp tục nên hỏi cái gì. Cứ như gặp nó thì đầu óc hần lại trở nên ngớ ngẩn. Thậm chí lúc này, lái xe dọc đường, tim nhảy không ngừng. Cái cảm giác này thậm chí so với trước kia 2 người ở cùng càng mãnh liệt hơn.

Hần đi đến mở cuốn sổ ghi chép của mình “Đi tắm đi, thời gian không còn sớm.”

“Ồ.”

Bách Sanh quay lại đặt tay lên bàn phím, nhưng tâm tư lại không biết đã bay đến nơi nào. Rõ ràng biết tình huống mình hiện tại không thể cho nó lời hứa hẹn gì ... nhưng mà gặp lại nó cứ như không kìm chế được chính mình. Nhớ nhung tích lũy 3 năm nay như lại ào về. Dựa quay lưng vào ghế, hai mắt nhắm lại. Đối với nó thế này, có phải là ... hần thật sự rất ích kỷ không?

Sự cảnh giác được nuôi dưỡng mấy năm gần đây, cảm nhận được hơi thở nhàn nhạt phả trên má mình. Bách Sanh đột nhiên trợn mắt, mặt mũi của Tiểu Liêu, có thể thấy được rõ ràng vì mặt nó đang rất gần hần. Ánh mắt nó khác hần, lông mi run rẩy, ngón tay khựng ở lưng chừng từ từ buông xuống.

22. Chương 22: Ấm Ấp

Bách Sanh nhìn vào mắt nó, hơi thở bắt đầu hỗn loạn. Khoảng cách gần như vậy mùi hương trên người Tiểu Liêu dường như tràn ngập chóp mũi hần. Bách Sanh cảm thấy những ký ức của đêm đó như đang sống lại.

Tiểu Liêu nheo mắt cười “Bách Sanh, không có áo ngủ.”

Bách Sanh thu hồi suy nghĩ, di chuyển tầm mắt “Ừ, biết rồi.”

Tiểu Liêu đứng 1 bên kiên nhẫn chờ, Bách Sanh mang áo tắm đưa cho nó “Mặc cái này trước.”

Tiểu Liêu ôm áo tắm đi hướng về phòng tắm, mới vài bước bỗng dừng lại “Bách Sanh ... muốn ngủ chung không?”

Bách Sanh nhìn nó, cảm thấy dự vọng ở nơi nào đó bắt đầu rục rịch, hần lạnh mặt “Sao mà bản tính lưu manh của em mãi không đổi hả?”

Tiểu Liêu hừ 1 tiếng, mặt mày liền hớn hở “Anh cứ cho rằng, em mới không vui, muốn ngủ chung với anh.”

Buồn phiền lấp đầy ngực hần, không cách nào trút ra. Còn Tiểu Liêu bên kia vẫn thừ ra bộ mặt vờ vịt như không biết gì, tâm tình cực tốt đi vào phòng tắm. Bách Sanh nắm chặt lấy tay cầm cửa. Cảm tình con người chính là ngọn lửa cháy trong lòng, căn bản không cần biết hần sống chết thế nào mà. Hần thầm than, Dịch Tiểu Liêu, em được lắm.

Tiểu Liêu tắm xong bước ra thì đã thấy Bách Sanh ngồi ở ghế sofa xem TV. Thấy nó đi ra sắc mặt càng khó coi, Tiểu Liêu lấy khăn lau khô tóc, trong lòng thầm nghĩ, 23 tuổi rồi lúc nào cũng vậy, tâm tình bất định, không đáng yêu chút nào.

Bách Sanh hướng mắt sang nhìn nó, lập tức sồn tóc gáy “Tiểu Liêu, không phải đưa cho áo tắm rồi sao, sao còn mặt cái này.”

Tiểu Liêu cuối nhìn cái áo sơ mi trắng trên người chính mình, lấy cái áo tắm ném trên giường, trợn mắt nhìn hắn “Đồ keo kiệt, áo tắm bị quá, cái này mới vừa vặn.”

Vừa vặn cái con khỉ, lửa trong người Bách Sanh càng lúc càng muốn bùng nổ, để lộ cả cặp đùi, vừa vặn cái chỗ nào? Hắn mất tự nhiên, hướng mắt đi chỗ khác không dám nhìn nó nữa “Mau lên giường đắp chăn đi”

Tiểu Liêu đang lau tóc bỗng dừng lại, nhìn hắn vẫn xem TV không thèm nhìn mình. Tiến đến bên người hắn, dựa sát 1 tí “Bách Sanh, lau tóc.”

Cảm nhận được mùi sữa tắm phát ra, Bách Sanh nhìn vòm cổ trắng của nó, trái khế không ngừng chuyển động, hạ mình nhích qua bên cạnh, nó cũng nhích theo hắn. Bách Sanh đứng dậy hướng đến phòng tắm nói “Tự lau đi, anh đi tắm.” Đi đến cửa phòng tắm còn không quên cảnh cáo nó “Dịch Tiểu Liêu, mau lên giường ngủ cho anh.”

Tiểu Liêu nhìn thấy cặp mắt đen xì của ai kia, che miệng cười, cảm giác phấn khích với trò đùa dai đang tràn khắp não nó. Nó cười hướng lên giường ngã xấp xuống nằm hình chữ đại, kéo chăn lên, thân hình hướng lên cái gối khách sạn tựa đầu vào, rõ ràng là gối khách sạn nhưng sao nó lại cảm thấy nơi đó có mùi vị của Bách Sanh.

“Khụ!” Bách Sanh đứng ở phía sau nó, Tiểu Liêu xấu hổ ngồi bật dậy, thuận tay xoa tóc loạn xạ. Bách Sanh đi qua lấy áo tắm nằm trên giường, liếc nhìn nó 1 cái xoay người nhanh đi “Tiểu Liêu, kéo áo lại.”

Tiểu Liêu cúi đầu, nhìn áo mình, vì nó lăn qua lăn lại nên áo sơ mi vén lên tận eo, chú mèo Đing Đang trên chiếc quần lót của nó đang toét miệng cười vui vẻ với nó. Tiểu Liêu vội vàng xốc chăn từ phía cuối giường chui vào, trốn trong chăn than thở.

Bách Sanh vừa tắm vừa hối hận, tại sao lại hành động như vậy, lẽ ra nên để nó ở phòng đơn mới đúng chẳng biết vì sao lại đưa nó vào cùng phòng với mình. Hắn bực tức đánh mạnh vào tường, Dịch Tiểu Liêu, tiểu nha đầu chết tiệt.

Khi hắn tắm xong ra thì đã thấy nó ngoan ngoãn nằm trong chăn, dựa đầu vào đầu giường nhìn hắn. Hắn tiện tay tắt đèn, chỉ để lại cây đèn nhỏ ở đầu giường. Đi đến sofa kéo cái chăn mỏng lên ngã lưng nói “Ngủ đi, mai anh đưa em đến trường.”

Tiểu Liêu chăm chú nhìn hắn, không chớp mắt, giống như muốn bỏ qua tất cả những chuyện của 3 năm nay mà quay lại như trước kia “Bách Sanh, mấy năm nay đi đâu?”

Bách Sanh gối đầu lên cánh tay mình, bởi vì hắn dựa lưng về phía nó cho nên nó không nhìn thấy sắc mặt của hắn. Chỉ nghe được giọng thâm trầm của hắn len theo hướng ánh sáng le lói của ngọn đèn nhỏ “Kiếm tiền.”

Nó vừa nghe là biết hắn chỉ trả lời qua loa với mình “Anh rất thiếu tiền?”

“Ừa.”

“Gạt quỹ hử.”

“Ừa.” nó chính là con quỹ ngây thơ, Bách Sanh trong lòng thâm ai oán.

“.....”

Tiểu Liêu bĩu môi “Di Mịch, rất nhớ anh.”

Bách Sanh rất lâu mới cuối đầu nói “Ừa.” 1 tiếng. Tiểu Liêu nhăn mặt, hắn bây giờ ngoại trừ “ừa” thì không còn từ gì để nói với nó sao.

“Bách Sanh, bị người ngoài hành tinh bắt đi rồi.”

“.....”

“Chứ sao, chỉ biết mỗi “ừa””

Bách Sanh từ từ nhắm 2 mắt, không nói nữa, Tiểu Liêu vẫn muốn nói tiếp thì di động Bách Sanh vang lên, Bách Sanh bắt máy, chỉ là đơn giản trả lời vài câu “Ừa ... tất cả cứ làm theo kế hoạch ... không có việc nữa, tôi đi ngủ ... mai gửi mail cho, cúp máy.”

Tiểu Liêu híp mắt, trong lòng suy nghĩ, cú điện thoại này có bao nhiêu % là con gái gọi.

“Dịch Tiểu Liêu, nằm xuống ngay, đừng nhìn lên anh.”

“Không nhìn lên, đường đường chính chính nhìn.”

Bách Sanh vươn khéo miệng “Ừa, ngủ ngon.”

Tiểu Liêu nằm xuống kéo chăn qua, hơn 5 phút, ngồi dậy tiến đến chỗ hắt “Bách Sanh, đưa điện thoại cho em.”

“Làm gì?”

“Xem ghi chép cuộc gọi.”

“.....”

“Ngủ không được, cho em xem.”

Bách Sanh không thèm để ý đến nó, Tiểu Liêu này là đại ghen tuông, nó từ từ đi đến trước mặt hắt, Bách Sanh giờ tay lên, Tiểu Liêu thì ra sức cướp “Bách Sanh, đưa em.”

“Dịch Tiểu Liêu, em xâm phạm riêng tư.”

“Thì xâm phạm.”

Bách Sanh đưa tay lôi kéo với nó, Tiểu Liêu ngã xuống nằm xấp trong lòng ngực hắt. Bách Sanh nhìn thấy mặt nó đỏ bừng, trong nháy mắt hắt cảm thấy bản thân rất giống loại chó Samoyed “Im lặng rồi?”

Khéo mắt Tiểu Liêu đỏ lên, nó há mồm hướng tới ngực hắt cắn 1 cái, Bách Sanh nhú mày nhưng không ngăn nó. Tiểu Liêu cắn 1 cái lại không đành, ngoan ngoãn ghé nằm vào lòng ngực hắt.

“Bách Sanh, tại sao phải đi?” Tiểu Liêu nằm trong lòng hắt, thấp giọng hỏi, tay thì siết chặt lấy thắt lưng hắt.

Bách Sanh không lập tức trả lời nó, chỉ nhẹ nhàng thở, 2 tay đặt sau đầu. Tiểu Liêu nghe thấy nhịp tim hắt, tâm trí hỗn loạn liền nhắm mắt lại. Nghe được hơi thở ổn định bên dưới áo tắm, Bách Sanh nâng tay nhẹ vuốt mặt nó “Anh rất quan tâm em, không muốn em bị vướng vào cái vòng vay này. Nếu có thể ... chờ anh được không?”

Tiểu Liêu thật sự ngủ say, 3 năm nay lần đầu nó được ngủ say như thế. Bách Sanh bế nó đem đặt lại trên giường. Hắt vừa mới nằm xuống, Tiểu Liêu đã nhích sát lên, giống hệt trước đây. Bách Sanh lại tham lam độ ấm hơi thở của nó, vẫn mở to mắt nhìn nó. Mãi đến gần sáng hắt mới tiến đến sofa nằm. Hắt không thể để cho nó chút hy vọng gì, ít nhất là bây giờ hắt không thể. Hắt còn rất nhiều chuyện phải làm, hắt hiện tại, tương lai sẽ như thế nào hắt đều không thể nói. Hơn nữa, nó rất đơn thuần, nếu bị cuốn vào những chuyện dơ bẩn phức tạp thế này rất nguy hiểm. Hắt không thể lơ đãng nhìn nó gặp nguy hiểm, 1 chút cũng không.

Buổi sáng, Tiểu Liêu bước xuống giường, nhìn thấy hắt vẫn còn ngủ, lặng lẽ tiến đến phòng tắm. Lúc đánh răng, thấy Bách Sanh đi vào, nó hoảng hốt, ngay thời điểm hắt đứng bên cạnh nó, Tiểu Liêu tinh thần vẫn chưa trở về. Tình cảnh ngày hôm đó như hiện về rõ ràng. Bách Sanh cười hỏi nó “Cả đời như thế này có được không?” Lời nói đó vẫn như còn vang bên tai. Còn bây giờ, đứng gần như thế nhưng sao lại cảm giác như cách trở ngàn dặm.

Bách Sanh bỗng nhiên biến mất, rồi đột ngột xuất hiện, từ nay về sau sẽ thế nào? Họ còn có thể cùng lúc xuất hiện không? Nó cuối đầu, tiếp tục đánh răng. Bách Sanh nhìn thấy ánh mắt âm thầm mâu thuẫn của nó, nỗi khó chịu trong lòng lại tràn về, nhưng vẫn tỏ ra như trước, cái gì cũng không nói.

Bách Sanh lái xe đưa nó đến trường. Tiểu Liêu cùng Tiểu Nguyệt ngồi sau xe. Tiểu Nguyệt vừa lên xe liền lập tức nhào lên ghế người lái, mặt mày hớn hờ gọi Bách Sanh “Bình ca ca.” Tiểu Liêu vội vàng nắm lấy Tiểu Nguyệt, nhỏ giọng nói thầm “Anh ấy là anh của Thiên Bắc.”

Tiểu Nguyệt nhìn lên và chỉ vào người đang ngồi lái xe, bĩu môi, kéo Tiểu Liêu qua nói “Vẫn là Bình ca ca tốt, anh này ... rất dữ.”

Tiểu Liêu trộm nhìn theo cạnh mặt hần, gương mặt với đường cong cương nghị lạnh lùng, quả thật là không hề có cảm giác thân thiện. Có lẽ là mặt luôn không biểu hiện gì khiến cho người ta cảm thấy rất xa cách. Tiểu Liêu nhép miệng nói “Giống như optimus prime.” Tiểu Liêu từ nhỏ đã cảm thấy optimus prime là lạnh lùng nhất. Tuy nhìn góc nghiêng nhưng cảm giác vẫn rất tuần tú. Cho nên nó cảm giác Bách Sanh chính là dạng, bề ngoài băng giá không biểu cảm nhiều, trong lạnh lùng lại có chút kiêu ngạo, hơn nữa lại khiến nó cảm thấy có cảm giác an toàn khi ở bên.

“....” Tiểu Nguyệt và Bách Sanh đều nhìn theo hướng nó, Tiểu Liêu đảo mắt nhìn ra cửa sổ.

Mà Bách Sanh đâu phải ngu ngốc, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ, chẳng lẽ mình lại như vậy sao, sao lại đem so sánh hần với 1 con người máy, 1 khối sắt.

Tới trường, Tiểu Nguyệt biết điều xuống xe trước, Tiểu Liêu ngồi ở trong xe, nhìn Bách Sanh không nói gì, chân chừ vài giây “Em đi, bái bai.”

“Dịch Tiểu Liêu.” Bách Sanh gọi nó, nhìn nó nãy giờ không nói gì.

Tiểu Liêu hồi hộp vắn ngón tay, ánh mắt chờ mong khi nhìn thấy Bách Sanh ầm ỨC khó nói, hần kiềm nén nửa ngày, cuối cùng nói một tràng dài “Dịch Tiểu Liêu sau này phải thành thật ngoan ngoãn ở ký túc mà học bài, đọc sách dùm anh. Mẹ anh đã tạo điều kiện cho em học hành dễ dàng rồi, nên phải cố gắng không được phép đến cái nơi như Thịnh Thế, cũng không được phép đến Cẩm Tinh, bạn học kia của em mà đến kiếm em nhờ giúp làm thêm thì nhất định phải từ chối nghe chưa?”

Tiểu Liêu trợn mắt há hốc mồm nhìn hần, nhếch môi, đây là hậu quả của việc nhịn nói. Hoặc là không nói, đến lúc nói liền là 1 lèo, đến tạm dừng chấm câu cũng không thấy.

23. Chương 23: Thăm Dò

Bách Sanh nhìn bản điều tra mà Lâm Duệ giao, suy nghĩ nhẹ buông xuống.

Lâm Duệ không đoán được ý của Bách Sanh, tư liệu là do cậu tra đương nhiên biết nội dung trong đó là gì. Chỉ là cậu không biết Bách Sanh và người tên Dịch Tiểu Liêu đó rốt cuộc có quan hệ gì. Xem ra quan hệ của nha đầu đó với Bách Sanh cũng không đơn giản. Nhưng mà lâu nay không thấy Bách Sanh đi tìm cô ta, nếu nói là tình nhân, thật không giống lắm.

Lâm Duệ mở miệng, cẩn thận quan sát sắc mặt Bách Sanh “Không ngờ Vinh Hưởng khi còn trẻ lại có đoạn tình như vậy, thật sự là cảm thú mà.” Thấy Bách Sanh không có phản ứng gì đặc biệt, Lâm Duệ tiếp tục nói ra những gì trong lòng mình đang hoang mang suy nghĩ “Nhưng mà cô Dịch Tiểu Liêu này nhìn sao cũng không giống có vấn đề, chẳng phải nói là có huyết thống quan hệ thì khi sinh con đứa nhỏ sẽ bị bất thường sao?”

Bách Sanh quát mắt liếc cậu, nắm lấy mở tài liệu bỏ vào ngăn kéo dưới cùng “Mục tiêu của chúng ta là Doãn Thịnh, Vinh Hưởng chỉ là cầu nối, mặc kệ hần làm cái quái gì, cậu cũng không cần quan tâm.”

Lâm Duệ gật đầu, sau đó nói tiếp “Anh, Doãn Thịnh từ sau lần gặp mặt trước lại bất vô âm tính, có phải là đã phát hiện điều gì?”

“Hần ta là 1 người cẩn thận, mặc câu nhanh như vậy thì đâu còn là Doãn Thịnh.” Bách Sanh trầm nghĩ, hướng chỉ 3 năm trước hần cùng với Doãn Thịnh đã trở mặt như thế. Muốn được gã tín nhiệm, chuyện không dễ chút nào. Hần nhếch môi cười, trong đầu hình như đã lần được manh mối gì đó “Tôi tự có biện pháp, cậu không cần quan tâm.”

Lâm Duệ nhìn thấy hào quang lóe lên trong mắt Bách Sanh, thoáng cái rùng mình “Anh, có phải chúng ta nên bàn bạc chút với Thiên ca không, xem ý kiến anh ấy thế nào?” Nói thế nào thì bây giờ bọn họ vẫn phải nghe lệnh Đường Hữu Thiên.

Bách Sanh yên lặng 1 hồi, thấp giọng nói “Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi.”

*

Gặp lại Bách Sanh là việc mà Lâm Lâm không ngờ đến. Chỉ ít là cô cảm thấy, Bách Sanh không nên là người chủ động hẹn gặp cô. Bách Sanh rất tao nhã ngồi uống cà phê, đưa tay ra ý bảo cô “Ngồi xuống, khách sáo làm cái gì!”

Lâm Lâm lo lắng nhìn hần, bây giờ ở tại nơi này, Bách Sanh đã không còn là đứa con trai ngây ngô năm đó nữa, cho dù hần cũng chỉ mới 23 tuổi. Nhưng chỉ 1 động tác nhỏ cũng đã lộ ra trong đó sự kiêu căng bất cần. Nhìn thấy sự thăm dò của cô đối với hần, Bách Sanh nhìn cô mỉm cười “Thế nào, không biết bây giờ tôi với Doãn Thịnh hợp tác à?”

Lâm Lâm nhú mày, thoáng trong đó là sự kinh ngạc “Cậu Bây giờ làm thứ việc này” hần không phải là học cảnh sát sao ... lại như là nghĩ ra cái gì đó, Lâm Lâm dựa lưng vào ghế “Bách Sanh, gia cảnh thế này, hoàn cảnh này làm nằm vùng thật đáng tiếc, ngay cả mình còn lừa không được, làm sao mà lừa Doãn Thịnh.”

Bách Sanh từ từ buông chén sứ trong tay xuống, giọng nói như loăng ra “Nằm vùng, cảnh sát nào lại lừa tôi nằm vùng trong tình huống này. Giống như cậu nói, bối cảnh nhà tôi nhìn cái là biết, cảnh sát nước ta có ngu ngốc như vậy không?”

Lâm Lâm chậm rãi châm 1 điếu thuốc, từ từ quan sát hần giống như đang cân nhắc độ tin cậy trong lời nói của hần.

Bách Sanh kiên nhẫn nhìn cô, vẻ mặt vẫn điềm đạm như gió “Vậy, cậu làm cái này, ba cậu ... không ý kiến à?”

Bách Sanh sờ sờ cằm nhú mày “Ba năm trước đã bị ông ấy đuổi ra khỏi nhà, ba năm nay đều đi theo Đường Hữu Thiên, bây giờ ... việc dưới tay ông ta điều giao cho tôi.”

Lâm Lâm buông nhẹ mi, Đường Hữu Thiên cô cũng có biết, theo Doãn Thịnh lâu như vậy, tuy rằng nhiều người cô vẫn chưa gặp qua nhưng những tên tuổi vang dội như sét đánh bên tai thì làm thế nào mà không biết được. Bách Sanh thật sẽ vứt bỏ cái danh hiệu thiếu gia nhà thị trưởng an nhàn mà đi theo Đường Hữu Thiên sao, điều này khiến cô cảm thấy mâu thuẫn. Phải biết, Đường Hữu Thiên con người này Doãn Thịnh cũng phải nể lão vài phần.

Cô dập tắt điếu thuốc đã được đốt hơn 1 nửa “Cậu có thể được Đường Hữu Thiên tín nhiệm, xem ra cũng có chút năng lực.”

Bách Sanh bày ra bộ dáng từ chối bình luận “Tổn 3 năm, không có chút thành tựu thì sao gọi là Dịch Bách Sanh.”

“Vậy, cậu tìm mình là muốn gì?” Lâm Lâm đại khái đoán được ý của Bách Sanh, nhưng vẫn muốn nghe thử coi hần nói gì.

Bách Sanh không thích Lâm Lâm trong bụng đã biết nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không biết gì, hần đặt tay ở đầu gối “Nói với Doãn Thịnh, sự kiên nhẫn của tôi có hạn, nếu còn nghi ngờ tôi, cứ trực tiếp mà tìm hỏi Thiên ca, tôi không có nhiều thời gian tiếp hần đâu.”

Lâm Lâm nhìn bộ dạng Bách Sanh, bắt đầu dĩ cười, thanh âm cũng có chút khàn khàn “Bách Sanh hay lắm, tại sao phải dấn thân vào vùng bùn này, lún quá sâu, kết quả là bị xoáy vào trong vòng xoáy đó ... hoặc là chìm hần trong đó.”

Hai người cùng lúc rơi vào khoảng lặng của bản thân, Bách Sanh nhìn thấy sự giãn co trong mắt cô. Trong lòng bỗng cảm thấy, người này có lẽ vẫn còn lương tâm. Lúc cần thiết, không chừng còn có thể lợi dụng. Hần thưởng thức điếu thuốc trong tay mình “Vậy còn cậu?”

“Mình...” Lâm Lâm cười khỏ “Mình là cam tâm tình nguyện, cái gì đạo đức lương tri, không đáng 1 xu” ở cùng với gã ... cho dù là lao ngục, cô cũng có thể chịu đựng.

Lâm lâm cho rằng Doãn Thịnh như Bách Sanh xem có lo lắng như gã nghĩ không? Mà cô lại không hề nghĩ rằng, sau khi gã nghe xong lời cô nói, trên mặt vẫn là vẻ suy ngẫm “Xem ra cậu ta sốt ruột rồi, Dịch Bách Sanh cũng không phải là loại người có kiên nhẫn gì, còn non lắm.”

Doãn Thịnh ôm cô từ phía sau “Tại sao không hỏi anh vì sao không muốn hợp tác với hắn?”

Lâm Lâm nhắm mắt lại, cảm nhận tay gã chuyển động trên người mình “Anh muốn tự nhiên sẽ nói.”

Gã có vẻ vừa lòng, nói nhỏ vào tai cô “Càng ngày càng hiểu chuyện.”

Lâm lâm không hiểu rốt cuộc trong đầu gã đang nghĩ gì, không nói gì lẳng lặng trở mình đưa lưng về phía gã, nhắm mắt lại định ngủ.

Lâm lâm co người, mặc kệ ngón tay hắn chạm rãi thâm nhập, hô hấp của Doãn Thịnh lại bình tĩnh có lực, không có một chút bất ổn “Cậu ta không phải là nằm vùng thì thôi, nếu là nằm vùng, chẳng phải là rất thú vị sao.”

Hai mắt Lâm Lâm híp lại, có chút mơ màng, sương khí dày đặc nơi bí mật. Doãn Thịnh chính là có bản lĩnh như vậy, cho dù là thời khắc vốn nên say mê chìm đắm, gã cũng có thể bình tĩnh tự kiểm chế, nhìn người bên dưới trong bộ dạng cầu xin phục tùng.

“Chuyện ba năm trước đây, tôi sẽ không bỏ qua như thế.”

Nghe được lời hắn nói, Lâm Lâm trợn mắt, nụ hôn dịu dàng như nước của Doãn Thịnh khiến cô mê loạn đến nỗi nghi ngờ những lời lúc này đều là ảo giác của mình. Cảm giác được môi cô nghênh đón, Doãn Thịnh chậm rãi đáp lại, nhìn hai gò má cô tràn ngập sắc hồng tình ái, gã cười khê, gã thích cảm giác mọi thứ đều được khống chế trong phạm vi của mình, nếu thoát khỏi quỹ đạo của gã, gã không ngại hủy diệt sạch hết.

Buổi tối, Doãn Thịnh đến Thịnh Thế, Đào Ba Trạch vừa thấy gã, vội vã báo cáo giống như đang khoe thành tích gì quý báu “Thịnh ca, thằng nhóc dịch Bách Sanh đó, em biết có một biện pháp có thể trị nó.”

Thấy Doãn Thịnh dừng bước đứng ở cửa, Đào Ba Trạch tiếp lời “Lần trước Dịch Bách Sanh cuỗm phụ nữ trên tay em. Em gọi người điều tra, là con gái nuôi Dịch gia. Thằng nhóc Dịch Bách Sanh đó rất khấn trương, hơn nữa, thú vị nhất chính là...” Gã cố ý ngừng như muốn làm cho người đối diện phải đoán mò.

Doãn Thịnh liếc gã một cái, Đào Ba Trạch rùng mình nói “Con bé kia thể mà lại là con của Vinh Hưởng cùng với em gái cùng cha khác mẹ của lão yêu nhau rồi sinh ra.”

Nét cười nơi khóe mắt, ngón tay Doãn Thịnh khẽ vuốt cúc tay áo, hình như đã tìm thấy chút hứng thú từ điều đó “Nếu đã biết rồi, còn lo lắng làm cái gì?”

“Em út chỉ muốn nghe một chút ý kiến của anh thôi.” Đào ba trạch cười lấy lòng.

*

Khi Tiểu Liêu còn đang rối rắm với một đồng từ vụng tiếng Anh đang bay lượn trong sách, điện thoại của Tiểu Nguyệt gọi đến, Tiểu Liêu nhìn cuộc gọi đang chuyển đến trực giác cảm thấy có chuyện không tốt. Mặc kệ nó không thèm để ý, nhưng chiếc di động vẫn tiếp tục reo vang, đành chịu cái người kia quả thực không sồn lòng mà, Tiểu Liêu cầm máy lên nói “Điện thoại, hư rồi.”

“Tiểu Liêu ...”

Vừa nghe thấy tiếng kêu rên, Tiểu Liêu trợn mắt, lại tới nữa rồi, đầu tiên là nũng nịu, sau đó là kể khổ, cuối cùng là đe dọa ... và sau đó là nó mềm lòng.

Tiểu Liêu lời lẽ danh thếp “Không rãnh, sắp đến kỳ thi cấp 4 rồi.”

Tiểu Nguyệt ở đầu dây bên kia không để ý tiếp tục bản cũ soạn lại “Tiểu Liêu giúp mình đi, mình lần này thật sự hết cách rồi. Tình huống ba mình bên này đang chuyển xấu, bác sĩ nói mình phải túc trực ở bên ông ... trong ký túc xá của chúng ta, cậu là tốt nhất, cậu không giúp mình thì ai giúp mình bây giờ.”

Tiểu Liêu nhớ đến lời nói lần trước của Bách Sanh, tuy vẫn có cảm giác là hấn cố tình gây sự, nhưng theo bản năng vẫn muốn cự tuyệt “Không được, thật sự là không rảnh.”

Tiểu Nguyệt bắt đầu dụ dỗ “Cậu giúp mình lần này, khi về mình sẽ bồi tức cho cậu, bảo đảm chỉ thi 1 lần là qua, có được không? Trình độ tiếng anh của mình thế nào cậu biết mà.”

Tiểu Liêu nhìn cuốn từ điển tiếng anh dày cui trước mặt ngẩng người, cảm thấy khó xử, đi hay là không đi đây?

Tiểu Nguyệt thấy không ổn chuyển sang đe dọa “Tiểu Liêu, cậu mà không giúp mình lần này, chúng ta tuyệt giao luôn.”

Tiểu Liêu hướng mắt nhìn trên giường nói “Không mới mẻ.”

“Cậu rốt cuộc có đi giúp mình không, làm thêm ở Thịnh Thế hơn 5 giờ, lần này mình đã nói xong với quản lý rồi, chỉ ở ngay đại sảnh, tuyệt đối không có nguy hiểm.”

Tiểu Liêu suy nghĩ chút, gãi đầu “Được, lần cuối cùng.”

*

Bách Sanh làm sao cũng không nghĩ lại gặp lại Tiểu Liêu trong tình huống thế này.

Cuộc gặp mặt với Doãn Thịnh so ra thoải mái hơn nhiều so với hấn nghĩ. Doãn Thịnh ngoài mặt là 1 con người hòa nhã, trên mặt luôn là nụ cười, đôi mắt thì lúc nào cũng lộ ra vẻ khôn khéo. Chuyện 3 năm trước, Doãn Thịnh không hề nhắc tới. Nhưng Bách Sanh hiểu, gã càng không đề cập đến thì càng không dễ dàng bỏ qua.

“Ông Dịch, à ... gọi cậu là Bách Sanh, được không?” Doãn Thịnh ngồi lở sofa, 1 tay quàng lên sofa, bộ dáng ôn hòa “Tôi lớn hơn cậu vài tuổi, gọi vậy cũng không có gì không ổn nhỉ.”

Bách Sanh mỉm cười “Không sao, chỉ là cái tên thôi.”

Doãn Thịnh cuối người cầm lấy chai rượu đỏ, ngã xuống đổ vào ly Bách Sanh “Tôi thật sự rất hiếu kỳ, gia thế tốt như vậy, sao phải đi kiếm tiền vất vả thế này, đi theo Thiên Ca, Thiên Ca cũng không phải là ai cũng tin tưởng nha, mấy năm nay chắc vất vả không ít?”

Bách Sanh cầm ly rượu nhìn hấn vẻ coi thường “Trời sinh tôi khác người, không biết nên nói thế nào, Thịnh ca anh cảm thấy thế nào?”

Doãn Thịnh lên tiếng “Chứ không phải ở Dịch gia ... không như ý?”

“... Không cam chịu sống yên bình thôi.”

Doãn Thịnh nhìn người trước mặt, đưa tay nâng ly rượu trong tay mình, uống 1 ngụm “Loại rượu này mà cũng mang mời khách sao, đổi Lafite năm 85 mau.”

Sau 1 hồi, khi có người đẩy cửa vào, Bách Sanh cũng không nhìn. Chỉ đến khi đối phương đến trước mặt mình thì theo thể nhìn 1 cái. Lúc nhìn thấy hấn thật không biết diễn tả cảm giác của bản thân lúc đó như thế nào.

Tiểu Liêu không biết tại sao mà bị quản lý gọi mang rượu đến bàn này. Nhìn thấy người trước mặt, nó không khỏi hốt hoảng, Bách Sanh tại sao lại ở chỗ này?

Doãn Thịnh nheo mắt nhìn, nhìn biểu hiện của Bách Sanh và Tiểu Liêu gã thấm ý, thu tầm mắt, xem ra tối nay có trò hay mà xem. Doãn Thịnh vỗ như vô tình hỏi “Sao thế, quen biết à?”

Bách Sanh hạ mi, bình ổn cảm xúc “Ừ.” Tiểu Liêu đột ngột xuất hiện ở đây chắc không thể là trùng hợp, chắc chắn là có sắp đặt sẵn. Có thể Tiểu Liêu là ai đối phương đều biết rõ, cho nên càng giấu càng không ổn.

Doãn Thịnh đứng dậy, chậm rãi tiến đến chỗ Tiểu Liêu, trong tay nó vẫn đang cầm bình Rafeal. Nó nhìn người đang chắn trước mặt, theo bản năng là muốn lùi lại phía sau. Nhưng phía sau lại là bàn trà thủy tinh không thể lùi lại.

Doãn Thịnh nhìn nó chăm chú “Bộ dạng rất được.” Sau đó nhìn Bách Sanh “Là dạng tôi thích.”

Con người nâu trong mắt Bách Sanh bỗng trầm xuống, khoe miệng cười nhẹ “Cô ta là đứa chậm phát triển, không ngờ Thịnh ca lại thích dạng như vậy.”

Doãn Thịnh nhún vai, đưa tay sờ lấy má Tiểu Liêu, Tiểu Liêu hướng sang trái lui vài bước “Cái gì?”

Bách Sanh nhắm chặt 2 mắt, nhìn động tác của Doãn Thịnh. Doãn Thịnh thở dài “Tiếc vậy, bộ dạng đẹp như vậy, mà chậm phát triển à Tôi vẫn chưa thử qua nha.” Gã cuối người cố ý kẻ sát Tiểu Liêu nói “Không biết có hiểu hay không ... cái gì kêu là ... “làm tình”? Biết không? Nếu không biết, anh sẽ dạy cho, rất là thú vị?”

Tiểu Liêu trừng mắt nhìn hắn, tức giận dồn nén trong lòng, nó cố đẩy Doãn Thịnh ra, toan chạy ra khỏi đó, nhưng Doãn Thịnh đã kịp nắm lấy tay nó, gã cười thuận thế đẩy người nó xuống ghế “Chạy đi đâu?”

Bách Sanh bỗng nhiên đứng dậy, tay đặt trong túi quần rút ra “Phản ứng như vậy, thật không hợp với anh đâu?” Doãn Thịnh làm như vậy thật sự là đang muốn thử xem phản ứng của hắn mà.

Doãn Thịnh cười mãn nguyện nhìn Bách Sanh “Quả nhiên là thông minh, tôi rất thích nói chuyện với người thông minh.” Gã ngồi xuống ghế sofa “Nhưng mà ... cô ta là con gái Vinh Hưởng, quan hệ của tôi và Vinh Hưởng ... tôi cũng không nghĩ rằng hôm nay ... cô ta có thể an toàn bước ra khỏi đây.”

Tiểu Liêu nhìn về phía Bách Sanh, Bách Sanh cũng nhìn nó, trong mắt nó Bách Sanh nhìn thấy nó đang sợ hãi, hắn tính sao cũng không tính được tình huống như thế này.

Doãn Thịnh sờ sờ cằm “Nhìn biểu hiện của cậu ... tôi không thể tìm cô ta làm cái đó rồi, nhưng ... Vinh Hưởng là kẻ thù của tôi, thù tôi không thể không báo.” Nói xong, Dao Ba Trạch kẻ bên lòi ra một con dao Thụy sĩ, tuốt con dao ra từ trong vỏ. Ánh dao sắc lẹm lạnh buốt lóe lên, Bách Sanh chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại. Hắn nhìn Dao Ba Trạch từng bước tới gần Tiểu Liêu, chân bắt giắc bước lên trước một bước.

Lâm Duệ âm thầm kéo hắn lại, lắc đầu.

Bách Sanh biết nếu bây giờ hắn ra tay, thì coi như Doãn Thịnh đạt được mục đích. Sự sắp xếp mấy năm qua coi như hồng bát. Đối phương hiển nhiên chính là chờ hắn tự vạch mặt, lúc đó sẽ không cần nỗ lực Đường Hữu Thiên, trực tiếp đá đi.

Nhưng mà hắn nhìn thấy Tiểu Liêu từng bước từng bước lui về 1 góc sofa. Ánh mắt hoang mang hoảng sợ, lòng hắn đau nhói lên.

Doãn Thịnh nhìn hành động của Bách Sanh, gã thật muốn xem hắn có thể chịu đựng được đến bao lâu “Đừng lo lắng, chỉ là 1 vài vết dao trên mặt thôi, không chết được đâu.”

Bách Sanh biết Vinh Hưởng từng đối phó tình nhân của Doãn Thịnh như thế nào. Doãn Thịnh bây giờ muốn đem cái nợ này đổ lên đầu Tiểu Liêu. Hắn nhìn thấy Tiểu Liêu hướng mắt nhìn mình, ánh mắt sợ hãi mong chờ sự giải thoát từ hắn. Hắn buột miệng nói ra “Đợi đã.”

Doãn Thịnh nhếch môi, cuối cùng đã nhận không được?

24. Chương 24: Địa Ngục

Bách Sanh đi đến trước Dao Ba Trạch, cầm lấy dao trên tay gã, xoay người nhìn Doãn Thịnh nói “Nếu như muốn thử tôi, tôi không làm ra vài kiểu cho anh xem chắc anh không hài lòng. Phải nhờ người khác, chỉ bằng để tôi tự ra tay.”

Chỉ là cái xoay người nhẹ nhưng với hắn giờ phút này lại vô cùng khó khăn. Ngay lúc này khi xoay người lại hắn chẳng còn dũng khí để nhìn vào cảm xúc trên mặt nó. Nhìn Tiểu Liêu dần xuất hiện trước mặt hắn, tâm trí hắn như là bị ngàn dao xé rách, hắn ngồi xổm trước mặt nó, nhẹ nhàng vuốt mặt nó “Dịch Tiểu Liêu, tại sao em không thể ngoan 1 chút!”

Tiểu Liêu cắn chặt môi, hốc mắt cảm thấy chua xót, ngón tay run rẩy nắm lấy tay hắn “Bách Sanh ... em sợ.”

Bách Sanh cảm thấy hốc mắt mình thật khó chịu, chua chát, ngón tay bị nó cầm lấy tựa hồ mất hết sức lực, cầm cây dao trong tay mà cứ như cầm thứ gì nặng đến ngàn cân, nâng vài lần mới nâng được, tiếng nói hần cực nhỏ “Tiểu Liêu, chịu đựng 1 chút ... anh lập tức đưa em về nhà.”

Ngón tay lạnh tanh của hần như che phủ mắt nó, đem cả mặt nó đặt xuống ghế sofa, đưa tay xé áo sơ mi trên người nó xuống. Tiểu Liêu cắn chặt 2 hàm răng, vùi đầu ở đệm ghế sofa, mắt bị tay hần bao phủ, chỉ có thể cảm nhận mọi thứ bằng cảm giác.

Nó thậm chí tự dối rằng ... đây chỉ là 1 giấc mơ, 1 cơn ác mộng mà thôi.

Tay Bách Sanh di chuyển xuống che miệng nó, da thịt trong nháy mắt bị xé rách đau đớn, tấm lưng trơn nhẵn, phụt chốc thoảng qua cảm giác lạnh xé, giống như cái ảo giác ngắn ngủi nhưng lại là cơn đau đớn kịch liệt, đau đớn lan tràn đến tận đáy lòng. Tiểu Liêu gao gất cắn lấy mu bàn tay hần, cúi đầu rên rỉ ...

Mu bàn tay Bách Sanh 1 chút cảm giác đau cũng không có nhưng trái tim đã như chịu trăm ngàn vết dao đâm vào. Tay hần bắt đầu rung rẩy, nhìn thấy máu đỏ từng giọt chảy trên tấm lưng trắng mượt của nó. Tiểu Liêu ngay cả thét lớn đau đớn cũng không thét nổi. Tim Bách Sanh tưởng chừng như muốn ngừng đập.

Lưỡi dao lạnh lẽo vẫn sáng lên như thế, 1 chút máu đọng lại cũng không có. Tay Bách Sanh không biết làm sao lại nằm trên cánh tay của của Tiểu Liêu. Hần trơ mắt nhìn lưỡi dao vô tình ấy lướt qua cánh tay nó, 1 màu đỏ sẫm.

Chóp mũi tràn ngập mùi máu tanh, là máu của nó. Bách Sanh nhìn sườn mặt nó sãi trên sofa, gương mặt tái nhợt, sắc môi nhạt nhẽo, đôi mắt linh hoạt ... khi nhìn về phía hần ... chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Não của hần giờ như trống rỗng, nhìn 2 mắt nó khép chặt, hần mới phục hồi lại tinh thần, cởi áo vest trên người che lên người nó, sau đó lại không dám đụng vào nó nữa. Hần xoay người nhìn về phía Doãn Thịnh “Thế nào, anh không phải thật sự ra tay tàn nhẫn với 1 cô gái yếu đuối chứ, thế này coi như đã giáo huấn đủ lắm rồi.” Nếu thật sự Doãn Thịnh không chịu dừng tay, thì hần cũng sẽ mặc kệ tất cả mà mang nó đi.

Doãn Thịnh bĩu môi “Cậu mang đi đi, xem như là đã cho Vinh Hưởng 1 bài học, tôi cũng không hứng lấy mạng cô ta. Sau này ... hợp tác vui vẻ.”

Bách Sanh không nói gì, cũng không để ý đến lời nói chế nhạo của gã. Cẩn thận ôm nó, mặt không biến sắc, rời đi.

Hần cắn răng, Doãn Thịnh món nợ này trước sau hần cũng phải đòi lại gấp đôi, xem người có thể đắc ý trong bao lâu. Trong lòng lo lắng đi nhanh đến cửa xe, Bách Sanh nhìn thấy nó không có biểu hiện gì, ra sức gào thét “DỊCH TIỂU LIÊU ... DỊCH TIỂU LIÊU ...”

Tiểu Liêu không có phản ứng gì, hơi thở phà vào lòng ngực hần. Lâm Duệ vội vàng giúp hần mở cánh cửa xe, Bách Sanh ôm Tiểu Liêu ngồi ở sau xe. Lâm Duệ dặn dò những người khác đừng theo, cậu tự ngồi vào buồng lái xé, lái xe rời đi.

Bách Sanh lấy áo bao bọc bên ngoài nó ra, cả lưng của Tiểu Liêu toàn vết màu. Tay hần lúc đó như co rút giữa không trung, không dám đụng vào nó, hần ôm chặt lấy nó. Tiểu Liêu rên lên những âm thanh nho nhỏ. Bách Sanh vội vàng buông tay ra.

Tiểu Liêu mơ hồ mở mắt ... nhìn thấy vẻ mặt lơ mơ của người trước mặt, nó khẽ nhắm mắt lại lần nữa. Cảm giác được 1 chất lỏng nóng hổi rơi xuống khoe môi mình, nó vươn lưỡi ra liếm thử ... mặn ... là vị mặn.

Lâm Duệ liếc mắt nhìn Bách Sanh qua kính chiếu hậu, lấy di động ra bấm gọi “Bác sĩ Chu, phiền ông bây giờ đi đến chỗ tôi 1 chuyến, rất gấp.” cất điện thoại vào, Lâm Duệ mới nói với Bách Sanh “Đừng tự trách, anh tự làm còn hơn để người của Doãn Thịnh làm, ít nhất cô ấy không phải chịu thêm nhiều đau đớn.”

Nhìn Bách Sanh không nói lời nào, vẫn cúi đầu nhìn người trong lòng ngực, Lâm Duệ thở dài “Tình huống của chúng ta, may mắn thì sớm khôi phục lại thân phận cảnh sát, nói không tốt 3 hay 5 năm nữa cũng chưa chắc, nếu không muốn liên lụy cô ấy ... chỉ bằng bây giờ cắt đứt đi.”

Bách Sanh nắm chặt lấy đầu ngón tay mềm yếu của nó, làm sao cũng không nỡ buông ra. Tiểu Liêu rất sợ đau, trong những giây ngắn ngủi vừa rồi, nó phải chịu bao nhiêu là đau đớn. Nếu hắt buông tay thì đi đâu tìm lại Tiểu Liêu của hắt. Tìm lại Dịch Tiểu Liêu chỉ thuộc về mỗi Dịch Bách Sanh.

*

Bác sĩ Chu tiêm mũi thuốc tê cho nó, miệng vết thương ước chừng phải khâu 27 mũi. 27 mũi đó, mỗi kim điều như hướng vào chính trái tim Bách Sanh mà khâu. Hắt nhìn vào gương mặt người đang say ngủ, Tiểu Liêu chỉ có thể nằm sấp, sắc mặt đến bây giờ vẫn tái nhợt. Bách Sanh cẩn thận đưa tay lau trán nó, nắm chặt đôi tay lạnh như băng của nó.

Cốc Lam đi vào, thấy Bách Sanh nhìn mình 1 cái không nói gì, cô tiến đến gần hắt “Nghe Tiểu Duệ nói Tiểu Liêu có chuyện, mình đến thăm.” Nhìn tình hình của người trên giường, Cốc Lam cũng yên lặng, lần này chắc chắn Bách Sanh sẽ rất giận, điều này cô có thể tưởng tượng. Qua 1 lúc lâu, Cốc Lam định bước ra, do dự 1 hồi cô quay lại nói với Bách Sanh “Lúc trước khi cậu lựa chọn làm nằm vùng, có từng nghĩ qua sẽ làm liên lụy đến người bên cạnh không? Nếu như yêu thương cô ấy, thì an toàn của cô ấy là quan trọng nhất. Tiểu Duệ nói đúng, nhân cơ hội lần này... cắt đứt đi. Nếu thuận lợi trong 2 năm có thể bắt được Doãn Thịnh. Đến lúc đó, Tiểu Liêu nhất định vẫn chờ cậu.”

Cốc Lam không biết Bách Sanh có đang nghe hay không, cô đứng dậy, thở dài bước ra ngoài.

Bách Sanh kéo chăn ra, tiến lên nằm cùng với Tiểu Liêu, đau thương hiện ra cả trong mắt. Phải buông tay, hắt không phải không hiểu, nhưng mà ... thật sự phải buông tay sao? Hắt hướng đến gần mặt nó, nghe tiếng thở nhẹ của nó, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm trên người nó. Nó đã ở tận đáy lòng của hắt, phải buông tay, phải gạt nó ra khỏi cuộc sống mình, hắt không nỡ, hắt chịu không thấu, buông bỏ không đành, nhưng mà ... không thể không buông.

*

Bị cơn ác mộng tra tấn đến sức cùng lực kiệt, rất lâu sau Tiểu Liêu mới mở mắt ra được, trên gương mặt nhợt nhạt chỉ còn lại đôi mắt vô hồn nhìn đôi rỗng chạm khắc ở đầu giường, đang giương nanh múa vuốt bộ dáng như muốn phá tan cả bầu trời này. Nó thở hổn hển, 1 lúc mới phát hiện thì ra mình cùng với Thiên Bắc đang ở trong phòng đơn của khách sạn, nhìn đôi rỗng ở đầu giường, nó nghĩ có phải nên kêu Thiên Bắc đổi giường, nhìn thứ đồ vật dữ tợn như vậy làm sao không gặp ác mộng.

“Sao vậy, miệng vết thương lại đau nữa à?” Thiên Bắc cảm thấy người trên giường động đậy. Nghiêng người xem xét vết thương trên người nó.

Thấy Tiểu Liêu sững sờ 1 lúc lâu, quay đầu nhìn người ở đầu bên giường, hốt hoảng lại có chút sợ hãi. Tình huống nó bây giờ làm gì cũng không được.

Tiểu Liêu vẫn nằm sấp như thế gần như 36 tiếng rồi. Ngoại trừ đầu có thể di chuyển liếc nhìn bên ngoài, cả thân đều không thể hoạt động. Nó không biết chính mình tại sao lại trong tình trạng này, cũng không muốn hỏi.

Cảm giác được Thiên Bắc đang tới gần, Tiểu Liêu không biết sức lực ở nơi nào, lại có thể nhích thân hình đi qua gần nửa mét. Do dao động lớn như vậy khiến cho vết thương vừa mới khâu như lần nữa bị xé rách càng thêm đau đớn. Nó đau đến nỗi những giọt mồ hôi bắt đầu chảy ra từ trán rơi xuống cổ, tóc đều như bị thấm ướt.

Tay của Thiên Bắc chỉ còn cách lưng nó chưa đến 1 tấc, nhìn thấy tư thế nó như vậy lập tức ngừng lại. Có chút kinh ngạc nhưng chỉ nháy mắt mọi thứ lại bị anh che đậy rất khá “.... Anh chỉ muốn giúp em xem miệng vết thương thế nào thôi.”

Tiểu Liêu ý thức được bản thân đã phản ứng hơi quá, có chút hối hận vì hành động vừa rồi, cắn chặt môi dưới nói “Em không sao.”

Thiên Bắc ngồi ở thành giường nhìn miếng băng gạc trắng trên lưng nó, bỗng đứng dậy ở sườn giường, thân hình cao to tạo hình bóng đen trước mắt nó, gương mặt đẹp đẽ của anh ẩn giấu dưới luồng ánh sáng ngược rơi vào “Anh đi nấu chút cháo, em đã 36 tiếng chưa ăn, chắc chắn là đói bụng.”

Thiên Bắc đi rất nhanh, bước đi tuy là vững vàng nhưng mà tay lại vẫn đặt trong túi, gấp gáp như là hoàn cảnh đã đến nước cấp bách lắm rồi.

Tiểu Liêu ở trong phòng gọi theo hắn, thanh âm của nó bởi vì do ngủ quá lâu có chút khàn khàn “Thiên Bắc ... muốn uống nước hoa quả.” Tiểu Liêu gồi cái gối lên đầu nhìn theo Thiên Bắc, anh không quay nhìn lại, có điều tay vẫn nắm chặt chốt cửa.

Trước khi cửa đóng chặt, hắn còn trầm giọng nói “Anh lập tức về liền.”

Tiểu Liêu nhìn thấy cửa phòng đóng lại, có chút mệt mỏi. Nó cảm thấy bản thân nhất định đã bị ma ám. Bởi vì chỉ có lý do này mới có thể giải thích chuyện nó vẫn yêu Bách Sanh. Trong mắt người đó, trong lòng hắn làm gì có vị trí nào lưu giữ bóng hình nó. Rốt cuộc nó muốn bản thân phải gặp tình huống thế nào nữa mới chấp nhận buông tay. Trong lòng hắn, hắn muốn cái gì, nghĩ cái gì ... nó đều không biết, không hiểu.

Nhưng mà những ký ức của đêm đó đều lưu lại trên lưng. Chất lỏng nóng bỏng mà nó mơ hồ cảm nhận được trên mặt mình lúc đó có phải thật không, hay chỉ là 1 giấc mơ? Bách Sanh ... con người máu lạnh như vậy, làm sao khóc vì nó?

Những gì Thiên Bắc làm cho nó tuyệt không thua kém Bách Sanh. Tuy nó ngu ngốc nhưng cũng nhận thấy được những gì Thiên Bắc đã làm mấy năm nay, đây có phải hay không chính là báo ứng? Là báo ứng nó đã phụ lòng Thiên Bắc. Nếu là báo ứng, vậy nó tác thành cho Thiên Bắc, thì ai sẽ tác thành cho nó?

Bách Sanh đã để lại trên người nó không biết bao nhiêu dấu tích, tất cả đều là khắc cốt ghi tâm. Không nói việc quá xa, chỉ tính hiện tại, 17 mũi kim khâu trên lưng, 10 mũi trên cánh tay. Miệng vết thương lần này thật ra bao giờ mới khép lại được? Không giống với vết thương nhỏ trên trán lúc 7 tuổi, cũng không giống như dấu răng năm nó 15 tuổi ... Lần này thời gian đủ lâu để nó nhớ kỹ Bách Sanh làm sao lưu lại những thứ đó.

Khi Thiên Bắc quay về, quả nhiên trên tay cầm nước hoa quả, bên trong có những múi bưởi nhỏ mà Tiểu Liêu rất thích. Hắn cẩn thận nâng nó ngồi dậy, Thiên Bắc mút từng múi nhỏ nuốt cho nó ăn.

Di động của Thiên Bắc để trên bàn rung lên, Thiên Bắc dừng động tác đang làm lại chỉ 1 giây, tiếp theo vẫn tiếp tục cho nuốt cho nó ăn, Tiểu Liêu cầm tay anh mỉm cười “Không sao đâu, có việc thì đi trước đi.”

Thiên Bắc cầm lấy di động, nhìn tên chớp nháy trên màn hình, ấn nghe thì bên kia là giọng Bách Sanh truyền đến “Tôi ở Thịnh Thế.”

Bách Sanh nói xong liền cúp điện thoại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt di động, trong lòng tắc loạn, cái gì nghĩ cũng không rõ ràng.

Thiên Bắc nhìn lấy màn hình đen kịt, hạ mi, 2 tròng mắt đen thay đổi trong tức khắc.

“Thiên Bắc.”

“Sao?”

“Thiên Bắc, đừng làm chuyện khờ dại.” ánh mắt trong suốt của nó tựa hồ như xuyên thấu suy nghĩ của anh.

“Anh biết chừng mực.” Thiên Bắc không thích Tiểu Liêu lại tinh lạnh như thế, anh không hiểu Tiểu Liêu, lại càng không hiểu Bách Sanh. Anh chỉ biết, nếu anh yêu 1 cô gái, thì sẽ không nỡ nhìn cô ấy bị thương, cũng không nỡ buông tay để cô ấy tự sinh tự diệt.

Hôm đó Bách Sanh bỗng nhiên gọi điện cho anh, nói chờ anh tại nhà trọ. Mãi đến lúc đó anh mới biết Bách Sanh đã về thành phố N. Buồn cười nhất là Tiểu Liêu bị thương nặng như vậy mà Bách Sanh chỉ cho người đưa nó đến đây, thậm chí ngay cả 1 lời bàn giao cũng không có. Tiểu Liêu tuy chỉ là con gái nuôi của nhà họ Dịch, nhưng mà cũng là được nuông chiều từ nhỏ, cả nhà đều rất cưng chiều, thương tích nặng như vậy, lần đầu anh mới nhìn thấy.

*

Thiên Bắc từ trước đến giờ vẫn náo nhiệt, ở đây dưới màn đêm đen kịt. Những ánh sáng xa hoa, viển vông, những ân thanh như óc đing tai bị ngăn chặn bởi 1 cánh cửa. Thiên Bắc vào phòng, liền thấy 1 cô gái chân dài ngồi xà bên cạnh Bách Sanh. Bách Sanh cùng cô đang thấp giọng nói cười.

Thiên Bắc ngồi ở cách hần không xa, ngả nghiêng ly rượu trong tay mình từ từ uống.

Bách Sanh siết chặt eo của cô gái đó “Tiếp tục đi.” Chiếc áo sơ mi cổ rộng như tôn lên cơ ngực càng thêm hấp dẫn dưới ánh đèn mờ ảo.

Thiên Bắc không thể tin được, 3 năm sau gặp lại Bách Sanh lại trong tình huống như thế này. Giờ phút này Bách Sanh chỉ khiến anh cảm thấy thật xa lạ. Hiện bây giờ Bách Sanh chỉ là 1 nam nhân đang cố phô trương sức hút đàn ông của mình. Hần đặt 1 tay ở sofa, tư thế vẫn hiên ngang, liếc nhìn như muốn đàn áp người đối diện “Sao thế, giận rồi à?”

Thiên Bắc cười nhẹ “Anh muốn tôi nói với cô ấy?”

Bách Sanh bĩu môi nhẹ nhàng lắc đầu “Ba năm trước tôi đã nói rồi, không thể bên cô ấy, nếu muốn tốt có cô ấy thì mang cô ấy tránh xa tôi ra.”

Thiên Bắc hí mắt, ánh mắt sắc bén “Trước đây, tôi cho rằng trong lòng cô ấy có anh, tôi cướp không được. Bây giờ tôi thay đổi chủ ý, tìm cô ấy, tôi cướp không được... nhưng mà người, nhất định phải lấy.”

Ở trong căn phòng âm u tối mịt, Thiên Bắc không thể thấy rõ được sắc mặt của Bách Sanh, có lẽ hần vẫn thần nhiên cười, bộ dạng lạnh lẽo cô độc “Thế à, tốt quá rồi.”

Đường cong trên mặt Thiên Bắc như căng ra, tay nâng ly rượu “Tôi thật sự không hiểu, 2 người chúng ta cùng chung dòng máu, gương mặt giống nhau như đúc, nhưng sao màu sắc con tim lại hoàn toàn trái ngược.”

Bách Sanh nghiêng mặt nhìn anh “Không biết à? Đứa em trai mà tôi thương nhất à ... bởi vì ... từ nhỏ người không được yêu thương ... là tôi.”

Thiên Bắc đi rồi, Bách Sanh vẫn ngồi trong phòng, mọi người đều nghe rõ. Lâm Duệ đứng ở cửa thở dài, cách âm như thế nào mà bên trong nói gì bên này đều nghe được thế này, Lâm Duệ nhẹ thở dài.

Bách Sanh đem tất cả những thứ trên ghế, những vật dụng thủy tinh tất cả hung hăng đá ra hết như thể muốn xua đi tất cả những phiền muộn trong đáy lòng hần. Bách Sanh cầm lấy 1 mảnh thủy tinh tự rạch vào mu bàn tay mình, 1 chất lỏng màu đỏ sẫm chảy ra, máu Tiểu Liêu chính là như thế này từng giọt từng giọt chảy trong lòng hần.

Bách Sanh mệt mỏi, ngả lưng trên sofa ... lần này ... mọi chuyện thật sự đã kết thúc.

Dịch Tiểu Liêu từ nay về sau, không còn là Dịch Tiểu Liêu của hần nữa rồi.

25. Chương 25: Ngụy Trang

Thiên Bắc cho đậu xe, rồi đến sau xe lấy mấy bộ quần áo anh vừa mang về cho Tiểu Liêu, sau đó tiến vào nhà trọ. Quay đầu nhìn lại, cảm thấy có cái gì đó là lạ, vậy thôi... sau đó lại tiếp tục bước đường như không có chuyện gì.

Anh làm cơm cho Tiểu Liêu, dùng cơm với nó xong, liền thu dọn rồi rời khỏi đó, đi đến chỗ diễn tập gần nhất của đội. Anh thật sự có rất ít thời gian để chăm nó, nhưng nếu để nó 1 mình anh lại không yên tâm, đang nghĩ có nên tìm 1 y tá để chăm sóc cho nó không.

Lên xe Thiên Bắc bắt đầu khởi động máy, từ trong kính chiếu hậu nhìn về đoạn đường lúc này, lúc này mới biết được bất an lúc đầu đến từ đâu.

Bách Sanh ấn cửa sổ xe xuống, nhìn người đứng bên ngoài sắc mặt không biến đang chăm chăm nhìn hần, bị phát hiện cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại trong lòng như trút ra được thứ gì đó, nhẹ nhàng thở ra.

Thiên Bắc nhìn người ở trong xe vẫn yên lặng hút thuốc “Ngày nào cũng ngồi đây nhìn thì có ích lợi gì, À Hay lại muốn diễn khổ nhục kế? Nếu thật sự quan tâm cô ấy, vậy còn rảnh diễn cái màn đó làm gì?”

Bách Sanh yên lặng như tất cả những lời đó hẳn đã đoán trước được, Thiên Bắc nắm lấy điều thuốc trong tay hẳn, dùng chân dập tắt “Đi lên xem cô ấy đi, bây giờ cô ấy đang ngủ, không phát hiện ra anh đâu.”

Bách Sanh vẫn không nói lời nào, mãi đến khi Thiên Bắc quay người đi, Bách Sanh mới chạy đến đưa tay khoác vai anh. Thiên Bắc quay đầu lại nhìn hẳn, Bách Sanh mỉm cười “Giúp tôi.”

*

Tiểu Liêu nhìn theo bóng Thiên Bắc đang bận rộn trong bếp, cả người đắm chiêu suy nghĩ, Thiên Bắc quay đầu nhìn nó “Đói sao?”

Tiểu Liêu lắc đầu, có chút lo lắng nhìn anh “Thiên Bắc, anh ... không sao chứ?”

Thiên Bắc chỉ kinh ngạc nhìn nó, sau đó làm như không có việc gì quay đầu tiếp tục rửa thức ăn “Anh có gì chứ?”

Chỗ nào không hợp lý ư, toàn thân đều không hợp, Tiểu Liêu chạy đến đi loanh quanh trước mặt anh “Anh lạnh?”

“Không có.”

“Tại sao mặc quần phục, hơn nữa ở trong nhà mà vẫn mặc.” Bây giờ chính là thời gian nóng nhất tháng 6, không nói đến nhiệt độ bên ngoài là 40 độ, dù trong nhà nhiệt độ có thấp hơn chút đỉnh nhưng cũng không cần phải mặc quần trang thế này.

Thiên Bắc không trả lời nó, vẫn tiếp tục làm việc.

Tiểu Liêu ngượng ngùng quay trở lại phòng khách xem ti vi, tay phải vẫn dùng sức không nổi, chỉ có thể dùng tay trái, ấn điều khiển cũng không được linh hoạt. Thiên Bắc đi tới ngồi bên cạnh nó. Tiểu Liêu thấy anh đang nhìn mình, tay vừa dỗi dãi vừa hỏi “Sao vậy?”

“Vết thương ... còn đau không?”

Tiểu Liêu nhìn vào ánh mắt đen láy của anh đang chăm chú nhìn bằng gạc trên tay mình, trên mặt ngoại trừ vẻ lo lắng còn có chút u sầu. Tiểu Liêu buồn cười, ngó anh “Ngày nào cũng hỏi, thật phiền.”

Thiên Bắc chăm chú nhìn nó, rất lâu sau mới thấp giọng hỏi “Tiểu Liêu, có giận Bách Sanh không?”

Tiểu Liêu vẫn ngồi chăm chú vào màn hình ti vi, trên mặt như không có phản ứng gì. Anh nghi ngờ không biết nó có nghe thấy lời anh hay không. Người bên cạnh vẫn như thế vừa xem tivi vừa khoa trương cười thật lớn, sau đó còn nói với anh “Anh xem kia, người đó, thiệt mắc cười.”

Thiên Bắc đóng mắt, không hỏi lại lần nữa.

Lúc sau anh đứng lên đi vào phòng bếp, đi ngang qua người nó. Nó mới hít sâu 1 hơi không giả vờ nhìn màn hình ti vi nữa.

Hai người ăn cơm chiều xong, Thiên Bắc cũng không lập tức rời đi, Tiểu Liêu xem ti vi đến mệt rồi ngủ. Thiên Bắc đứng ở ban công ngắm 1 điều thuốc. Còn Tiểu Liêu nằm trên giường thất thần ngó trần nhà ngẩn người.

Mấy ngày sau đó, vẫn giống thế Thiên Bắc vẫn mặc quần phục đến, anh đến tầm khoảng 4, 5 giờ chiều, ở vài giờ rồi đi, nó cũng không hiểu lắm. Chỉ cảm giác giấc ngủ mình gần đây không ngon lắm, mỗi đêm đều nằm mơ, trong mơ dường như ngủ được vị chanh nhàn nhạt. Đêm khuya giật mình, có khi mùi vị ấy tràn ngập cả chóp mũi, thậm chí ngay cả cạnh giường cũng nghe được mùi hương đó.

Mãi đến nửa tháng sau, Thiên Bắc mới trở lại bình thường, mặc đồ mùa hè, không còn quái lạ mặc quần phục trong nhà nữa.

Có điều từ hôm đó, trong mơ nó không còn nghe thấy mùi hương đó nữa.

*

Tiểu Liêu ở nhà trọ với Thiên Bắc gần 2 tháng, trường học cũng gửi thư mời, Tưởng Mạch không dám nói với nó, cũng may là vết thương không sâu lắm, quá trình hồi phục của nó cũng coi như là tốt.

Vinh Hưởng cũng mau chóng nhận được tin, thường lui tới thăm nó, vẻ mặt rất lo lắng, nhưng lại bị gương mặt giận dữ của nó đuổi đi.

Khi Tiểu Nguyệt đi vào nhà trọ của Thiên Bắc, Tiểu Liêu có chút bất ngờ, đứng ở cửa không biết có nên cho cô vào hay không.

Sắc mặt Tiểu Nguyệt không tốt lắm, nhìn miếng băng gạc trên cánh tay Tiểu Liêu hốc mắt bắt đầu đỏ lên “Tiểu Liêu mình thật sự xin lỗi, mình không biết mọi chuyện sẽ như vậy.”

Tiểu Liêu mím môi vẫn đứng ở chỗ đó không hé răng. Sự tình đến nông nỗi này, dù cho có ngu cớ nào cũng biết được Tiểu Nguyệt gánh vác gì trong đó. Chỉ là không biết bản thân mình tại sao lại bị cuốn vào vòng xoáy đó, là do quan hệ với Bách Sanh, hay là do quan hệ với Vinh Hưởng.

Nhưng điều nó không hiểu nhất chính là nó đối xử với Tiểu Nguyệt thật lòng như thế, tại sao cô ta lại đẩy nó vào tình huống như thế này.

Tiểu Nguyệt nắm bao tay mình, suy nghĩ rất lâu không dám nhìn thẳng vào Tiểu Liêu “Lúc ấy, quản lý tìm mình nói là chỉ cần làm cho cậu chịu làm trong ca đó thì lương tháng đó của mình sẽ được nhân đôi. Ngoài ra, còn thưởng thêm 1 vạn ... mình ... mình ...” Cô ngập ngừng “Cậu biết bệnh tiểu đường của ba mình đã đến kỳ cuối, mình không còn cách nào, tiền thuốc men ép mình thở không nổi. Nếu vứt bỏ hết, mình thật làm không được. Mình cái gì cũng không có, chỉ có ba thôi. Ba vất vả nuôi mình, chưa từng được hưởng phúc ngày nào.”

Tiểu Liêu thấy bả vai nhỏ của cô đang run lên, trong lòng cảm thấy đặc biệt khó chịu. Gia đình Tiểu Nguyệt thế nào không phải nó không biết, cho nên cứ động lòng trắc ẩn mà giúp cô ta, cuối cùng còn khiến bản thân mình gặp tình huống như thế. Tiểu Liêu cúi mặt, nhìn vào ánh mắt lo âu kia “Cậu chưa từng nghĩ, họ muốn mình đi là có mục đích gì sao?”

“Có ... có nghĩ.” Tiểu Nguyệt nhỏ giọng trả lời “Mình tưởng là người con trai hôm bữa thích cậu.” nắm chặt lấy Tiểu Liêu, luống cuống giải thích “Mình lúc đó cứ như bị quỷ che mắt, Tiểu Liêu mình thật sự không phải cố ý, sau đó mình rất hối hận. Nhưng mà bọn người kia không phải tốt lành gì, bọn họ uy hiếp mình, nói nếu không lừa cậu đi sẽ đuổi việc mình. Hơn nữa còn bảo bệnh viện không điều trị cho ba mình nữa. Cậu biết ông chủ của chúng ta là người thế nào, gã đó chỉ là làm theo lệnh. Mình chỉ là người bình thường không thể đụng vào họ.”

Tiểu Liêu rút tay mình ra, trong lòng cảm thấy bình yên lạ thường. 20 tuổi đầu, bên cạnh nó ngoại trừ Thiên Bắc và Giản Tiểu, gần như không có 1 người bạn chân chính. Lúc mới vào đại học, chỉ có Tiểu Nguyệt đối đãi nó như người bình thường, không kỳ thị nó, cũng không dùng ánh mắt thông cảm nhìn nó. Nó còn ngây ngô nghĩ, đây có lẽ là người bạn tốt cả đời.

Tiểu Liêu không nhìn nó “Nghèo, không sợ, chỉ sợ ngay cả lương tâm cũng bán mất thôi.”

Sắc mặt Tiểu Nguyệt tái nhợt, ánh mắt ảm đạm “Tiểu Liêu, mình không hy vọng cậu tha thứ ỉn ... mình ... xin tạm nghỉ học.” Cô chưa xót cười, có chút tự giễu “Những lời bọn họ hứa, căn bản không có làm. Ba mình bây giờ thật sự không xong rồi. Mình thật sự không còn sức lực mà đi học. Mình chỉ có 1 người thân này, vì ông cái gì mình cũng có thể bán đi. Cậu từ nhỏ đã sống trong gia đình có tiền, sẽ không hiểu nỗi khổ của những người như mình. Chỉ cần có 1 tia hy vọng cứu ba mình, lương tâm hay gì mình đều bán hết, mình không cần.”

Tiểu Liêu nhìn thấy sự bi thương trong ánh mắt Tiểu Nguyệt bỗng cảm thấy thật sự có thể thông cảm cho Tiểu Nguyệt. So với nó thì cô thiếu thốn hơn. Nó nhẹ thở dài “Ba cậu cũng không hy vọng cậu sẽ như vậy, ông sẽ rất đau lòng. Còn chuyện xin lỗi, thì cũng không cần thiết nữa đâu.” Tiểu Liêu nghĩ, chỉ với 1 câu nói tha thứ, cô chẳng còn là Tiểu Nguyệt của ngày đó nữa. Mà nó, cũng sẽ không chấp nhận bản thân nó còn khúc mắc.

Tiểu Nguyệt cắn chặt môi, nghe lời nói của Tiểu Liêu cô cứng đờ cả người, ngẩng mặt cười “Mình không cần, chỉ cần ba mình có thể sống tiếp tục, chỉ cần ông ở bên cạnh mình ... cho dù có bị người đời phỉ báng ... cho dù có bị bạn bè ruồng bỏ ... mình cũng mặc kệ.” Tiểu Nguyệt nói xong nhìn thật sâu vào đôi mắt nó “Tiểu Liêu, tuy là trẻ nhưng vẫn rất xin lỗi cậu.” Nói xong nó liền xoay người chạy xuống lầu.

Tiểu Liêu sững người ở cửa, Tiểu Nguyệt hầu như không cần để ý xem nó có tha thứ hay không, Tiểu Liêu cũng rất muốn nói với Tiểu Nguyệt 1 câu, nó cũng không ba không mẹ, nó cũng rất khát khao tình thân, nhưng mà nó sẽ không quên nguồn gốc, sẽ không phản bội nguyên tắc của chính mình. Giống như Dịch gia có ân với nó, nó sẽ không bao giờ bán đứng Dịch gia.

Có lẽ, cuộc sống không có nhiều lựa chọn, mỗi người đều phải chọn cho bản thân 1 con đường riêng để đi.

Từ sau hôm đó, Tiểu Liêu không còn gặp lại Tiểu Nguyệt nữa, cho dù đã quay về trường học thì Tiểu Nguyệt vẫn không thấy xuất hiện. Nhưng sau đó nghe bạn học truyền tai, bảo là hình như Tiểu Nguyệt đã đi theo 1 người đàn ông tuổi xấp xỉ ba nó, sau đó lại bị đá đi, lại có người nói là nhìn thấy nó lưỡng lự ngồi trước bệnh viện phụ sản.

Tiểu Liêu nghe hết những lời đồn đại, yên lặng mở cuốn sách trước mặt, nó cùng Tiểu Nguyệt giờ đã chẳng còn quan hệ gì nữa.

*

Cuộc sống bắt đầu trở lại bình thường, Tiểu Liêu ngày ngày đến trường học, ký túc xá, thư viện ... và Bách Sanh cũng không xuất hiện nữa. Cuộc sống của nó dường như thiếu đi rất nhiều người. Vốn dĩ có những người đột ngột xuất hiện nhưng đều đã chậm rãi bước ra khỏi cuộc đời nó. Vinh Hưởng cũng đã rất lâu không đến thăm nó. Tiểu Liêu dường như đã đoán biết trước sẽ có ngày này. Hơi thở vẫn như thế đều đặn luân chuyển nhưng cơ hồ đã không còn sinh khí.

*

Lại qua thêm 3 tháng

Bách Sanh đi thẳng đến xe tự mình lái rời khỏi. Lâm Duệ, Phương Kiệt cùng đám người ở phía sau trộm bàn bạc.

“Cậu nói xem anh của chúng ta đi đâu?”

“Còn phải đoán sao, chắc chắn là cửa trường đại học N, mấy tháng nay thú tiêu khiển duy nhất của anh ấy chính là cái đó.”

Lâm Duệ nhìn thấy xe Bách Sanh chậm rãi biến mất. Trong lòng thầm thán, may là bản thân không có đối tượng bên ngoài, không thì chắc cũng giống Bách Sanh rồi.

*

Bách Sanh dựng xe đứng ven đường cửa lớn đại học N, tựa lưng vào ghế chăm chú nhìn người từ cửa trường học đi ra. Việc này chính là việc trước đây hắn ghét nhất, cảm thấy thật mất thời gian, mà bây giờ lại làm đến không cảm thấy mệt. Mấy tháng nay, dù công việc bận thế nào, có trễ ra sao, hắn vẫn sẽ đến đây ngồi 1 hồi ... Cho dù, căn bản không nhìn thấy nó, vẫn có thể cảm nhận được ở nơi này sẽ gần nó hơn 1 chút.

Hôm nay, thật may mắn. Ở đằng xa đã nhìn thấy được Tiểu Liêu từ cửa trường đi ra. Nó mặc quần bò màu xám đơn giản, áo sơ mi trắng dệt bằng tơ tằm. Mái tóc dài vén qua 1 bên. Vẫn là bộ dạng ngây ngô đáng yêu đó. Trong đám người đông như vậy, nhưng hắn chỉ cần liếc mắt là đã có thể nhìn thấy nó.

Nó đi ngược hướng với hắn, suốt dọc đường chỉ nhìn phía trước, trên mặt không biểu hiện chút cảm xúc của niềm vui. Bách Sanh nhìn theo hướng nó đi thì biết nó đang đi về Dịch gia. Bách Sanh nhắm mắt lại, hồi tưởng lại hình dáng nó qua kính chiếu hậu còn lảng vảng trong đầu. Hắn nhớ nó, nhớ nó đến phát điên. Thế nhưng khoảng cách gần như thế, cũng không dám đi qua chào nó, thậm chí ngay cả tới gần 1 chút nữa hắn cũng không dám.

Không biết qua bao lâu, trên cửa xe của Bách Sanh phát ra tiếng gõ. Bách Sanh trợn mắt, chậm rãi nghiêng đầu về cửa sổ. Mái tóc dài của Tiểu Liêu đang bay trong gió, hai mắt trong vắt nhìn vào trong xe. Tuy là bên ngoài căn bản là không thể nhìn thấy bên trong nhưng mà hắn lại mơ hồ cảm giác được, ánh mắt đó đang nhìn thẳng vào mắt hắn.

Bách Sanh mở cửa xuống xe, đột nhiên cảm thấy bản thân có chút hồi hộp. Thậm chí là không biết làm sao mở miệng nói chuyện, chỉ biết cúi đầu. Con người không di chuyển nhìn chằm chằm vào Tiểu Liêu.

Tiểu Liêu không nhìn hắn, tầm mắt như phiêu về xa xôi, tiếng nói rất rõ ràng “Gần đây, không giả làm Thiên Bắc nữa à?”

Thì ra là nó đều biết, Bách Sanh vẫn chăm chú nhìn vào mắt nó. Cho dù nơi đó, cơ hồ là không có hắn “Không quen mặc quân trang.”

Tiểu Liêu nhìn hắn 1 cái, tim hắn bỗng căng thẳng. Từ trong đôi mắt nó bây giờ, hắn thật sự nhìn không thấu là nó đang nghĩ gì, nó hận hắn, nhất định là vậy. Tiểu Liêu hất mày “Anh chỉ thích hợp, làm lưu manh.”

Bách Sanh sững 1 chút, trong lòng hiện lên chút ảm áp. Giờ phút này hắn cảm thấy nó đáng yêu cực kỳ nhưng cũng làm cho hắn đau lòng cực kỳ. Bách Sanh nắm lấy bả vai nó nhét vào trong xe.

Bách Sanh khởi động xe, chỉ nói 1 câu “Đi ăn cơm với anh.”

Tiểu Liêu không nói gì, chỉ lặng yên ngồi. Trong lòng nhẹ thở dài, thật ra bản thân nó rất cuộc muốn cái gì vậy? Đi xa như vậy rồi, đột nhiên theo bản năng quay đầu nhìn lại, thấy 1 biển số xe quen thuộc. Tại sao không trốn ra xa, mà lại từng bước từng bước đến gần. Chẳng lẽ đến bây giờ, còn muốn cùng hắn có gút mắc gì sao? Lần đầu hắn xuất hiện ở nhà trọ của Thiên Bắc là nó đã biết là hắn, mùi hương của hắn, lẽ nào nó không nhận ra. Nhưng bản thân lại thần nhiên phối hợp cùng hắn diễn trò. Cho đến sau này hắn không xuất hiện nữa, bản thân lại cảm thấy trống trải.

Bách Sanh đưa nó vào 1 nhà hàng, trong 1 căn phòng, 2 người ngồi đối diện. Lúc ăn cơm hắn cố ý gấp những món ăn nó thích để vào trong bát nó. Tiểu Liêu rất thích ăn bắp, liền mượn phục vụ 1 cái muỗng, lấy những hạt bắp vàng trộn đều với cơm đưa tới trước mặt nó.

Tiểu Liêu cầm muỗng múc từng muỗng ăn, Bách Sanh nhìn tay phải của nó, cảm thấy không có biểu hiện không thoải mái, mới cầm đũa của mình ăn.

Ăn cơm xong Bách Sanh không có đưa Tiểu Liêu trở về, lái xe trực tiếp đưa nó đến con sông vào đêm giao thừa năm đó. Trời đã tối rồi, đèn xe cũng tắt, cả con sông đều im ắng, chỉ còn tiếng kêu âm ỉ của những chú ếch. Hai người đều đắm mình trong khoảng yên tĩnh đó. Những việc năm đó, đều lưu rõ trong trí nhớ cả hai.

Tiểu Liêu nhắm mắt lại, khi đó cùng hắn trải qua những gì, nó đều nhớ rất rõ. Chỉ là Bách Sanh ... hắn, sẽ còn nhớ được bao nhiêu. Bỗng nhiên thân hình cứng đờ, mở mắt ra. Hơi thở của Bách Sanh tràn lan khắp người nó. Môi hắn vẫn như trong dòng ký ức xa xôi đó, lạnh lẽo. Hắn chỉ là đem môi mình áp lên môi nó, không có từng bước tiến sâu. Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào nó. Thùng xe rõ ràng là tối đen như mực, nhưng mà 2 bên tựa như đều có thể nhìn thấy mắt đối phương.

26. Chương 26: Đam Mê

Tiểu Liêu nhẹ nhàng mở miệng, hàm răng cũng hé mở, lưỡi Bách Sanh gấp rút chui vào. Hắn hôn thật sự vội vàng. Tay từ chiếc ghế bên cạnh nó di chuyển đến bả vai nó. Tiểu Liêu nhắm mắt lại. Trong đầu những ký ức về Bách Sanh đều như sống lại, nhớ về nụ hôn 3 năm trước tại đây cùng hắn. Những thứ đó bỗng nhiên hóa thành luồng nhiệt khiến nó đáp lại hắn.

“Tại sao ... tha thứ cho anh?” Bách Sanh áp môi gần môi nó, nhẹ nhàng tỉ tê. Hắn cho rằng, nhiều lần bị tổn thương như vậy, Tiểu Liêu sẽ hận hắn, muốn được thoát khỏi hắn. Nhưng mà nó không có, nó không có cự tuyệt hắn cái trang để thăm hỏi, không cự tuyệt lời mời của hắn, ngay cả nụ hôn của hắn ... nó cũng yên lặng chấp nhận.

Ánh mắt Tiểu Liêu rạng rỡ, chăm chú nhìn Bách Sanh “Đêm đó, anh khóc.” Nó từng giận, từng hận. Hắn tìm đến nó, nó hận, hắn không xuất hiện, nó càng hận. Chỉ cần là Bách Sanh, thì tất cả cảm giác của nó cứ như là hồng hết, không còn tâm trí để ý.

Trong đôi mắt đen của Bách Sanh bắt đầu trào lên hàng ngàn hàng vạn cảm xúc, cuối người cắn vào môi nó, thanh âm rung rẩy “Tiểu Liêu, làm sao bây giờ, anh không nỡ ... không nỡ buông tay.”

Tiểu Liêu nhắm mắt lại, 2 tay vòng qua người hắn, thừa nhận có chút gấp gáp đụng vào hắn “Vây, thì đừng buông tay.”

Tay của Bách Sanh nương theo bả vai nó đi xuống, lướt qua những đường cong trên cơ thể nó. Tay kia thì theo áo sơ mi đi vào, Tiểu Liêu bắt đầu phát ra những tiếng rên nhỏ. Bách Sanh chỉ cảm thấy toàn thân, mỗi 1 tế bào đều như bị nó hành hạ đến muốn phát ra những tiếng gào thét thật mãnh liệt.

Tiểu Liêu đã 20 tuổi, thân thể đã không còn giống như những gì trong ký ức hắn nữa, trong nháy mắt khiến con người hắn tràn ngập những cảm xúc khó tả, ngậm lấy vành tai nó, cổ nó lưu lại dấu tích của hắn. Bách Sanh có chút điên cuồng, thậm chí còn nghĩ, hắn muốn trạm khắc trên toàn thân nó những dấu tích của bản thân mình.

Hắn ôm lấy nó đặt ngồi trên người mình, dùng răng từ từ cắn đứt nút áo sơ mi trên người nó. Từng chút từng chút theo những khe hở nhẹ nhàng hôn. Ngón tay hắn tiến đến bên hông nó, từ từ thăm dò, tìm thấy dây cột áo, chậm rãi trêu đùa. Tiểu Liêu cảm giác được động tác của tay hắn, cả người co rúm lại. Nhìn Bách Sanh trước mặt, hắn đang ồ ồ thở dốc, bừa bãi vung lấy chỗ dốc ngay dưới xương quai xanh nó, ngứa ngáy, mê dại ...

Hai má Tiểu Liêu nóng lên, hơi mắt tự nhiên cuối đầu nhìn thân thể mình đã trở trọi trước mặt hắn. Trong bóng đêm bả vai gầy yếu rung lên. Biết là dưới ánh trăng như vậy, hắn sẽ không thấy rõ lắm, nhưng mà bản thân vẫn có chút xấu hổ. Cảm thấy tư thế này hơi khó chịu, nó đưa tay để ở trước ngực nóng bỏng của Bách Sanh “Bách Sanh ... không phải anh ... ở phía trên?”

Bách Sanh nhin không được cười nhẹ, lồng ngực khẽ run rẩy. Ngón tay cố tình trêu chọc cơ thể nó. Tiểu Liêu cảm thấy không nhin được, thoáng cọ cọ lại cảm thấy được chỗ đó của hắn có gì đó thay đổi. Bách Sanh đem vui nó vào trong hốc cổ hắn, thanh âm trầm thấp. Tiểu Liêu rất thích nhìn bộ dạng của hắn trong lúc này, trong mắt đầu đầu cũng là ảnh ngược của nó. Trong những hình ảnh đó loáng thoáng là tình cảm dịu dàng.

“Em ở dưới, anh sợ đụng đến vết thương của em.” Bách Sanh nhẹ nhàng vuốt lưng nó, đem mái tóc dài của nó vén cả ra phía sau. “Ngoan, anh sẽ dạy em làm như thế nào.” Khi hắn nói ngữ điệu mang theo chút khàn khàn, Tiểu Liêu đỏ mặt, để hắn tùy ý hôn lên lưng mình.

Hắn ngậm lấy cánh môi của nó nhẹ nhàng hôn, toàn thân Tiểu Liêu như mất hết sức lực ngồi yên trong lòng hắn. Bách Sanh ôm cả cơ thể nó, tay từ từ thăm dò, Tiểu Liêu cắn bờ vai hắn “Bách Sanh, sẽ đau.”

Bách Sanh hôn nó, biết là lần đầu tiên nó đã bị hắn dọa phát khiếp, động tác cũng có phần nhẹ nhàng hơn, nhỏ giọng trấn an “Bảo bối, sẽ không đau ... anh sẽ cẩn thận.”

Trong thùng xe chật hẹp, thân thể 2 người gao gắt dính chặt vào nhau. Tiểu Liêu ghé đầu vào người hắn, bị hắn trêu chọc đến cả người mềm nhũn. Bách Sanh vẫn chậm rãi ở bên ngoài đùa giỡn nó, âm thầm tự chịu đựng trước, chỉ sợ không cẩn thận lại làm nó đau. Tiểu Liêu cảm thấy khó chịu, cọ cọ ánh mắt mơ màng nhìn hắn “Bách Sanh ...”

Bách Sanh nhìn thấy nó mè nheo, trong lòng lại cảm thấy dịu dàng. Nâng người nó lên, từ từ giúp nó tiến vào. Tiểu Liêu gao gắt cào lên bờ vai hắn. Trán Bách Sanh bắt đầu thấm dần những giọt mồ hôi, hắn vẫn thấp giọng vỗ về, ở bên tai nó khẽ hôn.

Tiểu Liêu thở hổn hển, đâm vào người hắn “Bách Sanh khó chịu, không thích.”

Bách Sanh bị nó giầy vò đến muốn giết người. Nào có ai tiến triển đến mức này rồi lại nói không muốn. Đừng nói là hắn lúc này đã hóa thành lang sói, phạm là đàn ông bình thường đều không có khả năng nghỉ giữa chừng. Ngực hắn mãnh liệt nhấp nhô, mở rộng cổ áo sơ mi ra để lộ ra vòng ngực màu lúa mì đã thấm đầy mồ hôi, hắn vỗ về lưng nó, hôn rất nhẹ nhàng “Ngoan, thả lỏng.”

Thân thể Tiểu Liêu đang buộc chặt theo lời nói dịu dàng của hắn từ từ thả lỏng. Thời điểm hắn hoàn toàn tiến vào, hắn vẫn cẩn thận hôn nó, không dám tùy tiện. Tiểu Liêu này, nếu mà thật sự làm nó đau, nói không chừng sẽ đẩy xe chạy ra mất. Tiểu Liêu từ từ thích ứng, Bách Sanh siết chặt vòng eo nó “Từ từ cử động.”

Tiểu Liêu lằm bằm gì đó, không thềm cử động, Bách Sanh bị nó hành hạ đến gần nửa chết nửa sống “Dịch Tiểu Liêu, em cố ý.”

Tiểu Liêu rút người lại, nhỏ giọng nói “Em sẽ không đó, hung dữ thì sao ... cầm thú.”

Bách Sanh, hẳn không phải cầm thú sao, bằng không hẳn đang làm cái gì. Tuy rằng không thấy rõ bộ dáng nó khi này. Nhưng chỉ tưởng tượng thôi cũng biết giờ này nó đang nhếch cái mỏ nhỏ đáng yêu ra. Nghĩ đến hẳn liền ngậm lấy cánh môi của nó không buông ra. Tiểu Liêu bị hẳn hôn đến mơ màng. Bách Sanh nâng người giúp nó dễ cử động. Tiểu Liêu cảm thấy đại não như từng đợt bị dũa nhuyễn ra. Cắn chặt môi hừ ra 1 tiếng.

Tiểu Liêu mệt đến không còn sức, ngã đầu lên vai hẳn, miệng lẩm bẩm “Bách Sanh, còn muốn bao lâu?”

Hơi sức của Bách Sanh tất cả như nghẹn ở cổ họng, con dâu nhà ai lại như thế này không, trong tình huống này mà hỏi chồng là còn muốn bao lâu. Cái này chỉ càng khiến ý xấu của hẳn lại trỗi lên, càng mạnh mẽ hơn. Tiểu Liêu tỏ ý không vui muốn đứng lên.

Bách Sanh kéo nó lại, chẳng lẽ nó thật sự không thoải mái? Hẳn rầu rĩ nghĩ, chẳng lẽ kỹ thuật của mình tồi như vậy sao? Hẳn lại ra sức giỗ nó “Ngoan ...Thật sự không thích sao?”

Tiểu Liêu cọ vào người hẳn, ngập ngừng nói “.... Không phải ...”

“Mệt sao?”

“Không...”

Vậy, thì tại sao, Bách Sanh thật sự sầu não, ôm chặt lấy nó “Hay là vết thương còn đau.”

Tiểu Liêu không được tự nhiên nói “Xe động đây, sẽ dọa người ta.”

“....” Bách Sanh quyết định từ đây về sau sẽ không bao giờ, trong cái thời điểm này cùng với nó làm rõ bất cứ chuyện gì.

Giúp nó cài lại nội y, ngăn không để nó mặt áo sơ mi vào.

“Ồ.” Tiểu Liêu bị hẳn từ phía sau ôm lấy lưng, tầm mắt chỉ có thể nhìn về bóng đen ngoài cửa sổ xe, rõ ràng rất uất ức, rõ ràng rất đau, nhưng tại sao chỉ với 1 câu nói của Bách Sanh, 1 cái hôn thì nó lập tức như đã quên hết.

Bách Sanh chôn mặt trên lưng nó, 2 má áp sát vào nó “Anh muốn bảo vệ em, vậy mà lần lượt lại tổn thương em, anh nên làm thế nào mới tốt nhất đây.”

Tiểu Liêu nhắm mắt, 2 tay để trên vòng tay hẳn đang siết chặt eo mình, giống như trấn an nhẹ nhàng xoa lấy “Cho anh thêm cơ hội, vứt bỏ em, sẽ không tìm thấy nữa đâu.”

Bách Sanh đơ người ra, 1 lúc mới hiểu khéo miệng cong lên “.... Ừa.” Nhìn qua nó, đưa tay vén phần mái của nó lên, nhìn vết sẹo trên trán nó, trong lòng có cảm xúc khó tả “Dịch Tiểu Liêu, ở cùng với anh, rất nguy hiểm, không sợ sao?”

Tiểu Liêu tuy không hiểu ý hẳn nói nguy hiểm là cái gì. Nhưng nó mơ hồ cảm thấy được, Bách Sanh nhiều lần rời xa nó không phải không thương nó. Nó nằm trong lòng ngực hẳn, nhẹ nhàng vui đùa với cái cút áo của hẳn “Không sợ, em chỉ sợ, anh không cần em.”

Bách Sanh cảm thấy bản thân mình thật sự quá ích kỷ, hình như hẳn chưa từng nghĩ đến cảm nhận của nó. Tiểu Liêu bởi vì bẩm sinh thiếu khôn khéo, rất ngốc nghếch. 3 năm trước, hẳn 1 câu cũng không nói liền bỏ nó ra đi. Bây giờ quay về, vẫn gây cho nó tổn thương. Nếu như hẳn có thể vì nó mà nghĩ 1 chút, nó sẽ không bị tổn thương nặng như thế. Ôm chặt người trong lòng, Bách Sanh yêu thương hỏi “Tiểu Liêu, chỉ cần em đồng ý, chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau. Cô nương ngốc ngoan ngoãn ở bên anh, phải nghe lời anh, không được chạy lung tung, càng không được đi cùng người lạ. Mỗi ngày, anh sẽ cho người đến đón em. Em chỉ cần yên tâm đứng bên anh là được, hiểu không?”

Tiểu Liêu ngẩng đầu nhìn hẳn, ánh mắt ngây thơ “Có người xấu, là người lần trước?”

Bách Sanh gật đầu “Trừ hấn ta, còn có nhiều người khác. Cho nên, em phải ngoan, trừ lời anh nói, ai cũng không được tin.”

“Ồ, biết.” Tiểu Liêu đáp lại lời hấn, sau đó nhỏ giọng nghiêm túc hỏi “Bách Sanh, chúng ta ... tốt rồi?”

Bách Sanh nhẹ cọ vào chóp mũi nó “Ừa, rất tốt. Đều là tại anh không tốt, 3 năm trước để mất Tiểu Liêu, sau này sẽ không bao giờ ... lặp lại.”

Tiểu Liêu cười híp mắt, mắt nó lộ niềm vui hơn bao giờ hết, đưa bàn tay nhỏ ra “Nghéo tay.”

Bách Sanh liếc mắt “Dịch Tiểu Liêu, em là quỷ ngây thơ.”

Tiểu Liêu quyết không tha, Bách Sanh đành thỏa hiệp. Chỉ cần có thể làm cho nó an tâm, hấn làm gì cũng được. Tiểu Liêu, thuận thế nắm chặt luôn ngón tay của hấn “Bách Sanh, phải bồi thường cho em.”

“Ừa.”

“Về sau không được ăn hiếp em.”

“Ừa.”

“Phải nghe lời.”

“Ừa”

“Mua đồ ăn cho em.”

“.... Ừa.”

“Giúp em, làm bài tập về nhà.”

“.....Ừa”

“Giặt quần áo.”

“Có máy giặt mà?”

“Muốn anh giặt.”

“....Ừa.”

“Nấu cơm, cho em ăn.”

“Có người làm?”

“Muốn anh nấu.”

“.....” Hình như có người nào đó đang được 1 tất muốn tiến 1 thước.

“Bách Sanh, trả lời.”

“... Dịch Tiểu Liêu, em xác định là em đang tìm bạn trai hay là tìm ba.”

“.....”

*

Đưa Tiểu Liêu về trường học, Bách Sanh dựng xe bên ngoài trường, dắt tay nó chậm rãi đến dưới lầu ký túc xá.

“Đi lên đi, anh nhìn em lên.” Bách Sanh buông tay nó ra, đứng tại chỗ nhìn nó đi lên.

Tiểu Liêu gục đầu xuống, buồn bã “Ồ.” 1 tiếng, Bách Sanh phải đi rồi!

Bách Sanh nhìn thấy bộ dạng yếu xìu của nó, cuối đầu cười “Dịch Tiểu Liêu...”

“Hử?”

“Ngày mai tan học ở lại ký túc xá, không được đi đâu.”

“Tại sao?”

“... sẽ có quà.”

Hai mắt Tiểu Liêu lập tức sáng lên “Quà gì?”

Bách Sanh chỉ cười, nhìn ánh đèn đường hạ xuống, toàn thân như được mạ 1 lớp kim loại mỏng “Bí mật!”

Chiều hôm sau, Tiểu Liêu không có tiết học, nhưng mà nó nhớ lời Bách Sanh nói, ngoan ngoãn ở trong ký túc xá chờ. Thỉnh thoảng lại nhìn vào màn hình di động ... lại có chút gì đó bất an, nằm lê lết trên mặt bàn cứ nhìn vào màn hình di động. Bách Sanh có phải lại đùa giỡn với nó? Tối hôm qua mọi việc đều là thật không? Thời gian trôi qua chậm không tả được.

Lúc di động vang lên, Tiểu Liêu lập tức bắt máy.

Bách Sanh rõ ràng là đang cười bên đầu dây bên kia “Đang đợi anh?”

Tiểu Liêu cổ cãi “Không có.”

Bách Sanh hiển nhiên là tâm tình đang rất tốt, không thèm chấp với nó “Anh đang ngoài cổng trường, ra đi.”

Tiểu Liêu không thấy quà cáp gì cả, Bách Sanh chỉ là đưa nó đi ăn như bình thường, ăn xong thì lái xe rời đi. Hết thấy mọi thứ đều bình thường, chả có gì là bất ngờ mừng rỡ. Trong lòng nó thầm oan trách hằn là kẻ lừa đảo, ánh mắt thì đảo xa xôi ra ngoài cửa sổ, lúng ta lúng túng hỏi “Bách Sanh, xe anh không có công cụ định vị.”

Bách Sanh liếc nhìn 1 cái, hướng mắt theo tầm nhìn của nó về GPS phía trước, nó hoài nghi nhìn Bách Sanh “Anh... không biết dùng?”

“...” Bách Sanh tức giận trừng mắt nhìn nó, không biết nó lại muốn cái gì nữa.

“Quay về trường học, phải đi hướng này.” Tiểu Liêu lăm bằm muốn giúp hấn đi đúng đường “Anh vừa mới quay về thành phố N, rất nhiều chỗ đã thay đổi, lạc đường cũng không cần xấu hổ”

Bách Sanh đã dần quen với những cách nghĩ khác thường của nó, mắt vẫn nhìn phía trước, nhạt giọng nói “Con đường này về nhà anh, sau này, anh với em sống chung.”

Tiểu Liêu kinh ngạc nhìn hấn, lập tức yên lặng cúi xuống ngón tay chỉ chỉ “VẬY, phải ở chung?”

“Ừa.” Bách Sanh nở 1 nụ cười quen thuộc.

Tiểu Liêu liếc mắt nhìn hấn “Cái gì cũng không hỏi ý em, tự mình quyết định.”

“Em không đồng ý?”

Tiểu Liêu vẫn cúi mặt, nhỏ giọng lăm bằm “Không phải ... nếu anh mỗi ngày muốn ... cái đó đó ... sẽ rất phiền.”

Bách Sanh nắm chặt tay lái trấn định lại tinh thần, hấn tự nói với mình cái “đó đó” mà nó nói không phải cái hấn đang nghĩ, tự trấn tĩnh mình “Cái đó đó là cái gì?”

Tiểu Liêu tức giận liếc hấn “Tối hôm qua, anh làm cái đó, còn có thể là cái gì, giả ngốc à.”

“....” Bách Sanh hấn đã quên mất tận trong cốt cán nó là 1 tiểu sắc nữ, hấn sao mà lại quên cái chuyện quan trọng như vậy.

Tiểu Liêu kéo áo Bách Sanh, nổi giận đùng đùng “Ngủ xong rồi, thì phải chịu trách nhiệm ... nếu không, đánh chết anh.”

“....” Bách Sanh nhớ lại lần trước bị đá ở ngoài đường thật xúi quẩy, còn bị bọn Lâm Duệ cười hơn nửa tháng. Tiểu Liêu mấy năm nay càng ngày càng giống cô nàng đánh đá. Bách Sanh yên lặng lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, về sau phải tìm cách cắt hết vuốt của tiểu nha đầu này. Bằng không những ngày về sau của hấn, sẽ không được yên thân

27. Chương 27: Bồi Thường

Tiểu Liêu đi theo Bách Sanh vào nhà, đổi giày liền đi thẳng lên phòng ngủ. Bách Sanh đi theo phía sau nó. Vừa tiến đến phòng ngủ, liền nhìn thấy nó ôm gối của hắn lên mũi ngửi ngửi như 1 con chó con. Bách Sanh biết dụng ý của nó, không thèm để ý nó, cười trêu chọc “Tiểu Liêu sau này tốt nghiệp rồi, lập tức đi đến cảnh đội triệu tập nha.”

“Hả?” Tiểu Liêu ôm gối ngây ngốc nhìn hắn, cảnh sát không phải cần phải học trong trường cảnh sát sao?

Bách Sanh từ từ đem cái áo khoác móc lên “Có thể làm cảnh khuyến, cái mũi thính lắm, lại thích cắn người ta.”

“.....” Tiểu Liêu tức giận lấy cái gối đầu trong tay ném về phía hắn.

Bách Sanh dễ dàng đón được, đi đến trước mặt nó “Ngửi cái gì, có vị gian tình gì sao?”

“Hừ...” Tiểu Liêu quay mặt đi không thèm nhìn hắn, Bách Sanh cười sờ sờ tóc nó “Anh vẫn còn nhiều việc chưa làm xong, em tự chơi nhé.”

Tiểu Liêu nhìn thấy hắn đứng dậy, thật sự muốn đi ra phòng ngủ, liền chạy đến nắm lấy vạt áo hắn, hô to “Bách Sanh, em là khách, bỏ em lại, thật không lẽ phép.”

Bách Sanh nhéo mũi nó “Nơi này sau này là nhà em, em là chủ. Sao lại là khách...”

“Bách Sanh ...” nó bắt đầu làm nũng, đưa tay ôm hắn, sao lại như vậy, nó vào phòng chưa đến 5 phút mà.

Bách Sanh hết cách đành ngồi xuống, để mặc cho nó cọ cọ trong lòng ngực mình, Tiểu Liêu ngửa mặt ra vẻ nghiêm túc nhìn hắn “Bách Sanh, quà đâu?”

“Tiểu hám lợi, định là buổi tối mới đưa cho em, nếu đã hiếu kỳ như vậy thì giờ đưa cho luôn.” Bách Sanh đứng dậy, đi đến đầu giường mở ngăn kéo, lấy ra 1 cái hộp nhung màu đỏ sậm đặt trên nệm “Mở ra coi đi.”

Tiểu Liêu xoa xoa tay “Em mở ra á.”

Bách Sanh mỉm cười nhìn nó, Tiểu Liêu mở ra lập tức sững sốt, mặt mày bí xị “Bách Sanh, không phải anh lồng liên tục chứ?” Tại sao trong hộp lại có hộp, có khi nào cứ mở cứ mở đến cuối cùng là trống không không?

Bách Sanh gõ vào sao ót nó “Anh có nhầm nhí vậy không? Kiên nhẫn chút được không?”

Tiểu Liêu hoài nghi tiếp tục mở, tức giận nhìn Bách Sanh “Lại là hộp.”

Bách Sanh cười cười “Ừa, có lẽ là cô bán hàng gói kỹ quá, coi lại coi.”

Mãi cho đến chiếc hộp cuối cùng, từ cái hộp lớn lúc trước giờ thu nhỏ chỉ còn bé xíu, nó nghiêm mặt nhìn hắn “Bách Sanh là quỷ keo kiệt, quà nhỏ xíu mà để trong hộp thiệt bị.”

Bách Sanh tỉnh bơ không nói gì, chỉ nhìn nó ý bảo mở tiếp tục, cuối cùng là 1 cái hộp màu lam, nhìn sơ thì nó đã đoán được là cái gì, nó hất mặt nói “Bách Sanh, em mới 20.”

“Ừa.”

“Kết hôn quá sớm.”

“... Ai muốn kết hôn?”

Tiểu Liêu mở hộp ra, quả là 1 chiếc nhẫn kim cương tinh xảo nằm bên trong, nó nhìn rồi cười gian xảo “Cầu hôn phải có hoa.”

“Ai muốn cầu hôn em. Dịch Tiểu Liêu, em muốn gả cho anh hả?” Bách Sanh cười quật quẹo.

Tiểu Liêu đưa tay ra đánh mông hắn “Vậy khi không tại sao tặng nhẫn?”

Bách Sanh mỉm cười, nắm lấy tay nó đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa bàn tay “Tiểu Liêu, 3 năm nay, anh đã bỏ lỡ nhiều việc, thiếu em 3 nguyện vọng. Bây giờ, toàn bộ là bù đắp cho em.” Hắn hôn lên trán nó “18 tuổi, sinh nhật vui vẻ. Khi 18 tuổi Tiểu Liêu của anh trưởng thành. Bây giờ, anh dự tính cho tương lai của Tiểu Liêu.”

Tiểu Liêu sững người nhìn hắn, rất lâu mới lên tiếng “Vậy, đây là quà sinh nhật thứ 18.”

“Ừ.”

“Xem như là?”

“Đính hôn, Tiểu Liêu đồng ý không?” Ngón tay hắn nhẹ vuốt cái nhẫn “Tuy rằng hơi trễ, nhưng anh từ trước giờ chưa bao giờ thay đổi. Còn Tiểu Liêu thì sao, có thay đổi không?”

Tiểu Liêu lắc đầu “Không, vẫn chờ anh ... quá tốt rồi, Bách Sanh đã trở lại.”

“Vậy có phải ý là, món quà này ... Tiểu Liêu rất thích.”

“Ồ.” Tiểu Liêu mỉm cười, mắt mở lớn “Đợi đã, nói như vậy là vẫn còn ...”

Bách Sanh từ trong tầng cuối của cái hộp, lấy ra 1 phong thư “19 tuổi, là quà này Hơi muộn rồi ...” Hắn nhìn nó lo lắng, không biết đưa cho nó lúc này có đúng hay không?

Tiểu Liêu nhìn hắn không thêm nói gì, đưa tay từ từ mở phong thư ra. Đó là 1 tấm hình cũ, nhắc nhớ chuyện xưa. Cô gái trong tấm ảnh, mặt mũi dễ thương, ăn mặc gọn gàng, đôi mắt đen láy trong chiếc váy trắng tinh. Màu chữ đỏ ghi lại dấu ấn của năm tháng.

Tay Tiểu Liêu bắt đầu rung rẩy sờ qua tấm ảnh, nét bút máy cứng cáp – Ảnh lưu niệm 6.85, Tiểu Liêu nhìn chăm chăm vào 2 chữ Nhung Nhung trên đó. Đây là ... mẹ của nó?

Bách Sanh đưa tay vịn vai nó “Em luôn muốn nhìn thấy họ, lúc đó ... anh muốn nắm tay em đưa em đi gặp họ, đáng tiếc, lỡ mất rồi.” Lúc này ... tốt hơn hắn không nên cho nó biết sự thật.

Tiểu Liêu chậm chậm ngược nhìn hắn, lâu sau mới nhẹ nói “Bà ấy Bây giờ ...”

Ánh mắt Bách Sanh âm trầm dần, lâu sau mới lên tiếng “Bà ấy sớm đã ra đi ...”

Tiểu Liêu cắn môi, không nói thêm nữa. Vinh Hưởng tìm đến nó nhưng chưa bao giờ đề cập đến mẹ của nó, nghe nói rất nhiều, chỉ là nó chưa bao giờ được gặp bà. Tiểu Liêu cũng đã tưởng tượng rất nhiều lần, từ lúc nhỏ nó đã mơ Có 1 ngày, sẽ có 1 người phụ nữ dịu dàng giống Tưởng Mạch, nắm lấy tay nó nói với nó rằng là do bà không cẩn thận nên để lạc mất nó. Hoặc là qua bao nhiêu khó khăn, 1 người phụ nữ đầy thương tích đến tìm nó. Nó sẽ không chút do dự chạy đến bên bà và nói với bà “không sao, chuyện trước đây không quan trọng.” Chỉ cần bà cần nó, nó sẽ theo bà vô điều kiện.

Nhưng mà hiện tại, muốn như vậy cũng không thể. Lần đầu gặp mẹ mình, lại chỉ là trên 1 tấm ảnh cũ.

Tiểu Liêu tựa người lên vai Bách Sanh, mắt nhìn vào cô gái trên hình rất lâu, ánh mắt mơ màng. Cuối cùng ngay cả 1 giọt lệ nó cũng không rơi “Thì ra, em giống bà ấy đến vậy.”

Bách Sanh ôm chặt nó “Nếu như thấy khó chịu ...”

“Không.” Tiểu Liêu cẩn thận ôm tấm ảnh vào lòng “Cảm ơn, em rất cuộc có thể biết được hình dáng bà thế nào rồi.”

Bách Sanh cảm thấy lòng nhói lên, ôm chặt lấy nó “Tiểu Liêu, sau này có anh.”

Tiểu Liêu nghe nhịp tim hắn, cảm giác chưa bao giờ an tâm như thế, Bách Sanh thật sự đã trở lại “Bách Sanh, sau này ... sẽ không đột nhiên biến mất”

“Ừa, sẽ không vậy” Cầm hắn gãi lên tóc nó, nhẹ nhàng vuốt. Từ trong cái hộp cuối cùng rút ra 1 thứ như là giấy tờ gì đó. Chính là phần giấy chứng nhận bất động sản, Tiểu Liêu nhìn thấy hình và tên mình trên đó, hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Bách Sanh hỏi “Bách Sanh, đây là ... cái gì?”

Bách Sanh thấp giọng trầm như thổi vào tai nó từng luồng gió nhẹ “Đây là, quà năm 20 tuổi, nhà của anh và Tiểu Liêu, nhà là tên em ... Tiểu Liêu không vui có thể đuổi anh đi, vui thì giữ anh ở lại.”

Những nỗi buồn trong lòng nó như được trút ra từng chút, nó cười ngửa đầu nhìn gương mặt tuần tú của Bách Sanh “Ồ, cái này không tồi.”

Bách Sanh không nói nữa, cả 2 chìm trong yên tĩnh.

“Dịch Tiểu Liêu?”

Bách Sanh nhẹ thở ra, đưa tay lên mặt như muốn xóa đi bao nhiêu lạnh lẽo trong nó rồi siết chặt nó vào lòng “Tiểu Liêu, anh biết lúc trước anh khiến em mất lòng tin, không có cảm giác an toàn. Thiếu em cái gì, bây giờ anh sẽ từ từ bù đắp.” Hắn nâng mặt nó lên để nó nhìn thấy sự chân thành trong mắt hắn “Về sau, không bao giờ ... khiến cho Tiểu Liêu đau lòng. Nếu lại tổn thương Tiểu Liêu, Tiểu Liêu lập tức vứt anh đi, khiến cho anh không tìm thấy Tiểu Liêu, được không?”

“Em bỏ đi, Bách Sanh sẽ buồn.” Tiểu Liêu vươn đôi mắt ngây ngô nhìn hắn.

Bách Sanh gật đầu “Đương nhiên.” Kéo nó đặt vào trong ngực mình “Tiểu Liêu ở nơi này, Tiểu Liêu bỏ đi nơi này sẽ trống vắng.”

Khóe miệng Tiểu Liêu cong lên “Về sau, Bách Sanh phải ngoan ngoãn.” Nó sờ sờ tóc hắn.

Bách Sanh như bị bất ngờ, sao mà cảm thấy cái động tác này ... là lạ làm sao?

*

Mỗi ngày Tiểu Liêu đi học đều do Lâm Duệ đưa đón. Nói thật là Lâm Duệ đối với Tiểu Liêu rất tò mò. Không nói đến chuyện phá vỡ cấm kỵ của Bách Sanh, chỉ nói chuyện quan hệ với Bách Sanh đã khiến cậu không tò mò không được.

Hướng mắt nhìn lên Tiểu Liêu đang ngồi phía sau qua kính chiếu hậu. Cậu bắt đầu rút ra kết luận : Bộ dạng – cũng được, vóc dáng – hơi gầy, trình độ – cũng được, khá lịch sự dịu dàng. Nhưng mà cô gái như vậy thì đâu có hiếm. Bách Sanh rốt cuộc đã bị cô ấy hút hồn chỗ nào mà 3 năm nay nhớ mãi không quên.

Tiểu Liêu nhìn thấy ánh mắt Lâm Duệ, nhú nhú mày, chòm lên dựa vào ghế của người lái “Duệ Tử ca, không thoải mái à.”

“Hả?” Không thoải mái, cậu lộ vẻ không thoải mái chỗ nào sao “Không có, làm sao vậy?”

“Ánh mắt, xoay vòng vòng.” Tiểu Liêu rất chăm chú nhìn Lâm Duệ nói “Không thoải mái, phải mua thuốc nhỏ, có thể làm mắt long lanh nữa, em thường dùng, chút về em cho 1 chai.”

“..... Cảm ơn.” Lâm Duệ hướng lại nhìn thẳng phía trước, không dám xoay lại.

“Không có gì , anh vất vả rồi.” Tiểu Liêu tỏ vẻ hiểu biết.

“Vất vả?”

Đi theo Bách Sanh không phải rất vất vả sao? Hắn ta biến thái như vậy, Tiểu Liêu cảm thấy đồng tình liền nhìn Lâm Duệ “Bách Sanh, biến thái.”

Lâm Duệ gật đầu liên tục “Điều này anh cũng công nhận, chỉ có anh ấy không dám chấp nhận sự thật thôi.”

Tiểu Liêu cũng gật đầu “Anh ấy biến thái nhất, thích cho em uống nước miếng.”

“.....” Lâm Duệ hình như cảm thấy có chút đồng tình với Bách Sanh.

Tiểu Liêu lại tiếp tục thở dài “Bách Sanh, anh ta còn thích rình mò.”

“Rình mò?” Lâm Duệ có chút tò mò.

“Anh ta cho người theo dõi em, trung học, đại học, video lưu đầy máy tính, để xem mỗi ngày.”

Lâm Duệ yên lặng, nhìn tình hình giao thông phía trước. Nếu như để Bách Sanh biết, hành động si tình lãng mạn của anh ta bị biến thành rình mò thì sẽ thế nào, chắc là sẽ đánh cong cả bức tường.

Tiểu Liêu nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, tiếp tục trách móc “Bách Sanh, còn thích đe dọa người.”

Đe dọa? Điểm này rất tán đồng, Bách Sanh bụng dạ rất đen tối, thích nhất là trực tiếp hại người ta.

“Không chịu chơi hôn nhau ... mà đã không chịu thì thôi, còn lấy ma quỷ ra hù người ta.” Nghĩ nghĩ nó nói tiếp “Sở Nhân Mỹ bận như vậy, nhiều người nằm mơ thấy cô ta như vậy, mà anh ta cũng không để cho cô ấy nghĩ ngợi nữa.”

“....” Đang nói cái gì vậy, Lâm Duệ khóc không ra nước mắt.

Tiểu Liêu đưa mắt nhìn trời “Còn lấy hồn ma trình nữ hù em, hồn ma vừa bò ra, xoay tí vi qua để cô ấy đụng tường, dội vào lại.”

“Thật sự không tốt chút nào, làm người ta đụng tường, sẽ chóng mặt thế nào cũng đi sai phương hướng.”

Lâm Duệ càng nghe càng thấy bội phục Bách Sanh, đây quả thật là cực phẩm, Bách Sanh còn cực kỳ cứng yếu nữa. Cậu chỉ có thể rút ra kết luận Bách Sanh là 1 con người cuồng bị ngược đãi, cấp độ cao.

28. Chương 28: Dậy Sóng

Thịnh Thế là 1 sản nghiệp của Doãn Thịnh, cũng giống như là Kim Uyển 3 năm trước. Bề ngoài rực rỡ, nhưng bên trong là trá hình những cho những cuộc buôn bán dơ bẩn. Bách Sanh đứng ở lầu 2 nhìn xuống đám người trong ánh sáng chói lóa phía dưới. Bỗng cảm thấy trong lòng chút hoang vu. Ngày giao dịch càng gần thì trong lòng lại càng cảm thấy bất an. Hắn cứ cảm thấy rằng sẽ có sự cố phát sinh.

“Sao vậy?” Doãn Thịnh không biết đã quan sát hắn bao lâu, từ xa chậm rãi bước tới khoác vai, đưa cho hắn 1 điều thuốc. Bách Sanh nhận lấy, kẹp nó giữa 2 ngón tay, vẻ mặt lãnh đạm “Chỉ là đang suy nghĩ, tên của nơi này quả thật chuẩn.”

Doãn Thịnh nhếch nhẹ môi “Đột nhiên có hứng nghiên cứu tên của tôi đặt sao. Vậy, Kim Uyển trước kia thì thế nào?”

Bách Sanh nhìn thẳng sườn mặt gã, chẳng rõ đang nghĩ những gì “Đương nhiên không bằng Thịnh Thế.”

Doãn Thịnh nhắm mắt, miệng khà ra 1 hơi khói “Tôi đây phải cảm ơn cậu, có Thịnh Thế của hôm nay ... chính là nhờ phúc của cậu.”

Bách Sanh đương nhiên nghe hiểu lời hắn nói, cầm điều thuốc nhẹ nhàng gõ vào lan can “Công lao lớn như vậy tôi làm sao dám nhận”

Doãn Thịnh nhìn hắn với ánh mắt thâm thúy, cười nhẹ “Chi bằng đi theo tôi, thấy thế nào?”

“Thiên ca, đối với tôi có ơn, tôi không muốn phản bội anh ấy.”

“Thật không?”

Bóng đen của 1 tán cây xóa vào mặt hắn. Nụ cười sao lại quái đản đến như vậy, sự bất an càng ngày càng mạnh.

Doãn Thịnh đem điều thuốc đang đốt dở bỏ xuống đất dập tắt, 2 tay thọc vào túi quần “Không vào uống 1 ly à.”

Bách Sanh nhìn thời gian “Không được, còn có chuyện phải làm, đi trước.”

“Bách Sanh!” Doãn Thịnh với theo gọi hắn “Em gái nhà cậu ... cần phải coi chừng cẩn thận nhé.”

Bách Sanh khẽ nhíu mày, khóe miệng nhếch nhẹ. Hình như tâm tình Doãn Thịnh khá tốt, đi đến vỗ vai hắn, giọng trấn an “Nói chơi thôi, đừng coi là thật.”

Bách Sanh cười lạnh “Hình như không buồn cười.”

“Nhắc nhớ đàn em của cậu bảo vệ cô ấy tốt nha.” Doãn Thịnh sờ cằm “Cậu cũng biết, thành phố N ... rất loạn mà.”

Tiểu Liêu dọn hành lý ở trường học đến chỗ Bách Sanh ở không bao lâu, thì bắt đầu nghỉ hè. Giản Tiểu cũng được nghỉ hè nên quay về, hẹn với Tiểu Liêu đi mua sắm. Tiểu Liêu cảm giác chân mình sẽ vỡ vụn ra mất, sức sát thương của Giản Tiểu thật không tầm thường. Mỗi cửa hàng đều nhất định phải vào, mỗi

bộ quần áo thấy vừa ý thì phải thử, nhưng sau khi thử xong lại mắng ném vào nhân viên bán hàng. Tiểu Liêu đã chống chọi với không biết bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ của nhân viên bán hàng, cùng cô ấy đi thử hết từng tiệm. Cuối cùng đến khi đi không nổi nữa thì Giản Tiểu mới kéo nó vào quán Starbucks.

Giản Tiểu nhìn chiến lợi phẩm của mình, vẻ mặt đầy thỏa mãn “Cậu không biết ở thành phố C, làm sao cũng không thoải mái như ở nhà, mẹ mình cắt xén tiền cử của mình, thiệt là nỗi khổ nhân gian mà. Cho nên nhân cơ hội về, mình phải mua cho đáng.”

Tiểu Liêu nhếch miệng cười, Giản Tiểu thấy cô không đáp lời, một người nói chẳng thú vị gì, lườm nó “Tiểu Liêu, cậu đang giả làm tượng à?”

Có cái tượng nào làm việc hết mình vậy sao? Tiểu Liêu nhấp nhum cà phê “Nhờ phúc của cậu, 20 năm, rốt cuộc mình đã biết, cái gì gọi là sói mất trắng.”

Giản Tiểu cười trừ, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ “Nè, đó không phải Thiên Bắc sao?”

Tiểu Liêu hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, khoe miệng khê gương “Là Bách Sanh.”

Bách Sanh cùng Lâm Duệ từ phía Thịnh Thế vừa bước ra. Nói với mấy người phía sau nói mấy câu liền xoay người lên xe rời đi.

“Bách Sanh?” Giản Tiểu ngạc nhiên “Anh ta đã quay về?”

Tiểu Liêu giờ mới nhớ ra là nó vẫn chưa nói với Giản Tiểu chuyện nó cùng Bách Sanh ở chung. Giản Tiểu nheo mắt lại nhìn nó, tấm tắc ra tiếng “Dịch Tiểu Liêu à Dịch Tiểu Liêu, cậu không phải lại cùng Bách Sanh lại quấn lấy nhau đấy chứ. Nhìn tâm tình phơi phơi sắc xuân của cậu là mình biết con mèo này đang sống trong mùa xuân hạnh phúc rồi.”

“... Không phải quấn lấy.” Tiểu Liêu quơ quơ tay trước mặt cô, làm lộ chiếc nhẫn trên tay.

“Vừa mới cầu hôn là cậu lập tức bán mình sao?” Giản Tiểu cười nhạt “Anh ta đi 3 năm, cậu không hỏi thử anh ta đi làm gì sao?”

Tiểu Liêu sững người 1 chút “Anh ấy không muốn nói, mình sẽ không hỏi.”

Giản Tiểu thở dài “Tiểu Liêu, cho dù nói thế nào, mình cũng hy vọng câu tốt. Nhìn bộ dạng anh ta lúc này, hình như không phải làm chuyện tốt đâu, bộ dạng tiền hô hậu ủng, cậu vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

“Ồ.” Tiểu Liêu cảm thấy không yên, đưa tay khuấy tách cafe trước mặt. Rốt cuộc 3 năm nay Bách Sanh đã làm cái gì, tại sao ... đến bây giờ hắn cũng không nói với nó. Nó vẫn cảm thấy Bách Sanh không nói hắn là có nguyên nhân của hắn. Nhưng mà, chuyện hắn đang làm, chò dù hắn không nói nhưng lần trước ở Thịnh Thế nó cũng phần nào đoán được. Chẳng lẽ Bách Sanh là thật sự đã ... thay đổi?

*

Bách Sanh vừa tiến vào cửa chưa kịp thay giày, thì đã bị Tiểu Liêu đu dính lên người, Bách Sanh nhẹ sờ ót nó “Làm gì mà giống khỉ vậy?”

Bách Sanh bế nó, Tiểu Liêu đưa tay gỡ cà vạt của hắn “Bách Sanh, mệt không?”

Hôm nay, mặt trời mọc từ phía nam sao? Bách Sanh dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nó “Lại phá hư cái gì phải không?”

Tiểu Liêu nhìn hắn tỏ vẻ không vui “Lòng dạ tiểu nhân, em là có lòng tốt muốn giúp anh tắm thôi.”

Bách Sanh đặt nó xuống sofa, rồi bản thân cũng ngồi xuống “Ừ, chút nữa cũng phải tắm, không thì làm sao ngủ.”. Bình thường hắn trở về rất trễ, nếu so với bà cụ non như nó thì thời gian quả thật đối nghịch. Hôm nay sao người này vẫn còn tỉnh thần ngồi xem TV thế nhỉ.

Tiểu Liêu thuận thế, nhích qua giúp hắn bóp vai “Mỗi ngày đều về trễ như vậy, em sẽ bị cô đơn, không ai nói chuyện.”

Bách Sanh cười nhẹ “Dịch Tiểu Liêu, em có thể 1 người phân làm 2, tự nói với chính mình mà.”

“... Em giống đa nhân cách sao?” Nó nói rồi hung bạo nhéo bả vai hắn.

“Qua 2 ngày nữa, xong việc rồi. Lúc đó sẽ dẫn Tiểu Liêu đi chơi. Em muốn đi đâu thì đi đó.”

Tiểu Liêu hứng hờ trong lòng ngực hắn, cơ thể đụng phải ngực hắn nên hơi đau. Bách Sanh vuốt lưng nó. Đôi mắt đen của Tiểu Liêu nháy liên tục nhìn hắn “Thật không?”

Thấy Bách Sanh lại tiếp tục hỏi “Có thể đi Disney không?”

“Có.” Bách Sanh nhéo vào mũi nó “Đến lúc đó, em muốn đi Mỹ hay Hồng Kông đều được.” Mấy ngày nữa, xong chuyện Doãn Thịnh, thì thân phận cảnh sát của hắn sẽ được khôi phục. Lúc đó còn có thể cho nó 1 bất ngờ lớn, còn có thể mặc cảnh phục đến trước mặt Dịch Phong và Tưởng Mạch nói cho họ biết đứa con từ nhỏ luôn gây phiền phức, đáng để cho họ tự hào.

Tiểu Liêu 2 tay xoắn lại, nghĩ đến có thể cùng Bách Sanh đi du lịch cảm giác thật ngọt ngào. Bách Sanh đứng dậy nhìn bộ dáng ngây ngô của nó, cúi thấp nói “Bộ dạng ngốc nghếch, anh đi tắm, đợi chút nữa sẽ chơi với em.”

Tiểu Liêu thấy Bách Sanh cởi bỏ áo khoác, đi hướng đến phòng tắm, nhảy xuống xột lấy đôi dép lê “Bách Sanh, chờ em, tắm chung.”

Bách Sanh nghe được tiếng phanh phạch bạch bạch, liền mau chóng chạy vào “RẦM” 1 cái đóng cửa phòng tắm lại.

Tiểu Liêu quyết miệng đập cánh cửa phòng tắm “Đồ ích kỷ, đâu phải chưa thấy qua, tắm chung có sao đâu.” Rồi xoay người bước đi, nghĩ lại vẫn chưa thấy hả giận xoay lại đập thêm 1 cái, cố ý la lớn cho người bên trong nghe rõ “Anh không yêu em, từ lúc bắt đầu, đã không muốn ngủ chung với em.”

Bách Sanh cởi bỏ nút thắt, nghe tiếng kêu gào, đánh đá lưu manh ngoài cửa, bắt giác mỉm cười. Dịch Tiểu Liêu quả là 1 tiểu sắc nữ hạng nặng. Nằm vào bồn tắm lớn, nghe bên ngoài không còn âm thanh nữa, nhẹ đóng mắt. Một hồi sau lại nghe thấy tiếng cửa phòng tắm dịch chuyển. Mắt hắn sưng sốt nhìn bóng đen kia.

Tiểu Liêu mở cửa phòng tắm ra, ánh mắt điềm tĩnh nhìn Bách Sanh, lắc lắc cái chìa khóa trong tay “Đây là nhà của em, không nghe lời, đuổi anh ra ngoài.”

Bách Sanh không nói gì, sớm biết như thế sẽ không dạy nó chiêu này. Làm bây giờ có người nào đó dựa vào đó chiếm ưu thế. Hắn lơ luôn không thèm nhìn coi sắc mặt tiểu sắc nữ đó thế nào nữa “Dịch Tiểu Liêu, mau đi ra ngay, trong đầu không thể nghĩ mấy thứ trong sáng một chút à.”

Tiểu Liêu sưng người, nó mà không trong sáng sao, nó chỉ là muốn tắm chung với hắn, trong sáng thì liên quan gì đây? Bách Sanh nghe không tiếng động, trợn mắt nhìn Tiểu Liêu đứng tần ngần trước cửa, con mắt đảo vòng vòng, hai ngọn lửa giận tích tụ chờ bùng nổ “Em và anh cùng nhau tắm, có thể tiết kiệm nước, lại có người bầu bạn, có gì mà không trong sáng?”

“.....” nói dậy cứ như người không trong sáng là hắn. Bách Sanh hướng tay về phía nó, dịu giọng nói “Ngoan, lại đây.”

Tiểu Liêu rất có khí phách đứng yên không lại “Lúc thích thì ngoan ngoan, không thích thì “tiểu sắc nữ” nó “hừ” 1 tiếng.

Bách Sanh cảm thấy buồn cười, đúng là lâu gò không thấy nó giận như vậy. Nghĩ kỹ, tính tình nó như vậy đích thị là không giống người bình thường mà. Cho nên hắn lập tức hạ giọng tử tế “Là anh không đúng, baby, lại đây.”

“Anh cho em vào mặt tường.”

“.....”

Tiểu Liêu lại hung hăng nói “Anh không yêu em.”

Bách Sanh vừa tức vừa buồn cười “Dịch Tiểu Liêu, lại đây.”

Tiểu Liêu chẳng có cốt khí gì cả ... vừa nghiêng rằng treo treo, vừa đi qua. Bách Sanh dùng lực kéo nó lại gần, anh nhẹ nhàng nâng nó lên để nó không bị ngã, ôm chặt nó vào lòng “Đạo này thế nào mà cấu kính dữ vậy? Chu kỳ kinh nguyệt đến rồi à?”

29. Chương 29: Trò Chơi (phần Đầu)

Từ lời nói giả giả thật thật lần trước của Doãn Thịnh. Trong lòng Bách Sanh luôn cảm thấy bất an. Chỉ cần Tiểu Liêu bước khỏi cửa là hẳn phải tự mình đi theo. Hoặc giả bản thân không tự đi được, cũng sẽ phải Lâm Duệ hay Phương Kiệt đi theo. Tiểu Liêu ở nhà buồn chán khó chịu, muốn đi siêu thị vậy mà Bách Sanh cứ nhất mực bảo Lâm Duệ đi theo kè kè.

Trên đường đi Lâm Duệ bảo vệ nó, cẩn thận hầu hạ bà lớn này. Lo sợ nó lại như con thiêu thân hết lao vào cái này rồi lao vào cái kia, lại sợ nó bị lạc. Lòng thấp thỏm lo lắng đợi nó mua đồ xong, tổng ngay lên xe chạy thẳng về nhà giao người.

Tiểu Liêu cẩn cẩn ống hút của ly trà sữa. Oán niệm nhìn ra bên ngoài bầu trời đang nắng gắt. Không hề báo trước, xe “huých” 1 cái nó cả người ngã nhào về ghế phía trước, xoa xoa đầu, nhìn lên vừa lúc va phải ánh mắt lo lắng của Lâm Duệ.

Lâm Duệ nhìn tình hình thoáng qua trước xe, quay đầu dặn dò Tiểu Liêu “Bất kể là xảy ra chuyện gì cũng không được bước xuống xe, biết chưa?”

Tiểu Liêu nhìn thấy đột nhiên có người chặn đầu xe của họ, từ trong xe nó ngược nhìn ra ngoài ... đám người này làm thế nào nó cũng không quên, chỉ gặp 2 lần nhưng lần nào cũng để lại cho nó những ký ức khủng khiếp.

Đạo Ba Trạch cười nịnh nọt đi đến trước chiếc Audi của Lâm Duệ, dựa vào phía trước xe, ánh mắt như có như không lướt qua Tiểu Liêu “Xem nào, đây không phải là tiểu muội muội của Dịch tiên sinh sao?” Gã cố ý kéo âm cuối thật dài, rồi nhìn về phía Lâm Duệ tươi cười “Em gái, thấy mấy anh sao không chào 1 tiếng, dù sao chúng ta cũng là chỗ thân quen mà.”

Lâm Duệ đứng chắn trước mặt gã, cười nói “Quen biết thế nào thì cũng phiên tránh sang 1 bên, chúng tôi có việc đi gấp.”

Đạo Ba Trạch hút 1 hơi thuốc rồi từ từ nhổ ra 1 vòng khói lớn, vẫn lì mặt đứng đó không hề có ý định tránh đi “Gấp thế à, đi đâu vậy?”

Mặt Lâm Duệ bắt đầu chuyển lạnh “Tao đi đâu cũng cần phải báo cáo với mày hả?” Nếu không phải so thấy lực lượng bên mình với địch ít hơn quá nhiều, hẳn cũng chẳng thêm nể mặt cái tên lùn hơn mình cả cái đầu này.

“Làm gì mà lớn tiếng dữ vậy, tôi quan tâm cậu thôi mà.” Đạo Ba Trạch xả 1 phát đạn vào tấm kính ngay khủy tay Lâm Duệ “Thịnh ca của chúng tôi nói là trị an ở thành phố N này thật sự loạn, cậu phải bảo vệ tốt em gái nhà cậu, đừng để kẻ xấu thừa cơ bắt cóc đi đó.”

Lâm Duệ cười lạnh “Phiên Thịnh ca của các người lo lắng rồi, chúng tôi tự biết cẩn thận, sẽ không để cho đám người có lòng dạ bất chính được toại nguyện đâu.”

Đạo Ba Trạch bĩu môi “Cẩn thận? Giống như cậu bây giờ, đi 1 mình, nguy hiểm lắm ... chi bằng” Khi nói câu này gã thật nhanh vọt ra phía sau đặt tay lên cửa xe “Để tôi giúp cậu chăm sóc cô ấy.”

Lâm Duệ cảm thấy không ổn, định vượt lên ngăn cản thì bị mấy tên thủ hạ của gã ở phía sau tiến lên chặn lại, Tiểu Liêu biết khôn, ngồi trong xe mau chóng khóa trái cửa lại.

Lâm Duệ nhìn 1 đám 4 người trước mặt, cười nhạo “Đây là có ý gì, ý đông?”

Đạo Ba Trạch cũng không cố mở cửa xe nữa, đi đến trước mặt Lâm Duệ “Không ngờ là con ngốc trong kia cũng thông minh đó chứ.” lại sờ sờ cằm “Cậu nói thử xem, tôi có cách nào khiến cô ấy bước ra không?”

Lâm Duệ nhìn hẳn phòng bị “Nên nhớ, nếu cô ấy có chuyện gì, Sanh ca sẽ không để các người yên.”

“Xem kìa, cậu nghĩ chúng tôi muốn cái gì, chúng tôi nói sao thì làm vậy. Chỉ muốn chăm sóc Dịch tiểu thư giúp các người thôi, mời cô ấy ăn ngon, tiếp đãi chu đáo.”

Nói thật dễ nghe, Lâm Duệ tặng gã 1 ánh mắt khinh bỉ. Đao Ba Trạch hơi mất kiên nhẫn, đánh mất ý bảo những tên thủ hạ của gã động thủ. Lâm Duệ mặc dù được huấn luyện làm cảnh sát, nhưng đối phương đến bốn, đánh được mấy hiệp vẫn không chiếm được thế thượng phong.

Tiểu Liêu ở trong xe không biết làm thế nào, nhìn tình hình Lâm Duệ vật lộn với bọn chúng đang dần dần yếu thế, nó cảm thấy luống cuống, không biết làm thế nào, nghĩ cái liền lấy di động gọi cho Bách Sanh nhưng gọi sao cũng không thông. Trong lúc đó lại nghe được 1 tiếng phanh xe chói tai, nó nhìn theo hướng phát ra âm thanh, người trong xe bước ra khiến nó chỉ biết trợn tròn mắt.

Tiểu Liêu lấy lại tinh thần vội vàng xuống xe “Chu Cảnh Lan.”

Chu Cảnh Lan thay đổi rất nhiều, gương mặt chàng trai 21 tuổi đã phai nhạt bớt vẻ non nớt ngày nào, ánh mắt mang theo chút khí khái nam nhân. Áo phục cắt may vừa vặn khiến cậu gia tăng thêm phần nào thành thực. Nghe thấy có người gọi mình, nhìn theo hướng Tiểu Liêu từ trong xe đi ra, lập tức nở nụ cười sáng lạng nhất “Dịch Tiểu Liêu.”

Tiểu Liêu bước đi đến bên cạnh cậu ta, liếc mắt đánh giá từ trên xuống “Cậu đi đi, ở đây không có việc gì đâu?”

Cảnh Lan hơi sững 1 chút, sau đó thì mỉm cười, thấp giọng nói với nó “Yên tâm, ở đây giao an.”

Mấy người đang đánh nhau cũng bị cắt ngang, Đao Ba Trạch nhìn thấy Cảnh Lan thì sắc mặt thay đổi “Con mẹ nó chứ, ít xen vào chuyện người khác chút đi, thứ tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh mà bày đặt đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân hả.”

Lâm Duệ nhìn tâm mũi mình, rồi cậu thanh niên này... hơi quen quen ... nhưng nhớ mãi không ra là đã gặp ở đâu.

Cảnh Lan bước thông thả đến trước mặt gã, nhàn nhả đánh giá những tên ở đó, ngấm ngấm thường thức điện thoại trong tay mình “Các người có 5 phút để rút khỏi nơi này, nếu không có hối cũng không kịp.”

Đao Ba Trạch nhổ ra 1 bãi nước bọt, đánh mất khinh bỉ nhìn về phía Cảnh Lan “Làm bộ cũng ra dáng nhỉ.”

Cảnh Lan nâng tay che khuất tầm mắt “Còn 4 phút nữa, xe cảnh sát sẽ đến đây.” nói xong nhìn về phía đối phương không hề sợ hãi, còn mang theo ý cười sâu sắc “Ngô Cẩm Trạch phải không? Năm 97 vì tội cố ý giết người, bị phán tù chung thân. Sau vì mắc chứng xơ gan được tạm tha. Không biết là ai đã giúp người nhỉ? Mà nếu như cảnh sát biết bị xơ gan mà còn có thể đánh mạnh như vậy thì sao ta ...”

Đao Ba Trạch méo mó “Mày ... về sau cẩn thận đó.”

Lâm Duệ ngóng theo cuộc nói chuyện của Chu Cảnh Lan, ánh mắt nhìn cậu ta càng thêm phức tạp. Tư liệu mật như thế mà cậu ta cũng có thể biết rõ mùng một, thân phận thật sự không đơn giản. Nhưng mà nhìn bộ dạng cậu ta còn rất trẻ, cùng lắm cũng chỉ là 1 sinh viên thôi.

Cảnh Lan nhìn Lâm Duệ mỉm cười, sau đó chạy đến trước mặt Tiểu Liêu hí mắt cười tí tởn “Dịch Tiểu Liêu, mấy năm không gặp, không ngờ giờ gặp lại cậu lại lớn như vậy rồi.”

Tiểu Liêu hơi ngượng, cười cười nói “Câu xuất ngoại, bây giờ thế nào rồi?”

“Được nghĩ, nên trở về chơi.” Cảnh Lan nhìn thấy Lâm Duệ đứng kế bên đang đăm chiêu, lại nhìn về phía Tiểu Liêu “Cùng đi ăn đi, lâu rồi không gặp, tụ họp chút.”

“Cậu vẫn như vậy, cứ thích mời mình dùng cơm.” Tiểu Liêu cười hí mắt như mèo con, trực tiếp chất vấn cái tính thích mời nó ăn cơm của cậu ta.

Cảnh Lan nhớ đến khoảng thời gian cùng học đàn vĩ cầm, ánh mắt ảm đạm “Có hân hạnh đó không?”

Tiểu Liêu thấy hơi khó xử, đưa mắt nhìn Lâm Duệ, cậu khế hếch mày “Việc này em hỏi anh Sanh đi, anh cho em đi lỡ chẳng may tiếp tay làm thành việc hồng hạnh vượt tường thì sao.” Cậu cũng không muốn tự trước lấy họa đầu.

Tiểu Liêu héch héch cái mỗ, chuyện gì cũng phải hỏi ý Bách Sanh, bây giờ nó ngay cả 1 chút nhân quyền cũng không có.

Cảnh Lan thở nhẹ “Nếu khó xử, vậy khi nào cậu rảnh thì hẹn mình cũng được.” Cậu giơ tay sờ sờ tóc trên đỉnh đầu nó, cảm giác tiếp xúc mềm mại như trong mộng, thanh âm cũng bất giác trở nên trầm thấp “Mình vẫn dùng số cũ, khi nào rảnh thì gọi ỉnh.”

Lâm Duệ đứng nhìn động tác của Cảnh Lan, 2 lông mày nhíu càng chặt hơn, hy vọng chỉ là bản thân cậu nghĩ quá nhiều.

Tiểu Liêu gãi gãi đầu xin lỗi “Vậy, bữa khác cùng Bách Sanh mời cậu dùng cơm nha.”

“.... Được.” Cảnh Lan đứng nhìn xe nó rời đi, từ từ biến mất trong dòng xe tấp nập. Cậu cười, cùng Bách Sanh dùng cơm sao? Được, tốt lắm ...

Khoảng thời gian này, Bách Sanh hay về muộn, sợ đánh thức nó nên đành ngủ ở phòng khách. Tiểu Liêu rất muốn oán giận mấy câu ... nhưng không muốn Bách Sanh nghĩ rằng nó không hiểu chuyện. Vì thế đêm nay thừa dịp Bách Sanh đang bận rộn trong phòng sách, liền ôm gối chui vào.

Tiểu Liêu lấy chăn vũ ra, trùm kín mình để người khác không nhìn thấy. Ô ô miệng cười đắc ý. Nghĩ đến bộ dạng Bách Sanh bị dọa sợ khi sốc chần lên thấy nó bên trong, nhếch khóe miệng cười gian. Cứ thế mơ màng đợi rất lâu, đến lúc muốn ngủ quên mới nghe có tiếng bước chân tới gần, Tiểu Liêu ngưng thở, tim đập thình thịch.

Nghe tiếng Bách Sanh đi vào phòng tắm, nghe tiếng nước đang chảy và sau đó dừng lại ... tiếp theo là tiếng bước chân càng ngày càng gần. Nệm cũng lỏm xuống, người nào đó đang ngồi ở sườn giường. Tiểu Liêu núp bên trong gần như thở không nổi, nhưng mà không muốn kiểm củi ba năm lại đốt trong 1 giờ, cố gắng nhẫn nại chờ đợi. Trong lòng lại thầm oán trách, Bách Sanh làm gì thế không biết, lâu đây mà không chịu lên giường.

Bách Sanh ngồi ở sườn giường cầm khăn lau tóc, vừa suy nghĩ đến kế hoạch ngày mai, phải làm sao không lộ ra sơ hở, vấn đề này hắn đã thảo luận với đội trưởng Mạc rất nhiều lần rồi. Có lẽ là lần đầu tiên đối mặt với nhiệm vụ nặng nề như vậy trong lòng khó tránh bất an, thành bại đều dựa vào lần này. Bách Sanh lo nghĩ say sưa, cho nên động tác lau tóc cũng theo đó chậm dần, lơ đãng như đang đi vào cõi thần tiên.

Tiểu Liêu bị ngột ngạt đến mặt đỏ cả lên, trong khi Bách Sanh vẫn như trước không có động tĩnh gì, nó trốn trong chăn không nhìn thấy được hắn đang làm gì ngoài đó. Rốt cuộc nhịn không nổi nữa, xóc chần lên, nằm tại chỗ trợn mắt nhìn hắn, giọng nói cũng không thiện lương chút nào “Bách Sanh, không ngủ?”

Bách Sanh nghe được tiếng nói hơi giật mình, nhìn qua thấy Tiểu Liêu mặt đỏ ngầu trợn mắt nhìn hắn, buồn cười nói “Dịch Tiểu Liêu, sao em ở trên giường anh.”

Tiểu Liêu thở mấy cái rồi mới trả lời hắn “Chờ anh, ngộp chết em rồi.”

Bách Sanh đưa tay ra véo mũi nó, Tiểu Liêu thở không được, tròng đôi mắt tròn liếc hắn, giọng nói cũng thay đổi “Tiểu tử thôi, buông tay mau.”

Bách Sanh nhướn miệng cười, cuối người hôn nó. Miệng bị che kín, Tiểu Liêu khó chịu vặn vẹo thân mình, đầu lưỡi hắn quấy phá bờ môi. Bách Sanh cười xấu xa, buông ngón tay ra, Tiểu Liêu thở dồn dập phả vào mặt hắn “Baby, chúng ta chơi trò chơi đi.”

Tiểu Liêu nhìn hắn thối khí vào sau ót mình “Trò chơi gì?”

Bách Sanh lộ ra vẻ mặt đen tối cười gian nói “Chúng ta chơi Tiểu Miêu Điều Ngự đi, ai thua thì cởi quần áo.”

“....” Tiểu Liêu nhìn 2 cái áo của Bách Sanh, nhìn lại mình thì 1 thân áo ngủ mong manh, sao nghĩ sao nó cũng thấy bản thân đang thiệt thòi vậy. Tiểu Liêu chớp chớp mắt cười cười “Được thôi.”

Bách Sanh nhìn thấy nó đứng lên hướng theo phòng ngủ, chuẩn bị chạy. Hắn liền chặn lại trước mặt nó “Định làm gì?”

“Chờ em 3 phút.”

Bách Sanh thấy nó chạy vọt ra phòng khách, kéo chăn nằm vào gối tay lên đầu chờ nó. Kết quả khi Tiểu Liêu trở lại hắn chỉ biết ngơ mặt nhìn nó, đè ép huyết thái dương của mình “Em thấy nóng không?”

“Không nóng.”

“Vây em lạnh hả.”

“..... Không lạnh.”

“Không lạnh thì làm gì mà bó như cái bánh chưng đây.” Bách Sanh liếc nhìn từng lớp từng lớp bọc quanh như bánh chưng của người nào đó.

Tiểu Liêu lách lách đi đến giường, vén tay áo lên “Bắt đầu.” Nó đã làm xong công tác chuẩn bị rồi, mặc nhiều quần áo thế này, không tin là sẽ thua hắn, căn cứ vào kinh nghiệm trước đây Bách Sanh sẽ làm vậy. Hắn ta mặc 2 áo, 1 cái quần đùi, tổng cộng là 3 cái, không tin không đấu lại hắn.

Bách Sanh hất mày “Tiểu Liêu em chắc là mặc mấy cái áo như vậy là đủ rồi.”

“..... ừa, đủ rồi.” Tiểu Liêu lo lắng không thôi, cố gật đầu khẳng định.

Bách Sanh nhanh tay nhanh chân xào bài, âm thanh nhẹ nhàng từ từ len lỏi đến tai “Em không nên giở trò lạt mềm buộc chặt nha, thật tế là muốn cởi cho anh xem đúng không?”

“.....”

Bách Sanh bắt đầu chia bài, Tiểu Liêu nín thở tập trung, để phòng ngừa Bách Sanh lại giở trò. Được 1 lúc, Tiểu Liêu ném bài không thèm chơi nữa “Tại sao cởi áo em.”

Bách Sanh mặt không đỏ, tim không đập bình tĩnh nói “Sợ em nóng quá phạm lỗi, nên giúp em cởi trước mấy cái, một chút mặc lại cho em.” Hắn nâng mắt, để lộ 1 nụ cười nhếch môi chết người “Baby, phải kiên nhẫn chút, nha.”

Tiểu Liêu nhìn thấy hắn tươi cười đẹp trai, thì tinh thần đã bị hút đi hết bảy tám phần, mắt cũng bắt đầu nóng lên “Ồ ... nhớ mặc lại cho em, cởi nữa chỉ còn nội y thôi.”

Bách Sanh tỏ vẻ nghiêm trang “Ừ.” 1 tiếng.

Tiểu Liêu vất vả lắm mới thắng được 1 ván, lung lay cái chân, phần chân la lớn “Cởi, cởi mau cho em.”

Bách Sanh mỉm cười, ngón tay thon dài đặt ở trên cúc áo trượt xuống. Cuối người kề sát gương mặt Tiểu Liêu, môi hắn gần như kề sát môi nó “Cởi áo này, áo này hay là quần?”

“Khụ.” Tiểu Liêu hơi ngửa về phía sau “Cái này anh dựa gần vậy làm gì ... hồi lộ cũng không có tác dụng gì đâu Cởi mau.”

Bách Sanh chậm chậm cởi từng nút áo, Tiểu Liêu thấy miệng khô bưng 1 chén nước lên uống, ánh mắt không không chế được vẫn đặt trên người Bách Sanh. Xương quai xanh rắn chắc trong ngực của hắn từ từ lộ ra. Bách Sanh cười xấu xa nhìn nó. Tiểu Liêu nuốt ngụm nước xuống cổ họng, buồn bực nhìn hắn “Chậm chạp lè mề, ai kêu mặc áo như vậy.”

Bách Sanh sáng mắt nói “Tiểu Liêu, nhiều nút quá à, cởi dùm anh đi.”

Tiểu Liêu nuốt nước miếng, cố che giấu sự thay đổi khác thường đang hiện ra trong lòng. Hiên ngang lăm liết quăng cái ly thủy tinh sang 1 bên, đưa tay qua dừng ngay trên cổ áo Bách Sanh, miệng hùng hổ nói “Mấy tuổi rồi mà còn làm nũng, cúc áo nhiều như vậy, cởi chắc tới sáng.” Miệng còn chưa nói hết đã bị phục kích nắm xuống giường, nhìn người nào đó đè lên mình đang cười xấu xa.

“Em giúp anh cởi, anh cũng giúp em cởi, vậy mới công bằng.” Bách Sanh bắt đầu động thủ đưa tay ra cởi áo nó.

Tiểu Liêu trợn mắt nhìn hắn, công bằng cái mông chứ công bằng, đầu óc bắt đầu tán loạn, hơi ngượng nghịu nói “Thì ra anh muốn nhìn em không mặc quần áo.”

“.....”

Tiểu Liêu che miệng cười lên “Nói thẳng đi, thiệt phiền phức mà.” Bách Sanh thiệt là kỳ cục, muốn nhìn người ta không mặc quần áo thì cứ nói. Bầy đặt lấy cớ là chơi trò chơi ... thiệt tình lãng phí thời gian, lãng phí trí tuệ. Đầu óc nó đã không tốt rồi, mà trước khi ngủ còn phải lãng phí nhiều tế bào não như vậy. Thiệt bất lợi cho giấc ngủ mà.

“Sau này, nếu muốn xem nói 1 tiếng thôi ... em sẽ cởi sạch cho anh coi.” Tiểu Liêu tóm lấy vạt áo Bách Sanh, mắt cong lên như lưỡi liềm. Dường như đang chủ động cởi áo, còn đặc biệt thích thú chui vào chăn ngoắc ngoắc hẳn nói “Bách Sanh, Tiểu Liêu đã trần trụi rồi.”

“.....” Trong khi Bách Sanh còn đơ mặt ra ngồi bên giường, cánh tay thì vẫn trơ ở không trung giữ nguyên tư thế lúc này, đầu bắt đầu xuất hiện đầy hắc tuyến.

Sau đó, bỏ qua lời nói của người nào đó, trong thời điểm thế này tốt hơn không nên nói gì cả. Đối với tiểu quỷ Dịch Tiểu Liêu này, Bách Sanh quyết định chọn cách trực tiếp tấn công, ăn thẳng cho xong.

30. Chương 30: Trò Chơi (phần Cuối)

Ngày hôm sau, khi ngồi ở bàn đọc báo, dù đã được ngăn cách bởi 1 lớp giấy nhưng Bách Sanh vẫn cảm nhận được ánh mắt ai oán của người náo đó. Tiểu Liêu miệng thì cắn bánh quẩy, tay thì hung hăng tước, rồi lại sờ sờ eo mình, vẫn rất xót nha. Lại nhìn thấy Bách Sanh tinh thần sáng khoái, còn phơi ra bộ dạng tâm tình ta đây đang rất tốt. Tiểu Liêu suy sụp cuối mặt, trong lòng tự dưng tràn ra cảm giác bị thương, đảo mắt trừng Bách Sanh “Bách Sanh, anh là yêu quái phải không?”

“.... Dịch Tiểu Liêu, mới sang sớm, lại muốn làm loạn gì nữa?” Bách Sanh buông báo xuống, hướng mắt nhìn người đang hướng về mình. Có đôi lúc thật sự muốn đem đầu Tiểu Liêu ngóc này mổ ra xem kết cấu não của nó, rốt cuộc có gì khác với người bình thường.

Tiểu Liêu kéo kéo ghế nhích lại ngồi gần Bách Sanh, nâng hàm dưới hẳn lên ngấm qua ngấm lại thật kỹ, tẩm tặc lên tiếng “Khuôn mặt nhỏ nhắn này, thật sự là có tiềm chất là nam yêu tinh.”

“....” Bách Sanh không nói gì, khua móng vuốt nhỏ của nó ra khỏi mặt mình, tiếp tục ăn sáng.

Tiểu Liêu lại chống cằm than thở “Hút âm bổ dương.”

“Khụ” Bách Sanh vội vàng lấy khăn che miệng, trừng mắt nhìn nó “Em nói cái gì?” Hấp âm bổ dương, vậy mà nó nghĩ ra, trước giờ chỉ nghe qua hấp dương bổ âm. Không ngờ hẳn dậy mà trở thành nam yêu.

Tiểu Liêu lại thở dài “Mỗi lần làm em mệt muốn chết, còn anh thì tinh thần sáng khoái.” Nó nhú mi “Bách Sanh, anh đã hấp chỗ nào của em?”

Bách Sanh tức giận trừng nó, thanh âm vẻ thương xót nói “Đúng vậy, rất nhanh sẽ hấp em thành 1 bộ xương trắng, sau đó sẽ đem chế làm tiêu bản, treo ở phòng ngủ mỗi ngày chiêm ngưỡng, sợ chưa?”

Tiểu Liêu vội vàng quăng bánh quẩy trong tay, kéo tay Bách Sanh làm nũng “Đừng hấp Tiểu Liêu nha, không có thịt sẽ rất khó coi.” Phương pháp biến thái như vậy, quả nhiên chỉ có Bách Sanh nghĩ ra, không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn, Tiểu Liêu nghĩ đến thoáng rùng mình.

Bách Sanh trợn mắt “Thật là biết diễn, chỉ bằng đến học viện hí kịch học đi.”

“Không hứng.” Tiểu Liêu nhô nhô cái miệng nhỏ, lấy sữa đậu nành uống “Rất chán.”

“Ngày hôm qua gặp được người quen?” Bách Sanh nhìn nó dò xét

“Ồ, là Chu Cảnh Lan.”

Bách Sanh yên lặng, tay quàng qua ghế dựa trên lưng nó “Tiểu Liêu, hôm nay ngoan 1 chút đừng ra ngoài nha.”

“Ồ.” Tiểu Liêu ngoan ngoãn đáp ứng, cũng không hỏi là tại sao. Tuy là không thích như vậy, nhưng lời nói Bách Sanh ắt hẳn có đạo lý. Qua 1 hồi sau, Tiểu Liêu bỗng vỗ xuống bàn nói “Không được, hôm nay phải đến chỗ Thiên Bắc đó.”

“....” Bách Sanh nhìn nó cả kinh 1 lúc “Vậy thì ở chỗ Thiên Bắc đi cô ngốc, khi về thì Thiên Bắc đưa về.”

“Ồ.” Tiểu Liêu gật đầu “Dì Mạch sẽ đến kiểm tra định kỳ, sớm biết thì sẽ không lừa bà, nói sống với Thiên Bắc ở đó.”

Nhìn thấy Tiểu Liêu hạ mi vẻ ủ rũ buồn bã, Bách Sanh cũng yên lặng, Tiểu Liêu vốn không thích nói dối, nhất là với Tưởng Mạch. Nhưng lại vì quan hệ của bọn họ không thể nói rõ với Tưởng Mạch. đành phải nói dối rằng nghĩ hè sống ở chỗ Thiên Bắc tiện hơn. Tưởng Mạch cũng không phản đối, nhưng mà định kỳ phải đến thăm, xem cuộc sống của 2 đứa nhỏ như thế nào. Thế là, Tiểu Liêu cách vài ngày lại đến chỗ Thiên Bắc.

Tiểu Liêu thấy Bách Sanh thất thần, dò xét hần cẩn thận mở miệng hỏi “Bách Sanh, thật sự, không về nhà?”

Bách Sanh nhìn thấy bộ dạng dè dặt từng li từng tí của nó, hiểu ý nó khẽ cười, cầm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của nó nói “Cho anh chút thời gian.”

Tiểu Liêu nghe thế có chút thất vọng tiếp tục cuối đầu ăn, thật ra nó muốn nói là dì Mạch và chú Dịch đều rất nhớ hần, nhất là dì Mạch, thường ngồi ở phòng ngắm người.

*

Ăn xong bữa sáng, Bách Sanh đưa Tiểu Liêu đến dưới lầu nhà Thiên Bắc.

Lúc Tiểu Liêu chuẩn bị xuống xe, Bách Sanh đưa tay giữ chặt nó. Nhìn nó 1 hồi giống như muốn nhớ thật kỹ bộ dạng này của nó. Sau đó kéo nó chôn sâu vào ngực mình, thanh âm nhẹ nhàng “Tiểu Liêu, cho anh lời động viên.”

Tiểu Liêu tuy có chút ngờ vực không hiểu, nhưng vẫn rất nghe lời hần. Nắm lấy tay Bách Sanh đặt trong lòng bàn tay mình “Bách Sanh cố lên, truyền cho anh sức mạnh.”

Bách Sanh nắm chặt tay nó giống như thật sự có 1 sức lực nào đó lượng lớn trong lòng bàn tay. Cuối đầu, dùng hết tâm ý hôn nó “Được rồi, đi lên đi.”

Tiểu Liêu thấy hơi lo lắng, Bách Sanh sờ mũi nó “Sao thế, không nhớ xa anh hử!”

Tiểu trường mắt nhìn hần, vẫn còn tâm tình nói chuyện lưu manh thế, không có việc gì lại hại nó sốt ruột “Đi đường cẩn thận, em lên lầu.”

Bách Sanh nhìn nó lên lầu, ngẩng người 1 lúc mới khởi động cho xe chạy.

Thiên Bắc mở cửa thấy nó, liền buông lời trêu ghẹo “Không gặp nửa ngày thôi, em có cần tỏ vẻ luyến tiếc bịn rịn vậy không?”

Mặt Tiểu Liêu lập tức ửng hồng, sau đó bày ra bộ mặt hung dữ “Thiên Bắc, nghe lén, xấu hổ xấu hổ.”

Thiên Bắc quay lại gài nút áo sơ mi “Rõ ràng tại 2 người có hành vi không chính đáng thôi.”

“....” Tiểu Liêu hiếm khi bị Thiên Bắc bắt chẹn đến nghẹn họng thế này, chậm rãi thay giày đi vào phòng khách, bày ra bộ dáng như lãnh đạo đến kiểm tra, còn gật gật đầu y như thiết nói “Khá, sạch sẽ lắm.”

Thiên Bắc nhìn nó như vậy, nhin không nổi cười lên “Chỉ cần em không đến thì ở đây khi nào chả sạch.”

“.... Em là đồ bẩn sao?” Tiểu Liêu phùng mang trợn má nhìn Thiên Bắc, làm sao có thể đả kích lòng tự trọng của một cô gái như thế.

“....” Tiểu Liêu này thiệt là không biết đâu là trọng điểm mà ... ý anh là Tiểu Liêu đến sẽ náo loạn phòng của anh, nhưng anh lại nghĩ nếu xét ý nghĩa thì nói vậy ý nghĩa cũng không khác nhau lắm, nói chung điều nói về Tiểu Liêu thôi ... cho nên coi như giống nhau đi. Anh cũng không buồn giải thích nữa, đi đến mở tủ lạnh lấy cho nó 1 chai nước khoáng “Một chút mẹ anh đến, em ở cùng với bà nha, anh có việc phải về đồn 1 chuyến.”

“Rất quan trọng sao?” Tiểu Liêu không cười nữa, giờ mới phát hiện Thiên Bắc đang mặc quân trang, đúng là chuẩn bị ra ngoài.

“Ừa, buổi tối cũng chưa chắc về được, 2 người ăn cơm trước đi.” Nói xong đi vào toilet lấy áo khoác, chợt nhớ ra điều gì đó, quay lại nói với Tiểu Liêu “Tối đợi anh về đưa em về, đừng tự đi 1 mình.”

“Hả, thôi em đón xe về được, anh không cần lo.”

Thiên Bắc cầm áo khoác đi đến, ngang qua người Tiểu Liêu cố ý bắn cho nó 1 cái nhìn xem thường “Còn muốn tự đi.” sau đó tiếp tục phóng cho nó ánh mắt khinh bỉ lần 2 “Hai người đúng là trời sinh 1 đôi, phiền phức rắc rối, toàn là gây phiền phức cho anh.”

“..... Thiên Bắc, em phải méc Bách Sanh, anh nói xấu anh ấy.”

*

Bách Sanh âm thầm chịu đựng, trên mặt ráng bày ra vẻ kiên định “Vây cũng không nhất định, anh chẳng phải còn lắm trò để trình diễn sao?”

“Cho nên mới nói thiệt tình không có thú vị gì hết, cậu đoán được hết cả rồi.” Doãn Thịnh dựa lưng vào ghế, tao nhã châm thuốc “Nếu cái gì cũng đoán được rồi, thì nói thử xem tôi định làm gì?”

Lâm Duệ, Phương Kiệt và đám người bọn họ âm thầm nắm tay thật chặt. Lúc này Lâm Duệ có trăm ngàn suy nghĩ trong đầu, nhìn về phía Bách Sanh. Hắn và Bách Sanh khi ở trường cảnh sát được lựa chọn làm nằm vùng. Ba năm nay đi theo Đường Hữu Thiên, có thể nói là đã niếm đủ mùi vị đau khổ, làm đủ mọi chuyện. Lúc sinh mạng ở thời điểm mảnh chỉ treo chuông hắn cũng chưa từng có cảm giác tuyệt vọng như thế này. Khổ ba năm, cũng chưa phải phải kết thúc mà như mới bắt đầu thôi.

Bách Sanh cuối đầu cười, chậm rãi đi về phía gã, vừa đi vừa cởi áo khoác trên người xuống. Đến gần Doãn Thịnh, hấp cái tung ngay 1 quyền vào má gã, Doãn Thịnh đưa tay ra đỡ. Lâm Duệ cùng với đàn em Doãn Thịnh phía sau cũng muốn hành động, 2 bên mọi người bắt đầu rục rịch.

Doãn Thịnh đưa tay ý bảo đàn em gã phía sau dừng tay, sau đó tặng lại cho Bách Sanh 1 quyền trả đũa “Giận sao?”

Bách Sanh cười lạnh “Tôi nói rồi, thử tôi cũng phải có thời điểm chứ, không tin tôi thì cứ tìm Thiên Ca mà đối người khác.”

Doãn Thịnh đưa tay khoác lên vai hắn, cười cợt nhả “Không phải không tin, chỉ là có việc tốt đương nhiên muốn gọi cậu, thân phận của cậu như thế phải lợi dụng thật tốt, phải xin lỗi người ba thị trưởng của cậu nữa chứ.”

Bách Sanh thoáng chút trầm mặt, ánh mắt sắc bén “Có ý gì, tôi nói rồi, ba tôi sớm đã từ tôi.”

“Cha con làm sao có thù dai.” Doãn Thịnh vờ có lòng tốt khuyên can “Lần này, nếu cậu chịu tham gia, chúng ta sẽ có 1 món hời lớn, cả thành phố N này sẽ không còn ai dám đụng đến chúng ta.”

Bách Sanh tỏ ý cười nhạt “Anh cũng thật nể mặt tôi, ba tôi dù gì cũng chỉ là thị trưởng thôi, chưa có năng lực đến thế đâu.”

Doãn Thịnh phe phẩy ngón tay trở, bày ra bộ mặt muốn nói nhưng lại thôi.

Bách Sanh chợt cảm giác rằng hình như hắn đã bỏ qua điều gì đó, hắn bỗng cả kinh “Chẳng lẽ ...?”

Doãn Thịnh gật đầu tán thưởng “Chính xác, trừ ba cậu ra, thì còn rất nhiều người khác.” sau đó gã đưa mắt nhìn về không gian phía trước “Được rồi, hôm nay đến đây thôi.”

Bách Sanh và Lâm Duệ trao đổi ánh mắt, tình huống bây giờ thật không đoán được là tiếp theo sẽ xảy ra việc gì. Đội của họ chắc đã thông qua máy nghe lén biết được mọi chuyện, không nên hành động thiếu suy nghĩ, mọi việc bây giờ phải tùy cơ ứng biến.

Ngoài cửa truyền vào tiếng động cơ ô tô tắt hẳn, cửa sắt cũng được mở lên ... cùng đó là 1 luồng ánh sáng lóa mắt ủa vào và 1 người đang tiến đến. Bách Sanh nheo mắt nhìn về phía người đang đi tới, nhìn thấy liền dờ người Là Cậu Ta!

31. Chương 31: Uy Hiếp

Nhìn thấy người nọ đang hướng hướng kho hàng đi tới, vẫn như trước bước đi tao nhã thanh thản. Lâm Duệ rốt cuộc cũng nhớ vì sao lại cảm thấy cậu ta quen mặt. Tiểu Liêu gọi cậu ta là Chu Cảnh Lan. Tên họ Chu đó chẳng phải là ... theo bản năng Lâm Duệ nhìn về hướng Bách Sanh. Chỉ thấy Bách Sanh thoáng sắc mặt đen lại khi nhìn thấy Chu Cảnh Lan nhưng rất nhanh khôi phục lại trạng thái nhìn về phía cậu.

Ngón tay Chu Cảnh Lan nắm chìa khóa xe nhẹ nhàng chuyển động, bộ dạng bất cần đời so với tên nam sinh ngày ngò năm đó thật sự là khác xa 1 trời 1 vực.

Doãn Thịnh nhìn cậu mỉm cười “Đến đây.”

Chu Cảnh Lan chỉ cười vuốt cằm không nói lời nào. Sau đó nhếch khóe môi hướng Bách Sanh nói “Anh Bách Sanh, đã lâu không gặp.”

“Thật sự là rất lâu đó.” Phong thái của Bách Sanh cực kì tốt, nếu như là Chu Cảnh Lan thì hẳn đã hiểu tại sao nhiều năm như thế mà không ai động được vào Doãn Thịnh. Năm đó khi xảy ra sự việc của Kim Uyển, Chu Cảnh Lan vẫn còn quá nhỏ tuyệt không có khả năng tham dự vào chuyện đó. Vậy thì người chống lưng cho gã là ai nếu là cậu ta ... thì vấn đề trở nên càng phức tạp, Bách Sanh bỗng cảm thấy thật nhức đầu.

Ánh mắt Doãn Thịnh thoáng biến đổi, nụ cười yếu ớt hiện trên mặt “Thì ra 2 cậu quen biết sao?”

Chu Cảnh Lan đi đến ngồi vào phía đối diện Bách Sanh, chân bắt chéo, ngã về phía sau ghế, 1 lúc mới lên tiếng “À ... cũng coi như quen biết, em với em gái Dịch đại ca là bạn cũ.”

Doãn Thịnh chớp nhẹ mi, không trả lời nhận ra 2 người bên kia chắc sắp nổi lên giông tố, thầm mừng rỡ quyết định làm người đứng ngoài cuộc.

“Lúc đó Dịch đại ca nổi tiếng là bảo vệ em gái kỹ lưỡng nha, làm cho em đau khổ suốt 1 thời gian.” Cậu nói mang theo chút ý cười, nhưng nụ cười đó trong mắt Bách Sanh nhìn thế nào cũng thật chướng mắt.

“Chu công tử hiện tại là muốn ôn lại chuyện cũ sao?” Bách Sanh chẳng muốn cùng cậu lăm lăm, đặc biệt là nói về chuyện của Tiểu Liêu. Từ khi người này bắt đầu xuất hiện, hẳn liền cảm thấy cực kì chán ghét.

Chu Cảnh Lan lại bày ra bộ dáng không hề sợ hãi “Hôm qua, có gặp Tiểu Liêu, đúng là con gái tuổi đôi mươi thay đổi nhiều, càng ngày càng đáng yêu.”

Bách Sanh tạm dừng động tác sau đó lập tức cười nói “Không ngờ là Chu công tử nhiều năm như vậy vẫn nhớ mãi vị hôn thê của tôi, nay tôi đại diện Tiểu Liêu cảm ơn cậu.”

Chu Cảnh Lan thu lại ý cười, nhìn Bách Sanh nhưng không nói tiếp.

Doãn Thịnh nhìn lúc lâu cũng phát hiện ra điểm mấu chốt, nói cho cùng cũng là vì đàn bà. Trong lòng gã thầm khinh bỉ, chỉ là 1 cô gái ngu ngốc có gì đặc biệt mà khiến 2 tên thiếu gia này si mê như thế. Trên gương mặt cáo già lóe lên nụ cười “Sau này chúng ta cùng ngồi trên 1 thuyền, nào nào ... đến Thịnh Thế làm vài ly đi, nơi này không khí thật không tốt. Mùi thuốc thiệt con mẹ nó chứ, nồng chết người.”

Gã nhìn Đào Ba Trạch phát tay 1 cái “Này, đừng nhỏ mọn như thế, chỉ là 1 đứa con gái, không cần thiết như thế đâu.”

“Dịch đại ca, bữa nào gọi Tiểu Liêu cùng ăn cơm.” Chu Cảnh Lan tiếp tục nhìn Bách Sanh, vẫn muốn kích thích hắn.

Bách Sanh hướng đi ra cửa, đưa lưng về phía cậu ta nói “Lúc nào cũng được.”

Doãn Thịnh nhìn theo hướng Bách Sanh bước đi, lắc lắc đầu, sau đó ngoái đầu nói với Chu Cảnh Lan “Cậu không phải đang nghiêm túc chứ?”

Chu Cảnh Lan nhẹ cười “Nghiêm túc, rất lạ sao?”

Doãn Thịnh sờ sờ cằm, tự hỏi chính mình, theo trí nhớ gã còn lưu lại thì ấn tượng về cô bé tên Dịch Tiểu Liêu này thật mơ hồ, đến nỗi giờ muốn nhớ cũng không nhớ ra chút gì.

Chu Cảnh Lan vỗ vai gã “Thịnh ca, ba em nói việc lần trước ở Bích Thủy, hạ thủ 2 cô gái, anh tự lo liệu, ông ấy không can thiệp.” Nói xong cậu ta hướng về phía kho hàng đi thẳng ra.

Doãn Thịnh sững sốt, bật dậy chạy về phía hắn, sắc mặt đen hiem thấy “Cậu có ý gì? Chu cục sao lại mặc kệ tôi.”

Chu Cảnh Lan dừng bước, cười như không cười nhìn gã “Nghe đồn, lần đó ở Thịnh Thế anh và đàn em rất hung tợn, khiến cho cô ấy bị thương.”

Sắc mặt Chu Cảnh Lan cực kỳ bình tĩnh, không nhìn ra chút dấu hiệu nào cho thấy sắp có bão. Nhưng Doãn Thịnh đã nghe được ít nhiều dính líu đến chuyện con gái của Vinh Hưởng “Cậu cũng biết thù oán của tôi và Vinh Hưởng, tôi lúc ấy là nhất thời muốn trút giận.” Nhìn sắc mặt Chu Cảnh Lan, Doãn Thịnh tiếp tục nói “Hơn nữa người động thủ là Bách Sanh không phải tôi.”

Chu Cảnh Lan cười nhạt nói “Nếu anh ta không tự động thủ, đoán chừng giờ này Tiểu Liêu vẫn còn phải nằm viện rồi.”

“....” Doãn Thịnh nói không nên lời.

Đao Ba Trạch chân chó nịnh bợ chạy đến nói vào “Chu Thiếu, lần đó Thịnh ca không biết đó là người trong lòng cậu, lần sau sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa.”

Chu Cảnh Lan nghiêng đầu nhìn “Đều là mắt chó, lần đó cũng giúp tôi diễn 1 màn không tồi nhỉ, về sau gặp cô ấy nhớ vòng đường khác mà đi.”

Chu Cảnh Lan đi rồi, Doãn Thịnh giận dữ tung 1 cước đá ngã cái bàn. Đao Ba Trạch vội vàng chạy đến đỡ gã “Thịnh ca, đừng nóng.”

“Khốn kiếp, dám giở trò trước mặt tao. Nếu không có người cha cục trưởng của nó chống lưng, tao đã sớm iệng chó nó chế* mẹ nó rồi.” Doãn Thịnh cực kỳ giận, đôi mắt ngoan độc liếc về phía đám người phía sau.

Đao Ba Trạch trốn ở 1 góc không dám lên tiếng nữa.

Kho hàng trống trải yên lặng đáng sợ, Doãn Thịnh bỗng cười lạnh “Không đến phút cuối, còn chưa biết ai hơn ai đâu.”

*

Tiểu Liêu vừa mở cửa phòng khách liền ngửi được 1 mùi thuốc lá nồng nặc, nhìn qua thấy Bách Sanh nằm ngửa ở sofa, 1 cánh tay gác ở trán, cà vạt được tháo dỡ trượt xuống theo dốc sofa, áo sơ mi cũng theo đó mở hờ ra.

Tiểu Liêu nhú mày, không khí đêm nay sao mà kỳ quái vậy, nắm tay giữ ấm đi vào bếp, nơi đó có đặt bình canh giữ ấm mà lúc trưa Tưởng Mạch đem đến. Nó lên đem về cho Bách Sanh uống, hẳn nhất định rất nhớ cơm do Tưởng Mạch làm. Bách Sanh hình như ngủ rất say, không phát giác ra trong phòng có tiếng động. Tiểu Liêu đi qua nhặt quần áo của hắn lên, cúi đầu nhìn hắn. Bóng cánh tay che xuống làm nó không thể thấy rõ cảm xúc trên mặt hắn. Chỉ cảm nhận được hơi thở đều đặn phả vào mặt nó, pha lẫn trong đó chút hương vị của cồn.

Tiểu Liêu cúi thấp thêm chút ngửi ngửi, hắn uống rượu?

Bách Sanh đột nhiên ôm lấy cổ nó, chỉ tốn 1 ít sức lực đã kéo nó đến bên mình, mắt vẫn nhắm ... lẫn trong hơi thở là vị cồn và mùi thuốc lá nồng đậm. Tiểu Liêu cảm thấy khó chịu, lắc lắc người muốn tránh ra. Bách Sanh hơi nới lỏng tay ra 1 chút, hai con mắt đen sâu thẳm nhìn nó chằm chằm, giọng nói cũng trầm thấp nặng nề “Dịch Tiểu Liêu, em năm nay mấy tuổi rồi?”

Tiểu Liêu trợn mắt trừng hắn “Ngay cả em bao nhiêu tuổi anh cũng quên, thật cảm ơn anh vẫn còn nhớ tên em đó.”

Bách Sanh vỗ vỗ sau ót, như chợt bừng tỉnh ra điều gì “À. Đúng rồi Tiểu Liêu năm nay 20 tuổi, còn mấy năm có thể chờ nhỉ?”

“Chờ cái gì?” Tiểu Liêu cảm thấy Bách Sanh hôm nay hơi là lạ.

Bách Sanh nhìn nó không nói lời nào, ánh mắt nóng rực, chăm chú nhìn gương mặt Tiểu Liêu đang bị đốt đến ửng đỏ, Tiểu Liêu đánh mắt đi nơi khác nói “Khoe khoan sắc đẹp.”

Bách Sanh nhếch môi cười “Tiểu Liêu, em định kiếp này không lấy chồng sao?”

Tiểu Liêu rót cuộc đã hiểu, nó phần nộ nắm cánh tay Bách Sanh, dùng ngón trỏ hung hăng chỉ chỉ hắn “Anh muốn gặt em cầu hôn anh phải không?”

“.....” Bách Sanh chỉ biết há hốc mồm, lời hắn nói là có ý đó sao?

Tiểu Liêu oan ức kéo tay áo hắn lại chùi chùi nước mũi “Bách Sanh thật đáng ghét, người ta nhỏ như vậy, gặt đến ở chung ... rồi bây giờ còn gặt cưới. Em không muốn làm phụ nữ quá lứa đâu.”

“.....” Bách Sanh uống nhiều rượu như vậy mà bây giờ mới bắt đầu có tác dụng , đầu hắn thoáng chút đau nhức, choáng váng. Hắn đưa tay che đầu “Tiểu Liêu, em đừng khóc lóc nữa ... em làm anh nhức đầu.”

Tiểu Liêu lập tức giảm tiếng, cái miệng đang oa oa cũng ngoan ngoan yên lặng. Nó buông cổ tay áo của Bách Sanh đã sớm bị nó vò đến nhăn nhúm ra “Em xoa cho anh.”

“Ừa.”

Tiểu Liêu lập tức bỏ dép lê ra sải bước ngồi lên người hắn, giúp hắn nhẹ nhàng ấn huyết Thái Dương “Còn đau không?”

Mà cũng đâu phải là nó xoa bóp gì đâu, chỉ là tung ra công phu mèo quào nắn nắn bóp bóp. Nhưng mới xoa vài cái Bách Sanh đã từ từ nhắm mắt lại nhẹ “Ừa.” 1 tiếng để phản ứng lại câu hỏi của nó.

Tiểu Liêu hí mắt cười “Buồn ngủ?”

“Ừa.” Bách Sanh thật sự mệt mỏi. Hôm nay, sau khi rời khỏi đó, tâm tình hắn cực xấu, uống với bọn Lâm Duệ vài ly, rồi sau đó về nhà thiêm thiếp ngủ. Mãi đến khi Tiểu Liêu đánh thức, đầu óc hắn hiện giờ vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Ngủ đi nha, tiểu bảo bối, thiên sứ sẽ phù hộ “Tiểu Liêu ở bên cạnh hát ru, hát một cách xuất thần, tay còn nhẹ vỗ ngực Bách Sanh.

Bách Sanh nghiêm mặt trợn mắt nhìn nó “Câm miệng, hát cái gì mà lung tung rối loạn vậy.”

“... là bài hát ru mà, thiệt thiếu văn hóa.” Tiểu Liêu nhìn Bách Sanh khinh bỉ.

Bách Sanh thông thả đóng mắt “Đổi bài khác.”

“Bài gì?”

“.... Trung Sĩ mèo đen.”

“.....” Tiểu Liêu trừng mắt tỏ thái độ càng thêm khinh bỉ, đây là trình độ thưởng thức âm nhạc kiểu gì.

“Không biết?” Bách Sanh không nghe thấy tiếng của người nào đó, vẫn tự nói tự cười “Vậy thì Hải Tử Huỳnh Đề.”

“.....”

“Cũng không biết, vậy thì Thư Khắc Bối Tháp.”

“.....” Giờ thì Tiểu Liêu đã biết, Bách Sanh bề ngoài thì tỏ ra mạnh mẽ, cứng cỏi nhưng khi lời ra tính trở con lại cực kỳ ngây thơ. Tiểu Liêu “phì” cười 1 tiếng, nước bọt văng trúng mặt hắn “Anh là quỷ ngây thơ, em không biết.”

“.....” Bách Sanh lau lau nước bọt lấm tẩm trên mặt, trong lòng thầm nói nha đầu này càng ngày càng ngang ngược khó trị, bây giờ còn dám phun nước bọt vào mặt hắn.

“Anh biết không, hát em nghe thử...” Tiểu Liêu đánh mắt khinh thường nhìn hắn. Nó cũng không tin là Bách Sanh biết hát. Ngủ âm của hắn không vẹn, nó cũng từng nghe rồi. Bách Sanh học cái gì cũng tốt chỉ riêng ca hát là í ẹ. Chỉ cần có người ngoài hắn nhất định sẽ không hát.

Tiểu Liêu thấy hấn đóng mắt, le lười nhìn. Biết hấn không hát nên định đứng dậy đi lấy nước uống. Ai ngờ chân chưa chạm đất, liền rùng mình 1 cái ngã xuống lại, Bách Sanh cư nhiên lại hát lớn “Sét đánh phải trời mưa, ồ ye ... trời mưa có gió lớn ồ ye ...”

“Phụt...” Tiểu Liêu cười lớn không thèm để ý nét na gì nữa. Bách Sanh bây giờ là đang tra tấn phạm nhân sao. Không ngờ được là Bách Sanh sau khi uống rượu lại mất mặt như thế. Nó kích động lấy điện thoại ra quay lại cảnh hấn đang hào hứng ca hát. Tiểu Liêu nhìn hấn, trong đầu nó giờ hiện ra 1 ý định phục thù, vội cẩn thận đặt điện thoại sau lưng.

Bách Sanh bỗng nhiên từ sô pha đứng dậy, nhìn Tiểu Liêu với ánh mắt nóng bỏng “Tiểu Liêu, giờ anh mới phát hiện, lúc còn nhỏ xem Hải Tử Huỳnh Đề ... thật ra nó có thêm đồ rồi đó.”

“.....”

Thấy Tiểu Liêu giương miệng kinh ngạc nhìn, Bách Sanh nói tiếp “Bằng không em nói coi, sao mấy anh chế tác để bọn họ mặc quần, không phải sợ chúng ta nhận không ra bọn họ sao?”

Tiểu Liêu bỗng cảm thấy Bách Sanh thật đáng yêu, nó cười tủm tỉm, thuận theo hấn nói “Bách Sanh ... hát Hồ Lô Biến đi.”

“.....”

Tiểu Liêu nhìn hấn nghi hoặc, Bách Sanh héch môi, cái trán cũng nhăn lại tạo ra bộ dạng giống như đang thật khó xử, Tiểu Liêu dụ hấn “Hát đi, có kẹo ăn nha.”

“....” Bách Sanh vẫn bảo trì cái biểu tình như lúc nãy, không nói lời nào mắt vẫn nháy nháy nhìn cái miệng phần nhỏ nhỏ của nó đang ô ô khép mở. Tiểu Liêu nhíu mày, có dự cảm sắp có chuyện không tốt, chưa kịp chạy trốn đã bị người ta đè gục trên mặt thảm.

Tiểu Liêu khóc không ra nước mắt, nào có chuyện như vậy. Mới nãy còn vẽ mặt ngây thơ hát nhạc thiếu nhi, phút chốc sao lại hóa thành lang sói rồi, Tiểu Liêu đánh đấm hấn “Dịch Bách Sanh, tên sắc lang này, dám giả say.”

*

Hôm sau, Bách Sanh bị Tiểu Liêu 1 cước đá xuống giường đến tỉnh. Hấn tức giận trừng mắt nhìn người trên giường “Dịch Tiểu Liêu, em làm cái gì?”

Giả điên hả? Tiểu Liêu mặt đỏ đến tai, nói quanh co “Anh, tên đại sắc lang ... sáng sớm mà muốn hóa sói rồi.” Tối qua còn chưa đủ sao, mới sáng sớm còn lấy cái đó cọ cọ người ta.

Trán Bách Sanh nổi mấy vạch đen “Tiểu Liêu, nghe anh giải thích.”

“Không.” Tiểu Liêu rất có khí phách chống nạnh hốt cảm nhìn hấn.

Bách Sanh cười lạnh, miết hàm răng tạo ra âm thanh xót xót “Có muốn nhìn xem sáng sớm, người hóa sói đáng sợ thế nào không?”

Tiểu Liêu run run, đầu óc thoáng nhanh chóng dạo qua 1 vòng rồi cười gian nói “Bách Sanh muốn hát Hải Tử Huỳnh Đề sao?”

Bách Sanh sững người “Có ý gì?”

Tiểu Liêu cười xấu xa đi qua bên kia lấy di động ra, nhấn vào chỗ phát ghi âm, nghe trong đó phát ra 1 hồi những ma âm đáng sợ. Thái dương Bách Sanh nổi gân xanh, ức chế chịu không nổi giựt giựt. Răng nhếch khóe miệng cười cứng ngắt “Dịch Tiểu Liêu, em đi đâu làm cái này, kỹ thuật được nha, có thể dùng làm giả chứng cứ.”

Tiểu Liêu nheo mắt lại cười “Thì ra có những người uống say thích hát nhạc thiếu nhi.”

“Ngoan, đưa điện thoại cho anh.” Bách Sanh mỉm cười đưa tay ra.

Tiểu Liêu bắt lấy tay hấn đang hướng trước ngực mình, lắc đầu “Anh lấy làm chi, muốn làm gì?”

Bách Sanh cố nén tức giận, nở 1 nụ cười hiền hòa.

Tiểu Liêu bĩu môi nhìn bộ dạng ngoài cười nhưng lòng không cười của hắn “Cười thêm lần nữa, phải thật đẹp trai, không nghe lời sẽ post lên Weibo.”

“.....”

“Bách Sanh ngoan, hát Cô Chiến Sĩ Xinh Đẹp đi.” Tiểu Liêu đứng trên giường phe phẩy giờ điện thoại lên cao. Bách Sanh lần nữa hướng lên chụp lấy.

“.....”

“Hoa Tiên Tử.”

“.....”

Bách Sanh nhận thấy có người nào đó bắt đầu vì được cưng chiều mà sinh ra kiêu căng, có phải hắn nên chấn chỉnh để lấy lại uy phong đàn ông.

32. Chương 32: Tình Dịch

Bách Sanh thừ ra bộ mặt âm trầm nhìn Tiểu Liêu thay quần áo, nha đầu này ngay cả thay đồ mà cũng cầm chặt điện thoại trong tay. Đúng là đang sợ hắn cưỡng đoạt mà. Hắn đưa tay day day huyệt thái dương, cảm giác sau khi say rượu thật khó chịu. Hắn nhìn phía trước rồi đi qua ngã nhào xuống giường, chợt thấy cái gì đó giựt mình bật dậy “Dịch Tiểu Liêu, tối qua”

Tiểu Liêu đang mặc dở quần áo quay đầu nhìn hắn, mà đợi mãi cũng không thấy hắn lên tiếng. Bách Sanh nói không nên lời, hắn làm sao mở miệng hỏi nó rằng hôm qua 2 người có dùng biện pháp an toàn không? Hắn say đến loạn cả lên, còn cái đầu của Tiểu Liêu thì làm sao mà rảnh để ý đến mấy chuyện như thế này. Bây giờ ngồi đây nhớ lại, hình như là thật sự không có

Bách Sanh lấy cái áo khoác treo trên giá “Em ở nhà đợi, anh quay lại ngay.”

“.....” Tiểu Liêu thấy Bách Sanh vội vội vàng vàng, nó đi vào phòng vệ sinh gội đầu mờ mịt không hiểu là đang xảy ra chuyện gì.

Khi Bách Sanh trở về đưa cho nó 1 hộp thuốc X màu trắng, nghiên cứu một hồi nó mới biết đây là cái gì. Nó bực bội ném trả lại cho Bách Sanh “Tại sao phải uống?”

Bách Sanh nhẹ thở dài, ôm vai nó từ từ giải thích “Không uống sẽ có baby, lần này là anh không tốt, lần sau anh sẽ cẩn thận.” hắn biết loại thuốc này uống vào không tốt cho sức khỏe, nhưng tình hình hiện này không thích hợp để có em bé. Việc lớn chưa thành, thân phận hắn không biết khi nào mới được khôi phục. Bây giờ, Tiểu Liêu đi theo hắn rất nguy hiểm, nếu chẳng may có em bé càng khó khăn hơn. Chu kì của Tiểu Liêu hắn rõ hơn ai hết, tối qua đúng vào giai đoạn nguy hiểm hắn không muốn cá cược như vậy.

Tiểu Liêu nhú mày “Bách Sanh không thích có baby.”

“Đương nhiên không phải.” Bách Sanh cười khở, hắn sao lại không thích ... hắn luôn muốn mang lại cho nó 1 mái nhà chân chính, có hắn, có nó, có con của bọn họ. Nhưng mà Bách Sanh kiên nhẫn dụ ngọt nó “Em còn nhỏ như vậy, vẫn chưa tốt nghiệp đại học. Nếu có baby thì phải làm thế nào đây. Chờ em lớn 1 chút rồi sinh, được không?”

Tiểu Liêu bĩu môi, ngẩng người nhìn hộp thuốc trong tay “Em xin tạm nghỉ học, cùng nhau nuôi con.”

“Như vậy làm sao được.” Bách Sanh quát lớn, thấy biểu hiện run rẩy vì bị dọa của nó vội vàng hạ ngữ khí, kiềm chế không để bản thân mình nóng nảy “Tiểu Liêu nè, bản thân em còn chưa trưởng thành cứ như 1 đứa trẻ, chờ em thành thực 1 chút ... chúng ta mới bàn vấn đề này, nha.”

Bách Sanh còn muốn nói gì đó nhưng di động trên bàn chợt rung lên. Vừa lấy tay nhặt điện thoại lên ấn nghe, vừa đưa tay khác vân vê mặt cô ngồi bên cạnh. Tiểu Liêu không ngẩng mặt nhìn hắn mà vẫn ngẩng người nhìn hộp thuốc trên tay.

*

Bách Sanh lái xe đi đến công trường khu tây, đội trưởng Mạc đã sớm chờ hẩn ở nơi đó. Bách Sanh vẫn giữ liên lạc với y, có khi sợ người khác phát hiện sẽ liên lạc trực tiếp với Cốc Lam. Trừ hai người họ, thì chẳng còn ai biết thân phận thật của Bách Sanh và Lâm Duệ.

Lúc đầu, khi Mạc Anh Minh đến trường tuyển người, Bách Sanh đã tự mình nộp đơn ứng cử, lúc ấy hẩn đã do dự rất lâu. Trở ngại lớn nhất chính là thân phận hẩn, vẫn chưa biết làm sao giải quyết. Thân phận này có phần lợi cũng có cái hại, dễ dàng bị đối phương hoài nghi cũng dễ dàng được người khác tin tưởng, thôi cứ tùy cơ ứng biến.

Cũng may, 3 năm nay Bách Sanh thật thông minh, ở lại bên cạnh Đường Hữu Thiên làm việc rất khá. Mấy ngày nữa, tất cả ân oán ba năm trước có thể 1 lưới tóm hết bọn người Doãn Thịnh. Khi này, Mạc Anh Minh nhẹ phun ra 1 ngụm khói trắng, nhìn theo người thanh niên đang bước xuống xe, trong lòng nhất thời có chút cảm xúc. Ngày hẩn nằm vùng, y rõ hơn ai hết, biết rõ tình huống nào cũng có thể gặp, cho dù gặp phải vợ con vẫn phải trơ mắt nhìn họ đi lướt qua cũng không thể lên tiếng gọi.

Bách Sanh đi đến trước mặt Mạc Anh Minh, chỉ thấy thần sắc khác thường của y đang quan sát mình. Hẩn đưa tay chộp lấy điều thuốc vẫn đang cháy trong tay y “Có chuyện gì cứ nói, ra vẻ thâm trầm không giống phong cách của anh.”

Mạc Anh Minh nhẹ cười nhìn về phía xa xăm thật sự y không biết phải bắt đầu từ đâu, mím chặt môi 1 lúc mới nói “Vụ án hiện tại đã mở rộng ra thêm nhiều đối tượng, rất khó giải quyết.”

“Sau đó ... có phải thấy khó liên lạc tức buông tay?”

Bách Sanh biết Chu Tư Thành là cục trưởng cục công an, thân phận đặc biệt này khiến mọi người có thêm bao nhiêu áp lực. Chứ ít là muốn an bài người điều tra cũng không tiện. Nói ra thật sự là mĩa mai, lúc trước không biết người chống lưng phía sau Doãn Thịnh là ai. Hiện giờ biết rồi, càng không thể lỗ mãng, bị buộc lâm vào thế bị động.

Mạc Anh Minh trừng hẩn “Tiểu tử thôi, muốn khích anh mày” y chậm rãi hút thuốc 1 hồi lâu mới lên tiếng “Cậu cũng biết, vụ án này anh sẽ không buông tay, anh chỉ muốn nói với cậu” Y ném mẩu thuốc trong tay, rồi dùng chân dập lửa “Vụ án này càng ngày càng phức tạp, có lẽ sẽ liên quan đến nhiều nhân vật ẩn mặt có tiếng trong xã hội. Với thân phận của cậu ...”

Bách Sanh đã sớm biết mục đích y hẹn gặp hẩn. Chuyện này, từ lần trước gặp Chu Cảnh Lan hẩn đã nghĩ đến. Nếu nói 3 năm trước nói là tuổi trẻ bồng bột, thì 3 năm sau khi gặp lại Tiểu Liêu, sự việc đã không còn đơn giản nữa. Nhưng mà hiện tại, hẩn không biết bản thân có nên tiếp tục ích kỷ mà giữ nó khư khư ở bên cạnh hẩn không? Ở cùng với nó, ngay cả 1 câu “Thiên Trường Địa Cửu” hẩn cũng không dám hứa hẹn với nó.

Mạc Anh Minh cảm thông vỗ vai hẩn “Anh biết việc này làm khó cậu, để về sẽ bàn bạc lại.”

“Không cần, nếu từ đầu là tự em lựa chọn, thì lý gì đến giờ lại buông tay.” Bách Sanh nói 1 tràn, sau đó nhẹ nhàng thở phào. Hẩn thật sự xem thường bản thân mình, cứ thế hết lần này đến lần khác hẩn vì chính nghĩa mà bỏ rơi Tiểu Liêu.

Trên đường trở về, hẩn tự an ủi chắc rằng sự việc sẽ không đến nỗi nào. Tiểu Liêu còn 2 năm nữa sẽ tốt nghiệp, hẩn sẽ dùng thời gian đó để giải quyết việc này. Chỉ cần Tiểu Liêu còn yêu hẩn, chỉ cần nó còn bên cạnh hẩn, mọi thứ sẽ không thay đổi, cũng không có gì là muộn màng. Như vậy, có phải sẽ không bị coi là phụ tình?

*

Bách Sanh vừa về nhà nhìn thấy Tiểu Liêu đang đổi giày chuẩn bị ra ngoài “Em đi ra ngoài?”

Tiểu Liêu nhìn hẩn 1 cái, rồi lại cúi xuống tiếp tục chọn giày “Ồ, anh ăn cơm trước đi.”

Bách Sanh nhìn cũng biết là đi với ai, lại nhìn quần áo nó ... có cần ăn mặc long trọng vậy không? Mặt hẩn không thay đổi, buông lỏng ca vạt đi đến sa lông “Không được đi.”

Tiểu Liêu ngẩng ra, lườm theo bóng lưng hẩn “Tại sao?”

Bách Sanh đi đến ngồi lên sô pha, vẻ hơi uể oải mà trong lòng lại càng thêm phiền. Người cha đã lo chưa xong, bây giờ còn đến đứa con. Cha con nhà này thật rối rắm tìm việc cho hấn mà. Nhìn vẻ mặt oan ức của nó, Bách Sanh vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh “Lại đây.”

Tiểu Liêu đến ngồi bên cạnh hấn, bắt đầu oán giận “Tại sao không được đi, em chỉ muốn giúp cậu ấy thỏa mãn nguyện vọng thôi mà.”

Bách Sanh nghe vậy, hơi bực, hấn nhú mày “Thỏa mãn nguyện vọng của cậu ta, là nguyện vọng gì?”

Tiểu Liêu vừa nghe Bách Sanh nói đến đây liền hưng phấn, lập tức nói. Chuyện này nó đã ghen không biết bao lâu rồi, khiến nó buồn bực không thôi “Anh không biết đâu, chỗ này của Chu Cảnh Lan có vấn đề.” nó chỉ chỉ ngón tay vào đầu.

Nếu như người ngoài mà nghe thấy vậy chắc sẽ nổi lên chút lòng hiếu kỳ, nhưng Bách Sanh đã quá hiểu nang ngực này, cho nên vẫn tĩnh bơ, còn nghiêm mặt hỏi “Sao, cậu ta mắc bệnh gì sao?”

“Cố chấp á, cậu ấy mắc bệnh cố chấp, mỗi lần gặp em đều muốn mời em ăn cơm. Gặp là hỏi, lần nào cũng vậy.” Tiểu Liêu thở dài “Thiệt tội, bộ dạng cũng được, vậy mà mắc chứng bệnh này, đáng tiếc đáng tiếc.”

“....” Bách Sanh bỗng cảm thấy Chu Cảnh Lan mới thật đáng thương. “Khụ” hấn ho 1 tiếng, nén nhịn cảm giác phẫn khích khi nhìn người gặp nạn “Ừa, vậy em cảm thấy cậu ta tại sao lại cố chấp như vậy?”

Tiểu Liêu ngó trời, đột nhiên tỉnh ngộ, vỗ đùi 1 cái “A, biết rồi, chắc cậu ấy nhìn em, nhớ đến thức ăn.”

Bách Sanh cảm thấy nguy cơ đã được giải trừ, đầu óc của Tiểu Liêu, ai muốn tiến tới chính là tự đâm đầu vào tường, hấn cũng bớt lo. Chỉ cần Chu Cảnh Lan không nói rõ, thì đầu gối của Tiểu Liêu 10 năm nữa cũng chưa chắc được khai thông. Nghĩ đến đây tâm tình hấn khá hần lên đưa tay ôm nó vào lòng, hôn vào đầu nó 1 cái “Tiểu Liêu, muốn ăn cái gì, anh dẫn đi ăn.”

“....” Bách Sanh tại sao tính xấu không bỏ được.

“Anh không chấp chuyện cậu ta cố chấp, giờ anh dẫn em đi ăn. Được rồi, dẫn em đi công viên Hải Dương, lần trước em nói muốn đi đó?” Bụng dạ xấu nhưng Bách Sanh lại bày ra vẻ mặt ngây thơ dụ dỗ Tiểu Liêu mắc mưu, vừa tưởng ra cái cảnh tình địch ngồi đợi ở quán đến tức giận mà hững hờ.

Tiểu Liêu trừng mắt nhìn hấn “Bách Sanh, đi xem Cá mặt hề?”

“.....” Tiểu Liêu nhà hấn chính là không có tiền đồ như vậy đó, Bách Sanh đành gật đầu “Ừa, ngoài đi coi cá mặt hề em muốn đi đâu, anh cũng dẫn em đi.”

Tiểu Liêu cười híp mắt, ôm lấy cổ hấn cọ cọ làm nước bọt dính cả vào mặt hấn “Ồ, ờ ... xem Rùa biển nữa.”

Bách Sanh thừa lúc nó không nhìn thấy lấy khăn ra chùi vết nước bọt, vỗ vỗ vai nó “Giao, đi thay đồ, mặc cái này làm sao đi chơi, làm gì cũng không tiện.” Tên Chu Cảnh Lan này không biết muốn dẫn Tiểu Liêu đi đâu ăn cơm, khẳng định là chẳng phải nơi tốt. Nói thế nào mà Tiểu Liêu lại mặc cái váy hở ngực, hở cả nửa cái lưng thế này, càng nghĩ hấn càng bực bội, tưởng tượng đến việc cho tên tiểu tử đó leo cây mới thoải mái hơn chút.

Nhưng đáng tiếc, Bách Sanh đã tính sai. Cư nhiên ngay thời điểm hấn đang dùng cơm cùng Tiểu Liêu thì tên Chu Cảnh Lan như âm hồn bất tán kia đột nhiên xuất hiện, Bách Sanh thậm chí khó chịu. Khó lòng mà ngồi chung với tên này.

Chu Cảnh Lan như thân thuộc lắm, đi thẳng đến ngồi bên cạnh Tiểu Liêu, dùng nụ cười dịu dàng sáng chói nhất chào nó. Bách Sanh dùng hết sức cắn miềng bít tết. Cảnh Lan liếc qua nhìn hấn, cười thâm ý “Dịch đại ca, không nên coi em như miếng thịt bò nha.”

Bách Sanh cười cười “Nào có chuyện như vậy, nếu cậu là miếng thịt bò này thì tôi đâu còn muốn ăn.”

Tiểu Liêu đang cắt thịt trong đĩa, nhìn qua Bách Sanh lại nhìn qua Cảnh Lan.

Cảnh Lan cũng không để ý lắm, đưa tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ lui xuống.

“Cậu làm sao biết mà đến đây?” Bách Sanh nhìn cậu ta, không tin lại có chuyện trùng hợp như vậy. Chẳng lẽ cậu ta dám theo dõi Tiểu Liêu. Nếu thế, về sau càng phải cẩn thận người này.

Cảnh Lan vẫn nhàn nhã uống nước “Chuyện này ... không phải là em hẹn Tiểu Liêu ăn cơm sao, Tiểu Liêu gọi báo lại là không đi được. Em gắng hỏi là có chuyện gì, mới biết là cô ấy đi ăn ở công viên Hải Dương này. Còn rất là nhiệt tình hỏi em có muốn đi cùng không?” Lúc nói những lời này, cậu ta còn bắn về phía Bách Sanh 1 nụ cười khiêm tốn, rồi lại nhìn về phía Tiểu Liêu hỏi “Có phải không Tiểu Liêu?”

Tiểu Liêu miệng đang ngóm nghém đầy thịt bò, bị ánh nhìn giết người của Bách Sanh bắn qua sợ đến mức nuốt không kịp, nói năng quanh co “À ... ờ ... phải”

Bách Sanh nhìn nó cười dịu dàng, cực kì thâm tình.

Tiểu Liêu thoáng cái rùng mình, tại sao nó lại như nghe thấy Bách Sanh đang nói “Tiểu Liêu, được lắm. Coi về nhà anh làm sao trừng trị em.” Chẳng lẽ là mơ, nó đưa tay lên gãi gãi lỗ tai.

Cảnh Lan thấy hành động của nó kỳ quặc mới hỏi “Sao vậy, lỗ tai bị gì hả?”

“Không có, hình như nghe thấy tiếng gì kỳ kỳ.” Tiểu Liêu buồn bực cuối đầu tiếp tục ăn, chẳng dám ngẩng đầu nhìn Bách Sanh nữa.

Bách Sanh nhìn thấy hết, đây rõ ràng là biểu hiện chột dạ của người nào đó. Hắn buông dao nĩa trong tay “Tôi thấy, cậu đi chung với chúng tôi không hợp lắm.”

“Tại sao?” Cảnh Lan bày ra vẻ mặt vô tội hỏi “Không phải đồng người sẽ càng vui sao?”

Cậu tưởng đi chợ sao, Bách Sanh vẫn mỉm cười như trước “Tôi thật không ngờ Chu công tử lại thích làm bóng đèn.”

Cảnh Lan buông nĩa, bộ dạng hơi khó xử “Biết làm sao, Tiểu Liêu mời em, thịnh tình này, em làm sao từ chối.”

Cảnh Lan và Bách Sanh đồng thời nhìn về phía Tiểu Liêu, nó há hốc mồm nhìn bọn họ, nuốt nước bọt “Sao không nói tiếp, còn hay hơn cả kịch Tướng Thanh á.”

“.....” Cảnh Lan và Bách Sanh đồng thời nhìn nhau, nó cho là họ đang diễn kịch ư.

Bách Sanh nghiêng răng, cao giọng uy hiếp “Tiểu Liêu còn muốn coi Cá mặt hề không?”

Cảnh Lan cười dịu dàng “Tiểu Liêu, cậu thích Cá mặt hề sao, mình mua cho cậu nuôi, mua thêm cái hang lớn nữa, nuôi tại nhà luôn, không cần chạy đến công viên Hải Dương làm chi.”

“....” Tiểu Liêu yên lặng nuốt nước bọt, tại sao bây giờ lại đối đối tượng nói chuyện rồi, vừa nãy không phải bọn họ đang nói cười vui vẻ sao? Bây giờ ... lại nói với nó, không lẽ nãy giờ nó ăn vụng bọn họ đã biết sao?

Tiểu Liêu chà chà khoe môi, thấp giọng nói “Nếu không đi coi phim đi, rạp chiếu phim rất yên tĩnh, lại tối nữa.”

“.....” Hai thùng dấm chua cùng nhìn nhau.

Tiểu Liêu lại cực kỳ bình tĩnh nói tiếp “Nơi đó, cần yên lặng, 2 người sẽ không được nói chuyện với em nữa... thêm nữa rất tối, Cảnh Lan làm bóng đèn thật tiện.”

“.....” Bách Sanh và Cảnh Lan nãy giờ đang trong tình trạng khói súng ngập trời, giờ “phốc” cái bị dập dể dàng. Tiểu Liêu là ai chứ, Tiểu Liêu chính là người có bản lĩnh châm mồi lửa, cũng chính là người có khả năng dập lửa mà không phí chút sức.

33. Chương 33: Âm Chỉ

Tiểu Liêu mặt mày xanh lè, bị Bách Sanh lôi về xe, hắn đứng ngay cửa xe mỉm cười nhìn nó nói “Em tốt nhất là nghĩ ra cách khiến anh không giận, bằng không đợi chút nữa ... anh không dám chắc mình có nhất thời không kiềm chế được mà mang em vào tham quan nhà ma không?”

Tiểu Liêu định mỉm cười lấy lòng hắn, nhưng còn chưa trở hết tài năng nịnh nọt thì Bách Sanh đã “ẦM” 1 tiếng đóng mạnh cửa xe. Tiểu Liêu áp mặt vào cửa thủy tinh nhìn thấy Bách Sanh đi về hướng Cảnh Lan,

trong lòng nó thẳm hờn tủi, dựa vào cái gì mà hấn có thể nói chuyện phiếm với Cảnh Lan. Mà muốn nói cũng được đi, nó đứng đó nghe có sao đâu, tự nhiên khóa xe nhốt nó trong này, hấn muốn cái gì, có chuyện bí mật gì mà nó không thể nghe sao?

Trong hầm xe yên tĩnh, Cảnh Lan đứng dựa vào cửa xe của cậu ta, hơi nghiêng mình vượt ra khỏi người Bách Sanh vẫy tay mỉm cười với Tiểu Liêu “Tại sao lúc nào anh cũng ngang ngược như vậy, không bao giờ hỏi xem cô ấy thật sự muốn gì?”

Bách Sanh dừng lại trước mặt cậu ta, cười lạnh “Sao câu này nghe quen vậy, hình như ba năm trước nói rồi thì phải?”

“Này đủ để chứng minh anh vẫn chẳng có gì thay đổi.” Cảnh Lan thở dài “Tôi ngược lại rất tò mò, thật ra Tiểu Liêu có hiểu cái gì là tình yêu không? Hay là toàn do anh ép buộc cô ấy.”

Tuy là biết rằng cậu ta đang khích mình, nhưng Bách Sanh cũng không tránh được bị cậu chọc giận “Cô ấy không hiểu, nhưng tôi hiểu. Cậu cho rằng tôi là loại người gì, biết rõ đối phương không yêu mình mà cứ quần lấy người ta sao?”

Chu Cảnh Lan hiểu ý hấn, nhưng lại ra vẻ kinh ngạc tặc tặc nói “Tiểu Liêu từ nhỏ đã ở Dịch gia, cô ấy gặp được bao nhiêu người con trai, cho dù có cố ý tiếp cận cũng bị” câu nói ý tứ đầy hàm xúc “Giống như tôi năm đó, bị anh trực tiếp pass ... cô ấy thương anh sao, hay chỉ là do thói quen ... hay nói đúng là chưa gặp được người thích hợp hơn anh.”

Bách Sanh quay lại nhìn Tiểu Liêu đang đưa mắt nhìn bọn hấn nói chuyện. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng chuyện Cảnh Lan nói hấn đích thực chưa từng nghĩ đến. Cũng có thể nói là, hấn cũng chưa nghĩ sẽ nghĩ, hấn và Tiểu Liêu xa nhau 3 năm, trong 3 năm này, hấn không can thiệp vào cuộc sống cá nhân của nó. Nếu như nó thật sự không yêu hấn, thì có thể tiếp nhận người khác mà.

“Tôi chỉ muốn nói, bên cạnh Tiểu Liêu ngoại trừ tôi còn có Thiên Bắc. Còn nữa, khi học đại học, bên cạnh cô ấy cũng xuất hiện không ít nam sinh. Cậu có thể đi hỏi thử xem, cô ấy thật sự muốn gì?” Bách Sanh nhìn Cảnh Lan cười đắc ý “Nhưng mà tôi vẫn muốn khuyên cậu 1 câu, bên cạnh Tiểu Liêu dù cho không có tôi, hoặc giả không có ai cả. Cậu cũng không có cơ hội.”

Cảnh Lan nhú mi, nắm chặt túi bên trong quần “Có ý gì?”

Bách Sanh nhún vai “Không có ý gì cả, chỉ muốn khuyên cậu đừng tốn công vô ích thôi. Vẫn là câu nói đó. Nếu không muốn sau này hối hận, thì đừng tiếp tục quần lấy cô ấy. Cậu và cô ấy, cả đời này cũng không có khả năng.”

Cảnh Lan cảm thấy khó chịu, mày nhíu càng sâu “Tôi không hiểu?” cậu cười nhạo lại nói tiếp “Chỉ ỷ vào việc bây giờ cô ấy thích anh thì nói như vậy, có hơi đắc ý quá sớm không?”

Bách Sanh nhìn cái tên không biết sống chết trước mặt, ám chỉ rõ như vậy mà còn không hiểu. Có 1 số chuyện hấn không tiện xen vào, cho nên hấn cũng không muốn nói nhiều “Nhớ kỹ lời của tôi, cậu và Tiểu Liêu là không thể, còn nữa” Bách Sanh gợi lên môi cười đầy thâm ý “Về nhà nghĩ kỹ lại đi, cậu thật sự thích Tiểu Liêu hay là nhìn cô ấy cậu thấy được hình bóng của ai đó.”

Cảnh Lan hơi mất tự nhiên, gương mặt cũng trở nên trắng bệch, nhìn Bách Sanh lấp bắp nói “Anh Anh nói vậy bạ gì đó, tôi không hiểu anh nói vậy là có ý gì?”

Bách Sanh không nói tiếp, đánh mắt nhìn cậu ta 1 cái rồi xoay lưng đi.

Tiểu Liêu nhìn thấy Bách Sanh đang đi đến, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại. Bách Sanh lên xe, lườm nó 1 cái, sau đó cài dây an toàn “Nghĩ xong chưa?”

Tiểu Liêu héch miệng nhỏ, không dám hé răng, Bách Sanh nhìn theo sườn mặt nó, khóe miệng mỉm cười “Xem ra, hình như em thích đi coi nhà ma hơn, cá mặt hề cũng không có gì đáng coi ha...”

Tiểu Liêu trừng mắt giận dữ nhìn hấn, đưa tay qua nắm lỗ tai hấn, Bách Sanh bắt lấy tay nó, cổ nhin cười ra vẻ nghiêm túc nói “Mún làm gì, nổi giận hả?”

“Anh xấu xa, nói nói cười cười với Cảnh Lan mà không cho em nghe.”

“.... Anh với cậu ấy có thể nói cười cái gì, em tự đi hỏi đi, anh chỉ đi hỏi cậu ấy là mua cá mặt hề ở đâu thôi.” Bách Sanh nói dối mà mặt không đỏ, tim không tăng nhịp, bình tĩnh khởi động ô tô “Anh dẫn em đi mua, mua thêm cái hang lớn nữa.”

Tiểu Liêu lập tức bị mua chuộc, cười 1 cách thỏa mãn “Có thể mua rùa biển luôn không?”

“.....”

Tiểu Liêu khoa tay múa chân diễn tả “Giống lần trước ở công viên Hải Dương á, con rùa bị như thế!”

“Lần trước coi, nó đã 300 tuổi đúng không?” Tiểu Liêu bệnh cũ tái phát, lải nhải lèm bèm “Già như vậy, còn bị đem đi triển lãm, thật đáng thương. Chúng ta mua nó về nhà nuôi, không cho ai coi hết. Nó muốn cho ai coi, người đó mới được coi.”

Bách Sanh không trả lời nó, còn cái gì vui thì cho xem, không vui không cho xem. Cứ như con rùa có tính người. Bách Sanh nhìn nó vẫn đang còn khoa tay múa chân cực kỳ hưng phấn, nghĩ cái lại hỏi nó “Tiểu Liêu, nếu như, lúc đó không nghe lời anh nói, em sẽ thích dạng người thế nào?”

Tiểu Liêu nghe vậy sững sốt, nhúu chặt lông mày “Bách Sanh, anh bệnh rồi.”

“.....”

“Loại chuyện không thể nào xảy ra, nghĩ nhiều làm gì. Nghĩ cũng không thể xuyên không trở lại.”

“Nếu như có thể xuyên không trở về thì sao?” Bách Sanh thu hồi tầm mắt đang quan sát tình hình giao thông phía trước sang nhìn vào mắt nó “Em còn muốn ở cùng anh không?”

“Sẽ không.” Tiểu Liêu không nghĩ lập tức trả lời.

“.....” Cả người Bách Sanh bị hắc khí bao phủ, nghĩ cũng không nghĩ mà đã lập tức trả lời. Vậy mà lúc này hắn còn tràn đầy tự tin trước mặt Chu Cảnh Lan, ấy mà chưa đầy mấy phút đã bị nha đầu kia dập tắt không còn sót 1 miếng, hắn cắn răng hỏi tiếp “Tại sao?”

Tiểu Liêu không ý thức được nguy cơ đang đến gần, còn ngồi đếm những tính xấu ngày thường của Bách Sanh “Tật xấu rất nhiều, ngang ngược bá đạo, lời nói độc địa, hay ăn hiếp em, hay đe dọa em, không tôn trọng em, ờ, còn nữa...”

Còn nữa sao? Chút ánh sáng trên mặt Bách Sanh giờ đã đen triệt để.

Tiểu Liêu như hào quang lóe qua, nói tiếp “Còn háo sắc nữa, hủy hoại em ...”

“.... Tiểu Liêu rõ ràng chính em mới là người háo sắc, em dụ dỗ anh trước.” Bách Sanh tức giận, rõ ràng là nó ngày đó lấy cái lưỡi đi liếm tùm lum. Làm chàng trai mới lớn như hắn phải đi giặt ga giường không biết bao nhiêu lần.

Tiểu Liêu oán giận lên nhìn hắn “Coi đó, còn thích vu khống.”

Bách Sanh ngoài miệng thì cười như trong lòng âm u, ngoái nhìn nó “Nếu nhiều khuyết điểm như vậy, sao ngày xưa còn muốn ở cùng anh?”

Tiểu Liêu khó xử, thở dài nhìn Bách Sanh “Hết cách thôi, quen rồi.”

“....” đúng y như lời nói của Chu Cảnh Lan? Bách Sanh sầu não, trong lòng thật khó chịu.

Tiểu Liêu với tay lấy bật khoai tây ra, xé bao ngồi ăn ngon lành “Rõ ràng là quen biết cùng lúc, nhưng mà không có chú Dịch, dì Mạch, Thiên Bắc thì không sao ... mà không có Bách Sanh thì lại rất khó chịu. Cho nên, là thói quen Tò mò làm quái gì.”

Bách Sanh sững 1 lúc, nhìn bộ dạng đang nhai khoai tây của nó, nhất thời bao nhiêu hờn giận đều tan biến, cả thế giới này còn có ai ngoài Tiểu Liêu có thể khiến hắn biết cái gì là vui vẻ, cái gì là hạnh phúc, hắn sờ sờ tóc nó “Ngốc nghếch.”

Tiểu Liêu trừng mắt nhìn hắn “Đó, còn thích mắng người.” Tại sao bản thân nó có thể thích 1 thằng cha BT như vậy, phải về hỏi chị Baidu thử coi có đáp án không.

*

Ngày từng ngày trôi quá, vụ án cứ thế không động tĩnh gì. Bách Sanh bắt đầu sốt ruột, muốn kết tội Chu Tư Thành coi bộ không dễ dàng. Chu Tư Thành rất cẩn thận, không bao giờ tự lộ mặt. Chu Cảnh Lan thì chỉ xuất hiện lần đó, rồi cũng không có hành động gì thực tế. Lúc này Bách Sanh mới biết lực bất tòng tâm là thế nào. Doãn Thịnh thì cứ thế mà đánh Thái Cực, mọi thứ như dặm chân tại chỗ không tiến triển.

Có lẽ không ai biết dụng ý của đối phương, nên mỗi người đều tự mình cẩn trọng. Bên phía Chu Tư Thành không biết có phải cũng nhận được động tĩnh gì không? Chứ sao mà mỗi lần Bách Sanh ra ngoài đều có thêm mấy chiếc xe kỳ quái theo hần. Muốn gặp Mạc Anh Minh cũng phải cẩn thận gấp bội lần.

Trong lúc Bách Sanh đang cực kỳ bận rộn thì bên này Tiểu Liêu cũng bắt đầu nhập học. Mỗi ngày vẫn do Lâm Duệ đưa đón nó, tuy lần nào cũng nghe nó bên cạnh lái nhai cần nhằn Bách Sanh. Nó nói nhiều kinh khủng mà câu nào câu nấy cũng hơi hơi có vấn đề, thật tình chịu không nổi.

Lần nào Bách Sanh cũng nghe cậu oán trách than vãn, nên nói là sẽ đổi để Phương Kiệt đi đưa đón. Vậy mà Lâm Duệ lại nói không được đổi, bảo là đưa đón thành thói quen rồi, còn nói là trường nghệ thuật N có nhiều mỹ nữ không muốn đổi. Mỗi ngày có thể viện cớ đi ngắm gái đẹp. Bách Sanh chỉ cười cười không muốn vạch mặt cậu làm chi. Nhìn xem Tiểu Liêu nhà hần rất có sức ảnh hưởng rất mạnh nha.

Hôm nay, Lâm Duệ đột nhiên gọi điện thoại gấp cho Bách Sanh, nói là Tiểu Liêu đi với Chu Cảnh Lan rồi, cậu đến đón thì bị người của Chu Cảnh Lan chặn lại, đợi thoát khỏi thì Tiểu Liêu cũng đã lên xe của Chu Cảnh Lan. Giọng nói trong điện thoại của Lâm Duệ cực kỳ lo lắng hỏi Bách Sanh bây giờ phải làm sao.

Bách Sanh im lặng vài giây mới nói với cậu “Không sao đâu, cậu ta sẽ đưa Tiểu Liêu về.” cúp máy Bách Sanh vượt cái di động trong tay, nếu như mọi chuyện đều đúng với dự tính của hần Thì chút quan hệ này, có thể lợi dụng được.

*

Tiểu Liêu lần đầu đến chơi nhà bạn, ngay cả nhà Giản Tiểu nó cũng chưa từng đến chơi. Chu Tư Thành không có ở nhà, mấy người làm trong nhà thì cứ nhìn nó chằm chằm. Tiểu Liêu thấy khó hiểu, đưa tay sờ mặt mình, chẳng lẽ nó ăn cái gì không cẩn thận để bắn dính thức ăn dính lại trên mặt sao.

Sắc mặt Cảnh Lan không được tự nhiên, ho “khụ” 1 tiếng để người làm biết điều lui xuống. Nhìn thấy Tiểu Liêu về không được tự nhiên, Cảnh Lan bèn hỏi nó “Có muốn chơi điện tử không?”

Tiểu Liêu vội gật đầu nói “Muốn.”, người làm ở Chu gia lấy làm lạ, lén trốn ở cửa bếp gần đó nhìn trộm nó. Vừa nhìn thấy nó liền giật mình, sợ hãi.

Cảnh Lan dẫn nó đi đến phòng ngủ của hần “Muốn chơi cái gì?”

“Mario.” Tiểu Liêu là 1 cô bé ngốc, cái gì cũng không biết. Lúc nhỏ thấy Bách Sanh chơi Mario biết cái đó nên nói ngay, dù sao cũng chỉ là “bấm” “bấm” “bấm” thôi mà, rất đơn giản.

“....” Chu Cảnh Lan chỉ biết lặng yên nuốt nước bọt “Để tìm thử xem có không?”

Chu Cảnh Lan điều chỉnh lại tay cầm, rồi đưa cho nó. Hai người ngồi chơi vui quên hết mọi chuyện. Tiểu Liêu cũng không còn nhớ đến cái gì là cần phải về nhà nữa.

Cảnh Lan thấy nó chơi hưng phấn như vậy, cũng không thèm nhắc đến chuyện về nhà làm gì. Để cho Bách Sanh lo lắng chết đi cậu mới thấy sáng khoái. Cảnh Lan vừa bấm máy vừa hỏi “Vui không? Tiểu Liêu.”

“Vui.” Bách Sanh ngày thường rất bận, đa số thời gian nó đều ở nhà 1 mình, đừng nói chơi điện tử, ngay cả thời gian xem ti vi với hần cũng rất ít nữa là.

“.... Vậy cậu thấy mình tốt không?”

“Tốt.” Tiểu Liêu chơi hết sức vui vẻ, tuy là chết mấy mạng rồi mà Cảnh Lan vẫn không nói gì nó.

Cảnh Lan nhìn sườn mặt Tiểu Liêu hỏi “Tiểu Liêu, vậy mình tốt hay là Bách Sanh tốt.”

“Cậu tốt.”

“Vậy Tiểu Liêu thích ở chung với mình không?” Cảnh Lan vẫn nhìn chăm chăm vào sườn mặt nó chờ nó trả lời.

Tiểu Liêu cau mày “Chết rồi, Game Over.” nó quay lại nhìn Cảnh Lan “Sao?”

“Cậu, thích mình không?” Cảnh Lan dựa sát vào người Tiểu Liêu, 2 con mắt sâu thẳm nhìn nó chăm chăm. Tiểu Liêu bị động tác tới gần của cậu ta làm giật mình, nhanh chóng lùi lại đằng sau “Chu Cảnh Lan, chúng ta là bạn bè.”

Cảnh Lan chồm người về phía trước, giam nó vào 1 góc “Ý mình không phải là bạn bè là dạng giống như Bách Sanh, làm những việc giống như anh ta làm.”

Tiểu Liêu nhú mi, sắc mặt hơi trầm xuống “Không được.” Những việc đó, ngoại trừ Bách Sanh ra nó không muốn làm với ai cả.

“Tại sao, Dịch Bách Sanh tốt với cậu thế nào, mình cũng sẽ tốt với cậu như vậy. Mới này không phải cậu còn nói mình tốt hơn cả Bách Sanh sao?” Cảnh Lan có hơi nóng vội, lúc nói câu này thanh âm cũng to hơn bình thường. Cậu đưa tay siết chặt bả vai Tiểu Liêu, khí lực rất mạnh, đầu ngón tay tựa hồ bám mạnh vào bả vai gầy yếu của nó. Tiểu Liêu giãy giụa, mặt nhăn lại “Đau mà.”

Cảnh Lan nghe thế lúng túng giảm nhẹ lực đạo, mắt như phát sáng chăm chú nhìn nó.

Tiểu Liêu hơi hoảng, lớn tiếng quát gọi hẳn “Chu Cảnh Lan?”

Cảnh Lan nhìn sâu vào đôi mắt đen láy đang sợ hãi của nó, mới hồi phục lại, buông tay nó ra “Xin lỗi.” 2 tay cậu buông lỏng đặt trên đầu gối, nhẹ thở dài “Mình cũng không biết bản thân bị cái gì, từ năm 16 tuổi lần đầu nhìn thấy cậu liền thích cậu.”

Cậu vui mặt vào gối, lặng yên nhìn mặt trắng xanh thắm phía dưới chân, giọng nói cũng trầm lại “Cậu nhìn rất giống mẹ mình, khi mình 3 tuổi thì bà ấy đã bỏ đi. Mình chỉ nhìn thấy bà ấy qua những tấm hình. Cậu và bà ấy thật sự rất giống nhau. Mình cũng không biết là có phải đã nhìn thấy hình bóng bà ấy trên người cậu không, mình cũng không thiếu hơi ấm tình mẹ, mẹ kế của mình đối xử với mình rất tốt. Nhưng mà, mình vẫn nhớ mẹ mình, dù sao bà cũng là mẹ ruột của mình. Mỗi lần gặp cậu mình đều có cảm giác thật kỳ diệu, cảm giác đó cũng không biết nói thế nào.”

Nói xong cậu quay lại, thấy Tiểu Liêu đang sững sờ nhìn cậu “Mình chỉ muốn giữ cậu lại bên cạnh mình, không cần làm gì. Chỉ cần có thể nhìn thấy cậu là được rồi.”

34. Chương 34: Kiên Trì

Sau khi Cảnh Lan nói hết những lời nói tận đáy lòng, nhìn qua thấy thái độ như xe tắt máy của Tiểu Liêu, bất đắc dĩ cười cười “Dọa cậu sợ rồi phải không?” cậu hạ thủy mắt, tăng lông mi cong dài rủ xuống che dấu nỗi cô đơn sâu trong mắt “Yên tâm, mình sẽ không tổn thương cậu.”

Ngơ ngác 1 hồi Tiểu Liêu mới ấp a ấp úng nói “Mình rất già sao, tại sao nói mình giống mẹ cậu mà không phải em gái.” Hay nói nó giống bạn gái trước cũng được mà.

“.....”

Tiểu Liêu nhìn thấy nỗi buồn trong mắt Cảnh Lan. Nó rất hiểu cái loại nhớ nhung về tình mẫu tử này, nó từ nhỏ cũng là đứa trẻ không có mẹ. Tình thương của Tưởng Mạch dành cho nó cũng hết như 1 người mẹ đối với con cái, nhưng mà trong sâu thẳm đáy lòng nó vẫn khao khát loại tình cảm từ người mẹ ruột.

“Tuy là cậu già hơn mình, nhưng mà mình sẽ cố gắng để sánh vai mẹ cậu.” nó đưa cao tay sờ đầu cậu “Tiểu Cảnh Lan, ngoan ngoan nha.”

Cảnh Lan xụ mặt lấy tay nó xuống “Thực sự xem mình là con cậu hả Được rồi, đi thôi ... mình đưa cậu về nhà.”

Tiểu Liêu hếch cái mồm lên tỏ ý không hài lòng, thiệt xấu, có lòng tốt muốn giúp cậu ta mà cậu ta còn tỏ ý ghét bỏ.

Sau đó, có 1 khoảng thời gian dài, Cảnh Lan không đến tìm Tiểu Liêu nữa. Mà nó cũng rất tò mò, nó thật sự là giống mẹ cậu ta vậy sao? Đáng tiếc là lúc đó chưa kịp bảo cậu ta cho xem hình thì đã bị cậu ta nhanh chóng đuổi về.

*

Hai tháng nay Bách Sanh dường như thật nhàn rỗi, đa số thời gian đều ở nhà. Trước đây hẳn bận đến nỗi không có thời gian chơi với nó, lòng nó thật oán giận. Mà bây giờ ngày nào cũng gặp hẳn nó lại càng ai oán. Tại sao người nào đó bởi vì quá rảnh rỗi thừa dịp trăng tròn là biến thân.

Sáng nào cũng bị hắn lôi đầu dây bắt vận động. Đạo này nó rất thèm ngủ, bị người ta đặt dưới thân như mèo con mà mắt cứ thế vẫn nửa híp nửa mở. Bách Sanh nhìn thấy nó như vậy, trong lòng lại càng ngứa ngáy, hành động càng không thể kiềm chế. Tiểu Liêu thấy hắn đã hóa sói không còn tự chủ, bèn đưa chân đá hắn “Lâu quá, em buồn ngủ mà.”

Bách Sanh cười xấu xa hôn nó “Sao vậy, gần đây cứ giống như heo con, dường mập cho ai ăn sao?”

Tiểu Liêu cảm thấy mờ mịt mông lung, chỉ cảm giác bị hắn tấn công từng đợt từng đợt đến lơ mơ. Ngay cả dạ dày cũng trào ra axit. Nó mở miệng định trả lời hắn, lại cảm thấy khó chịu muốn nôn.

Bách Sanh ôm nó, định quay lại đặt nó lại dưới thân. Thì thấy nó đẩy mạnh hắn ra chạy thẳng về phía toilet. Tiểu Liêu quỳ gối trước bồn cầu, khó chịu vuốt ngực, mới này mắc ối không kìm được mà sao giờ lại không ối ra được. Bách Sanh nghe thấy trong toilet truyền ra tiếng, sắc mặt trầm xuống, đưa tay lấy áo tắm mặc vào tiến đến toilet.

Tiểu Liêu đứng trước bồn rửa tay súc miệng. Ngẩng mặt lên liền thấy gương mặt nghiêm túc của Bách Sanh đang nhìn nó chằm chằm. Mắt chợt lóe lên, nó cười cười nói “Hôm qua, uống sữa quá hạn.”

Bách Sanh không nói gì, chỉ chớp mắt 1 cái liền quay đi. Tiểu Liêu nhìn mình trong gương cổ nhếch miệng cười. Định đi thay quần áo đi học, thì đã thấy Bách Sanh đến tủ đưa nó 1 bộ đồ thể dục “Mặc cái này, có gì đi siêu âm cũng tiện hơn.”

Tiểu Liêu siết chặt ngón tay, vô thức lùi về phía sau mấy bước “.... Siêu âm gì?”

Bách Sanh lẳng lặng nhìn nó, lấy quần áo đặt ở trên giường “Mang thai đều phải đi siêu âm.”

Tiểu Liêu không nói lời nào, chỉ nhẹ héch môi. Bách Sanh ôm vai nó, nhẹ nói “Tại sao không uống thuốc?” Nếu hắn đoán không lầm, thì nha đầu này đã lén dấu thuốc đi mà không uống, bằng không làm sao có thể có việc mang thai như hôm nay.

Tiểu Liêu ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt mong đợi nhìn hắn “Bách Sanh, chúng ta giữ lại đứa bé được không?”

Mây Bách Sanh càng nhíu chặt hơn, kiên nhẫn dụ dỗ nó “Tiểu Liêu, cho dù em thật sự thích có em bé cũng nên thương lượng với anh trước đúng không?. Huống hồ bữa đó anh uống rượu rất nhiều, nếu có thì em bé cũng không được khỏe mạnh đâu hơn nữa, bây giờ” Bách Sanh chưa kịp nói hết thì nó đã tức giận, đưa tay đẩy tay hắn đang vịn áo khoác trên vai nó xuống.

“Em mặc kệ, em sẽ giữ lại con, cái gì mà uống rượu chứ. Anh căn bản là ghét bỏ con, không muốn giữ lại.”

Tiểu Liêu mở to mắt cảnh giác nhìn hắn, Bách Sanh cảm thấy lòng ngực khê nhói đau, cổ đờn tức giận nói “Không phải không muốn, anh chỉ nói là đây là việc của 2 người sao em không bàn với anh mà lại tự mình quyết định mọi việc.”

Nhìn xem, nói đi nói lại vẫn là không muốn giữ. Tiểu Liêu không muốn nói tiếp với hắn nữa “Em đi học.”

Bách Sanh nắm chặt tay nó “Đến bệnh viện trước.”

Tiểu Liêu thật sự rất giận, dùng sức tránh xa hắn “Bệnh viện, bệnh viện, đi làm gì? Em không muốn đi.”

“Em” Bách Sanh kìm chế tức giận đang nổi lên cuồng cuộn trong lòng, cắn răng nói “Tiểu Liêu, nghe lời 1 chút, anh không nói là không muốn. Chỉ là chúng ta đi bệnh viện kiểm tra trước sau đó nghe lời khuyên của bác sĩ, được không?”

“Không đi ...” Không biết tại sao khi nghe hắn nói những lời này thật chói tai, cái gì mà nghe ý kiến bác sĩ chứ? Đó là con của bọn họ, cho dù thế nào cũng giữ. Chỉ có Bách Sanh máu lạnh căn bản không muốn sinh đứa trẻ ra mà thôi.

Bách Sanh vừa nghe nó từ chối, cơn tức cũng trào lên theo, nói này giờ mà cứ như muối bỏ biển. Mặt giận tái tái, thanh âm cũng lạnh theo “Tiểu Liêu, muốn gây sự cũng vừa thôi chứ. Nó là con anh, anh phải có quyền quyết định chứ.”

Tiểu Liêu cắn chặt môi dưới rồi cuộc cũng nói thật, nó tức giận lồng ngực đập phập phồng “Bách Sanh, anh thật máu lạnh.”

Bách Sanh cũng không muốn âm ỉ với nó nữa, trực tiếp kéo nó ra ngoài. Tiểu Liêu nắm tay hắn ra sức cắn, Bách Sanh cắn răng, giận dữ lớn tiếng “Tiểu Liêu, em quậy đủ chưa, đừng chọc anh nổi điên.”

Tiểu Liêu hốc mắt đỏ lên, rõ ràng biết người trước mặt đang lừa mình. Lại để bản thân biến thành cái dạng như giờ. Trong lòng có biết bao là chua xót, đưa tay lên dụi dụi mắt, không muốn nước mắt chảy ra, nhỏ giọng nói “Bách Sanh, anh nói thật đi, có phải không muốn có con không?”

Bách Sanh trầm mặt nhìn nó, lâu sau lên tiếng “Phải.” ít nhất là bây giờ không phải lúc.

“....” Tiểu Liêu mới này còn giãy giụa không thôi, giờ chỉ yên lặng không nói nữa, đi theo sau hắn.

*

Đang lúc giờ cao điểm, xe kẹt thành 1 hàng dài. Bách Sanh buồn bực nhìn trước xe, định lấy thuốc ra châm làm 1 hơi, chợt nhìn qua người kế bên. Tiểu Liêu vẫn như thế dựa vào ghế xe, hướng mắt nhìn ra phía ngoài cửa không để ý đến hắn. Bách Sanh nhìn nó, nghĩ gì đó rồi chợt nói “Nếu em thật sự thích thì giữ lại cũng được, đến lúc đó để mẹ đến Úc cùng với em. Bà nội anh ở đó, bà biết nhất định sẽ rất vui. Khí hậu ở Úc cũng thích hợp để dưỡng thai.”

Tiểu Liêu vẫn không thèm để ý đến hắn. Người khác vui vẻ thì thế nào, có lợi ích gì khi hắn là cha mà căn bản không hề thích. Đứa trẻ bị cha để mình ghét bỏ, có thể hạnh phúc được sao? Con rồi sẽ giống như nó nó cảm thấy hốc mắt trào lên cảm giác chua chát, nó cố lách hết cỡ để người nghiêng hẳn ra phía cửa xe.

Xe phía trước bắt đầu nhúc nhích chạy, Bách Sanh thấy nó vẫn như vậy, không thèm nói gì trong lòng bắt đầu sôi ruột. Tiểu Liêu mà đến lúc ngang bướng cứng đầu thì thật sự khó hầu hạ, làm sao cũng không hài lòng. Nếu thật sự có em bé, thì hắn nhất định phải cho nó 1 hôn nhân đích thực. Nhưng thân phận của hắn bây giờ, làm sao có thể làm được điều đó. Lỡ như tương lai hắn có bất trắc gì. Nghĩ đến đó, hắn lại bắt đầu lung lay. Nếu như có em bé, Tiểu Liêu phải bị hắn trói buộc cả đời. Hắn quá ích kỷ, vì bản thân hắn không nỡ buông tay mà để nó bị liên lụy như thế này.

*

Hôm nay là thứ 4, khoa phụ sản ở bệnh viện không đông lắm. Bách Sanh đi lấy kết quả, còn Tiểu Liêu thì ngồi ngăng ở khu chờ đợi của bệnh viện.

“Tiểu Liêu?”

Tiểu Liêu quay lại nhìn người đang đi đến, nhìn đến bụng cô ấy, hơi sừng sốt, xấu hổ cười cười “Trùng hợp vậy, Tiểu Nguyệt.”

Tiểu Nguyệt tay chống thắt lưng gian nan đi đến ngồi xuống bên cạnh nó, người phụ nữ trung niên bên cạnh cẩn thận đỡ cô, đợi cô ngồi vững rồi mới nói “Tiểu Thư người ngồi đây chờ, tôi đi lấy báo cáo.”

Tiểu Nguyệt gật đầu nhìn bà, người phụ nữ trung niên lại nhíu mày chăm chăm nhìn Tiểu Liêu 1 lúc mới quay đi. Tiểu Liêu cũng cảm thấy người phụ nữ này hơi quen mặt, có điều nghĩ sao cũng không nhớ nổi là đã gặp mặt ở đâu.

Hai người bạn cũ gặp nhau ngồi chung 1 chỗ, Tiểu Liêu thật lúng túng không biết làm sao, cũng không biết nói gì, tầm mắt không không chế được hướng đến nhìn bụng cô “Mấy tháng rồi?”

Tiểu Nguyệt trấn lăm lăm mồ hôi, nhẹ nhàng vuốt bụng mình “Theo chuẩn đoán là 3 tuần nữa sẽ sinh.”

Tiểu Liêu kìm lòng không dạn mím cười nhìn cô đang vuốt ve bụng mình, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng. Tiểu Nguyệt chăm chú nhìn Tiểu Liêu, cẩn thận cân nhắc rồi mới lên tiếng hỏi “Cậu ... đến kiểm tra.”

Tiểu Liêu ngẩng 1 lúc mới ngại ngần gãi đầu “Ồ, ngoài ý muốn, anh ấy cũng không thích lắm.”

Nụ cười trên môi Tiểu Nguyệt bỗng cứng đờ “Là người mình gặp lần trước.” Cô đã từng gặp Bách Sanh, chỉ là không biết hắn tên gì?

Thấy Tiểu Liêu gãi đầu, cô thở dài, đưa tay qua nắm lấy tay nó “Tiểu Liêu, mình biết mình không có tư cách nói thế này, nhưng mà những gì mình sắp nói, thật sự là mình muốn tốt cho cậu. Cái người đó, anh ta hay đi đến Thịnh Thế, mình cũng thấy anh ta đi cùng với ông chủ của mình. Chắc chắn là anh ta cũng không phải dân làm ăn chân chính gì đâu, còn nữa”

Tiểu Nguyệt yên lặng 1 lúc nói tiếp “Mình cũng từng thấy anh ta với mấy cô trong đó dây dưa, ái muội. Mình biết cậu với anh ta là thanh mai trúc mã. Nhưng mà người trong giới đó, đừng nói là con cái, có lẽ ngay cả kết hôn cũng không thể cưỡng cầu.”

Tiểu Liêu cảm thấy đầu óc ong ong quay vòng vòng, Tiểu Nguyệt vẫn chưa nói xong “Cậu rất đơn thuần, thế giới đó và loại người như thế không thích hợp với cậu, cậu phải chú ý bảo vệ bản thân.”

Tiểu Liêu ngồi ngó 1 hồi mới cười cười, nó cũng hơi mất tự nhiên lắng qua chuyện khác “Ồ, mình biết rồi. À, ba ba của baby là người thế nào?”

Tiểu Nguyệt nghe đến đây sắc mặt không tốt lắm, gương mặt vốn đã trắng bệch giờ càng thêm nhợt nhạt. Tiểu Liêu dò xét gọi cô 1 tiếng “Tiểu Nguyệt.”

Tiểu Nguyệt kể qua loa “Ừa, là 1 người cũng không tồi.” Khi cô nói đến người đó, giọng nói đột nhiên cũng trở nên mềm mỏng dịu dàng. Hồ như trái hẵn với cái biểu hiệu khó xử vừa rồi, chẳng lẽ đó là ảo giác của nó.

“Anh ấy giúp đỡ mình rất nhiều, giúp đỡ tiền thuốc thang cho ba mình, tìm việc giúp mình. Anh ấy rất chính chắn, biết nhìn xa trông rộng, cũng rất có sức hấp dẫn.”

Tiểu Liêu mím cười “Thật không, vậy tốt quá.”

Tiểu Nguyệt còn muốn ngồi nói chuyện với nó 1 hồi nhưng mắt thấy Bách Sanh đang vừa nghe điện thoại vừa đi đến chỗ này, mà người phụ nữ trung niên giúp cô cũng đang tiến đến, bà giúp nâng đỡ Tiểu Nguyệt dễ dàng đứng dậy “Tiểu thư, vừa rồi ông Vinh gọi đến nói là có kết quả rồi thì phải về liền.”

“Ừa, tôi biết rồi.” Tiểu Nguyệt kéo thân thể nặng nề của mình đứng lên, nhìn Tiểu Liêu đang tròn xoe 2 mắt nhìn mình, cô buồn cười vỗ bả vai nó “Tiểu Liêu, sao cậu ở đâu cũng gặp người được vậy.”

Tiểu Liêu cảm thấy dung lượng chứa của não nó hôm nay như đã đầy rồi, nó ngại ngần gãi gãi đầu “Ồ, này mới nói, vị Vinh tiên sinh đó, họ thật đặc biệt.”

Tiểu Nguyệt cười dịu dàng nói “Ừa, là người mình vừa nói đó, tên là Vinh Hưởng, tên cũng thật đặc biệt.”

Tiểu Liêu đang cười cười bỗng cứng đờ, bao nhiêu vị chua chát đang dâng lên trong mắt.

Bách Sanh đi đến đưa bằng siêu âm cho nó. Tiểu Liêu cũng không thèm xem qua, lập tức cất vào trong bao. Bách Sanh nắm lấy tay nó nói “Tiểu Liêu, em có từng nghĩ là nếu đứa nhỏ không được khỏe mạnh thì làm thế nào không?”

Tiểu Liêu cắn khước môi nhìn hắn, cố gắng lắm mới mím cười được, 1 nụ cười chua chát “Khỏe mạnh, có phải anh sợ, em bé sẽ giống em?”

Trong nháy mắt, mặt Bách Sanh trở nên tái mét “Tiểu Liêu, em có biết mình đang nói gì không?”

Tiểu Liêu nhắm mắt, trong đầu bao nhiêu thứ hoảng loạn, cái gì cũng không soi xét được. Nó cười 1 cách xót xa, nó thật ngu ngốc, cái gì cũng không hiểu. Ngay cả sự việc trước mắt đơn giản vậy mà cũng không hiểu là tại sao?

Vinh Hưởng luôn miệng nói là muốn bồi thường cho nó, luôn miệng nói nó vẫn còn là 1 đứa trẻ. Bây giờ thì bạn học của nó lại trở thành mẹ của con cha nó. Đứa bé sẽ là 1 đứa trẻ khỏe mạnh, không lâu nữa nó sẽ có 1 người em trai cùng cha khác mẹ. Vinh Hưởng rất cuộc vẫn thích 1 đứa con lành mạnh hơn.

Còn Bách Sanh, trước giờ nó không hề biết, ở bên ngoài hắn còn có thể ra vẻ đạo mạo cùng với những cô gái khác ái muội mập mờ. Bây giờ, nói không thích đứa con của nó, cũng cùng 1 lý do thôi. Đó chính là muốn 1 đứa bé khỏe mạnh.

Cho dù mọi người đều không thích con của nó, nó cũng nhất quyết không bỏ. Nếu như nó đã là 1 sự tồn tại không hoàn mỹ, thì con của nó, dù cho có không toàn vẹn, cũng đều là con của nó. Chỉ cần 1 mình Dịch Tiểu Liêu nó. Ai cũng không có quyền thay nó quyết định.

35. Chương 35: Mẹ

Nhìn bộ dạng phần uất của Tiểu Liêu, Bách Sanh cảm thấy rầu rĩ. Sâu thẳm trong tim hắn, càng muốn trở thành người 1 nhà nó hơn bất kỳ ai, muốn đem tấm lòng hắn sưởi ấm con tim nó. Nhưng mà trong lúc không thích hợp lại có em bé. Thật sự là hắn không biết làm thế nào. Hắn thật sự bắt đầu hoài nghi, bản thân có phải là 1 người máu lạnh không? Tại sao, hắn không có dũng khí đón nhận đứa bé này?

Tiểu Liêu mới 20 tuổi, có em bé thì bài vở sẽ bị đình trệ, thậm chí cuộc sống cũng sẽ bị rối cả lên. Hắn đang bị vây trong vòng dầu sôi lửa bỏng, lúc nào thân phận cũng có thể bị bại lộ.... Hay nói cách khác là không dám chắc giây tiếp theo có còn nguyên vẹn xuất hiện trước mặt nó không? Cũng từng nghĩ sẽ buông tay, nhưng lại vì lòng ích kỷ của bản thân, không nỡ buông xuống. Cho nên, trong tiềm thức luôn trốn tránh vấn đề nan giải này. Cứ thế tình yêu của hắn cứ như đang dạo bước trên phiến băng mỏng manh, có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Bây giờ mọi thứ đang hiện rõ trước mặt. Hắn mới bị ai phát hiện ra, từ trước đến giờ hắn chưa hề muốn buông tay. Hắn đối với tình yêu với nó, ích kỷ đến cực độ, chỉ cần trên thế giới này còn 3 chữ Dịch Bách Sanh thì Dịch Tiểu Liêu không thể rời xa hắn. Cho dù là nguyên nhân gì cũng không thể ép hắn buông tay. Nếu như đã ích kỷ thì hắn sẽ ích kỷ đến cùng.

Hắn nhìn về phía Tiểu Liêu, kéo nó ôm vào trong ngực. Giọng trầm thấp thở dài “Tại sao anh không có cách nào đối với em. Rốt cuộc anh đã trúng độc gì của em rồi!” Lúc nào cũng thế, không muốn buông tay, không muốn rời xa, không muốn để nó tự đi tìm 1 cuộc sống khác tốt hơn. Nếu hắn có gì bất trắc, coi như lưu lại 1 thứ gì đó về hắn trong trí nhớ của nó. Không uổng hắn đã từng yêu nó.

Bách Sanh nhắm mắt, dang rộng vòng tay ôm nó, che hết cả cảnh quang phía sau nó “Dịch Tiểu Liêu, chúng ta kết hôn đi?”

Tiểu Liêu ngẩng đầu nhìn hắn, trong đầu thoáng chút mơ hồ, Bách Sanh cười nhìn nó “Về làm bà quản gia của anh.”

Tiểu Liêu chớp nhẹ mắt, không trả lời hắn. Rõ ràng là chuyện nó mong đợi đã lâu, tại sao khi thành sự thật nó lại không cảm thấy vui vẻ. Trong lòng ngược lại lại cảm thấy càng trống rỗng. Tựa hồ câu nói đó từ miệng hắn chỉ là 1 sự thỏa hiệp.

Bách Sanh cuối đầu nhìn nó “Sao vậy, giận à?” hắn chợt như bừng tỉnh ngộ “Thiếu nhẫn và hoa tươi phải không? Vậy coi như này giờ anh chưa nói gì, lần sau sẽ cho em bất ngờ, được không?”

Tiểu Liêu vẫn không ngẩng lên, chỉ “Ồ.” đại 1 tiếng, Bách Sanh thấy nó hình như không vui lắm, cũng không tiếp tục nói. Kéo nó đi về nhà.

Từ hôm đó, Tiểu Liêu lúc thì hỷ nộ thất thường, lúc lại trầm mặc không nói gì. Bách Sanh tra trên mạng thì bảo phụ nữ mang thai cảm xúc thường hay bất ổn. Nhưng mà Tiểu Liêu mới mang thai 2 tháng, thế này có quá sớm không? Nghĩ đến việc kết hôn, Bách Sanh nghĩ nên phải bàn bạc với Dịch Phong và Tưởng Mạch. Ít nhất là phải để họ tham dự hôn lễ, Tiểu Liêu khẳng định rất hy vọng như thế.

Nhưng điều Bách Sanh không ngờ là hôn lễ của hắn và Tiểu Liêu còn chưa đến thì đã có nhiều chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn. Mà toàn bộ những việc đó lại chính là nguyên nhân khiến Dịch Tiểu Liêu mãi

mãi rời xa cuộc sống của hắn. Từ biệt, 3 năm.

*

Khi Tiểu Liêu đi kiểm tra định kỳ tháng thứ 3. Ở khoa phụ sản tình cờ gặp được người phụ nữ trung niên lần trước đi với Tiểu Nguyệt. Người đó nói với nó rằng Tiểu Nguyệt phá thai, bây giờ nằm ở nhà, buồn bực khó chịu, bà đến đây lấy thuốc cho cô ấy. Tiểu Liêu nghe đến đầu óc trống rỗng, lỗ tai ong ong, không nghĩ gì liền đón xe đi đến Vinh Thị.

Lễ tân trước Vinh Thị không biết nó, nên ngăn không cho nó vào. Tiểu Liêu trước giờ chưa từng hung dữ với ai, nay lại lớn tiếng với cô lễ tân đó “TÔI MUỐN GẶP VINH HƯỜNG, KÊU ÔNG TA LÊN RA MAU.”

Cô lễ tân bị nó dọa phát khiếp, thư ký của Vinh Hưởng đã từng gặp Tiểu Liêu, bây giờ thấy nó xuất hiện ở chỗ này cũng hơi bất ngờ. Tiểu Liêu không đợi được nữa, trực tiếp đá cửa đi vào. Vinh Hưởng đang bàn với công việc thấy nó đi vào, nhíu mi nói với cậu nhân viên đang báo cáo “Đi ra ngoài trước.”

Tiểu Liêu nắm chặt quyền, tức giận tích tụ mấy bữa nay đã đến hạn bùng phát.

Vinh Hưởng tiến lên trước, thấy sắc mặt nó không tốt, khó hiểu “Làm sao vậy?” biết nó ở chỗ Bách Sanh, ông có đi đến tìm mấy lần, rồi cũng đi đến trường học tìm nhưng nó điều trốn tránh không muốn gặp ông. Bây giờ lại đột nhiên hùng hổ chạy đến đây tìm ông, thật nghĩ không thấu là mình đã trêu chọc vị này khi nào.

Tiểu Liêu cắn chặt môi, cố gắng áp chế tức giận đang bùng bùng trong người “Tiểu Nguyệt, ông quen biết chứ?”

“..... Quen.” Vinh Hưởng đại khái đã đoán được ý đồ của nó khi đến đây. Ngồi xuống sofa nhìn nó cười 1 cái “Ngồi đi, tìm ba tính sổ cũng không cần gấp vậy.”

Tiểu Liêu nhìn thấy ông ta bày ra bộ dạng bất cần, tức giận kiềm chế này giờ nhanh chóng bùng nổ “Cô ấy phá thai?”

“Ừa.” Vinh Hưởng gật đầu, vẫn khó hiểu là nó rốt cuộc tức giận cái gì “Ba biết rồi.”

Tiểu Liêu nhắm mắt, quả thật không hiểu nổi ông ta sao còn có thể bày ra bộ dạng vân đạm phong kinh thế kia “Chỉ sớm hơn dự tính nửa tháng.”

Vinh Hưởng sững sốt “Ba biết rồi.”

“Ông...” Tiểu Liêu nắm chặt quyền, nếu không phải nghĩ đến đạo đức luân thường, nó thật sự muốn đâm cho ông ta 1 quyền. Đánh bẻ cái bộ dáng ra vẻ đạo mạo trước mặt “Ông cư nhiên lại đối xử với con mình như thế.”

“.....” Vinh Hưởng thật không hiểu, ánh mắt ông biến lạnh “Tiểu Liêu, con nói vậy gì đó?” Đứa bé kia với ông không hề có chút quan hệ.

“Còn giả vờ, Tiểu Nguyệt đã nói cho tôi biết.”

Vinh Hưởng kinh ngạc 1 lúc liền lấy lại tinh thần, giữ bình tĩnh nói “Ba không biết tại sao cô ta gạt con, nhưng ba phải giải thích, đứa bé đó và ba 1 chút quan hệ cũng không có. Về phần là con ai ba cũng không biết. Còn nữa, việc phá thai con có thể tự mình đi hỏi cô ta.” Nói xong nhìn về phía Tiểu Liêu, sắc mặt hơi lo lắng “Tiểu Nguyệt, người này con nên cách xa 1 chút.”

Tiểu Liêu nghe ông nói như thế, thần kinh căng thẳng được nói lỏng 1 chút, nhưng vẫn như trước không hề rằng nói gì nữa.

Vinh Hưởng thở dài, từ từ tựa lưng vào sofa. Người thanh niên hăng hái ngày ấy đã thay đổi, bộ dạng mờ mịt tiêu điều “Tiểu Liêu, ba nói rồi, đời này ba chỉ có 1 đứa con. Chỉ có 1 mình con là con của ba.”

Tiểu Liêu không biết vì sao tầm mắt lại có chút mơ hồ, nó nghiêng người ánh mắt lảng tránh không dám đối diện với ông lần nữa “Gạt người, rõ ràng là 2 người bỏ con, không thương con, ghét bỏ con.”

Tim Vinh Hưởng nói lên, bao nhiêu quá khứ đã chôn sâu như bị moi lên, ép ông đến thở không nổi “Thời điểm mẹ con mang thai con, ba căn bản là không biết Ba tìm bà ấy rất lâu, đợi đến khi ba tìm được bà ấy thì mọi chuyện đã không thể cứu vãn.”

Tiểu Liêu sững sốt, miệng thì thảo “Cái gì là không thể cứu vãn?”

Vinh Hưởng cuối đầu, Tiểu Liêu không thể nhìn thấy biểu hiện của ông bây giờ. Trực giác nói với nó hình như ông đang rất đau. Vinh Hưởng cười khổ “Tiểu Liêu, có muốn gặp mẹ con không?”

Tim nó chợt rung lên, mẹ ư Nó như ngừng thở, phải mất sức lực rất lớn mới có thể khó khăn nói ra 1 câu đầy đủ “Bà ấy giờ ở nơi nào?”

Vinh Hưởng nghiêng mặt nhìn nó, cười dịu dàng “Chúng ta đi gặp bà ấy, gặp được con bà ấy nhất định rất vui.” Sẽ rất vui phải không?

*

Đó là 1 trang viên tư nhân, nằm ở lưng chừng núi cách trung tâm thành phố rất xa. Xung quanh bao phủ bởi rừng cây xanh um, thảnh thơi ta còn có thể nghe thấy tiếng chim hót.

Xe càng nhanh đến nơi bao nhiêu thì tim Tiểu Liêu càng nhanh muốn nhảy ra khỏi lồng ngực bấy nhiêu. Nơi đó, có người mẹ ruột mà 20 năm qua nó chưa từng gặp mặt. Tâm trạng nó bây giờ có phải gọi là “mong chờ” hay không? Lúc Bách Sanh cho nó coi hình có nói là bà đã ra đi. Lúc đó, tiềm thức nó cũng không muốn làm rõ ý tứ câu nói đó làm gì. Bây giờ, thật sự rất muốn gặp bà, trộm liếc sang thấy người bên cạnh đang nhắm mắt dưỡng thần. Trên mặt là biểu hiện thanh thản khó thấy được. Hình như miệng còn mang theo ít ý cười. Tiểu Liêu hít thở nặng nề, đưa mắt nhìn về phía cửa sổ của biệt thự.

Vào đến sân, bóng cây tường vi trắng thu hút sự chú ý của nó. Nó đứng nhìn thần thờ, ở Dịch gia cũng có 1 cây tường vi trắng như thế này. Tường Mạch rất thích cây đó.

Nó đi theo Vinh Hưởng vào nhà, ánh sáng mở ra phòng khách không 1 bóng người, nhưng ngay cửa lại có 1 phụ nữ hơn 50 tuổi nhận lấy áo khoác từ tay Vinh Hưởng, cung kính lễ phép nói “Ông Vinh.”

Vinh Hưởng dẫn theo Tiểu Liêu vào nhà, người phụ nữ kia nhìn Tiểu Liêu ánh mắt nhất thời thất thố, thoáng trong đó là sự giằng co, Vinh Hưởng liếc bà 1 cái “Nhưng Nhưng đâu?”

“Trên phòng trồng hoa ở sân thượng.”

Vinh Hưởng nhíu chặt mày “Gió lớn như vậy, sao lại để cô ấy 1 mình?”

Người phụ nữ kia cúi thấp đầu nói “Phu nhân không cho ở cùng.”

Vinh Hưởng quay lại liếc nhìn Tiểu Liêu. Cái liếc mắt đó tựa hồ có nhiều điều không thể nói nên lời. Cuối cùng, dùng giọng nói cực nhạt nói với nó “Đi thôi.”

Trong lòng Tiểu Liêu bồi hồi theo ông lên lầu. Đi hết dãy bậc thang, cứ nhiên bước vào 1 căn phòng. Nó thấy 1 luồng ánh sáng lóe lên. Đột nhiên lại không có can đảm nhìn về phía trước, Vinh Hưởng hiểu ý đồ lấy bà vai nó “Đừng sợ, bà ấy là mẹ con.”

Tiểu Liêu nắm chặt 2 tay, hướng về khu nhà kính trồng hoa kia. Hướng lưng về phía nó có 1 người phụ nữ đang ngồi trên cái ghế nhỏ, cuối đầu đang loay hoay đùa nghịch với 1 chậu lan quân tử. Búi tóc được bới cao ở phía sau càng khiến bà trở nên gầy gò yếu đuối hơn. Tiểu Liêu cảm thấy yết hầu khô hốc, nuốt nhanh nước bọt. Đứng phía sau Vinh Nhung, nó như bị điểm huyết không làm được gì.

Vinh Nhung hình như cũng cảm giác được phía sau có gì đó khác thường, từ từ quay đầu nhìn lại phía sau liền thấy Tiểu Liêu. Lúc này đây, hô hấp của nó như ngừng trệ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trước mặt mình, bà vẫn đẹp y như trong tấm ảnh đó, có khác chăng chỉ là thêm 1 vài dấu vết của năm tháng. Nhưng không vấn đề điều đó chỉ càng khiến bà trở nên thanh đạm, tao nhã hơn.

Vinh Nhung nhìn nó cười yếu ớt, sau đó liền xoay người không hề để ý đến nó.

Tiểu Liêu nắm chặt tay đến nỗi móng tay bấm sâu vào trong lòng bàn tay, nó ngỡ không biết nên làm sao quay lại nhìn Vinh Hưởng. Ông nhìn nó mỉm cười sau đó tiến lại gần bên Vinh Nhung, ngồi xổm bên

cạnh bà, dịu dàng giúp đỡ bà “Nhưng Nhưng, hôm nay anh dẫn 1 người đến giới thiệu với em. Lại đây, anh giúp 2 người làm quen.”

Vinh Nhung ngoan ngoãn đứng dậy, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt. Vinh Hưởng dẫn bà đi đến gần bên Tiểu Liêu. Ôm cả thắt lưng của bà nói “Đây là Tiểu Liêu, con gái của chúng ta Em còn nhớ không?”

Vinh Nhung mở mắt, tựa hồ đang cố nhớ những ký ức về Tiểu Liêu. Sau lập tức lắc đầu, nói với Vinh Hưởng “Không thể nào, Tiểu Liêu rất nhỏ. Cô ấy lớn như vậy Tiểu Liêu chỉ nhỏ như vậy thôi.” Bà đưa tay ra để diễn tả cho câu nói của mình.

Toàn thân Tiểu Liêu cơ hồ không còn sức, nó gần như không dám tin những gì nó nhìn thấy và những gì từng nghĩ đến lại khác nhau như thế.

Vinh Nhung lại cuối đầu lập lại “Tiểu Liêu, Tiểu Liêu Bé nhỏ còn hơn không có.” Bỗng nhiên như nhớ đến điều gì đó, gao gắt nắm chặt áo sơ mi của Vinh Hưởng, sắc mặt đột biến, cả khuôn mặt như cắt không còn miếng máu “Vinh Hưởng, không thấy Tiểu Liêu, không thấy Tiểu Liêu Làm sao bây giờ.” Bà ôm đầu dùng tay đánh vào trán mình “Em đánh mất Tiểu Liêu rồi, không nhìn thấy Tiểu Liêu, làm sao bây giờ?”

Nước mắt Tiểu Liêu rốt cuộc không nhịn được mà rơi xuống, nó che miệng lại cố để không bật ra âm thanh.

Vinh Hưởng ôm chặt lấy Vinh Nhung, trong mắt hiện lên tia đau đớn, vỗ vỗ lưng bà như vật trân báu nhất, khẽ trấn an “Vinh Nhung, không có chuyện gì cả. Tiểu Liêu quay về rồi, anh đã tìm được Tiểu Liêu. Thật sự, tin tưởng anh.”

Vinh Nhung như hoàn toàn chìm trong ma chú của bản thân, người xung quanh nói gì cũng không nghe được. Bỗng nhiên truyền đến 1 tiếng thét chói tai, trên mặt bà đầy nước mắt. Thậm chí bắt đầu đấm đá Vinh Hưởng “Cha, con cầu xin cha. Trả Tiểu Liêu lại cho con, con sai rồi, con biết sai rồi.”

Hai tay Tiểu Liêu gao gắt che kính miệng mình, cố hết sức để không phát ra tiếng nức nở. Nó trở mắt nhìn Vinh Hưởng cùng với người làm đem Vinh Nhung đi giam lại, sau đó tiêm cho bà thuốc an thần. Vinh Nhung từ từ yên lặng, 2 mắt dần dần nhắm chặt.

Tại sao lại xảy ra chuyện thế này. Cho dù sớm biết thân thế của nó là điều cấm kỵ, cho dù biết tình yêu của cha mẹ nó sẽ bị thế tục chê cười. Nó cũng chưa từng nghĩ rằng mẹ nó phải hứng chịu 1 kết cục như thế. Lần đầu nhìn thấy mẹ mình, lại trong tình trạng như vậy. Thật sự quá tàn nhẫn.

Tiểu Liêu 1 mình ngồi trong phòng khách. Toàn thân bất giác thẳng lưng, mơ hồ ngốc nghếch thờ ra. Vinh Hưởng trở lại ngồi bên cạnh nó khi nào nó cũng không biết, máy móc nhìn về phía ông “Tại sao lại như vậy?”

Vinh Hưởng khó nén được vẻ mệt mỏi “Thất vọng sao, đây chính là nguyên nhân tại sao ba không dẫn con đến gặp bà ấy. Con là điểm yếu của bà ấy, nhắc đến con bà ấy sẽ phát bệnh.”

Tiểu Liêu không biết trong giờ phút này nó muốn nói gì, trên thực tế nó có rất nhiều điều muốn nói, có rất nhiều thứ muốn phát tiết trút ra hết. Nhưng mà, giờ phút này cái gì cũng làm không được.

“Mẹ của con, rất cực khổ. Ba nợ bà ấy quá nhiều. Cả đời này, ngoại trừ bà ấy ba chẳng cần ai nữa. Cho nên, đừng hoài nghi ba sẽ cùng với người phụ nữ nào khác.”

Tiểu Liêu ngơ ngẩn nhìn ông, người đàn ông này không phải không cần nó. Mẹ của nó cũng không vứt bỏ nó. Tiểu Liêu ghen lời không nói nên lời, hốc mắt nhanh chóng trào ra suối nước mắt, nó nức nở “Thì ra, 2 người không có vứt bỏ con.”

Vinh Hưởng ôm vai nó, thanh âm trở nên khàn khàn “Không có, ba luôn tìm kiếm con. Ai hại gia đình chúng ta phải chia lìa. Ba bắt chúng phải trả giá đắt.”

Tiểu Liêu nhìn thấy trên mặt Vinh Hưởng xuất hiện vẻ căm hận dữ tợn, nó hoang mang mở miệng hỏi “Là ai?”

Vinh Hưởng cười, đưa tay giúp nó lau nước mắt “Chuyện đó, con không cần quan tâm. Con chỉ cần sống tốt là được, ẹ con chút thời gian để bà từ từ chấp nhận con.”

Tiểu Liêu hút hít cái mũi, nhìn vẻ mặt đăm chiêu của Vinh Hưởng. Trong lòng thoáng hiện lên nỗi bất an.

36. Chương 36: Nghi Kị

Khi Bách Sanh đột nhiên nhận được điện thoại của Doãn Thịnh nói rằng muốn gặp mặt, hắn rất ngạc nhiên. Lâu như vậy không có động tĩnh gì, tại sao đột nhiên lại mất kiên nhẫn như thế. Ngay lúc Bách Sanh đang cân nhắc suy nghĩ ngọn nguồn sự việc, thì lại nghe được tin tức sốt dẻo từ phía Mạc Anh Minh lại càng khiếp sợ. Chu Tư Thành đã bị tóm.

Nhận được manh mối Chu Tư Thành nhận hối lộ, có liên quan đến hắc đạo. Theo tin tức truyền lại, số sách mỗi lần ông ta chuyển tiền, mỗi vật chứng điều rất rõ ràng. Hơn nữa, mọi thứ đều do chính Chu Tư Thành ký nhận. Chứng cứ chặt chẽ chu đáo như thế khiến cho ông ta không còn đường chối cãi.

Mạc Anh Minh thật sự rất tò mò, rốt cuộc là người nào mà có khả năng điều tra được thứ tư liệu mật này. Chứng cứ xác thực như thế này nhất định là có nhân tài nào đó đã được cài bên cạnh ông ta. Nhưng ... ai có khả năng làm việc này? Ai mà có thù hằn với ông ta lớn như vậy. Nhất quyết đẩy ông ta vào chỗ chết mới cam.

Bách Sanh yên lặng 1 lúc mới mở miệng nói với Mạc Anh Minh “Em nghĩ là em đã biết là ai.”

Mạc Anh Minh nhìn thấy bộ dạng chăm chú của hắn, cơ bản là hơi bất ngờ “Cậu biết là ai?”

Bách Sanh chỉ chậm rãi hút thuốc, không nhắc lại vấn đề vừa đề cập.

Mạc Anh Minh cũng không tiếp tục hỏi, đành nói sang chuyện khác “Đúng rồi, cậu phải cẩn thận với Doãn Thịnh. Hiện nay, Chu Tư Thành đã xảy ra chuyện. Hắn ta lại gấp gáp hành động như thế, nhất định là muốn 1 lần cầm tiền trốn chạy. Lần này chúng ta không thể để hắn ta dễ dàng chạy thoát được.”

“Em biết rồi.” Bách Sanh miết đầu thuốc đang cháy xuống mặt bàn “Lần này, nếu như thật sự thành công, em muốn quay lại đội.”

Bách Sanh cười bất đắc dĩ “Không có gì, chỉ là em thiếu nợ 1 người quá nhiều, muốn bù đắp lại cho cô ấy thôi.”

Mạc Anh Minh đột nhiên cười lớn “Không thể tưởng được cậu lại là 1 tên tiểu tử giàu tình cảm. Tôi thật muốn biết cô bé đó rốt cuộc là người thế nào mới có thể khiến cho cậu là 1 người bất cần không sợ gì cả nay lại trở nên sợ ...” Mạc Anh Minh nói đến đây đột nhiên ngưng lại. Trong thời điểm thế này sao lại nói mấy chuyện không may thế.

Bách Sanh vỗ vai y tựa như không để tâm lắm vấn đề đó “Sợ chết sao, em quả thật đang rất sợ chết, sợ nhờ như ...” hắn không biết Tiểu Liêu mất đi hắn có thể sống tốt không. Nhưng ít nhất, là hắn không thể nào sống mà không có nó. Cho dù là chết, hắn cũng không nỡ.

Mặt Mạc Anh Minh tối sầm lại “Nói bậy bạ gì đó, chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, trường hợp nào mà chưa thấy qua. Năm đó ở bên cạnh Đường Hữu Thiên, cậu cũng đã vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, việc hiện nay có là gì đâu.”

“Bây giờ có vướng bận.” Bách Sanh cười giễu cợt, chỉ có hắn là rõ hơn ai hết. 3 năm trước đao phong huyết vũ thế nào, hắn đều xông tới không ngần ngại. Khi đó hắn nghĩ bản thân đã thật sự mất đi Tiểu Liêu. Trong lòng không có chút vướng bận. Chết hay không cũng không quan trọng, bất quá sẽ được lưu danh trên bia mộ liệt sĩ. Cũng có thể để cho cha mẹ nhớ mãi về hắn. Nhưng hôm nay, có được càng nhiều lại càng không nỡ buông tay. Huống hồ, Tiểu Liêu bây giờ đã có thai. Nghĩ vậy, hắn không khỏi tự nói “Lần này, nhất định sẽ không có việc gì.”

Mạc Anh Minh tức giận cho hắn 1 quyền “Tên tiểu tử này chính đốn lại cho tôi mau, xuất ra mấy thứ nhiệt huyết bất cần ra cho tôi. Chẳng phải chỉ là 1 tên Doãn Thịnh thôi sao, kế hoạch của chúng ta chu đáo không kẻ hờ như thế, hắn làm sao thoát khỏi chứ.”

Bách Sanh nhìn thấy lửa giận trong mắt y, lần đầu nhìn thấy y tức giận như thế, nhin không được bật cười “Đội trưởng Mạc, không phải anh sợ tui em có chuyện gì lại phiền anh phải viết báo cáo chứ?”

“Được rồi, cậu không phải khiêu khích.” Mạc Anh Minh giơ chân hướng về phía Bách Sanh, Bách Sanh nhanh chân tránh đòn “Được rồi được rồi, em biết rồi. Em nhất định sẽ thực hiện không để còn trẻ mà phải đi đời đâu, em còn phải sống để gây thêm nhiều tai họa cho anh giải quyết nữa chứ.”

*

Tiểu Liêu về đến nhà, nhìn thấy Bách Sanh mặt mày đen thui ngồi trên sofa. Trong tay đang cầm ... hình như là báo cáo khám thai? Tiểu Liêu đột nhiên nhớ tới, hình như nó đã hoàn toàn quên bèn chuyện này.

“Tại sao không nhận điện thoại?” Bách Sanh cố kiềm chế cơn giận, từ lúc nhận được cú điện thoại từ bệnh viện gọi tới, rồi nhận được cái phiếu xét nghiệm chết tiệt, hắn đã không ngừng gọi điện cho nó, sợ nó biết được kết quả sẽ chịu không nổi.

Tiểu Liêu nhìn thấy mây đen bao phủ cả 1 tầng áp suất. Trong lòng nó vốn rất mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng miễn cưỡng cười “Điện thoại chính qua chế độ yên lặng, quên chính lại nên không nghe thấy.”

Bách Sanh thấy hốc mắt nó đỏ như vừa khóc, lòng hắn như trùng xuống, kéo nó qua 2 tay vỗ về mặt nó. Giọng nói cũng dịu dàng đôi chút “Khóc sao?”

“Không có.” Tiểu Liêu nhếch môi cười, cười đến 2 mắt đều trở nên mơ hồ, nhìn Bách Sanh như tìm được thứ gì gần gũi lắm. Rốt cuộc nó không giả vờ được nữa. Nước mắt nhàn nhạt này giờ bỗng trào ra. Nó không phải diễn viên, không giỏi che giấu cảm xúc của chính mình. Cả người cuối ngã trên đùi Bách Sanh khóc rống rã, nước mắt theo tóc mai mà chảy ra.

Bách Sanh cuối người dịu dàng lau nước mắt nó “Ngoan, xảy ra chuyện gì rồi, nói cho anh biết?” Chẳng lẽ đã biết kết quả. Nhưng rõ ràng mấy người họ lý nói với hắn là lúc có kết quả thì nó đã biến mất không thấy tăm hơi mà.

Tiểu Liêu vẫn cuối đầu, nước mắt tiếp tục chảy dài.

Bách Sanh đau lòng ôm chặt nó, từ trước giờ chưa từng thấy nó đau khổ như vậy. Nhìn thấy nó khóc, hắn còn đau hơn nó. Dù dỗ không được, khuyên cũng không được. Tiểu Liêu cái gì cũng không chịu nói. Vẫn cứ khóc mãi. Nhìn lại phiếu xét nghiệm kể bên nghĩ là tốt nhất không nên cho nó xem. Bách Sanh rầu rĩ, rốt cuộc hắn nên làm thế nào mới đúng. Để nó không đau lòng, lại có thể lường toàn kỳ mỹ.

Tiểu Liêu nằm trong ngực Bách Sanh mệt mỏi thiếp đi. Hắn nhìn thấy rõ sự bất an trong mắt nó, mày cau lại, đưa tay lên cẩn thận ôm nó về phòng.

Giấc ngủ hỗn loạn không yên, khi tỉnh lại Tiểu Liêu cảm thấy khó chịu. Đó là loại cảm giác không biết tiếp theo sẽ ra sao. Ngồi thất thần nhìn trần nhà, tấm màn cửa che khuất 1 phần ánh sáng bên ngoài khiến căn phòng thêm phần u ám. Tiểu Liêu với tay cầm di động nhìn xem. Hóa ra nó đã ngủ lâu như thế, giờ đã là 10 giờ đêm rồi. Bách Sanh cứ nhiên lại không gọi nó dậy ăn cơm.

Tiểu Liêu lạnh run, đưa tay lấy áo khoác mặc vào người. Đi đến cửa thông qua 1 khe hở nhỏ nó nhìn thấy Bách Sanh đang nói chuyện điện thoại.

“Tôi biết rồi, cứ như vậy mà làm đi ... Bác sĩ Ngô, ông cố gắng giúp tôi.... Đúng, nói với cô ấy như vậy. Cô ấy nhất định đồng ý làm phẫu thuật ... thứ sáu, tôi cùng cô ấy đến đó. Làm phiền ông rồi, bác sĩ Ngô.”

Tiểu Liêu dựa vào cửa, đưa tay sờ lên khóe mắt đã cạn khô nước mắt. Đã mất hết cảm giác rồi phải không? Tại sao nó có thể bình tĩnh như thế?

*

Hôm sau, Tiểu Liêu đi tìm Tiểu Nguyệt. Nó muốn biết rốt cuộc tại sao Tiểu Nguyệt lại nói những lời như thế với nó, nó nghĩ mãi cũng không thể hiểu nổi. Nó không cho rằng Tiểu Nguyệt có ý đồ bất chính gì, khi Tiểu Nguyệt nói những lời đó, biểu tình trên mặt cô ấy thế nào nó điều nhớ rõ.

Tiểu Nguyệt sống ở khu biệt thự cao cấp nằm ở thành đông. Tiểu Liêu hít sâu 1 cái, nhấn chuông cửa. Theo người hầu đi vào, nó thấy Tiểu Nguyệt đang mặc 1 bộ đồ ngủ bằng tơ màu trắng nằm trên giường. Sắc mặt vẫn không được tốt. Khi nhìn thấy nó rất vui vẻ đón tiếp. Không hề giống như người vừa hư thai.

Tiểu Liêu có hơi cảm thán. Tại sao đều là đàn bà, đều mang thai sắp làm mẹ. Nhưng khi nó biết Bách Sanh không cần đứa con của bọn họ, tâm trạng rất kích động. Mà Tiểu Nguyệt bây giờ lại không hề như thế Thế giới này, đúng thật là có nhiều việc nó không tài nào giải thích nổi.

“Tiểu Liêu.” Tiểu Nguyệt thấy nó ngẩng người đưa tay phất phất trước mặt nó.

Tiểu Liêu nhếch miệng cười “Tiểu Nguyệt ... cậu mình”

“Cậu có gì cứ nói thẳng ra đi?” Tiểu Nguyệt nắm tay nó “Tiểu Liêu, cậu là bạn mình. Chuyện trước đây mình làm thật tình xin lỗi cậu. Bây giờ mình là thật lòng đối với cậu, sẽ không lừa dối cậu.”

“Thật không?” Tiểu Liêu im lặng vài giây, ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Tiểu Nguyệt “Vinh Hưởng là ba mình.”

Tiểu Nguyệt quả nhiên là sững sốt, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cô ngáp ngừng nói “Cho nên cậu có việc muốn hỏi mình đúng không?”

Tiểu Liêu hơi khó chịu, nó không muốn nói dối. Cho nên lựa chọn yên lặng thừa nhận.

Tiểu Nguyệt mau chóng khôi phục sắc mặt, cười chua chát “Lúc đó, mình nói ông ấy đối với mình tốt lắm, giúp mình rất nhiều chuyện. Còn nói ra rất nhiều ưu điểm của ông ấy. Tất cả đều là nói thật.” Cô nắm chặt tay Tiểu Liêu trông có vẻ hơi khấn trương, cười 1 cách yếu ớt “Nhưng có điều, đứa nhỏ không phải con ông ấy.”

Tiểu Nguyệt thu lại nụ cười, ánh mặt lại càng trở nên ảm đạm “Cậu nói ông ấy là ba cậu, giờ thì mình đã hiểu. Tại sao ông ấy đột nhiên xuất hiện ở bệnh viện. Tại sao lại đột nhiên muốn giúp đỡ ba mình. Mình nghĩ, là vì lúc đó mình đã tổn thương cậu, đúng không?” Vị chua chát tràn ngập cả trái tim cô, ngay cả muốn tự lừa mình dối người cũng không khả năng.

“Khi đó, mình đã bị dồn vào chân tường. Ông ấy đột nhiên xuất hiện, cứ như 1 vị thần. Mình rất cảm kích ông ấy. Từ trước đến nay, không ai cho không ai cái gì. Nhưng không ngờ rất nhanh ông ấy đã muốn mình hồi báo. Ông bảo mình đến thân cận với 1 người tên Chu Tư Thành, muốn mình lấy được sự tin nhiệm từ hắn ta. Sau đó, lấy từ chỗ hắn ta 1 quyển sổ.”

“Không hiểu vì sao Chu Tư Thành lại rất tin tưởng mình, hắn ta hay nhìn mình ngẩn người. Có lẽ do mình giống người yêu đầu tiên của hắn ta. Tuy nhiên, người này cái gì cũng tốt, chỉ có” Tiểu Nguyệt dường như có gì khó nói. Rất lâu mới cố gượng mở miệng nói tiếp “Ở 1 phương diện khác, hắn ta lại có 1 đam mê quái ác, chính là cuồng ngược đãi.”

Nhìn bộ dạng ngây thơ của Tiểu Liêu, cô cũng không muốn để nó hiểu những thứ dơ bẩn như thế, chỉ nói tiếp 1 câu qua chuyện “Hắn ta ngoại trừ chuyện chăn gối, thì những mặt khác đều đối với mình rất tốt. Đứa bé là của hắn ta, lúc biết chuyện hắn ta rất vui, nhưng mình lại không thích.” Tiểu Nguyệt bỗng trở nên cực kỳ phần nộ mà đứng phắt dậy “Hơn nữa, đến khi mình biết hắn ta làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, mình càng không thích. Đứa bé này mình tuyệt đối không cần. Mình không yêu hắn ta, 1 chút cũng không. Đời này mình chỉ chấp nhận đứa bé của mình và người mình yêu mà thôi. Đứa nhỏ của người khác mình không cần.”

Tiểu Liêu nhìn thấy Tiểu Nguyệt bỗng nhiên kích động, nó thật kinh hãi. Nó cố gắng kìm lại trấn an cô “Tiểu Nguyệt, đứa bé chỉ còn nửa tháng nữa là chào đời.” cô ấy sao lại tàn nhẫn như thế, có thể trở mặt nhìn đứa con của mình bị phá bỏ. Đứa bé hắn đã thành hình, Tiểu Liêu đột nhiên rất muốn nôn. Bỗng cảm thấy mọi thứ trở nên thật ghê tởm.

Tiểu Nguyệt lấy lại bình tĩnh, nét mặt không lộ ra chút biểu tình gì “Tiểu Liêu, mình thật độc ác có đúng không? Mình thật hâm mộ cậu, trước kia là thiên kim tiểu thư của Dịch gia. Hâm mộ cậu là con của ông ấy.”

Tiểu Liêu kinh ngạc trừng mắt nhìn nó, Tiểu Nguyệt từ từ mở mắt ra nhìn nó “Kinh ngạc lắm phải không? Mình yêu ông ấy, cho nên mới vì ông ấy trả giá tất cả. 1 đứa bé thì có là gì. Khi mình biết những gì Chu Tư Thành đã làm với ông ấy. Mình bắt đầu hận hắn ta, cho dù mình biết Vinh Hưởng làm mọi thứ là vì vợ của ông ấy.” Bây giờ nghĩ lại tình yêu của cô thật hèn mọn, rõ ràng biết mình là quân cờ bị lợi dụng, lại

vẫn chấp nhận yêu 1 cách cực đoan như thế. Rõ biết trong lòng ông ấy chẳng có 1 vị trí nào cho cô mà vẫn cố chấp.

Tiểu Liêu khiếp sợ đến không thốt nổi 1 câu. Không thể tin được người trước mặt là người bạn từng ngủ cùng phòng với mình 2 năm. Giờ phút này nó chỉ cảm thấy cô ấy thật xa lạ.

Tiểu Nguyệt dịu dàng sờ đầu nó “Tiểu Liêu, Chu Tư Thành là kẻ thù của hai người. Hắn hại mẹ cậu tinh thần rối loạn. Hại cậu lạc mất cha mẹ 20 năm. Mình giúp ba cậu trả thù, cậu biết hắn tận mắt nhìn con mình chỉ còn nửa tháng là chào đời biến thành 1 cái xác, bộ dạng trở nên thế nào không? Cậu nhìn thấy nhất định sẽ rất vui, Vinh Hưởng cũng sẽ rất vui, rốt cuộc ông ấy cũng được như mong muốn. Mình có thể giúp ông ấy báo thù, coi như là vì ông ấy mà trả giá, toàn tâm toàn ý yêu ông ấy.”

Tiểu Liêu cảm thấy hô hấp nhất thời hoảng loạn. Tiểu Nguyệt đã hoàn toàn biến thành 1 người khác. Những lời cô ta vừa nói ra làm nó khiếp sợ không thôi.

“Cậu biết không, Tiểu Liêu? Tên Chu Tư Thành đó có 1 đứa con trai, cậu ta có thể coi như là anh cùng mẹ khác cha với cậu. Cậu ta tên là Chu Cảnh Lan, cậu biết không?”

.....

Cuối cùng, Tiểu Liêu cũng ra khỏi khu biệt thự của Tiểu Nguyệt, nó dựa vào vách tường, chỉ cảm thấy não bộ trống rỗng.

Mẹ của nó đã từng trải qua những gì nó không dám tưởng tượng. Vinh Hưởng làm tất cả những việc này chỉ để báo thù. Nhất định là cực kỳ căm hận Chu Tư Thành. Tiểu Nguyệt thì lại cực đoan, cố chấp yêu mù quàng như thế. Còn nó, nó trong lòng Bách Sanh, rốt cuộc có vị trí như thế nào?

Tại sao hắn vẫn kiên quyết không muốn giữ đứa trẻ của bọn họ. Tiểu Nguyệt không yêu Chu Tư Thành, đến nỗi đứa bé chỉ còn nửa tháng mà cũng nhẫn tâm phá bỏ, vậy còn Bách Sanh? Chẳng lẽ Bách Sanh cũng không hề yêu nó....?

37. Chương 37: Kết Thúc

Từ lúc quay về nhà Bách Sanh đã cảm thấy Tiểu Liêu có gì đó khác, cứ nắm chặt tay hắn không chịu buông. Cứ như cái đuôi bám theo hắn từ phòng này đến phòng khác. Bách Sanh cảm thấy buồn cười cũng không biết làm gì với nó, hình như lâu rồi nó không có những hành động như thế này. Giữa bọn họ không biết từ lúc nào lại có 1 khoảng cách vô hình, Tiểu Liêu cũng lâu rồi không có tinh thần như vậy.

Tiểu Liêu bị hắn ôm trong lòng, cầm sách bản tiếng anh, bảo Bách Sanh đọc cho nó nghe. Bách Sanh gồi đầu lên vai nó, vòng qua người nó lật sách ra “Tiểu Liêu, thật muốn anh đọc nguyên văn tiếng anh cho nghe sao?”

“Ồ.” Tiểu Liêu gật đầu, giọng nói nũng nịu “Bách Sanh đọc tiếng anh, nghe rất êm tai.”

Bách Sanh cười cười, cầm tựa ở vai nó nhẹ nhàng cọ cọ đến khi nó phát cười khanh khách mới thôi. Nghe thấy tiếng cười giòn tan của nó, trái tim hắn trở nên bình yên biết bao. Hắn mở trang đầu tiên ra bắt đầu đọc. Tiếng Anh của Bách Sanh vẫn rất khá, phát âm rất chuẩn. Tiểu Liêu rất thích nghe hắn đọc tiếng anh, giọng hắn lúc đó đặc biệt gợi cảm và thu hút.

Bách Sanh càng đọc càng như trở về với những ngày trong quá khứ. Cảm giác được người trong ngực không còn quấy phá nữa, hô hấp cũng bắt đầu trở nên điều đặn. Hắn mới nhẹ nhàng đặt sách xuống bên cạnh. Đầu Tiểu Liêu theo đó cũng lệch ra, tóc dài lộn xộn xoa lên mặt. Bách Sanh đưa tay giúp nó vén lên, rồi ôm nó vào lòng, khước miệng dường như mang theo ý cười. Hắn nhin không được hôn lên tóc nó. Thật sự là 1 cuốn tiểu thuyết chán phèo.

Bách Sanh ôm xoay vòng nó lại, mà nó vẫn không động đậy. Ngửi được mùi sữa đầu đó trên người nó, hướng xuống hít sâu 1 hơi. Ngày mai sẽ bắt đầu triển khai hành động, hắn thật sự không biết nên dùng tâm trạng thế nào để đối mặt với việc này, dùng tâm trạng thế nào để nói với nó câu “tạm biệt”.

Người nằm trong ngực mê man nói gì đó, thân mình không an phận nhúc nhích. Bách Sanh để nó tùy ý cọ cọ trong ngực mình mà điều chỉnh tư thế. Không hề có ý muốn ôm nó về phòng ngủ. Cứ để hằn như thế này ôm nó trong lòng.

Tiểu Liêu ngủ không ngon giấc, lòng ngực Bách Sanh thật ấm áp. Có điều tư thế nửa nằm nửa ngồi này khiến nó không thoải mái lắm. Mơ màng mở mắt ra, đèn bàn ở phòng khách tỏa ra 1 luồng sáng nhỏ đủ bao quanh 2 người họ. Nó nhìn phòng khách trước mặt lặng thinh, Bách Sanh gối cằm trên đỉnh đầu nó này giờ mới nhẹ lên tiếng. Giọng nói có chút khàn khàn tựa như xuất phát từ trong lồng ngực truyền ra “Tiểu Liêu, đồng ý với anh 1 chuyện được không?”

“Không được.”

Bách Sanh sững lại, nhướn miệng cười “Anh chưa nói chuyện gì mà em đã cự tuyệt rồi sao?”

“Ồ, cho nên đừng nói.”

Bách Sanh không nói tiếp nữa, trong lúc nhất thời cả 2 không biết làm sao đánh vỡ cục diện căng thẳng này. Tay Bách Sanh đang vòng trước người nó từ từ di chuyển, vuốt ve bộ ngực nó. Thân thể Tiểu Liêu cứng ngắc, nó không kiên nhẫn động dậy người “Bách Sanh, đang mệt.”

Bách Sanh ở bên tai nó khẽ thở dài “Em lại khó chịu cái gì, anh làm gì khiến em không vui sao?” Tiểu Liêu luôn không biết che giấu cảm xúc, cái kiêu ở chung thể này khiến hằn cảm thấy đau đầu, không biết nên làm thế nào để thuyết giảm. Hằn không thể phỏng đoán được tâm tình người khác. Đặc biệt là Tiểu Liêu, nó rõ ràng rất đơn thuần. Nhưng lại có lẽ chính vì nó quá đơn thuần, thường khiến hằn không thể hiểu nổi rốt cuộc nó đang muốn cái gì, khiến cho khoảng cách của người càng ngày càng xa.

Về việc đứa bé, về những điều bác sĩ nói với hằn. Hằn đã nghĩ hàng trăm lý do thích đáng nhất để thoái thác cho bản thân. Nhưng mỗi khi nhìn vào ánh mắt trong suốt của nó, mọi thứ điều như nghẹn lại ở yết hầu, 1 chữ cũng không thốt nên nổi.

Tiểu Liêu là con nuôi, cho nên thái độ đối với tình thân của nó càng mãnh liệt. Đặc biệt là đối với con của bọn họ, nó lại yêu thương hơn bất cứ thứ gì. Biểu hiện ngoan cố của nó khiến Bách Sanh không tưởng nổi.

Hằn thậm chí không dám nói với nó là bào thai trong bụng nó chính là 1 đôi song sinh. Nhưng có điều là Có thể đứa bé sẽ là 1 đứa trẻ dị tật. Hằn không thể mở miệng bảo nó phá bỏ được. Nhưng xét theo phương diện lý trí, hằn là đàn ông thì lý tính có phần mạnh hơn cảm tính. Hằn không muốn đứa bé sau này chịu nhiều khổ sở. Càng sợ hãi hơn là ngộ nhỡ lần này hằn thật có bất trắc gì, Tiểu Liêu lại mang theo 1 đứa nhỏ giống hệt nó thì phải phải xoay sở thế nào. Cho nên hằn lựa chọn phá đi. Hai đứa bé này, hằn không cần.

Tiểu Liêu cảm nhận được nhịp tim của người phía sau, chỉ là khoảng cách gần như vậy tại sao vẫn không thể chạm tới. Nó cố gắng để tinh thần mình không suy sụp hơn nữa “Không có gì, vẫn rất thích Bách Sanh.”

Bách Sanh hạ thùy mắt, cảm giác xấu hổ khiến hằn không nói nên lời, rất lâu mới mở miệng “Có phải em biết chuyện gì rồi không, tại sao không hỏi anh?”

Mí mắt Tiểu Liêu nhẹ rung, khóe miệng vươn lên nổi chua xót “Hỏi chuyện gì, hỏi vì sao anh không cần đứa con của em sao?”

“..... Anh” Bách Sanh á khẩu không nói được gì, hằn phải nói thế nào đây, phải nói là đứa bé sau này có khả năng có trí lực thấp, còn có thể sẽ bị tàn tật. Bất luận là thế nào, nó cũng sẽ không chịu đựng nổi.

Tiểu Liêu đứng phắt dậy, thoát khỏi vòng tay của hằn. Bách Sanh nhìn thấy nó chuyển hướng, nét mặt thật sự bình tĩnh, không có gì gọi là phần nộ như hằn tưởng. Ánh mắt vẫn như trước nhìn thẳng vào hằn “Em đã nói rồi, anh không có quyền quyết định. Con là của em.”

Bách Sanh cũng không dự định phản bác lời nó, nói cũng chẳng lợi gì, sự bướng bỉnh của nó đâu phải hằn chưa từng biết. Giống như những khổ tâm của hằn lúc này, ước chừng 30 năm nữa nó vẫn không hiểu được.

Bách Sanh đứng dậy trước mặt nó, bóng hằn như bao trùm cả người nó. Tiểu Liêu nhìn không rõ được ngũ quan của hằn, đôi môi đẹp đẽ của hằn chậm rãi phun ra 1 câu “Đừng chống cự vô ích, đứa bé này anh không cần. Ngày mốt đi làm giải phẫu, ngoan ngoãn nghe lời.”

Lồng ngực Tiểu Liêu 1 chút cũng không thấy đau, hồ hồ như so với tưởng tượng của nó càng bình tĩnh hơn. Nó ngoan ngoãn gật đầu “Được.”

Bách Sanh hạ thùy mắt, Tiểu Liêu ngoan ngoãn tuân theo như vậy lại càng khiến hắn thấy bất an hơn. Hắn ôm vai nó, nhỏ giọng trấn an “Tiểu Liêu, nếu thích có em bé, chúng ta sau này còn nhiều cơ hội mà, đúng không?”

Tiểu Liêu nghe thế chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Buổi tối, Bách Sanh rất dịu dàng, Tiểu Liêu cũng không cự tuyệt hắn. Nó rất nghe lời, cho dù nó ghét nhất là làm từ phía sau, nhưng lần này vẫn ngoan ngoãn nghe theo Bách Sanh. Ngược lại nó càng nghe lời hắn như vậy hắn lại cảm thấy trống rỗng. Tại sao Tiểu Liêu lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hắn càng lúc càng lo lắng. Rõ ràng, Tiểu Liêu khi trên giường đặc biệt khó thuần phục, nhưng sao lần này lại dễ dãi phối hợp với hắn như vậy. Thậm chí đôi khi còn có ý khiêu khích hắn nữa chứ.

Bách Sanh khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi muốn mạnh mẽ trừng trị nó nhưng lại sợ làm quá ngược lại khiến nó tổn thương. Tuy là hắn đã quyết tâm không cần đứa bé, nhưng hắn không thể đặt đến cảnh giới cái gì cũng không để tâm. Có lẽ, sâu thẳm trong con người hắn thật không phải loại người máu lạnh. Hắn vừa muốn trút hết những tích tụ kìm nén trong lòng mình, vừa cố gắng để ý đến cảm nhận của nó. Cái loại tình cảnh vừa nóng vừa lạnh này hành hạ hắn chết đi được, khiến hắn cảm nhận bản thân mình như đa nhân cách.

Hắn từ phía sau, cắn vành tai nó. Gao gắt dán chặt lên da thịt nóng bỏng của nó. Giống như muốn dùng những thứ này hứa hẹn với nó “Tiểu Liêu, em đã đáp ứng lời anh, sẽ làm phẫu thuật đúng không?”

Tiểu Liêu nắm chặt ga giường hỗn loạn. Ngăn chặn dòng suy nghĩ vốn muốn nuốt trôi nay càng thêm chua chát. Mặt cổ găng hé ra nụ cười đáp hắn “Ồ.”

Bách Sanh như vẫn cảm thấy không đủ, siết chặt thắt lưng nó. Giống như muốn đem thân thể nó nhập vào thân hắn “Tiểu Liêu, đừng rời xa anh. Anh thật sự thật sự không thể không có em.”

“Bách Sanh” Tiểu Liêu mở mắt ra, tựa như người sắp chết bám được 1 gốc cây “Yêu em không, anh có yêu em không?”

Bách Sanh đưa tay siết chặt bờ vai nó, mọi hành động dường như dừng lại. Nhẹ hôn vào sau gáy nó “Ngốc nghếch, chẳng lẽ em còn không hiểu tâm ý anh. Trừ em ra, ai cũng không thể tiến vào tim anh.”

Bách ở phía sau không thể nhìn thấy được, những giọt lệ trong suốt của nó rơi xuống khoe miệng. Nó ngẩng đầu khiến vành tai của Bách Sanh và tóc mai của nó chạm vào nhau “Bách Sanh, em rất yêu anh, rất yêu, rất yêu.”

Bách Sanh kéo nó để đối mặt với mình, hôn dịu dàng, như bao trùm tất cả thâm tình yêu thương của hắn dành cho nó đang hiện hữu trong mỗi nụ hôn này. Hắn hôn lên trái tim nó, cơ hồ muốn để lại dấu ấn của chính mình lên nơi đó. Ngẩng đầu lên nhìn nó, trong đôi mắt sâu lắng này có bao nhiêu lo sợ “Tiểu Liêu, chỗ này của em phải luôn dành cho anh.”

Tiểu Liêu mệt mỏi thiếp đi, nhưng Bách Sanh lại không hề cảm thấy buồn ngủ. Nhìn người bên cạnh cảm thấy được yêu mà không thể đáp, lại chấp mê không muốn dứt khoát. Cả đời này, hắn tự hào nhất chính là tình yêu của Tiểu Liêu dành cho hắn. Thứ quý giá đáng trân trọng nhất cũng chính là tình yêu của Tiểu Liêu. Thế này cứ coi như hắn đã trải qua 1 cuộc sống thật đáng giá.

Trước khi Bách Sanh ra cửa, Tiểu Liêu giúp hắn thắt cà vạt. Nó cuối đầu bày ra bộ dáng chuyên chú suy nghĩ, chứ không hề giống đang thắt cà vạt. Cứ như nó đang tiến hành thực hiện 1 nghi thức gì đó nghiêm túc lắm. Nhìn nó Bách Sanh không khỏi buồn cười, trêu chọc nó “Dịch Tiểu Liêu, em thắt có cà vạt mà hơn 10 phút, có phải không nỡ xa anh hay không?”

Tiểu Liêu chớp nhẹ 2 hàng lông mi cong dài, miệng như ngắc động nụ cười “Ồ, không nỡ.” Nó ngẩng đầu, ánh mắt cong cong trong đáng yêu vô cùng “Hôn em đi.”

Bách Sanh nâng mặt nó, hôn lên 2 anh cánh hoa hồng phấn đó, luyến tiếc không nỡ buông ra “Ngaoan, đợi anh trở về. Anh sẽ cho em 1 bất ngờ.”

“Ồ.” Tiểu Liêu khập khiễng vươn lên nắm cà vạt hắn “Bách Sanh, em sẽ nhớ anh.”

Bách Sanh cọ nhẹ vào chóp mũi xinh xắn của nó. Cảm thấy nếu cứ níu kéo như thế này với nó, hắn chắc sẽ không nở rời đi. Hắn nắm chặt tay nó, ngón tay lơ đãng vuốt nhẹ chiếc nhẫn trên tay nó.

“Chờ anh quay lại, chúng ta phải mau đi đăng ký. Ba mẹ biết được nhất định sẽ rất vui.” Còn nữa, Tiểu Liêu mà nhìn thấy hắn mặt cảnh phục xuất hiện trước mặt nó nhất định sẽ rất ngạc nhiên. Tiểu Liêu vừa sắc lại còn hủ, ngày đó lúc nào cũng ồn ào bên tai hắn quân phục có bao nhiêu soái khí. Nghĩ đến Tiểu Liêu có bao nhiêu vui mừng kinh ngạc, hắn như được tiếp thêm 1 phần sức lực, trong lòng tràn đầy niềm tin. Trước khi ra khỏi nhà hắn nói với Tiểu Liêu “Chờ anh.”

Hắn 23 tuổi, toàn tâm yêu nó. Nhưng lại không thể cho nó thứ tốt nhất, dùng tình cảm thỏa đáng nhất để giữ lại nó bên mình. Để bảo vệ thứ tình cảm bất di bất dịch của hai người họ.

*

Đến bến cảng thì sắc trời cũng dần tối. Thời điểm Doãn Thịnh ngồi trên du thuyền nhìn Bách Sanh mỉm cười. Bách Sanh cảm nhận được có gì đó không đúng ... tựa như ... có thứ gì đó nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn. Doãn Thịnh héch mảy “Sao nào, cậu không dám lên sao?”

Đột nhiên thay đổi địa điểm khiến Bách Sanh không ngờ đến, bên Mạc Anh Minh cũng trở tay không kịp, chỉ có thể an bài cảnh sát đường biển âm thầm hỗ trợ. Bách Sanh cũng không quá lo lắng, Doãn Thịnh không mang theo nhiều người lắm. Cho nên Bách Sanh chỉ mang theo Lâm Duệ và Phương Kiệt theo vào.

Mạc Anh Minh nói vào tai nghe, bảo Bách Sanh cố gắng kéo dài thời gian, không được tùy tiện hành động. Bách Sanh cứ thế không chùn bước thẳng lên du thuyền. 3 năm rồi, hắn đã không còn đủ kiên nhẫn để lại chờ thêm 3 năm nữa.

Doãn Thịnh cũng không manh động, chỉ đơn giản là đứng trên boong tàu ngắm gió biển, nói lảm nhảm mấy thứ không liên quan với Bách Sanh. Đến lúc này, Bách Sanh thật không nắm bắt được rốt cuộc trong hồ lô gã đang chứa những con bài gì. Mãi đến khi sắc trời tối hẳn, gã mới mang Bách Sanh đến khoang thuyền. Vừa đến khoang thuyền, Doãn Thịnh liền rút súng chĩa thẳng vào huyết thái dương của Bách Sanh. Bách Sanh vẫn bình tĩnh lạnh lùng liếc nhìn hắn “Anh muốn gì?”

Doãn Thịnh nhếch khóe môi “Mặc kệ cậu có phải cảnh sát không, tôi cũng không thể buông tha cậu.”

“Là bởi vì chuyện 3 năm trước tôi đã dắc tội anh.” Bách Sanh cũng không bất ngờ gì trước hành động của gã. Doãn Thịnh con người này, là hạng người thế nào, hắn hiểu rất rõ.

Doãn Thịnh cau mũi cười quỷ dị “NO NO NO, tao đâu có nhỏ mọn như thế. Tao nghĩ chắc mày không biết, tao với ba mày quen biết lâu rồi?”

Ánh mắt Bách Sanh trở nên âm trầm, Doãn Thịnh quen biết Dịch Phong. Nói vậy, từ lâu Doãn Thịnh đã bắt đầu nhắm vào hắn.

Doãn Thịnh nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên của Bách Sanh, trong lòng khá vừa ý, gã di chuyển đến gần Bách Sanh hơn, súng càng ngày càng gần sát trán hắn “Ông già thị trưởng mày cũng chẳng có gì tốt lành, hôm nay tao giải quyết mày. Sau đó sẽ giao ra những thứ trong tay tao cho phóng viên, tạp chí, toàn soạn mỗi nơi 1 bản. Tao muốn nhìn thấy lão ta và Vinh Hưởng thân bại danh liệt mới cam.”

Bách Sanh không nói gì chỉ nhìn chăm gã đang kích động. Giờ phút này không thích hợp để đối đầu cùng gã. Bách Sanh nói chuyện hết sức chú ý, không muốn làm phật lòng gã “Anh có ý gì, ba tôi và Vinh Hưởng có thù gì với anh.”

Ánh mắt Doãn Thịnh trở nên lãnh khốc, sâu trong đôi mắt gian tà đó ẩn nhẫn 1 cỗ hận khí “Mày có biết là cái người cha luôn ra vẻ đạo mạo của mày lúc còn trẻ cầm thú thế nào, HẢ?” Gã nói đến đây cơ hồ nghiêng răng ken két mà nói.

“Bây giờ, mỗi lần tao thấy lão ta ở trên ti vi tỏ ra bộ dạng thương dân yêu nước, con mẹ nó thật kinh tởm. Còn ra vẻ như 1 đấng cứu thế. Ngày trước, khi phá hoại gia đình người khác, sao 1 chút nhân tính cũng không có.”

Bách Sanh nhíu mi, ánh mắt chăm chăm quan sát nòng súng tối tăm trước mặt. Doãn Thịnh dường như đang nhớ đến việc gì đó rất khó chịu, toàn thân gã như đang ức chế mà rung rẩy. Bách Sanh như tìm thấy chút ánh sáng, nhanh chóng nhấc chân đá bay khẩu súng trong tay gã.

Ánh mắt Doãn Thịnh bỗng biến hung ác, vung quyền hướng đến Bách Sanh. Thân hình của gã và Bách Sanh tương đối bằng nhau, hai người cùng lúc tung quyền nhất thời khó phân cao thấp. Bách Sanh nắm chặt áo sơ mi gã, tung cước đá tới vào bụng gã. Doãn Thịnh nhanh tay lẹ mắt đưa tay chống lại động tác của hắn.

Doãn Thịnh phản đòn hạ vào sau lưng Bách Sanh 1 quyền, Bách Sanh cũng rất nhanh nắm chặt tay gã, trụ vai đẩy ngã gã.

Phản ứng của Doãn Thịnh rất nhanh, sau mấy hồi phân tranh. Bách Sanh cũng không nắm giữ được thế thượng phong.

Trong lúc này, thì bên ngoài cũng truyền đến tiếng súng, Bách Sanh không biết là bên ngoài giờ này rốt cuộc là đang trong tình huống gì. Nhưng bất luận thế nào, hôm nay hắn cũng không để Doãn Thịnh chạy thoát.

Bách Sanh túm lấy Doãn Thịnh đến cái bàn trên khoan thuyền, đâm đá liên hồi. Doãn Thịnh bị mất trọng lực ngã xuống đất. Thoáng cái đảo mắt, Bách Sanh cả kinh. Súng đang bên cạnh gã, tốt nhất hắn nên từ từ hành động.

Doãn Thịnh cười lạnh từ từ đứng dậy, chia súng vào Bách Sanh. Hắn cay độc phun ra 1 ngụm nước bọt dính đầy máu. “Hôm nay, tao muốn người Dịch gia chôn sống cũng tao. Nhưng mày đừng lo lắng, rất nhanh thôi sẽ có cả nhà họ Dịch, còn có cả nhà Vinh Hưởng sẽ cùng xuống làm bạn với mày. Tao không bạc đãi mày đúng không.” Gã càng gở cười lớn, ngón tay nhúc nhích chạm vào cò súng.

Bách Sanh thoáng kinh hoàng “ĐOÀNG” 1 tiếng súng vang lên, nhưng không phải của Doãn Thịnh. Bách Sanh nhìn người đứng phía sau Doãn Thịnh. Sự xuất hiện của “cô ấy”, thật nằm ngoài dự đoán của hắn.

Từ lúc quay về nhà Bách Sanh đã cảm thấy Tiểu Liêu có gì đó khác, cứ nắm chặt tay hắn không chịu buông. Cứ như cái đuôi bám theo hắn từ phòng này đến phòng khác. Bách Sanh cảm thấy buồn cười cũng không biết làm gì với nó, hình như lâu rồi nó không có những hành động như thế này. Giữa bọn họ không biết từ lúc nào lại có 1 khoảng cách vô hình, Tiểu Liêu cũng lâu rồi không có tinh thần như vậy.

Tiểu Liêu bị hắn ôm trong lòng, cầm sách bản tiếng anh, bảo Bách Sanh đọc cho nó nghe. Bách Sanh gói đầu lên vai nó, vòng qua người nó lật sách ra “Tiểu Liêu, thật muốn anh đọc nguyên văn tiếng anh cho nghe sao?”

“Ồ.” Tiểu Liêu gật đầu, giọng nói nũng nịu “Bách Sanh đọc tiếng anh, nghe rất êm tai.”

Bách Sanh cười cười, cầm tựa ở vai nó nhẹ nhàng cọ cọ đến khi nó phát cười khanh khách mới thôi. Nghe thấy tiếng cười giòn tan của nó, trái tim hắn trở nên bình yên biết bao. Hắn mở trang đầu tiên ra bắt đầu đọc. Tiếng Anh của Bách Sanh vẫn rất khá, phát âm rất chuẩn. Tiểu Liêu rất thích nghe hắn đọc tiếng anh, giọng hắn lúc đó đặc biệt gợi cảm và thu hút.

Bách Sanh càng đọc càng như trở về với những ngày trong quá khứ. Cảm giác được người trong ngực không còn quấy phá nữa, hô hấp cũng bắt đầu trở nên điều đặn. Hắn mới nhẹ nhàng đặt sách xuống bên cạnh. Đầu Tiểu Liêu theo đó cũng lệch ra, tóc dài lộn xộn xoa lên mặt. Bách Sanh đưa tay giúp nó vén lên, rồi ôm nó vào lòng, khoe miệng dường như mang theo ý cười. Hắn nhin không được hôn lên tóc nó. Thật sự là 1 cuốn tiểu thuyết chán phèo.

Bách Sanh ôm xoay vòng nó lại, mà nó vẫn không động dậy. Ngửi được mùi sữa đầu đó trên người nó, hướng xuống hít sâu 1 hơi. Ngày mai sẽ bắt đầu triển khai hành động, hắn thật sự không biết nên dùng tâm trạng thế nào để đối mặt với việc này, dùng tâm trạng thế nào để nói với nó câu “tạm biệt”.

Người nằm trong ngực mê man nói gì đó, thân mình không an phận nhúc nhích. Bách Sanh để nó tùy ý cọ cọ trong ngực mình mà điều chỉnh tư thế. Không hề có ý muốn ôm nó về phòng ngủ. Cứ để hắn như thế này ôm nó trong lòng.

Tiểu Liêu ngủ không ngon giấc, lòng ngực Bách Sanh thật âm áp. Có điều tư thế nửa nằm nửa ngồi này khiến nó không thoải mái lắm. Mơ màng mở mắt ra, đèn bàn ở phòng khách tỏa ra 1 luồng sáng nhỏ đủ bao quanh 2 người họ. Nó nhìn phòng khách trước mặt lặng thinh, Bách Sanh gối cằm trên đỉnh đầu nó nãy giờ mới nhẹ lên tiếng. Giọng nói có chút khàn khàn tựa như xuất phát từ trong lồng ngực truyền ra “Tiểu Liêu, đồng ý với anh 1 chuyện được không?”

“Không được.”

Bách Sanh sửng lại, nhoeo miệng cười “Anh chưa nói chuyện gì mà em đã cự tuyệt rồi sao?”

“Ồ, cho nên đừng nói.”

Bách Sanh không nói tiếp nữa, trong lúc nhất thời cả 2 không biết làm sao đánh vỡ cục diện căng thẳng này. Tay Bách Sanh đang vòng trước người nó từ từ di chuyển, vuốt ve bộ ngực nó. Thân thể Tiểu Liêu cứng ngắc, nó không kiên nhẫn động dậy người “Bách Sanh, đang mệt.”

Bách Sanh ở bên tai nó khẽ thở dài “Em lại khó chịu cái gì, anh làm gì khiến em không vui sao?” Tiểu Liêu luôn không biết che giấu cảm xúc, cái kiêu ở chung thể này khiến hắn cảm thấy đau đầu, không biết nên làm thế nào để thuyết giảm. Hắn không thể phỏng đoán được tâm tình người khác. Đặc biệt là Tiểu Liêu, nó rõ ràng rất đơn thuần. Nhưng lại có lẽ chính vì nó quá đơn thuần, thường khiến hắn không thể hiểu nổi rốt cuộc nó đang muốn cái gì, khiến cho khoảng cách của người càng ngày càng xa.

Về việc đứa bé, về những điều bác sĩ nói với hắn. Hắn đã nghĩ hàng trăm lý do thích đáng nhất để thoái thác cho bản thân. Nhưng mỗi khi nhìn vào ánh mắt trong suốt của nó, mọi thứ điều như nghẹn lại ở yết hầu, 1 chữ cũng không thốt nên nổi.

Tiểu Liêu là con nuôi, cho nên thái độ đối với tình thân của nó càng mãnh liệt. Đặc biệt là đối với con của bọn họ, nó lại yêu thương hơn bất cứ thứ gì. Biểu hiện ngoan cố của nó khiến Bách Sanh không tưởng nổi.

Hắn thậm chí không dám nói với nó là bào thai trong bụng nó chính là 1 đôi song sinh. Nhưng có điều là Có thể đứa bé sẽ là 1 đứa trẻ dị tật. Hắn không thể mở miệng bảo nó phá bỏ được. Nhưng xét theo phương diện lý trí, hắn là đàn ông thì lý tính có phần mạnh hơn cảm tính. Hắn không muốn đứa bé sau này chịu nhiều khổ sở. Càng sợ hãi hơn là ngộ nhỡ lần này hắn thật có bất trắc gì, Tiểu Liêu lại mang theo 1 đứa nhỏ giống hệt nó thì phải phải xoay sở thế nào. Cho nên hắn lựa chọn phá đi. Hai đứa bé này, hắn không cần.

Tiểu Liêu cảm nhận được nhịp tim của người phía sau, chỉ là khoảng cách gần như vậy tại sao vẫn không thể chạm tới. Nó cố gắng để tinh thần mình không suy sụp hơn nữa “Không có gì, vẫn rất thích Bách Sanh.”

Bách Sanh hạ thùy mắt, cảm giác xấu hổ khiến hắn không nói nên lời, rất lâu mới mở miệng “Có phải em biết chuyện gì rồi không, tại sao không hỏi anh?”

Mí mắt Tiểu Liêu nhẹ rung, khóe miệng vươn lên nỗi chua xót “Hỏi chuyện gì, hỏi vì sao anh không cần đứa con của em sao?”

“..... Anh” Bách Sanh á khẩu không nói được gì, hắn phải nói thế nào đây, phải nói là đứa bé sau này có khả năng có trí lực thấp, còn có thể sẽ bị tàn tật. Bất luận là thế nào, nó cũng sẽ không chịu đựng nổi.

Tiểu Liêu đứng phắt dậy, thoát khỏi vòng tay của hắn. Bách Sanh nhìn thấy nó chuyển hướng, nét mặt thật sự bình tĩnh, không có gì gọi là phần nộ như hắn tưởng. Ánh mắt vẫn như trước nhìn thẳng vào hắn “Em đã nói rồi, anh không có quyền quyết định. Con là của em.”

Bách Sanh cũng không dự định phản bác lời nó, nói cũng chẳng lợi gì, sự bướng bỉnh của nó đâu phải hắn chưa từng biết. Giống như những khổ tâm của hắn lúc này, ước chừng 30 năm nữa nó vẫn không hiểu được.

Bách Sanh đứng dậy trước mặt nó, bóng hắn như bao trùm cả người nó. Tiểu Liêu nhìn không rõ được ngũ quan của hắn, đôi môi đẹp đẽ của hắn chậm rãi phun ra 1 câu “Đừng chống cự vô ích, đứa bé này anh không cần. Ngày mốt đi làm giải phẫu, ngoan ngoãn nghe lời.”

Lòng ngực Tiểu Liêu 1 chút cũng không thấy đau, hồ như so với tưởng tượng của nó càng bình tĩnh hơn. Nó ngoan ngoãn gật đầu “Được.”

Bách Sanh hạ thùy mắt, Tiểu Liêu ngoan ngoãn tuân theo như vậy lại càng khiến hắn thấy bất an hơn. Hắn ôm vai nó, nhỏ giọng trấn an “Tiểu Liêu, nếu thích có em bé, chúng ta sau này còn nhiều cơ hội mà, đúng không?”

Tiểu Liêu nghe thế chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Buổi tối, Bách Sanh rất dịu dàng, Tiểu Liêu cũng không cự tuyệt hẳn. Nó rất nghe lời, cho dù nó ghét nhất là làm từ phía sau, nhưng lần này vẫn ngoan ngoãn nghe theo Bách Sanh. Ngược lại nó càng nghe lời hắn như vậy hắn lại cảm thấy trống rỗng. Tại sao Tiểu Liêu lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hắn càng lúc càng lo lắng. Rõ ràng, Tiểu Liêu khi trên giường đặc biệt khó thuần phục, nhưng sao lần này lại dễ dãi phối hợp với hắn như vậy. Thậm chí đôi khi còn có ý khiêu khích hắn nữa chứ.

Bách Sanh khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi muốn mạnh mẽ trừng trị nó nhưng lại sợ làm quá ngược lại khiến nó tổn thương. Tuy là hắn đã quyết tâm không cần đứa bé, nhưng hắn không thể đặt đến cảnh giới cái gì cũng không để tâm. Có lẽ, sâu thẳm trong con người hắn thật không phải loại người máu lạnh. Hắn vừa muốn trút hết những tích tụ kìm nén trong lòng mình, vừa cố gắng để ý đến cảm nhận của nó. Cái loại tình cảnh vừa nóng vừa lạnh này hành hạ hắn chết đi được, khiến hắn cảm nhận bản thân mình như đa nhân cách.

Hắn từ phía sau, cắn vành tai nó. Gao gắt dán chặt lên da thịt nóng bỏng của nó. Giống như muốn dùng những thứ này hứa hẹn với nó “Tiểu Liêu, em đã đáp ứng lời anh, sẽ làm phẫu thuật đúng không?”

Tiểu Liêu nắm chặt ga giường hỗn loạn. Ngăn chặn dòng suy nghĩ vốn muốn nuốt trôi nay càng thêm chua chát. Mặt cổ găng hé ra nụ cười đáp hắn “Ồ.”

Bách Sanh như vẫn cảm thấy không đủ, siết chặt thắt lưng nó. Giống như muốn đem thân thể nó nhập vào thân hắn “Tiểu Liêu, đừng rời xa anh. Anh thật sự thật sự không thể không có em.”

“Bách Sanh” Tiểu Liêu mở mắt ra, tựa như người sắp chết bám được 1 gốc cây “Yêu em không, anh có yêu em không?”

Bách Sanh đưa tay siết chặt bờ vai nó, mọi hành động dường như dừng lại. Nhẹ hôn vào sau gáy nó “Ngốc nghếch, chẳng lẽ em còn không hiểu tâm ý anh. Trừ em ra, ai cũng không thể tiến vào tim anh.”

Bách ở phía sau không thể nhìn thấy được, những giọt lệ trong suốt của nó rơi xuống khóe miệng. Nó ngẩng đầu khiến vành tai của Bách Sanh và tóc mai của nó chạm vào nhau “Bách Sanh, em rất yêu anh, rất yêu, rất yêu.”

Bách Sanh kéo nó để đối mặt với mình, hôn dịu dàng, như bao trùm tất cả thâm tình yêu thương của hắn dành cho nó đang hiện hữu trong mỗi nụ hôn này. Hắn hôn lên trái tim nó, cơ hồ muốn để lại dấu ấn của chính mình lên nơi đó. Ngẩng đầu lên nhìn nó, trong đôi mắt sâu lắng này có bao nhiêu lo sợ “Tiểu Liêu, chỗ này của em phải luôn dành cho anh.”

Tiểu Liêu mệt mỏi thiếp đi, nhưng Bách Sanh lại không hề cảm thấy buồn ngủ. Nhìn người bên cạnh cảm thấy được yêu mà không thể đáp, lại chấp mê không muốn dứt khoát. Cả đời này, hắn tự hào nhất chính là tình yêu của Tiểu Liêu dành cho hắn. Thứ quý giá đáng trân trọng nhất cũng chính là tình yêu của Tiểu Liêu. Thế này cứ coi như hắn đã trải qua 1 cuộc sống thật đáng giá.

Trước khi Bách Sanh ra cửa, Tiểu Liêu giúp hắn thắt cà vạt. Nó cuối đầu bày ra bộ dáng chuyên chú suy nghĩ, chứ không hề giống đang thắt cà vạt. Cứ như nó đang tiến hành thực hiện 1 nghi thức gì đó nghiêm túc lắm. Nhìn nó Bách Sanh không khỏi buồn cười, trêu chọc nó “Dịch Tiểu Liêu, em thắt có cà vạt mà hơn 10 phút, có phải không nỡ xa anh hay không?”

Tiểu Liêu chớp nhẹ 2 hàng lông mi cong dài, miệng như ngừng đọng nụ cười “Ồ, không nỡ.” Nó ngẩng đầu, ánh mắt cong cong trong đáng yêu vô cùng “Hôn em đi.”

Bách Sanh nâng mặt nó, hôn lên 2 anh cánh hoa hồng phấn đó, luyến tiếc không nỡ buông ra “Ng ngoan, đợi anh trở về. Anh sẽ cho em 1 bất ngờ.”

“Ồ.” Tiểu Liêu khập khiễng vươn lên nắm cà vạt hắn “Bách Sanh, em sẽ nhớ anh.”

Bách Sanh cọ nhẹ vào chóp mũi xinh xắn của nó. Cảm thấy nếu cứ níu kéo như thế này với nó, hẳn chắc sẽ không nở rời đi. Hắn nắm chặt tay nó, ngón tay lơ đãng vuốt nhẹ chiếc nhẫn trên tay nó.

“Chờ anh quay lại, chúng ta phải mau đi đăng ký. Ba mẹ biết được nhất định sẽ rất vui.” Còn nữa, Tiểu Liêu mà nhìn thấy hắn mặt cảnh phục xuất hiện trước mặt nó nhất định sẽ rất ngạc nhiên. Tiểu Liêu vừa sắc lại còn hủ, ngày đó lúc nào cũng ồn ào bên tai hắn quân phục có bao nhiêu soái khí. Nghĩ đến Tiểu Liêu có bao nhiêu vui mừng kinh ngạc, hắn như được tiếp thêm 1 phần sức lực, trong lòng tràn đầy niềm tin. Trước khi ra khỏi nhà hắn nói với Tiểu Liêu “Chờ anh.”

Hắn 23 tuổi, toàn tâm yêu nó. Nhưng lại không thể cho nó thứ tốt nhất, dùng tình cảm thỏa đáng nhất để giữ lại nó bên mình. Để bảo vệ thứ tình cảm bất di bất dịch của hai người họ.

*

Đến bến cảng thì sắc trời cũng dần tối. Thời điểm Doãn Thịnh ngồi trên du thuyền nhìn Bách Sanh mỉm cười. Bách Sanh cảm nhận được có gì đó không đúng ... tựa như ... có thứ gì đó nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn. Doãn Thịnh héch mảy “Sao nào, cậu không dám lên sao?”

Đột nhiên thay đổi địa điểm khiến Bách Sanh không ngờ đến, bên Mạc Anh Minh cũng trở tay không kịp, chỉ có thể an bài cảnh sát đường biển âm thầm hỗ trợ. Bách Sanh cũng không quá lo lắng, Doãn Thịnh không mang theo nhiều người lắm. Cho nên Bách Sanh chỉ mang theo Lâm Duệ và Phương Kiệt theo vào.

Mạc Anh Minh nói vào tai nghe, bảo Bách Sanh cố gắng kéo dài thời gian, không được tùy tiện hành động. Bách Sanh cứ thế không chùn bước thẳng lên du thuyền. 3 năm rồi, hắn đã không còn đủ kiên nhẫn để lại chờ thêm 3 năm nữa.

Doãn Thịnh cũng không manh động, chỉ đơn giản là đứng trên boong tàu ngắm gió biển, nói lảm nhảm mấy thứ không liên quan với Bách Sanh. Đến lúc này, Bách Sanh thật không nắm bắt được rốt cuộc trong hồ lô gã đang chứa những con bài gì. Mãi đến khi sắc trời tối hẳn, gã mới mang Bách Sanh đến khoang thuyền. Vừa đến khoang thuyền, Doãn Thịnh liền rút súng chĩa thẳng vào huyết thái dương của Bách Sanh. Bách Sanh vẫn bình tĩnh lạnh lùng liếc nhìn hắn “Anh muốn gì?”

Doãn Thịnh nhếch khóe môi “Mặc kệ cậu có phải cảnh sát không, tôi cũng không thể buông tha cậu.”

“Là bởi vì chuyện 3 năm trước tôi đã dắc tội anh.” Bách Sanh cũng không bất ngờ gì trước hành động của gã. Doãn Thịnh con người này, là hạng người thế nào, hắn hiểu rất rõ.

Doãn Thịnh cau mũi cười quỷ dị “NO NO NO, tao đâu có nhỏ mọn như thế. Tao nghĩ chắc mày không biết, tao với ba mày quen biết lâu rồi?”

Ánh mắt Bách Sanh trở nên âm trầm, Doãn Thịnh quen biết Dịch Phong. Nói vậy, từ lâu Doãn Thịnh đã bắt đầu nhắm vào hắn.

Doãn Thịnh nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên của Bách Sanh, trong lòng khá vừa ý, gã di chuyển đến gần Bách Sanh hơn, súng càng ngày càng gần sát trán hắn “Ông già thị trưởng mày cũng chẳng có gì tốt lành, hôm nay tao giải quyết mày. Sau đó sẽ giao ra những thứ trong tay tao cho phóng viên, tạp chí, toàn soạn mỗi nơi 1 bản. Tao muốn nhìn thấy lão ta và Vinh Hưởng thân bại danh liệt mới cam.”

Bách Sanh không nói gì chỉ nhìn chằm chằm gã đang kích động. Giờ phút này không thích hợp để đối đầu cùng gã. Bách Sanh nói chuyện hết sức chú ý, không muốn làm phật lòng gã “Anh có ý gì, ba tôi và Vinh Hưởng có thù gì với anh.”

Ánh mắt Doãn Thịnh trở nên lãnh khốc, sâu trong đôi mắt gian tà đó ẩn nhẫn 1 cỗ hận khí “Mày có biết là cái người cha luôn ra vẻ đạo mạo của mày lúc còn trẻ cầm thú thế nào, HẢ?” Gã nói đến đây cơ hồ nghiêng răng ken két mà nói.

“Bây giờ, mỗi lần tao thấy lão ta ở trên ti vi tỏ ra bộ dạng thương dân yêu nước, con mẹ nó thật kinh tởm. Còn ra vẻ như 1 đấng cứu thế. Ngày trước, khi phá hoại gia đình người khác, sao 1 chút nhân tính cũng không có.”

Bách Sanh nhú mi, ánh mắt chăm chăm quan sát nòng súng tối tăm trước mặt. Doãn Thịnh dường như đang nhớ đến việc gì đó rất khó chịu, toàn thân gã như đang ức chế mà rung rẩy. Bách Sanh như tìm thấy

chút ánh sáng, nhanh chóng nhấc chân đá bay khẩu súng trong tay gã.

Ánh mắt Doãn Thịnh bỗng biến hung ác, vung quyền hướng đến Bách Sanh. Thân hình của gã và Bách Sanh tương đối bằng nhau, hai người cùng lúc tung quyền nhất thời khó phân cao thấp. Bách Sanh nắm chặt áo sơ mi gã, tung cước đá tới vào bụng gã. Doãn Thịnh nhanh tay lẹ mắt đưa tay chống lại động tác của hắn.

Doãn Thịnh phản đòn hạ vào sau lưng Bách Sanh 1 quyền, Bách Sanh cũng rất nhanh nắm chặt tay gã, trụ vai đẩy ngã gã.

Phản ứng của Doãn Thịnh rất nhanh, sau mấy hồi phân tranh. Bách Sanh cũng không nắm giữ được thế thượng phong.

Trong lúc này, thì bên ngoài cũng truyền đến tiếng súng, Bách Sanh không biết là bên ngoài giờ này rốt cuộc là đang trong tình huống gì. Nhưng bất luận thế nào, hôm nay hắn cũng không để Doãn Thịnh chạy thoát.

Bách Sanh túm lấy Doãn Thịnh đến cái bàn trên khoan thuyền, đâm đá liên hồi. Doãn Thịnh bị mất trọng lực ngã xuống đất. Thoáng cái đảo mắt, Bách Sanh cả kinh. Súng đang bên cạnh gã, tốt nhất hắn nên từ từ hành động.

Doãn Thịnh cười lạnh từ từ đứng dậy, chìa súng vào Bách Sanh. Hắn cay độc phun ra 1 ngụm nước bọt dính đầy máu. “Hôm nay, tao muốn người Dịch gia chôn sống cũng tao. Nhưng mày đừng lo lắng, rất nhanh thôi sẽ có cả nhà họ Dịch, còn có cả nhà Vinh Hưởng sẽ cùng xuống làm bạn với mày. Tao không bạc đãi mày đúng không.” Gã càng gở cười lớn, ngón tay nhúc nhích chạm vào cò súng.

Bách Sanh thoáng kinh hoàng “ĐOÀNG” 1 tiếng súng vang lên, nhưng không phải của Doãn Thịnh. Bách Sanh nhìn người đứng phía sau Doãn Thịnh. Sự xuất hiện của “cô ấy”, thật nằm ngoài dự đoán của hắn.

38. Chương 38: Nuôi Tiệc

Doãn Thịnh từ từ ngã quỵ xuống đất, Lâm Lâm đầu óc trống rỗng, tay cầm súng không khống chế được mà rung lắc bầy. Nơi họng súng vừa phát ngòi như vẫn còn lượn lơ ít khói súng.

Doãn Thịnh quay đầu nhìn cô, cũng không tỏ ra bất ngờ, chỉ là nhanh chóng lấy tay che lại mắt vừa trúng đạn, sắc mặt trắng tái kinh người.

Bỗng Lâm Lâm chuyển hướng họng súng sang Bách Sanh, hắn không hiểu là tại sao, rốt cuộc đang là thế cuộc gì. Hành động vừa rồi của Lâm Lâm chẳng lẽ không phải là vì giúp hắn.

Môi Lâm Lâm thoáng trở nên khô hốc, cô cảnh giác nhìn chằm Bách Sanh rồi từ từ hướng về phía Doãn Thịnh, cẩn thận nâng gã dậy. Doãn Thịnh nhìn về phía cô, ánh mắt mâu thuẫn, phức tạp khó hiểu nổi. Cũng không có hành động gì quá khích, có lẽ do mất máu quá nhiều nên gương mặt gã lúc này trở nên trắng tái, cơ hồ có thể nhìn thấy sự suy yếu trong cơ thể gã lúc này.

Bách Sanh biết là Lâm Lâm muốn đem Doãn Thịnh đi, mở miệng can ngăn “Cậu cho rằng cậu có thể dẫn anh ta đi đâu, anh ta hiện nay thương thế rất nặng, không thể đi xa. Mà cảnh sát thì đã bao vây đầy bên ngoài.”

Lâm Lâm không trả lời câu hỏi của Bách Sanh, mà lại nói đến 1 chuyện khác khiến Bách Sanh khiếp đảm “Bách Sanh, đừng ngu ngốc nữa, Doãn Thịnh sớm đã biết cậu là nằm vùng. Đường Hữu Thiên cũng biết. Từ đầu, Đường Hữu Thiên đã biết chuyện đó, chẳng qua là ông ta muốn giúp Chu Tư Thành diễn trò mà thôi. Cậu đã bị cuốn vào 1 trò chơi mang tên “trả thù” của bọn họ mà không hề hay biết. Cảnh sát chó má gì chứ, tất cả đều là đồng lõa, vậy mà cậu còn bán thân vì bọn họ.”

Bách Sanh ngẩng người tại chỗ, đại não nhất thời ngừng hoạt động, không tiếp nhận nổi những gì Lâm Lâm vừa nói. Hắn đi nằm vùng là mưu kế của Chu Tư Thành? Nhưng mà lúc đó chính hắn tự mình đi báo danh mà? Nghĩ lại thì cũng có chỗ không đúng, sở cảnh sát nhiều người như vậy, có sao lại muốn dùng những học cảnh chưa ra trường để làm việc này? Cho dù thật sự muốn người mới, cũng không nhất thiết phải chọn tên sinh viên năm 2 như hắn. Trên hắn còn có rất nhiều vị sư huynh năm 3 năm 4 mà!

Doãn Thịnh lộ ra 1 nụ cười quỷ dị, ánh mắt sắc bén trừng Lâm Lâm “Đừng nói nhảm với hần nữa.”

Bách Sanh lập tức tiến về phía trước muốn ngăn cô lại, thì Lâm Lâm lập tức đề phòng chuyển hướng hòng sủng nhảm ngay hần. “Đừng qua đây, mình thật sự sẽ nổ súng.”

“Mình biết.” Bách Sanh đứng cách cô không xa “Những lời cậu vừa nói là có ý gì?” Rốt cuộc trò chơi “trả thù” là ý gì? Rốt cuộc là còn bao nhiêu việc mà hần chưa biết?

Doãn Thịnh dùng sắc mặt tái nhợt cười 1 cái thật ghê người “Muốn biết sao?” Gã thở hỗn hển trên trán thấm đầy mồ hôi, giọng nói cũng theo hơi thở mà đứt quãng “Mày cho là mày có điều kiện gì mà được lựa chọn nằm vùng? Chu Tư Thành rất hiểu mày, biết rõ mày sẽ tự chủ động báo danh, cùng tao hợp tác, là tao sớm đã có âm mưu, tao đã sớm nói với Đường Hữu Thiên phải đặc biệt chiếu cố mày. Lần này mày đến đây, nhất định không toàn mạng trở về.” Hắc kịch liệt ho khan vài tiếng. Lâm Lâm nhìn gã lo lắng không thôi.

Doãn Thịnh nói tiếp “Đáng tiếc kế hoạch lại không thắng nổi biến hóa khó lường, tao vẫn còn tính sai.” Gã đưa mắt nhìn Lâm Lâm “Tao tính đi tính lại mà vẫn tính thiếu.” Đúng gã tính thiếu, không ngờ rằng Lâm Lâm sẽ ra tay giúp Bách Sanh.

Lâm Lâm nhìn vào ánh mắt tối tăm của gã, hiểu ý cười “Xin lỗi.” Nói xong câu đó phiếm mắt cô cũng trở nên ửng hồng.

“Cho dù anh có giết Bách Sanh, cũng không thể thoát khỏi nơi này. Cảnh sát đã bao vây xung quanh, anh không thể trốn thoát đâu. Em biết anh muốn giúp chị anh báo thù, chị ấy nhất định đã biết, sẽ hiểu cho tấm lòng của anh. Nếu nhìn thấy anh vì chị ấy mà thành ra thế này, chị ấy cũng sẽ không an lòng. Em làm như vậy, là cũng muốn trước khi chết, làm được 1 việc gì tốt.”

Doãn Thịnh ngẩng ra, bởi vì trúng đạn, cả người không còn sức lực dựa vào trên người cô “Cô làm như thế, tôi cũng sẽ không tha thứ cho cô.”

Lâm Lâm mỉm cười “Không sao, không tha thứ cũng không sao.”

Trong lòng Bách Sanh có ngàn mối tơ vò, hần không biết rốt cuộc là Dịch Phong và Doãn Thịnh có thù hần như thế nào. Dịch Phong chưa từng nhắc tới, mà Doãn Thịnh cũng che giấu rất giỏi, hần hoàn toàn bị che mắt, chưa từng nghĩ là Doãn Thịnh tìm hần là vì trả thù Dịch Phong. Mà bản thân, vừa rồi thật sự nằm giữa ranh giới sống chết.

Lâm Lâm dìu Doãn Thịnh đến boong tàu, hòng sủng vẫn chứa về hướng Bách Sanh “Bách Sanh, trong cảnh đội có rất nhiều con sâu làm rầu nồi canh. Đừng ngu ngốc nữa, mình biết trước kia mình làm nhiều chuyện xấu, lần này cứu cậu 1 mạng coi như mình vì bản thân mình làm 1 việc thiện. Cũng coi như không uống phí chúng ta bấy nhiêu năm quen biết, cho nên cậu đừng làm khó anh ấy. Mình chỉ muốn anh ấy giữ được chút tôn nghiêm.”

Lâm Lâm và Doãn Thịnh đứng ở boong tàu ngay đuôi thuyền. Quần áo theo gió biển phất phới, phía sau là 1 biển trời đêm đầy ánh sao. Trên mặt biển tỏa ra ánh sáng của rất nhiều ngọn đèn, mỗi 1 ánh sáng như 1 cọng dây bó buộc chặt vào người bọn họ. Lúc này, thanh âm của Mạc Anh Minh được khuếch đại truyền vào tai họ. Bách Sanh biết Lâm Lâm và Doãn Thịnh sẽ thoát không khỏi, thuyền cảnh sát đã bao vây đầy mặt biển.

Hần nói không ra cảm xúc của bản thân lúc này, Doãn Thịnh làm biết bao nhiêu việc ác, chết ngàn lần cũng không hết tội. Nhưng mà, còn Lâm Lâm chính là người bạn từ nhỏ của hần, hần biết cô đã chịu không ít cực khổ, cho nên mới lâm vào con đường sai trái thế này. Cô vừa mới cứu hần, điều này chẳng phải nói lên cô ấy vẫn còn chút lương tri sao. Chứ ít hần vẫn hy vọng cô có thể cải tà quy chính.

“Lâm Lâm, bỏ súng xuống đi, bây giờ buông vẫn còn kịp. Doãn Thịnh biết rất nhiều tội chứng của Chu Tư Thành và Đường Hữu Thiên, chỉ cần anh ta chịu chấp nhận hợp tác, cảnh sát sẽ khoan hồng giảm tội.”

Lâm Lâm thần nhiên cười, liếc nhìn Doãn Thịnh phía bên cạnh “Cậu không hiểu, con người Doãn Thịnh không phải thùng rỗng kêu to. Anh ấy làm tất cả những thứ này chính là muốn trả thù người nhà họ Dịch cậu cùng với Vinh Hưởng. Trả không được thù, thì cuộc sống đối với anh ấy cũng như 1 loại tra tấn.” Doãn Thịnh kinh ngạc nhìn cô, không dám tin là cô lại hiểu rõ những gì trong lòng gã đang nghĩ.

Lâm Lâm mỉm cười nhìn Doãn Thịnh “Em hại anh không thể hoàn thành kế hoạch, anh đừng giận em.”

Bỗng nhiên, cô hướng súng vào phía trong lòng ngực mình.

“DỪNG!” tiếng nói này chính là phát ra từ người đang đứng bên cạnh cô – Doãn Thịnh.

Theo tiếng súng vang lên, máu loàn ra khắp 1 vùng ngực Lâm Lâm.

Doãn Thịnh nhếch môi, ôm chầm Lâm Lâm, đầu cúi thấp xuống. Giờ phút này không thể nhìn thấy được biểu hiện trên gương mặt gã.

Môi mấp máy bên tai Doãn Thịnh điều gì đó, Bách Sanh không thể nghe thấy. Chỉ là Doãn Thịnh vẫn không có biểu hiện gì. Bỗng nhiên, gã quay quắt liếc nhìn Bách Sanh, cái liếc mắt đó tựa hồ bao gồm rất nhiều hàm ý bên trong.

Bách Sanh cảm giác những việc xảy ra hôm nay đều nằm ngoài tầm dự đoán của hắn. Vẫn chưa kịp hoàn hồn thì lại nghe được bên cạnh vang lên tiếng súng. Doãn Thịnh và Lâm Lâm cùng nhau lao xuống mặt biển đêm lạnh căm hờn.

Bách Sanh tựa như ù tai, âm thanh ong ong liên tiếp vang lên bên tai hắn. Hắn cảm giác giây phút đó hắn hồ như đã gần kề sự thật. Hiện giờ, mọi thứ như mai táng theo Doãn Thịnh và Lâm Lâm dưới đáy biển. Bên cạnh có tiếng trực thăng, tiếng du thuyền, và tiếng những cơn sóng bầu bạn cùng với tiếng súng tan thương.

*

Bách Sanh không biết mình làm sao mà quay về nhà được. Hắn không muốn nghĩ thì ra bản thân ba năm nay chỉ sắm vai trong 1 cuộc trả thù của bọn họ. Cũng chẳng muốn nghĩ rốt cuộc ba hắn và Vinh Hưởng đã làm những chuyện gì, khiến cho Doãn Thịnh hận họ sâu như thế. Hắn chỉ muốn mau chóng về gặp Tiểu Liêu. Sau đó, yên lặng bên nhau, không xa không rời.

Cả căn phòng tối om, Bách Sanh nhìn thấy phòng khách yên tĩnh đến lạ. Đại não “Ầm.” 1 tiếng, cảm giác bất an lần lượt kéo đến. Hắn chạy tọt vào phòng, mở tủ quần áo ra, chẳng có gì trong đó. 1 chút gì thuộc về Tiểu Liêu đều không có. Bách Sanh thật không dám tin, sáng nay còn giúp hắn thắt cà vạt Tối hôm qua còn nằm trong lòng hắn làm nũng ... ấy vậy mà bây giờ lại đột nhiên biến mất.

Hắn ngã lưng lên sofa, bóng tối bao trùm cả người. Rất lâu mới như từ trong mộng bừng tỉnh, cầm lấy điện thoại điên cuồng gọi vào máy Tiểu Liêu, nhưng chỉ nghe được 1 giọng nữ máy móc lặp lại “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa.”

Khí lực toàn thân Bách Sanh như trống rỗng, hắn không tin. Tiểu Liêu nhất định là quay về Dịch gia, chắc là đang giận hắn, chạy đi tìm Thiên Bắc rồi. Tiểu Liêu yêu hắn như thế, làm sao lại nhẫn tâm bỏ lại hắn, càng không thể không từ mà vội biệt.

Tầm mắt hắn chuyển động thoáng qua 1 tấm giấy viết thư để đầu giường. Bách Sanh mở đèn bàn soi vào, mặt trên chính là nét chữ xinh đẹp của Tiểu Liêu.

“Bách Sanh, phải chăm sóc tốt bản thân. Đừng lo lắng cho em, em sẽ sống tốt. 20 năm qua, lần đầu tiên có thể cảm nhận được thân tình thật gần, thật thân thiết như vậy. Em không thể phá bỏ đi. Tư vị bị người khác bỏ rơi rất khó chịu. Cho nên, em quyết định hy sinh anh. Baby, là món quà tuyệt vời nhất mà thượng đế đã ban cho em, bù lại em đã mất đi 20 năm tình mẹ. Mất đi em, anh vẫn có thể tiếp tục sống tốt mà, đúng không? Nhưng ngược lại nếu mất đi con, em không thể sống nổi. Xin lỗi! Bách Sanh, tha thứ cho em.”

Bách Sanh thất thần ngồi nhìn những dòng chữ trên lá thư, cái gì mà mất nó hắn vẫn có thể sống tốt. Bách Sanh khép mắt lại, trong lòng từng đợt từng đợt chua xót kéo về. Dịch Tiểu Liêu, ai nói với em, em bỏ đi anh sẽ vẫn sống tốt!

*

Bách Sanh kích động lái xe ra khỏi nhà trọ, trở về Dịch gia. Khi Tưởng Mạch nhìn thấy hắn kinh ngạc đến nói không nên lời. Bách Sanh nắm chặt 2 tay Tưởng Mạch, thanh âm vạm vỡ phần nôn nóng “Mẹ, Tiểu Liêu có về nhà hay không, cô ấy có nói gì với mẹ không?”

Tưởng Mạch bần thần rất lâu mới bình tĩnh, kinh ngạc nhìn hần “Tiểu Liêu chẳng phải ở trường học sao, bây giờ chắc là ở ký túc xá, làm sao mà ở nhà được.”

Bách Sanh tuyệt vọng không thôi, Tiểu Liêu ngay cả Tưởng Mạch mà cũng không từ biệt. Nó thật quyết tâm không để hần tìm được mà. Nhưng mà Tiểu Liêu có thể đi đến đâu chứ? Rời khỏi hần, rời khỏi Dịch gia, nó có thể tự chăm sóc bản thân sao?

Thiên Bắc nhận được điện thoại của Tưởng Mạch, vội vã chạy về nhà liền nhìn thấy vẻ mặt mất mát của Bách Sanh. Hần ngồi trên sofa, mặc kệ Tưởng Mạch hỏi gì cũng không trả lời. Thiên Bắc chỉ nhìn 1 cái là đã biết xảy ra chuyện gì rồi, chạy vài bước đến phía trước túm lấy cổ áo Bách Sanh “Có phải Tiểu Liêu lại xảy ra chuyện gì, anh lại làm gì cô ấy rồi? HẢ?”

Bách Sanh vẫn đóng chặt mắt, giọng nói gần như tuyệt vọng “Tôi đã đánh mất cô ấy.” Lần này, thật sự đã mất đi nó

Thiên Bắc vẫn siết chặt cổ áo Bách Sanh, cắn răng nói “Bách Sanh, anh là tên khốn nạn. Cái gì mà hứa sẽ đối xử tốt với cô ấy. Anh ngoại trừ tổn thương cô ấy thì còn làm được gì!”

Bách Sanh không lên tiếng trả lời, trong lòng cũng tự hỏi, đúng vậy, rốt cuộc hần đã làm gì? Tiểu Liêu có lối suy nghĩ và làm gì cũng chậm hơn người thường nửa nhịp. Bất luận là đứa bé có thể xảy ra chuyện gì, hần cũng nên nói rõ với nó. Chứ không phải là cứ tự hần quyết định mọi chuyện mà chẳng nói với nó lời nào. Cứ khăng khăng dùng phương pháp của bản thân để yêu nó. Khiến cho nó mất đi cảm giác an toàn.

Bây giờ nghĩ lại, đêm đó nó hỏi hần có yêu nó không. Đích thật là đang hoài nghi hần có thật lòng yêu nó không. Bách Sanh trầm tư, tại sao hần lại không thẳng thắn nói với nó lời yêu từ sâu thẳm trong tim hần. Tại sao không suy nghĩ đến cảm nhận của nó. Trong tình yêu của bọn họ, hần luôn ở thế chủ động, cứ chiếm lấy, trong tiềm thức cứ xem nhẹ cảm nhận của nó. Điều là lo lắng đến những khó khăn của bản thân, mà chẳng bao giờ tôn trọng ý kiến của nó.

Hiện giờ ... nhận ra mọi thứ thì đều quá muộn rồi.

Bách Sanh và Thiên Bắc luân phiên đến sân bay, và nhà ga tìm kiếm. Trong danh sách hành khách đều không có tên của Tiểu Liêu. Bách Sanh gần như đã xác định được Tiểu Liêu đích thực đã không còn cần hần. Nó trốn hần, thế giới rộng lớn thế này, lớn đến nỗi sợ rằng tìm cả đời cũng không thể tìm được Tiểu Liêu của hần trở về.

*

Tiểu Liêu từ từ nhắm mắt lại lưng dựa vào ghế ngồi, nhìn bầu trời đêm nặng nề bên ngoài cabin. Bên cạnh là thư ký của Vinh Hưởng – Tina. Cô ấy ngủ thật say, Tiểu Liêu giúp cô ấy kéo chăn lại, rồi tiếp tục nhìn ra ngoài bầu trời, tay nhẹ nhàng vỗ về bụng mình.

Bách Sanh về lại cảnh đội không ngờ tâm tình hần cũng không phấn khích như tưởng tượng. Bởi vì trước đây, nằm vùng bên cạnh Đường Hữu Thiên quá lâu, phá không ít vụ buôn bán thuốc phiện, buôn lậu, hơn nữa vụ của Doãn Thịnh cũng lập công lớn. Cho nên thăng lên 1 lượt lên thẳng làm đội trưởng, cục chống buôn lậu. Lập thêm bao công trạng, hay nhận lệnh chống đối Vinh Hưởng. Hần cũng không thể tìm được nhiệt tâm của trước đây. Nói ra thật thổ thẹn, rõ ràng chỉ là 1 con cò trong màn mình âm tranh đấu, lại có được 1 vinh quang lớn thế này lúc còn trẻ. Bách Sanh trầm nghĩ, không biết Chu Tư Thành và Doãn Thịnh có loại cảm giác thế này không?

Chí ít, hần cũng chẳng muốn tiếp tục.

Những lời Doãn Thịnh và Lâm Lâm nói hôm đó như bóng ma bám chặt lấy hần.

Không có tin tức gì của Tiểu Liêu, công cuộc truy bắt Vinh Hưởng lại gặp bao trắc trở. Hần thật không biết hần còn có thể tiếp tục nỗ lực không? Vô phương tìm lại nó. Mỗi khi về Dịch gia lại càng khó chịu. Những ký ức thuộc về Tiểu Liêu ở Dịch Gia tràn ngập mọi nơi. Hần mới phát hiện, 3 năm hần bỏ đi, làm sao Tiểu Liêu trải qua cuộc sống ở nơi này. Có phải cũng giống như hần mỗi ngày ngồi nhìn phòng của đối phương đến gần người.

Đúng vậy, tối nào Bách Sanh cũng nằm trên giường của nó mà ngẩn người, dù làm thế nào cũng không thể chớp mắt. Hắn thừa nhận bản thân hắn ích kỷ, bản thân hắn khốn nạn. Vì cái tín ngưỡng chó má, mà hy sinh Tiểu Liêu rất nhiều lần. Lại vì bản thân yêu chỉ biết chiếm giữ, luyến tiếc ích kỷ mà không từ bỏ. Đợi đến khi nó mang thai, lại vì lòng tự trọng của đàn ông, bá đạo chuyên quyền, tự cho là đúng mà thay nó quyết định.

Bách Sanh bắt đầu không ngừng vui đầu vào công việc, thường tăng ca đến khuya mới về nhà. Một mỗi đến kiệt sức và lăn ra ngủ.

Thiên Bắc không thêm quan tâm đến hắn, mà bọn họ cũng hiếm khi gặp mặt. Tưởng Mạch lúc này đứng ở giữa có biết bao khó xử. Khuyên vài lần mà không được, đành để mặc hắn tự dày vò. Hắn thiếu đi Tiểu Liêu, này cũng giống như 1 loại tự giày vò bản thân, có phải đây cũng xem như là cách hắn trả lại những gì nó trải qua trước đây.

Hắn chối bỏ chuyện rằng Tiểu Liêu sẽ không bao giờ quay lại. Cũng không chấp nhận việc nó sẽ sống ở 1 chỗ khác trên thế giới này, rồi cùng người khác kết hôn mà không phải hắn. Hắn không chấp nhận, tuyệt đối không chấp nhận.

Hắn vẫn ôm 1 tia hy vọng là Tiểu Liêu nhất định sẽ quay về, Tiểu Liêu sẽ không nỡ bỏ lại mình hắn. Nhất định có 1 ngày sẽ chạy đến trước mặt hắn mỉm cười như ngày xưa, nói với hắn “Bách Sanh, hôn em.”

39. Chương 39: Trở Về (phần Đầu)

Bách Sanh ngồi trong xe chờ Lâm Duệ, dựa vào ghế xe nhâm vài hơi thuốc, gió đêm thổi vào khiến tóc hắn có chút rối loạn. Nhìn đám mây ngũ sắc lấp ló sau ánh đèn đường, tâm trạng càng thêm phần cấu kính. Cầm đầu thuốc lá trong tay ném ra ngoài cửa sổ. Lâm Duệ mang theo tâm tình ớn lạnh ngồi vào xe “Đi thôi, đi thôi Trời hôm nay lạnh thật, con mẹ nó chứ ... lần sau không bao giờ đồng ý đi mua đồ dùm mấy người phụ nữ này đâu, thiệt là phiền phức. Cái gì cũng bắt mua.” Cậu trưởng mặt đỏ bừng lên “Anh coi, mẹ nó chứ Băng vệ sinh cũng bắt em mua dùm, còn dọn loại này loại kia nữa chứ, có cánh rồi không cánh con mẹ nó tùm lum.”

Lâm Duệ cứ quang quác nói 1 hơi, trong khi Bách Sanh chỉ lẳng lặng ngồi nghe, khóe miệng mang theo chút ý cười. Lâm Duệ thấy thật vô vị, thu lại miệng “Anh nói coi, anh muốn trưng cái mặt đen xì này đến bao giờ. Cô gái này, cũng tại anh, em mới trên phải. Anh còn không mau an ủi em nữa.”

“..... Anh là cái đồ phản bội.” Lâm Duệ bực tức ném túi đồ về phía sau xe, nhìn mặt người đang lái xe vẫn âm trầm không chút thay đổi. “Cũng đã 3 năm rồi vẫn còn nhớ Tiểu Liêu sao? Cô ấy muốn quay về, thì sớm đã quay về. Nếu thật sự sợ anh phá bỏ đứa nhỏ, giờ cũng đã sinh rồi còn gì. Cô ấy không quay lại, 8 phần là do ... chính là như câu em đã nói A, Bách Sanh?”

Lâm Duệ thấy Bách Sanh đập thảng cái “Ét”, để xe ngừng đúng vạch, vội vàng lao xuống, Lâm Duệ mở cửa xe quát gọi theo hắn “Anh làm cái gì?”

Bách Sanh không trả lời, tim đập nhanh không kịp chế được. Giây vừa rồi hắn hồ như đã nhìn thấy nó, Tiểu Liêu tay ôm 1 đứa bé đứng ở bên đường. Hắn nhất định không nhìn nhầm, hắn chạy đến bên đường ngay chỗ nhìn thấy nó. Cố gắng nhìn ngóang kiểm tìm, xuyên thấu qua cả cửa kính của cửa hàng vẫn không tìm lại được bóng hình hắn muốn thấy. Chẳng lẽ Hắn nhìn nhầm sao?

Lâm Duệ nhìn thấy người nào đó mang bộ dạng thất vọng quay trở lại xe, thầm thở dài “Lại nhìn nhầm nữa. Không lâu nữa anh sẽ biến thành bộ dạng chim sợ cành cong cho coi. Cô ấy quay về sao lại không tìm anh. Nếu thật không muốn tìm anh, vậy ý tứ đã quá rõ cô ấy không muốn gặp anh.”

Bách Sanh trầm mặc khởi động xe, trực tiếp bỏ lơ tạp âm bên cạnh. Tiểu Liêu không muốn gặp hắn, làm sao có thể có chuyện như vậy. Hắn làm sao cũng không tin có chuyện như vậy.

Lâm Duệ lại nói tiếp “Theo em thấy, cô ấy 80% là đã gả cho người khác ...”

Bách Sanh hung hăng lờn hắn, Lâm Duệ thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, cậu ngưỡng ngừng ngừng nói. Mỗi lần nói ra những lời này, Bách Sanh liền trở thành con báo hung cuồng, cho nên họ luôn cực kỳ né tránh

vấn đề này để không phải bị vạ lây.

Trong xe nhất thời lặng yên, thân người Lâm Duệ cũng trở nên cứng ngắc, ngay cả uống nước cũng không dám uống, sợ tên mặt lạnh bên cạnh bùng nổ bất ngờ.

Bách Sanh đột nhiên mở cửa “Cậu nói Cô ấy thật sẽ gả cho người khác, dẫn theo con của tôi làm điều đó.” Nếu lúc trước biết được nó vì chuyện đứa nhỏ sẽ rời xa hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để bản thân phải trả 1 giá lớn như thế này. Từng có suy nghĩ không muốn giữ đứa trẻ, bây giờ lại cảm thấy như vậy xem ra lại có chút may mắn. Chối từ, nếu còn đứa bé, thì hắn và nó vẫn coi như còn gì đó dính líu. Tiểu Liêu có thật là không còn cần hắn không?

Lâm Duệ nhìn thấy 1 cổ bi thương tràn ngập xung quanh hắn. Thì cậu nói “Rất có thể” làm thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng, đành cố tỏ ra thoải mái nói “Sao có thể chứ, Tiểu Liêu cầu kính như vậy, chỉ số thông minh như vậy, làm gì có ai khác chịu đựng nổi cô ấy ngoài anh chứ.” Nói xong lại cảm thấy không ổn lắm, kỳ thật hắn rõ hơn ai hết. Tiểu Liêu tính tình rất đơn thuần, nói nó là cực phẩm, nói nó là nháo nhào. Nhưng sự thật nó là người luôn nhận được sự yêu mến của người khác. Đừng nói Bách Sanh, ngay cả cậu cũng từng nghĩ nếu sớm gặp nó, không chừng cũng sẽ động lòng với nó.

Liếc trộm người đang chăm chú lái xe, sắc mặt Bách Sanh vậy mà chẳng có gì thay đổi. Lâm Duệ bắt đầu hối hận, hôm nay lại đáp ứng đi cùng xe với người nào đó, ánh mắt Bách Sanh hiện nay có lực sát thương cực lớn khiến người xung quanh chỉ muốn cách xa hắn 10 thước. Chỉ sợ không cẩn thận là sẽ bị liên lụy, mà bản thân cậu cũng rất mau quên, đành bắt đầu lảng lạng thích nghi hoàn cảnh. Tiểu Liêu này thật sự là tai họa, tự dưng vô mông bỏ đi, để lại tên Bách Sanh này ở lại thành phố N gây tai họa cho nhân dân.

*

Tiểu Liêu ôm Trà Xanh đi vào nhà Giản Tiểu. Chỉ vừa mới nhấn chuông thì Giản Tiểu đã bất thành linh mở cửa ra. Giản Tiểu vẻ mặt đau khổ, tay nắm 1 chân búp bê “Bà lớn của tôi, cậu đã quay lại, mau mang Quả Cam nhà cậu đi mau, mình hết cách với nó rồi.”

“....” Tiểu Liêu không nói gì, lúc đi là đã nói là cô giữ không nổi mà, vậy mà cứ khẳng khẳng ôm Quả Cam không buông, vân vân khuôn mặt tròn tròn đầy thịt của bé.

Quả Cam đang ngồi trên sofa, khuôn mặt tròn thịt lấm lem nước mắt nước mũi. Nhìn thấy mẹ ôm anh quay về, không nói gì mà cứ thút tha thút thít khóc.

Giản Tiểu trừng mắt nhìn bé “Tiểu tử thôi, thấy má mi cái làm bộ ngồi ngoan sao, hào khí lúc nãy chạy đâu rồi.”

Đôi mắt Quả Cam ngập nước như sắp trực trào tuôn ra, Giản Tiểu nhìn bé bày ra bộ dạng sắp khóc, vội nhấc tay đầu hàng “Bà lớn của tôi, đừng khóc mà. Kéo hàng xóm lại than phiền, trách cứ.”

Tiểu Liêu cười cười ôm Trà Xanh đặt xuống bên cạnh Quả Cam, ôm Quả Cam giúp bé lau nước mắt : “Quả Cam, lại không ngoan, mẹ sẽ giận.”

Quả Cam bĩu môi, chìa bàn tay béo ú ra nắm tay Tiểu Liêu “Dì đó kỳ lắm, hôn con quai, hôn mặt con dính nước miếng tùm lum.”

“....” Giản Tiểu hết biết nói, Quả Cam tuyệt đối chính là bản sao của Tiểu Liêu, cô không biết sau này làm sao sống chung với vị tổ tông này. Gì mà cứ y như tiểu sắc nữ Tiểu Liêu chuyển thể.

Trà Xanh đảo mắt qua bên cạnh, chơi chung với chú mèo màu cà phê, Giản Tiểu vân vân vuốt ve bé, ngồi xuống bên cạnh “Vẫn là Trà Xanh ngoan nhất, dì thích con.”

Trà Xanh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt đen láy đảo mấy vòng, rồi lại tiếp tục cúi xuống chơi trò chơi.

Giản Tiểu nhìn thấy Trà Xanh lặng yên chơi trò chơi, trong lòng nhói lên, cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ Tiểu Liêu “Tiểu Liêu, 3 năm nay sống thế nào? 2 đứa nhỏ, làm sao chăm sóc nổi.”

“Người làm của ba chăm sóc phụ, chứ mình mình lo không nổi.”

.....

Giản Tiểu nhìn thời gian trước mắt, yên lặng cắn hạt dưa “Khụ, Tiểu Liêu Vậy cậu thật sự không tính tìm ... Dịch” Thăm dò ánh mắt Tiểu Liêu, cô lập tức thay đổi cách nói “Cậu không muốn trở về gặp chú Dịch, dì Mạch hả, chắc họ cũng rất nhớ cậu.”

Tiểu Liêu ôm Quả Cam, tay thì cầm cái Robic xoay qua xoay lại, cả nửa ngày cũng chẳng biết đang làm gì, đành trả lại cho Quả Cam, bé bấu môi ngẩng mặt nhìn má mi ngốc nghếch của mình, giận mà không dám nói gì “Tạm thời chưa nghĩ sẽ trở về, 1 chút sẽ về chỗ ba mình.”

Giản Tiểu biết từ 3 năm trước thì quan hệ của Tiểu Liêu và Vinh Hưởng đã có thay đổi rất lớn, thân mật hơn trước rất nhiều. Có thể nhận lại cha mẹ ruột, cô cũng cảm thấy vui thay Tiểu Liêu. Nhưng mà Giản Tiểu lại ho khan 1 tiếng “Vậy Còn Thiên Bắc, mấy năm nay anh ấy tốn bao công sức tìm cậu đó, hỏi mình mình đều nói là không biết.” Phải dùng tâm tình thế nào để gặp mặt Bách Sanh, Tiểu Liêu thở sâu cười nói “Sau này nói tiếp, mình phải đi rồi.” Nó lấy di động ra chuẩn bị gọi Vinh Hưởng cho xe tới, Giản Tiểu bỗng nhiên đoạt lấy điện thoại trong tay nó.

Tiểu Liêu ngạc nhiên nhìn cô “Giản Tiểu!”

Giản Tiểu nuốt ngụm nước bọt, nói thẳng với nó “Khi cậu mới bé Trà Xanh đi, trùng hợp Thiên Bắc lại gọi điện tới. Mình đã nói với anh ấy cậu đang ở đây”

Sắc mặt Tiểu Liêu đột ngột xanh lét, tay bé Trà Xanh, tay nắm Quả Cam vội vàng muốn đi. Nhưng bé cứng lại đi rất chậm nên nó lại bị Giản Tiểu chặn đầu lại, ôm Quả Cam đang lon ton dưới đất “Tiểu Liêu, cậu muốn chạy trốn đến khi nào. Cậu không muốn ở cùng Bách Sanh, nhưng lại khiến Thiên Bắc lo lắng. Mình đã nói rồi, chỉ có Thiên Bắc ôn nhu mới thích hợp với cậu. Bách Sanh rất ngang ngược, bá đạo. Ở với anh ta cậu luôn phải khuất phục, sau đó chịu tổn thương lại chọn cách trốn tránh. Cậu không muốn có quan hệ với anh ấy, vậy tội nhỏ thì sao? Tội nó cũng cần có ba thương mà.”

Tiểu Liêu cắn chặt môi, nhìn Giản Tiểu đang tức giận mắng nó, 1 hồi mới từ từ mở miệng “Giản Tiểu, thích Thiên Bắc, liền nói giúp anh ấy.”

Giản Tiểu ngẩn ra, ánh mắt né tránh “Nói xàm, đó là chuyện trước kia rồi. Giờ mình và anh ấy chỉ là bạn. Trong lòng Thiên Bắc Chỉ có mình cậu.”

Tiểu Liêu thở ra “Cậu cũng biết, ngoại trừ Bách Sanh”

“Mình biết, nhưng nếu không từ bỏ được, vậy sao cứ tự giày vò.” Giản Tiểu thật không hiểu nổi nó, trở về cũng nửa tháng rồi, lý do gì vẫn không đi gặp Bách Sanh. Người bên cạnh bọn họ đều lo lắng vì bọn họ.

Tiểu Liêu cúi nhìn Trà Xanh đang ngủ mê mang trong ngực, rồi lại nhìn Quả Cam ở trong lòng Giản Tiểu, mới thấp giọng nói “Bách Sanh sẽ không thích Trà Xanh.”

“.... Sao có thể có chuyện đó, đều là con của anh ta mà.” Giản Tiểu cũng biết rõ tình trạng của Trà Xanh, cánh tay không tự giác siết chặt thêm 1 chút, trong lòng thoáng rầu rĩ.

Tiểu Liêu ngẩng đầu mỉm cười “Đừng nói này nữa, mình phải về rồi.” Đưa tay ra muốn bế Quả Cam đang ngủ thiếp, Giản Tiểu thấy thế liền đưa tay kéo tay nó “Mình tiễn cậu, 1 mình cậu làm sao đưa 2 nhỏ về được.”

Vừa mới đi đến cửa thang máy, cửa thang liền mở ra, tim Tiểu Liêu thoáng cái rung mạnh, sau đó đã lã lã cười “Thiên Bắc.”

Thiên Bắc cố ngăn nổi tức giận đang lóe lên trong người, anh hướng đi đến phía nó, mỗi bước đi đều cảm thấy nặng trĩu. Đã có lúc anh nghĩ, nó đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống anh.

Lần nữa quay trở lại nhà Giản Tiểu, Quả Cam và Trà Xanh trở mắt nhìn cả căn phòng đang chơi trò diễn kịch câm. Cánh tay của Trà Xanh đụng phải Quả Cam khi đang ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thiên Bắc, rồi Quả Cam quay lại nhìn Trà Xanh, rồi 2 đứa nhìn Tiểu Liêu, nhìn qua nhìn lại. Quả Cam mới lớn tiếng gọi “Ba ba?”

Thiên Bắc sững sốt, còn Tiểu Liêu thì mặt mũi trắng bệch, nhìn bé quát lớn “Không được gọi vậy.”

Quả Cam uất ức đỏ đỏ cái miệng nói “Hình ba ba trong ảnh là giống vậy này mà.”

Thiên Bắc cười, ôm lấy Quả Cam, nhẹ béo cái mũi nhỏ của bé “Cục cưng, nói cho chú nghe, con tên gì?”

Quả Cam banh miệng cười, bên trong còn thiếu 1 cái răng “Quả Cam.”

“... Là mẹ con đặt tên sao?” Thiên Bắc nhìn cười không nổi, Tiểu Liêu thật sự là lấy thức ăn mình thích ăn đặt tên cho con mình mà, sau đó hẳn không quên ngoái đầu nhìn đứa bé còn lại “Còn con, tiểu tử, con tên gì?”

Trà Xanh vẫy lông mi thật dài, ngơ vực nhìn Thiên Bắc, nhưng vẫn không nói lời nào. Thiên Bắc thắc mắc, có phải bé sợ người lạ? Quả Cam đưa tay bắt lấy cánh tay Thiên Bắc “Ca ca, không biết nói chuyện, anh ấy tên Trà Xanh.”

Thân mình Thiên Bắc bỗng cứng đờ, theo phản xạ quay đầu nhìn Tiểu Liêu cười 1 cái “Trà Xanh nghe không được sao?”

“....Nghe được.” Thiên Bắc không thốt nên được tâm tình mình trong lúc này, trong lòng khá hỗn loạn. Tâm tư cũng chặc chẽ suy nghĩ. Nhìn đứa bé đang ngồi trên sô pha, đôi chân ngắn này, bộ dạng cực kỳ giống Tiểu Liêu trước đây. Tim không khống chế được bắt đầu đau nhói. Đây chính là nguyên nhân 3 năm nay Tiểu Liêu không quay về Dịch gia sao?

*

Trên đường đi, Thiên Bắc ôm Trà Xanh, còn Tiểu Liêu ở bên cạnh ôm Quả Cam. Quả Cam đang ngủ, dựa lên vai Tiểu Liêu, nước miếng chảy ra thấm dính vào áo khoác Tiểu Liêu. Còn Tiểu Liêu thì vẫn không nói gì, yên lặng nhìn Thiên Bắc. Đi đến cửa xe Thiên Bắc, đặt Trà Xanh xuống toa sau, bé liền tiến đến giúp Tiểu Liêu đỡ Quả Cam xuống, rồi đưa áo khoác trên người cho Tiểu Liêu.

Thiên Bắc nhìn động tác của Trà Xanh trong lòng có đủ loại tư vị rối rắm. Đứa bé hiểu chuyện như vậy, chỉ mới 2 tuổi, sao lại không công bằng với nó như thế.

Sau khi Tiểu Liêu an vị ở toa sau, Thiên Bắc không lập tức khởi động cho xe chạy, lại quay hướng nó nói “Tiểu Liêu, chúng ta nói chuyện 1 chút.”

“Nói ... cái gì?” Tiểu Liêu không biết vì sao lại khẩn trương như thế, có phải bởi vì 3 năm không gặp cho nên có phần hơi xa lạ.

Thiên Bắc vẫn như thế, vẫn rất đẹp trai và tuấn tú như trong trí nhớ nó, hơn nữa lúc này còn lộ ra hơi thở trầm ổn, thành thực. Anh nhìn nó không nói lời nào, ánh mắt sắc bén cực kỳ giống người nào đó trong trí nhớ nó. Tiểu Liêu đánh mất đi nơi khác, không dám tiếp tục nhìn anh.

Thiên Bắc nắm chặt lấy vô lăng “Tiểu Liêu, em còn yêu Bách Sanh không?”

Cả thân người Tiểu Liêu cứng đờ, nhìn ra cửa sổ tránh né câu hỏi của anh.

“Nếu em sợ Bách Sanh để ý vấn đề của Trà Xanh, anh cam đoan anh ấy sẽ không để ý. Nếu” Thiên Bắc ngừng lại 1 chút, ước chừng đang lấy hết dũng khí để nói tiếp “Nếu không còn yêu, hoặc quá mệt mỏi. Thì vẫn còn anh.”

Tiểu Liêu từ từ quay đầu nhìn anh, ánh mắt anh sáng quắc đang chăm chú nhìn nó “Tiểu Liêu, chúng ta kết hôn đi.”

Tiểu Liêu tiêu hóa nửa ngày mới hiểu được ý anh, giọng nói cũng không được rành mạch “Thiên Thiên Bắc, anh nói gì vậy?”

Thiên Bắc nhìn nó 1 lúc, ánh mắt khẽ hạ xuống, rất nhanh dựa vào ghế xe, líu ríu nói “Anh cũng muốn biết anh đang nói cái gì. Rõ ràng biết không thể nhưng vẫn cố nói. Nhiều năm như vậy, nhìn em và anh ấy đây đây đưa, nhìn em bị anh ấy tổn thương, nhìn 2 người tự tra tấn nhau, anh lại không làm được gì. Tình yêu có lẽ là như thế, càng dần vật càng dày vò lại càng yêu nhau sâu đậm.”

Anh cười khổ, bộ dạng làm cho lòng Tiểu Liêu khó chịu không thôi, Thiên Bắc đóng chặt mắt “Trong câu chuyện của 2 người, không ai có thể xen vào. Anh hiểu. Nhưng vẫn không ngăn cản được bản thân cứ ngu ngốc như vậy ngần ấy năm. Rõ ràng là anh quen biết em trước, là anh yêu em trước, nhưng tại sao lại là

bản thân anh bỏ lỡ. Anh có thể bảo vệ em, anh có thể hiểu làm cách nào mới yêu em tốt nhất, tại sao anh lại không thể có được em. Anh không hiểu, cũng không cam tâm.”

Thiên Bắc là 1 sự tồn tại rất đặc biệt trong lòng nó. Nếu nói, Bách Sanh chính là tim của nó, thì Thiên Bắc chính là những bộ phận khác trong người nó. Nhưng thật đáng tiếc, thiếu bất cứ thứ gì đều có thể sống nhưng thiếu “trái tim” lại không thể tồn tại. Tiểu Liêu nhìn người luôn luôn trầm ổn ôn hòa, đột nhiên lại ở trước mặt nó không tự kiềm chế được, thoáng cái cảm giác mát mát ủa về, trong lòng cũng đau biết bao.

“Thiên Bắc, đừng buồn. Anh buồn rầu, em rất đau lòng.”

Thiên Bắc quay lại nhìn nó, nhìn thấy bộ dạng vẫn ngốc nghếch như trước, kiềm lòng không được khẽ cười “Em luôn như vậy, anh làm sao giận đây?”

Tiểu Liêu nhếch miệng cười tươi, nhưng trong lòng lại có chút áy náy “Giả Tiểu là 1 cô gái tốt.”

Thiên Bắc thoáng sững lại, 1 hồi mới cuối đầu mỉm cười “Tiểu Liêu, bắt chước người ta học làm bà mối hả, con gái có chồng rồi mới thích làm việc này.”

Tiểu Liêu nhỏ giọng lầm lẫm “Em làm mẹ rồi còn gì.”

“Tự hào quá ha.” Thiên Bắc bắt đầu khởi động cho xe chạy.

Tiểu Liêu vòng tay ôm 2 đứa nhỏ, bày ra bộ dạng “ta đây giỏi nhất” “Đương nhiên, tình mẹ trên hết, em rất giỏi.”

Tiểu Liêu nhìn cảnh vật quen thuộc hai bên không thể bình tĩnh hỏi Thiên Bắc “Thiên Bắc, đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

“Về nhà ai.”

“Nhà chúng ta.”

“..... Thiên Bắc, em phải nhảy xuống xe.”

“Nhảy đi, anh đem Quả Cam và Trà Xanh về cho bà nội chúng gặp, trẻ con sẽ được cưng, muốn gì được đó, muốn đi đâu đi đó.” Nhìn theo kính chiếu hậu thấy 2 đứa bé đang say giấc ngon lành. Tưởng Mạch mà nhìn thấy không biết vui đến thế nào.

Tiểu Liêu không chịu thua kém ngóng lên cãi lại “Thiên Bắc, qua cầu rút ván là không tốt, khi trở lại sẽ không có cầu đi, phải mắc công xây lại cầu nữa.”

“Không sao, dù sao em cũng không định gả cho anh. Có cầu hay không cũng không thành vấn đề.”

“..... Anh là người xấu.”

Thiên Bắc nhìn nó cười “Tiểu Liêu, 23 tuổi rồi, sao có mấy câu mắng người mắng quai vậy, để anh dạy cho em câu mới.”

Tiểu Liêu trừng mắt nhìn Thiên Bắc, Thiên Bắc lúc này sao lại giống tên khốn Bách Sanh như thế. Không, đây chính là phiên bản của Bách Sanh chứ còn gì.

Nghĩ đến Bách Sanh nó lại cảm thấy đứng ngồi không yên, giống như cái đuôi bị ai chăm mồi đốt “Thiên Bắc Người đó Có ở nhà?”

“Ai?” Thiên Bắc biết rõ nhưng có ấy hỏi khích.

Tiểu Liêu đứng hình gần nửa ngày, Thiên Bắc đành nói tiếp “Buổi sáng, Bách Sanh không ở nhà, anh ấy có nhiệm vụ, ước chừng còn ở lại cảnh đội cả đêm.”

“Cảnh đội?” Tiểu Liêu trừng mắt lớn nhìn hấn, đây là tình huống gì đây.

Thiên Bắc bỗng nhớ đến lúc Tiểu Liêu bỏ đi, Bách Sanh vẫn chưa khôi phục thân phận cảnh sát. Vì thế đem chuyện mấy năm nay nói lại 1 lần cho nó biết. Tiểu Liêu nghe xong liền yên lặng, không nói gì nữa. Thiên Bắc không biết nó đang nói gì, đành yên lặng tiếp tục lái xe mà không lên tiếng hỏi. Vấn đề của bọn họ thì nên để bọn họ tự giải quyết.

Bách Sanh che đậy rất kỹ thân phận của mình, Tiểu Liêu cũng không hiểu hết hần. Đứa nhỏ của 2 người xuất hiện trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng nhất. Cho nên khi gặp vấn đề, Tiểu Liêu ngay cả việc hần có yêu nó hay không cũng không dám khẳng định.

Bách Sanh ba năm nay đã thay đổi rất nhiều, rất lợi hại, lại trầm ổn thành thực rất nhiều. Hần lúc này, chắc đã có thể cho Tiểu Liêu cảm giác an toàn, đúng không? Thiên Bắc tập trung nhìn tình hình giao thông, Bách Sanh, hy vọng lần này đừng khiến tôi thất vọng nữa

40. Chương 40: Trở Về (phần Cuối)

Khi Thiên Bắc một tay bế Trà Xanh, một tay túm Tiểu Liêu đang cự nự lúi vào nhà thì Tưởng Mạch và Dịch Phong ngồi ở phòng khách giành giật cái điều khiển tivi vô cùng hứng khởi. Thiên Bắc tròn mắt trừng họ “Đều làm ông bà hết cả rồi mà còn giành nhau như con nít.”

“...” Tưởng Mạch và Dịch Phong thấy Tiểu Liêu đột ngột xuất hiện, lại thấy hai đứa trẻ kể bên, chỉ biết há hốc mồm. Tưởng Mạch đau lòng nhìn Tiểu Liêu. Bà vội chạy đến ghì chặt nó và Quả Cam vào lòng “Con bé này, rốt cuộc biết về nhà rồi sao?”

Còn Dịch Phong thì vẫn trầm mặc, thấy đột nhiên xuất hiện 2 đứa nhỏ, cũng đã đoán được nguyên nhân đại khái. Ba năm nay Bách Sanh không hề nhắc đến, nhưng xem tình hình này...tên tiểu tử này vậy mà dám lén lút làm cha, giờ còn tặng cho 2 người bọn họ 1 đứa cháu trai, 1 đứa cháu gái mà họ không hiểu ắt giáp gì. Mấy năm nay còn dám bày ra bộ dạng bị người ta vứt bỏ, khiến cho họ luôn tránh né nâng niu trái tim hần như pha lê mỏng dễ vỡ. Giờ thì sao nào, điều này chứng tỏ tên tiểu tử này không chịu trách nhiệm, về nhà ông phải tấn cho 1 trận nhớ đời.

Trong lòng Tiểu Liêu cũng thấy vô cùng khó chịu, Tưởng Mạch và Dịch Phong luôn rất thương nó, lúc đầu bản thân vì trốn tránh Bách Sanh, ngay cả bọn họ cũng không liên lạc. Bây giờ gặp lại hai người, cảm thấy ngoài sự áy náy cũng chỉ là áy náy.

Tưởng Mạch thấy đứa bé trong lòng Thiên Bắc, hai mắt phát sáng, “Tiểu Liêu, đây là.. đây là ?”

Thiên Bắc cảm thấy mẹ mình thật là khiến người khác không còn gì để nói, anh bế đứa bé trong lòng mình giao cho Tưởng Mạch, “Mẹ nghĩ đây là gì? Hình như ngày nào mẹ cũng lèm bèm muốn ‘cháu trai mũm mĩm’”

“...” Tưởng Mạch cẩn thận bế lấy Trà Xanh, Trà Xanh hiếu kỳ nhìn người trước mặt, nhe hàm răng trắng nhỏ xinh xinh cười với bà. Tưởng Mạch liền thấy vui vẻ cực kỳ “Ôi ôi ôi, cháu trai mũm mĩm của bà, con từ đâu nhảy ra vậy?”

“...” Dịch Tiểu Liêu thật muốn nói một câu, từ trong bụng nó ra chứ đâu.

Dịch Phong thấy hai đứa bé đang ngẩn tò te, đây chính là cháu trai, cháu gái trong truyền thuyết sao... đâu đột nhiên nhảy ra vậy?

Thiên Bắc thấy ông nội bà nội ngây ngô nhìn cháu, đành hắng một tiếng “Hai bé chắc mệt hết cả rồi, có gì để mai nói đi.”

Tưởng Mạch còn chưa ôm đủ lại phải thả ra nên hơi thất vọng, lại vươn tay ôm tiếp Quả Cam. Quả Cam dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ bị bà nói “Bà ơi, bà là ai thế? Đây là đâu vậy?”

Tưởng Mạch vừa nghe hai tiếng “Bà ơi” liền đỏ hoe mắt “Cục cưng ngoan nè, bà là bà nội, đây là ông nội. Đây là nhà của chúng ta, sau này cục cưng sẽ sống ở đây chịu không nè.”

Quả Cam nhìn xung quanh, lắc đầu “Không chịu, nhà của ông ngoại lớn hơn nhiều, ở đây không có Mao Mao mà Quả Cam thích nhất.”

“... Mao Mao là cái gì?” Tưởng Mạch rất ngạc nhiên hỏi lại.

“Là con chíp bông lông vàng.” Tiểu Liêu vội chen vào, không muốn Tưởng Mạch nhắc tới chủ đề này nữa. Hôm nay dẫn hai bé đến thăm Tưởng Mạch và Dịch Phong, thật sự chỉ muốn họ thấy hai đứa trẻ, còn việc ở lại, nó chưa nghĩ đến. Chỉ ít bây giờ nó không biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với Bách Sanh. Khi Bách Sanh thấy nó, chắc sẽ tức giận đúng không?

Thừa lúc Bách Sanh không ở nhà phải nhanh chóng rời khỏi đây, Tiểu Liêu nhận lại Quả Cam, nó nói với Tưởng Mạch và Dịch Phong “Chú Dịch, dì Mạch, chắc con phải về. Hai cục cưng ngủ quên giường, về nhà vẫn tốt hơn.”

Dịch Phong khuyên nó “Ở lại đi con, giờ tối rồi, khó về nhà lắm, để chú dì gần gũi với hai bé thêm chút, ngày mai cả nhà cùng ăn bữa sáng. Đây cũng là nhà con mà đúng không?”

Tưởng Mạch cũng lên tiếng phụ họa “Đúng đó, Tiểu Liêu, ở lại đây đi, chuyện về nhà đâu cần vội, mấy năm nay dì kiếm mẹ con kiếm muốn diên luôn. Giờ không để gì có tin tức của bà ấy, đến lúc đó dì và con cùng đi gặp bà ấy. Nha?”

Tiểu Liêu vẫn lưỡng lự, ở lại đây, chẳng phải sẽ chạm mặt Bách Sanh sao? Thấy nó vẫn đang lẩn tránh nghĩ, Thiên Bắc về như vô tình nói “Bách Sanh thường hay tăng ca buổi tối nên ở lại văn phòng rồi, chưa chắc về đâu.”

Tiểu Liêu sững người, tâm sự bị mọi người nhìn chòng chọc vạch trần hết rồi, hơi khó nén được giận “Liên quan gì đến anh ấy.”

“...” Tưởng Mạch, Dịch Phong, Thiên Bắc đều cùng nhau dùng ánh mắt “Con bé này lại làm bộ làm tịch rồi” khinh thường nhìn nó.

Cuối cùng Tiểu Liêu cũng thỏa hiệp, nhìn hai đứa trẻ nằm ngang nằm dọc ngủ cạnh mình, nó không biết hình dung tâm tình của mình lúc này ra sao. Cảm giác như vậy rất kỳ diệu, nó rất nhớ hần, nhớ đến mức đầu óc đau từng cơn. Nhưng lại sợ nhìn thấy hần, sợ hần nổi giận, sợ hần không chấp nhận Trà Xanh.

Càng để ý hần thì càng sợ hãi. Nằm trên giường, nghĩ mọi thứ liên quan đến Bách Sanh, trong lòng Tiểu Liêu không nén nổi cảm giác cảnh còn người mất.

Khi nó kiểm tra thai kỳ vào tháng thứ tư thì mới được bác sĩ cho biết có khả năng sẽ có 1 một đứa bé mắc hội chứng “đứa trẻ ngày thứ Bảy”. Quả thật đêm đó Bách Sanh uống rượu rất nhiều, uống đến mức thất thố như thế. Giờ nhớ lại, hần luôn phản đối sợ đứa bé sẽ mắc hội chứng này. Nhưng Tiểu Liêu không chấp nhận chỉ vì chuyện “có khả năng” mà đi từ bỏ đứa con của bọn họ. Nó không lý trí quyết đoán được như Bách Sanh, giờ nhìn Trà Xanh như vậy, nó cũng không hề hối hận. Trà Xanh không biết nói, nhưng bé rất thông minh, kiểm tra trí lực còn cao hơn mấy đứa trẻ khác rất nhiều.

(“đứa trẻ ngày thứ Bảy” nói nôm na là đàn ông thứ Bảy làm việc xong thì đi uống rượu bù khú với bạn bè, sau đó về nhà vận động trên giường với phụ nữ rồi sản xuất đứa trẻ, tại vì uống rượu nhiều quá nên đứa trẻ sẽ bị mắc bệnh nào đó. Theo thống kê, phần lớn là những đứa trẻ chậm phát triển và bị khuyết tật.)

Giờ đây nó không trách cũng chẳng hận Bách Sanh, chỉ là không biết nên tiếp tục ra sao, tự dưng bỏ đi ba năm trời, không biết Bách Sanh sẽ biến thành thể nào. Theo tính cách của hần, khi mà gặp lại nó, chắc hần sẽ nổi giận bùng bùng, rồi sau đó lại không thêm quan tâm đến nó?

Nghĩ ngợi một hồi thì thiếp đi, trước lúc ngủ Tiểu Liêu vẫn nhắc nhở mình, trời sáng phải lập tức đi, trời sáng phải lập tức đi. Cho dù Bách Sanh có về nhà, cũng không về sớm như vậy.

*

Bách Sanh bị tiếng riu ra riu rít dưới lầu đánh thức, hơn ba giờ sáng mới được về, tắm táp xong lúc ngủ cũng đã bốn giờ sáng. Hé mắt lấy đồng hồ đeo tay bên cạnh gối nhìn một cái, mới hơn bảy giờ, hần kéo chăn qua trùm đầu ngủ tiếp, qua một lát bất thành linh xốc chăn lên. Hình như... có tiếng trẻ con cười? Là hần bị ù tai hay sao? Dịch gia làm gì mà có con nít.

Nhắm mắt lại lần nữa vùi đầu vào trong gối, nhưng thế nào cũng không ngủ được. Tiếng vù vù vẫn vang lên bên tai, trong âm thanh huyền ảo dưới lầu dường như có thêm giọng nói quen thuộc mà ngay cả trong

mơ hấn cũng nhớ rất rõ ràng. Tim hấn liên tục đập thành thịch, đó là tiếng của Dịch Tiểu Liêu ? Nó... về rồi sao?

Bách Sanh lặn nhảy xuống giường, lật xệch đôi dép lê lao xuống lầu. Còn chưa đến gần phòng ăn thì đã nghe tiếng trẻ con cười khanh khách, hấn hơi hoảng hốt, có phần mơ hồ không biết phải đang mơ hay không, từng bước đi cứ như mất đi cảm giác. Tiểu Liêu đưa lưng về phía hấn. Mặc dù chỉ là sau lưng, nhưng hấn chỉ cần liếc một cái là hấn có thể khẳng định đó là Dịch Tiểu Liêu. 3 năm nó cũng không thay đổi nhiều lắm, vẫn là bóng lưng gầy guộc mỏng manh.

Trong lòng hấn bắt đầu có chút thương xót, Tiểu Liêu đã trải qua ba năm nay như thế nào?

Ngồi đối diện nó là Tưởng Mạch, bà đang ôm bé gái, tóc bé được buộc rất cao, đang phồng má nhai thức ăn, Tưởng Mạch cười cưng chiều đến mức híp cả hai mắt.

Bên cạnh con bé còn có một bé trai, Bách Sanh không thấy được dáng vẻ của bé, chỉ thấy bé đang tập trung vui đầu ăn thức ăn. Tiểu Liêu thường cúi đầu lau miệng cho bé.

Bách Sanh dần dần đưa tay tự nhéo cánh tay mình một cái, không phải là mơ, là thật! Tình cảnh thế này, hấn đã mơ rất nhiều lần, cuối cùng cũng thành hiện thực thật rồi!

Thiên Bắc thấy hấn trước, rồi len lén nhìn Tiểu Liêu, không biết Tiểu Liêu sẽ có phản ứng gì.

Tưởng Mạch cũng ngẩng đầu thấy người vẫn đứng ngơ ngác “Bách Sanh, đứng ngây ra đó làm gì thế? Còn chưa lại đây?” Thằng con này của bà thật đúng là không có tiền đồ, cũng đã có cả con rồi mà vẫn không giữ được Tiểu Liêu. Chẳng lẽ bà từng tuổi này rồi còn phải đích thân xuất mã dụ dỗ con dâu sao?

Tiểu Liêu vừa nghe hai chữ “Bách Sanh” thì lưng liền cứng ngắc, tay cầm cái muỗng cũng không cử động được.

Bách Sanh hít sâu, từng bước lại gần nó, vòng qua phía sau nó kéo ghế đối diện nó. Tiểu Liêu cúi đầu càng thấp hơn, xem chừng muốn vùi đầu cả vào trong chén cháo, chỉ cảm thấy hai cặp mắt đối diện chằm chặp bắn về phía nó như mũi nhọn xuyên người, nó lúng túng nhai đồ ăn trong miệng, không để mình có thời gian suy nghĩ.

Trà Xanh ngồi cạnh nhìn thấy Bách Sanh, mắt lập tức sáng rỡ, vẫn ngóc đầu nhìn hấn đăm đăm. Quả Cam cười híp mắt “Lại có thêm 1 cái ba ba.”

“Khụ khụ...” Tiểu Liêu xém chút bị nghẹn chết, nó trừng Quả Cam “Lo ăn đi.”

“Ba” Chữ này khiến Bách Sanh hoàn toàn hóa đá rồi, hấn nhú mày từ từ nhìn Quả Cam ngồi kế bên, Quả Cam cũng nhú mày nhìn hấn. Cục cưng nhỏ xíu này chính là con gái hấn sao? Là... con gái của hấn và Dịch Tiểu Liêu? Cảm giác này thật kỳ diệu, nó giống như...đột nhiên có thứ gì đó nhét vào trong tim, êm ái đến ngọt ngào cả lên.

Cái trán nhỏ của Quả Cam nhăn đến khít rịt, bé gơ tay xoa xoa hai mắt mình, đúng là không nên so nhân lực với chú này mà, con mắt xót muốn chết. Bé giận dỗi mở miệng, “Mẹ xạo với con, trong hình chỉ có một ba, ở đây có đến hai ba ba, rốt cuộc ai mới là ba con?”

Bách Sanh nghe thế, khuôn mặt tuần tú tối sầm trầm mắt Tiểu Liêu. Từ câu nói của Quả Cam hấn đã nhận được rất nhiều tin tức, nhưng hấn chỉ để ý 1 một câu, hai ba ba?!

Tiểu Liêu vẫn chưa dám ngẩng đầu nhìn hấn, cứ hăng hái cúi đầu ăn. Ánh mắt Bách Sanh chuyển lên trên Trà Xanh ngồi kế bên, thằng nhóc này cũng ra dáng đang chăm chú quan sát hấn. Bách Sanh nghiêng đầu xem xét cận kề thằng bé, mặt mũi này hình như giống Tiểu Liêu nhiều hơn, không phải có cấu con trai giống mẹ sao?

Chợt nhớ lại lời bác sĩ, giờ nhìn lại... hai đứa trẻ này đều chưa có vấn đề gì, lời nói mới này cũng rất bình thường, không phải sao? Bách Sanh vẫn dán mắt vào Trà Xanh đến phát ngốc, Tiểu Liêu vừa ngẩng đầu thì thấy bộ dáng này của hấn. Lòng nặng trĩu, lẽ nào Bách Sanh đã nhìn ra Trà Xanh có vấn đề? Bộ dạng này của hấn, nhìn thế nào cũng giống như mất hứng.

Trà Xanh đang chiến đấu với quả trứng luộc trong nước trà, nắm chiếc đũa chọt nửa ngày trời vẫn không được, bé lại cầm chiếc nĩa bên cạnh tiếp tục cố gắng. Bách Sanh thấy đáng vẻ ngốc nghếch của con mà tức cười, nhưng sợ làm tổn thương lòng tự ái của con trẻ, vì thế cố nhịn xuống.

Tiểu Liêu ăn gần xong, thấy Bách Sanh không có biểu hiện gì thì bực bội, nó lau miệng cho Trà Xanh rồi nói với Tưởng Mạch “Dì Mạch, tụi con nên đi rồi.”

Tưởng Mạch sững sốt, hai mắt bốc hỏa nhìn Bách Sanh, trong mắt viết rõ “Con là đồ đàn!”

Bách Sanh chán chường, Tiểu Liêu không có tự giác tí nào, vẫn phớt lờ áp suất không khí đen thui tỏa ra xung quanh người nào đó, nó nắm tay Trà Xanh đứng dậy. Trà Xanh rề rà đứng dậy khỏi ghế, ôm cánh tay nhỏ nhìn Bách Sanh.

Tay cầm dao nĩa của Bách Sanh không ngừng dùng lực, hậm hực ngó cái người không biết sống chết là gì. Bây giờ nó có ý gì đây? Vừa thấy hấn liền muốn đi?

Dịch Phong và Tưởng Mạch còn đang khuyên nó, vẫn chưa nói được mấy câu, Tiểu Liêu đã bị một lực mạnh túm lôi đi. Bách Sanh nổi nóng kéo cổ tay nó đi lên lầu, Tiểu Liêu cố giãy mà không thoát ra được sự kìm kẹp của hấn. Không thèm giằng co nữa, nhưng lời nói ra không hề thân thiện một chút nào “Làm gì vậy, anh lại muốn dùng bạo lực nữa sao?”

Bách Sanh khựng lại, xoay người từ trên cao nhìn xuống nó, trong lòng có một đám lửa cháy hừng hực “Dịch Tiểu Liêu, ý em là sao? Dắt con anh chạy biệt tích ba năm, bây giờ lại ù ù cạc cạc chạy về nhà anh làm gì? Ra oai sao, HẢ?”

Mặt Tiểu Liêu tích tắc không còn chút máu, nó mím chặt môi một hồi lâu không nói một câu, ra oai? Hấn nghĩ như vậy sao? Đã từng nghĩ trăm loại phản ứng của hấn sau khi gặp mặt, nhưng làm sao cũng không ngờ đến sẽ xảy ra như thế này. Nói cho cùng, hấn chính là không hy vọng nó sẽ xuất hiện trước mặt hấn lần nữa.

Dịch Tiểu Liêu nở nụ cười đã lâu không thấy, suýt nữa chọc mù mắt hấn “Nếu không phải vì Thiên Bắc, anh nghĩ em sẽ về sao.”

Bách Sanh còn đang ảo não vì câu nói lúc nãy, vừa nghe lời nó nói, cơn giận lại nhen nhóm bốc lên. Có một tiếng nói vang lên trong lòng, bình tĩnh, bình tĩnh, hãy phát cẩu mọi việc sẽ đi tong ngay. Nhưng bộ dạng này của Tiểu Liêu lại đánh trúng yếu điểm của hấn. Bách Sanh nhìn đến nỗi răng sắp cắn nát lưỡi, cười lạnh lùng “Thật sao, thì ra là vì Thiên Bắc nên mới về. Vậy lên lút sinh con anh làm chi, định tính toán cái gì?”

Con người vô tình vô nghĩa này, may mà ba năm nay hấn nghĩ hết mọi cách tìm nó, dùng đủ loại lý do để an ủi mình đến tận ngày trùng phùng hôm nay. Kết quả là nó chỉ với một câu nói thế này đem ba năm chờ đợi của hấn phán tử hình.

Dịch Tiểu Liêu cũng bị lời nói của hấn hoàn toàn chọc giận “Con của anh? Anh có tư cách sao? Không hề muốn có chúng nó, giờ này dựa vào cái gì chất vấn em!”

Bách Sanh nghẹn lời, ba năm không gặp mà cách ăn nói của Tiểu Liêu càng ngày càng lợi hại, hấn vậy mà nói không lại nó sao? Bách Sanh cố dằn để bản thân mình bình tĩnh “Được, Dịch Tiểu Liêu. Giờ anh hỏi em, em có ý gì? Lúc đầu thì chạy đi, giờ trở về cũng nên giải thích với anh chứ?”

“Không có gì để giải thích, chỉ vậy thôi.”

Trái tim Bách Sanh như bị một sức mạnh vô hình càng nắm càng chặt, sắp không đập được nữa. Hấn nhắm chặt mắt, dường như không dám tin tưởng nhìn nó, giọng nói phát run “Cái gì mà chỉ vậy thôi?”

Tiểu Liêu nhìn hấn một cách bình tĩnh, con người này, nó đã yêu hấn hết thời thiếu nữ, hấn là tất cả niềm vui của nó, cho dù trong hoàn cảnh thế này, vẫn cứ khẳng khái yêu hấn đến đau nhức.

“Chính là chia tay.”

Năm ngón tay hấn nắm tay nó từ từ buông ra, nhiệt độ ấm áp từ cổ tay nó dần dần tan biến từng chút một, cái cảm giác trống rỗng trong tích tắc len lõi vào trong tim phổi. Dịch Tiểu Liêu cảm thấy cả người bắt đầu

vô lực, vội vàng dựa vào tay vịn cầu thang kế bên, nó không thể thất thố trước mặt hắn. Cho dù chia tay, cũng phải có tư thái kêu hãnh nhất.

Bách Sanh chỉ dùng âm thanh rất nhẹ nhàng trầm ổn nói “Không hối hận?”

“Không hối hận.”

“Được.” Bách Sanh lách qua nó đi xuống lầu, đi thẳng đến chỗ thằng bé còn đang đứng đó. Trà Xanh yên lặng đứng cạnh bàn ăn nhìn hai người hình như đang làm mình làm mẩy, đến lúc Bách Sanh ngồi xổm trước mặt nó.

Bách Sanh xoa xoa đầu bé, mỉm cười với bé, ôm bé đến trước mặt Tiểu Liêu “Em có thể đi, con ở lại.”

Tiểu Liêu đi vài bước tới trước mặt hắn giật lại đứa bé “Dựa vào cái gì, chúng nó là của em.”

Vóc dáng Bách Sanh rất cao, ôm Trà Xanh giờ lên cao, Tiểu Liêu nhón nhảy cũng với không tới, nó tức giận cắn chặt môi “Dịch Bách Sanh, anh muốn thế nào?”

“Chẳng muốn thế nào, con anh cũng có phần, hoặc là em cùng ở lại, hoặc là em đi.”

“Vô sỉ.” Tiểu Liêu cảm thấy Bách Sanh thật đê tiện, rõ ràng là hắn không cần đứa trẻ. Giờ lại muốn giành con với nó, nó thấy ánh mắt hiếu kỳ của Trà Xanh, thu tầm mắt “Bách Sanh, trả con lại cho em, nếu muốn, kiện ra tòa.”

“.....” Rốt cuộc Bách Sanh không thể nhịn nổi, Tiểu Liêu rốt cuộc là đang hục hặc cái gì? Muốn ồn ào đến lúc nào, thậm chí còn đòi kiện ra tòa nữa! Hắn giao Trà Xanh cho Thiên Bắc bên cạnh, không nói nhiều lời túm ngay Tiểu Liêu lôi đi. Tiểu Liêu không nghe lời, dùng chân đạp hắn, Bách Sanh khiêng nó vất ngang vai ra ngoài.

Tiểu Liêu thấy sắp xuất huyết não rồi, tất cả máu đều dồn trên đầu, cắn vào vai hắn một phát.

Bách Sanh cau mày, hừ mũi “Tiểu Liêu, em còn chưa đổi cái tật xấu này nữa sao, động một cái là nhào tới cắn như cú, ngoài anh ra chả ai chịu nổi em.”

“Ai cần anh lo.” Tiểu Liêu khó khăn lắm mới mở miệng nói được, hơi thở không ổn định “Thả em xuống, tóc em rối tung rồi nè!”

“Bách Sanh, anh là đồ cuồng biến thái!”

Nhìn theo hai người vừa đi ra ngoài, Tưởng Mạch lao ra cửa hét lớn “Bách Sanh, con biết pháp phạm pháp sao, bắt cóc có thể bị phạt đó?”

Bách Sanh nhìn cái người trên vai đang vùng vẫy hét một cái vào không, hét to với người đằng sau “Đi đăng ký kết hôn, cho cháu nội của mẹ nhập hộ khẩu!”

Mấy người phía sau đều cùng nhau tròn mắt, hai đứa quý ấu trĩ! Hết cứu nổi.

41. Chương 41: Hạnh Phúc

Bách Sanh đem người nào đó nhét vào trong xe, vẽ mặt bình tĩnh cảnh cáo “Dịch Tiểu Liêu, em thành thật 1 chút cho anh. Hôm nay em muốn cũng phải gả, không muốn cũng phải gả, bớt làm loạn thì tốt hơn.” Dù sao hắn cũng quá hiểu người trước mặt này. Đối với Dịch Tiểu Liêu không thể nhỏ nhẹ, từ tốn nói chuyện. Phải dùng bạo lực ép buộc. Nói chung trước hết đi đăng ký kết hôn rồi sau đó từ từ trừng trị.

Thật lâu sau Tiểu Liêu mới hoàn hồn, khí huyết nóng giận dâng lên đỏ cả mặt. Nó đưa tay lên vuốt mặt cho giảm bớt nhiệt, ánh mắt thì vẫn không quên hung hăng trừng Bách Sanh “Nói cưới là cưới sao, anh dựa vào cái gì?”

“Dựa vào 3 năm trước em đã đồng ý.” Ánh mắt Bách Sanh nhanh chóng phóng đến chiếc nhẫn đang nằm trên tay nó. Nắm lấy tay nó, mặt cười vui vẻ “Vẫn còn đeo nè, em cũng không định nói gạt anh là đeo lâu rồi ra không được chứ?”

Tiểu Liêu vội rút tay lại, híp mắt cười nói “Là mang theo trả lại cho anh.” Nói xong lập tức tháo nhẫn trả lại cho Bách Sanh, không chút tiếc nuối.

“?!” Bách Sanh bực tức cầm nhẫn trong tay, đè ép huyết thái dương của mình “Dịch Tiểu Liêu, không được làm loạn nữa. Nếu như em giận vì anh từng nói không cần con thì anh biết sai rồi. Em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng đừng rời xa anh nữa, được không?”

Bách Sanh đột nhiên hạ ngữ khí, có phần dịu dàng, vẻ mặt của Tiểu Liêu cũng lập tức thay đổi. Nó biết bản thân mình đang làm loạn, phải thật sự đường ai nấy đi, nó làm không được. Nhưng bản thân lại e sợ. Vạn nhất 2 người ở chung 1 chỗ, lại như trước đây. Nó không thể hiểu được tâm tư của Bách Sanh. Đến lúc đó chẳng phải lại cho nhau nhưng tổn thương nữa sao.

Bách Sanh thấy nó không nói lời nào, lại tiếp tục mềm giọng dụ dỗ “Trước đây anh xem nhẹ cảm nhận của em, chuyện của con lại không nói rõ với em, cũng không đứng ở góc độ của em mà suy nghĩ chuyện này.” Đưa tay nắm lấy tay nó “Anh thừa nhận trước đây anh dùng cách không đúng, rất cực đoan. Ba năm nay anh suy nghĩ rất nhiều, cũng đã hiểu được 1 số vấn đề. Cho nên cho anh thêm cơ hội nữa, nha?”

Tiểu Liêu cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay hắn, trong lòng không ngừng giãy giụa. Bách Sanh không để cho nó có thời gian suy xét, trực tiếp khởi động xe “Cục cưng cũng lớn vậy rồi, em muốn chúng không có ba thương sao?”

Tiểu Liêu vội nắm lấy tay hắn đang phát động ô tô, do dự vài giây mới nói “Trà Xanh không biết nói.”

“.... Trà Xanh là cái gì?” Bách Sanh có hơi không rõ

“Là con trai.”

“Tiểu Liêu, em cứ nhiên đặt cho con trai anh cái tên khó nghe như vậy?”

“....” Tiểu Liêu sửng sốt, câu này đại khái không phải trọng điểm nha.

1 lúc sau Bách Sanh mới phản ứng lại “Em nói, con không biết nói là ý gì?” Vừa rồi quả thật hắn không xem xét đến phương diện này trên người Trà Xanh. Bây giờ nhớ lại, hình như bé không có mở miệng nói.

“.... Bác sĩ nói, trung tâm ngôn ngữ, phát triển chậm.” Thời điểm Tiểu Liêu nói chuyện này đầu không dám ngẩng lên nhìn sắc mặt Bách Sanh.

Rất lâu sau, Bách Sanh cũng không mở miệng nói, Tiểu Liêu không biết trong lòng hắn đang nghĩ những gì. Hắn yên lặng như thế trong lòng nó lại càng lo lắng. Bách Sanh cầm lấy tay nó “Cho nên em không muốn đến tìm anh, em cho rằng anh trước đây không tiếp nhận con, bây giờ cũng vậy phải không?” Trong lòng Bách Sanh rất khó chịu, 3 năm nay hắn ở trong lòng nó rốt cuộc là con người thế nào? Hắn không khiến nó có cảm giác an toàn sao?

“.... Xin lỗi Là em ích kỷ.” Tiểu Liêu cũng không biết còn có thể nói gì, có lẽ đến 1 ngày Trà Xanh phát hiện bé cùng những đứa trẻ khác không giống nhau, lúc đó bé có hận nó không?

Bách Sanh nhẹ thở dài “Lúc đó, khi quyết định bỏ đứa nhỏ, anh cũng đau khổ không thua em. Vẫn thường nằm mơ thấy sau này, chúng sẽ mất đi nơi này, nơi khác. Và lúc đó anh còn không biết có thể sống với em trọn nửa cuộc đời còn lại không? Nên không muốn em mang theo 2 đứa bé như thế Bây giờ, nghĩ lại ông trời coi như không bạc đãi anh lắm. Trà Xanh chỉ mắc chứng ngôn ngữ chậm phát triển thôi, chứ không phải hoàn toàn gặp chứng ngại về ngôn ngữ. Chúng ta có thể từ từ trị liệu cho con, mà cho dù không trị được thì nó vẫn là con anh.”

Bách Sanh kéo vai nó lại ôm chặt nó vào lòng “Từ sau khi em bỏ anh đi, anh lại cảm thấy thật may mắn vì còn có con. Bởi vì có con chúng ta mãi mãi không thể chia cách, mãi mãi sẽ ràng buộc nhau, không xa nhau. Em thoát không khỏi anh đâu, phải làm mẹ của con anh, biết chưa?”

Tiểu Liêu dựa vào vai hắn, an tâm nhắm mắt lại “Nhiều lời hay như vậy, sao trước đây không nói.” Đầu óc nó vốn đã không thông minh, hắn không nói thì làm sao nó đoán được chứ. Khi đó, khoảng cách trong lòng 2 người họ càng lúc càng xa, bỏ lỡ không ít những năm tháng vô ích.

“Trước đây, luôn lo sợ không thể mang lại cho em hạnh phúc, trong lòng lo lắng bất an không thôi. Đến khi em đi rồi anh mới biết, em quan trọng biết dường nào. Không có em bên anh, mọi thứ trên đời dường như vô nghĩa.”

Bách Sanh nắm lấy tay nó, đeo lại nhẫn vào tay “Đợi chút nữa chúng ta đi đổi cái mới, sau này không được tùy tiện tháo ra nữa.”

“Ồ.” Tiểu Liêu cuối đầu, hạnh phúc đến bất chợt khiến nó cảm giác có chút không thật. Mới trước đây thôi bọn họ vẫn còn người trời nam kẻ đất bắc. Giấy trước còn nghi kỵ lẫn nhau, giờ lại cùng nhau hẹn ước đến già.

Tướng Mạch cả người nổi đầy da gà, gõ gõ vào kính xe. Bách Sanh mặt đen lại hạ kính xuống “Có chuyện gì ?”

“Con sói mắt trắng như con, đưa cho con sổ hộ khẩu nè. Đàn ông bây giờ nhắc đến cưới vợ chỉ số thông minh giảm xuống thấp như vậy sao ? Không có sổ hộ khẩu con lấy gì đăng ký.” Tướng Mạch tức giận ném sổ hộ khẩu vào, quay quắc bỏ đi.

Bách Sanh nhận lấy sổ hộ khẩu, Tiểu Liêu thắt dây an toàn, ngồi chờ hãm lái xe đi. Mà đợi hồi lâu không thấy người bên cạnh có phản ứng gì, mới khẽ gọi “ ... Bách Sanh.”

Bách Sanh nhìn nó, môi lộ ra nụ cười sáng lạng nhất “Tiểu Liêu, đến đây để anh hôn.”

“....” Lưu manh.

*

Việc đăng ký của 2 người coi như tương đối thuận lợi, Tiểu Liêu phối hợp hơn so với tưởng tượng của hắn, không làm ra hành động gì kinh người trước mặt quần chúng. Đăng ký xong, Bách Sanh trở ra còn cảm thấy tâm hồn lâng lâng, thế này có phải bọn họ đã thành vợ chồng hợp pháp không ? Đưa mắt nhìn người bên cạnh, hắn vòng tay ôm lấy cổ nó, ghé vào bên tai nói “Dịch Tiểu Liêu, em thật sự thành vợ anh rồi sao ?”

Tiểu Liêu không trả lời hắn, chẳng lẽ Bách Sanh 3 năm nay đã bị nó làm cho ngu ngốc rồi. Trí nhớ tuột dốc, mới đăng ký mà giờ như mất trí mà hỏi lại.

“Không nghĩ đến đăng ký lại đơn giản như vậy, lại còn tiện lợi nữa chứ.” Bách Sanh cảm thờ hôn thú cảm thán.

Tiểu Liêu quyết miệng nói lầm bầm “.... Là quá tiện còn gì.” khó có thể phát hiện kết hôn lại đơn giản, tiện lợi, còn gì nữa không ? Hừ

Bách Sanh nghe câu này sắc mặt đột biến, hắn nói “đơn giản”, “tiện lợi” chỉ là cảm thán thuần túy thôi nha. Tại sao qua miệng nó lại như không còn ý như vậy nữa, hắn trừng mắt nhìn nó “Sao vậy, muốn đổi ý hả, vô dụng thôi.”

“.....”

“Giấy trắng mực đen, em đã ký tên. Có hiệu lực pháp lực. Em bây giờ chính là bà xã của anh.”

“Em bị ép cưới.” Tiểu Liêu liếc xéo hắn, bộ dạng như thật sự chịu oan ức lắm. Nghĩ lại oan ức chứ còn gì nữa, không có màn cầu hôn đầy kinh ngạc, không có hoa tươi, không có quỳ xuống, cái gì cũng không có. Quả nhiên phụ nữ sinh con rồi, đái ngô không giống con gái mà.

“....” Bách Sanh bị ghen hòng, hình như quả thật là hắn ép nó tới “Anh mặc kệ, coi như là gả rồi.” nhìn thấy cảm xúc trên mặt người nào đó suy sụp, Bách Sanh cảm thấy bị đả kích “Nè, không phải em thật hối hận chứ.”

“Ồ.” Không hối hận được sao, sớm biết phải treo giá cao, hắn không cầu 10 hay 8 lần sẽ không chấp nhận.

Sắc mặt Bách Sanh tối sầm lại, cắn răng nói ra 1 câu “Hối hận cũng không được, đời này anh chỉ đi cục dân chính 1 lần. Sau này giấy chứng hôn là do anh giữ.”

“...” Nhìn tờ giấy màu hồng trên tay bị Bách Sanh cướp mất, trơ mắt nhìn người nào đó thở phì phò đi phía trước. Thế này bộ có ai muốn bắt hẩn sao làm gì đi không thềm ngó ra sau chứ.

“Còn nữa ...” Bách Sanh nghĩ gì đó mới quay lại nói lớn với nó “Bắt đầu từ bây giờ, giấy tờ của em, đều do anh bảo quản.”

“...” Cứ coi như nó hiểu lời hẩn đi, mấy cái dịu dàng ôn nhu của tên Bách Sanh này trước khi đăng ký đều là gạt người ta. Cái gì mà “anh biết sai rồi” , nhìn coi biểu hiện sau khi xong việc kia. Toàn bộ đều là vì tờ giấy kia, chờ xong sẽ tính sổ với nó hết.

Tiểu Liêu xoa xoa eo, đứng phía sau hẩn, đằng hắng 1 cái rồi la lớn “DỊCH BÁCH SANH, ANH LÀ TÊN LỬA GẠT, EM PHẢI LY HÔN.”

Bách Sanh đi đến trước cửa xe mình xoay người cười 1 cái, mới nói với nó “Ly hôn hả, kiếp sau đi.”

“Còn có kiếp sau hả, anh cái TÊN KHỐN NẠN này.” Tiểu Liêu chỉ thiếu chút là chưa lột giấy ra ném, nhìn xuống giấy mình, thiệt tổn hơi thừa sức, thôi nhịn nhịn nó nhịn tên này.

Bách Sanh dựa ở cửa xe cười lớn, tâm tình cực tốt. Nhìn thấy người nào đó xù lông giận dữ, trong lòng thầm nghĩ, quá tốt rồi Dịch Tiểu Liêu thật sự đã trở lại.

*

Buổi chiều Bách Sanh quay lại cảnh đội, Tiểu Liêu cùng Tưởng Mạch và 2 đứa nhỏ đến nhà Vinh Hưởng.

Khi Tưởng Mạch nhìn thấy Vinh Nhung thì hốc mắt liền đỏ lên, lôi kéo Vinh Nhung đang hồng hét, Vinh Nhung thì vẫn không nhớ ra bà, nhưng lại không có biểu hiện bài xích, có lẽ vì thái độ của Tưởng Mạch tương đối dịu dàng. Từ lúc gặp mặt không có biểu hiện gì quá khích. Chỉ thấp giọng nói rằng muốn đến đây làm bạn với bà.

Nhìn Vinh Nhung mỉm cười nhìn bà, Tưởng Mạch cảm giác nghẹn ngào “Nha đầu chết tiệt, tại sao mình không nghĩ đến Vinh Hưởng đem giấu cậu đi. Nhất định ông ta sợ Chu Tư Thành làm phiền cậu nhưng mà cũng đầu nhất thiết giấu cả mình.”

Tiểu Liêu ngồi 1 bên, Trà Xanh và Quả Cam đang chơi với Mao Mao trong sân. Tiểu Liêu yên lặng nghe những lời Tưởng Mạch nói với Vinh Nhung. Những việc này, trước giờ nó chưa nghe ai nói qua. 3 năm nay, Vinh Hưởng cũng không có nhắc, tựa như đối với những việc trước đây, ông tuyệt không muốn nhớ đến.

“Tuy Dịch Phong cũng không tán thành những phương pháp mà lúc đó Vinh Hưởng sử dụng, có điều bọn mình lại không phải người trong cuộc. Khi biết cậu xảy ra chuyện, bọn mình đã cho rất nhiều người tìm kiếm cậu. Đến khi có tin tức thì đến nơi lại không thấy bóng dáng cậu đâu.”

Tưởng Mạch tự lẩm bầm nhớ lại năm đó, nét mặt như chăm chú hòa vào thời khắc lúc đó “Lúc không tìm được Tiểu Liêu, cha chồng mình đã dùng rất nhiều cách mới tìm được con bé. Bọn mình lại không dám lộ ra sợ Chu Tư Thành lại kiếm chuyện gây bất lợi. Nếu như mình biết, Vinh Hưởng đem giấu cậu ở nơi này, mình sẽ đem Tiểu Liêu đến cho cậu, như vậy, 2 mẹ con không phải chia cắt 20 năm. Cậu cũng sẽ không biến thành như vậy.”

Tiểu Liêu nhìn thấy Vinh Nhung vẫn bất động thanh sắc như pho tượng, cứ như là những lời vừa rồi 1 chút cũng không lọt vào tay bà. Nó kéo lấy cánh tay Tưởng Mạch “Dì Mạch, cảm ơn dì.”

“Nha đầu ngốc, là dì và chú Dịch con ích kỷ, biết rõ ba con là ai nhưng lại không giao con cho ông ấy.” Tưởng Mạch hít sâu thở ra 1 cái, cười khổ “Năm đó, ông ấy làm rất nhiều chuyện tổn thương đến mẹ con, dì có phần ghét ông ấy. Dì cảm thấy ông ấy không thật lòng với mẹ con. Cho nên, không yên tâm giao con cho ông ấy.” Tình yêu xuất phát từ hận thù, có thể khiến người khác tin đó là thật lòng sao ? Nhưng mất thấy những việc Vinh Hưởng làm với Vinh Nhung cho đến bây giờ, có thể tin phần nào ông ấy thật lòng yêu bà ấy. Tưởng Mạch giờ chỉ biết thầm thở dài, cái này chính là tạo hóa trêu người.

“Dì Mạch.” Tiểu Liêu siết chặt cánh tay bà “Tất cả đều qua rồi, mẹ nhìn thấy dì sẽ rất vui.”

Tưởng Mạch nhìn lại Vinh Nhung, 2 hàng nước mắt khó kiềm mà tuôn ra, vội nâng tay lau đi “Ừa, dì rãnh sẽ đến thăm bà ấy, trước đây bà ấy luôn thích ở cùng với dì, 2 người sẽ không cô đơn.” Tưởng Mạch đưa tay

cầm lấy tay Tiểu Liêu “Kết cục thế này, cũng có thể xem là tốt nhất rồi. Ít nhất bà ấy có thể sống cùng với ba con. 1 người phụ nữ cả đời chỉ cầu như thế thôi, chính là cùng người mình yêu sống bên nhau cả đời.”

Tiểu Liêu yên lặng nhìn Vinh Nhung, Vinh Nhung vẫn như thế, bộ dạng bình tĩnh dịu dàng không nói gì. Tiểu Liêu nghĩ, đúng thế Có lẽ kết cục này chính là điều mà bà từng hy vọng.

Vinh Nhung đối với ai cũng cùng 1 bộ dạng, nhưng đặc biệt đối với Vinh Hưởng luôn là bộ dáng 1 cô gái nhỏ. Sẽ nói chuyện với ông, làm nũng với ông, lại còn cáu kỉnh nữa. Đường như trong thế giới của bà chỉ có duy 1 người là Vinh Hưởng.

Vinh Nhung đối với Tiểu Liêu giờ không còn gao gắt, đôi khi sẽ nhìn nó cười nhưng vẫn rất ít khi nói chuyện với nó. Cho dù có nói cũng sẽ lạc hướng, 2 câu chuyện sẽ không ăn khớp nhau, vẫn đề không rõ ràng. Nhưng nó không ngại, nó cảm thấy rất hài lòng với cuộc sống hiện nay. Tìm được cha mẹ thất lạc nhiều năm, còn có 2 cục cưng, còn có người yêu thương nhất làm nô dịch cả đời. Mặc kệ là quá khứ đã mất đi những gì, nhưng bây giờ coi như nó đã lấy lại toàn bộ.

*

Buổi tối đó, Bách Sanh nói chuyện với Vinh Hưởng suốt 2 tiếng, ông mới đồng ý để Bách Sanh mang Tiểu Liêu về Dịch gia.

Quả Cam và Trà Xanh cũng rất nhanh thích ứng với hoàn cảnh mới, bị Tưởng Mạch và Dịch Phong kéo vào phòng khách chơi đùa rất vui vẻ. Dịch Phong còn cởi bỏ cả bộ dạng nghiêm túc hàng ngày mà quỳ rạp trên mặt đất làm ngựa cho cháu cười. Tiểu Liêu thấy thế cảm thấy chút rớt xuống đất. Phải nói là Dịch Phong ngay cả khi Thiên Bắc còn nhỏ cũng chưa từng cưng chiều như vậy. Thì ra cũng có chuyện như thế này sao ?

Cả nhà vui vẻ chơi đùa, hòa thuận hạnh phúc, Bách Sanh cũng rất nhanh thân quen với các con. Trà Xanh tuy là không nói chuyện, nhưng lại đặc biệt dính lấy Bách Sanh. Luôn tròn xoe mắt nhìn chăm chăm hắn. Còn Quả Cam thì đưa cái robic mà Tiểu Liêu xoay quai không thành cho Bách Sanh. Hắn chỉ xoay xoay 2 cái lập tức hoàn thành. Quả Cam vỗ bàn tay nhỏ kêu bốp bốp hoan hô “Ba ba thật lợi hại.”

Tiểu Liêu mặc kể 2 đứa nhỏ vô lương tâm nào đó, mới có 1 ngày liền ba ba cái này, ba ba cái kia, kêu nghe thuận tai đến thế. Nó 1 mình đi lên lầu, thu dọn hành lý cho 2 tiểu tử kia. Lúc đang trải giường lại, thì bất ngờ bị ai đó ôm chặt thắt lưng từ phía sau. Ngửi được mùi hương quen thuộc trên người ai kia, cười nói “Không tiếp, em đang bận.”

Tiểu Liêu đang quỳ trải cho xong ga giường, thì Bách Sanh thuận thế ghì hắn nó xuống giường. Mồi dán vào sau gáy từ từ hôn lên “Chúng ta có việc khác còn gấp hơn.”

“... Việc gì gấp ?” Tiểu Liêu luống bống bắt lấy đôi bàn tay đang làm loạn trên người.

“Động phòng.”

Tiểu Liêu xoay người lại đối mặt với người phía trên, vòng tay ra sau gáy hắn, nhẹ nhàng nói “Bách Sanh, em rất nhớ anh, rất nhớ.”

“Anh cũng nhớ em.” Bách Sanh vuốt thuận theo sợi tóc nó, nét mặt thân thuộc này, nụ cười khắc sâu trong tâm khảm hắn, mỗi bộ dạng đều là thứ hắn yêu đến tận xương tủy. Hắn cúi xuống hôn cánh môi nó, hấp thụ thật sâu hương vị thuộc riêng về nó. Bách Sanh thuận thể thăm dò sâu trong miệng nó, tại sao con người nó vẫn chậm chạp thế, luôn phản ứng chậm chạp. Nhưng lúc nào cũng như khơi mào được mọi tình cảm mãnh liệt nhất trong con người hắn. Bách Sanh hơi mất khống chế hôn nó thật sâu, hai tay cũng không yên phận mà di chuyển trên người nó. Tiểu Liêu bị hắn khiêu khích đến cả người nóng lên, đầu thoáng nhìn qua bên cạnh lập tức 1 cước đá thẳng Bách Sanh xuống giường.

Bách Sanh tức giận xoa đầu “Tiểu Liêu, em lại lên cơn gì ?”

“Ba ba, 2 người đang đánh nhau hả ?” Quả Cam miệng ngậm kẹo que, tay còn ôm gấu bông đứng trước cửa phòng, bộ dạng thật hiếu kỳ nhìn Bách Sanh đang tức giận ngồi trên đất.

“....” Bách Sanh đột nhiên cảm giác kết hôn không phải là bắt đầu của hạnh phúc Hình như Chính xác phải nói là bắt đầu bị giày vò.

42. Chương 42: Ý Lại

Nhìn Quả Cam đang trong bộ dạng 1 tiểu Thiên Sứ, con cầm thú đang giãy giụa trong người Bách Sanh thất bại tức thì. Tiểu Liêu từ trên giường bắn ngay xuống trước mặt Quả Cam, nét mặt dịu dàng nhìn Bách Sanh la 1 tiếng kinh hoàng.

“Cực cứng của mẹ, sao vậy ?”

“Má mi, con buồn ngủ, phải đi ngủ rồi.” Quả Cam ôm gối trèo lên giường, tay nhỏ vỗ vỗ vào gối đầu của mình, chớp mắt nhìn Bách Sanh “Tại sao ba ba cứ ngồi dưới đất, sàn nhà rất lạnh, bụng ... bụng sẽ đau.”

“....” Bách Sanh cảm thấy hình như hắn đã bỏ qua thứ gì theo lời nói của bé, hắn kéo Tiểu Liêu qua bên cạnh nhỏ giọng thì thầm “Tiểu Liêu, vậy là ý gì ?”

“Ý là con gái của anh đã mệt rồi.”

Hắn sao không hiểu, ý con gái là mệt rồi, Bách Sanh vòng tay ôm cổ Tiểu Liêu “Bà xã, buổi tối 2 chúng ta ngủ chung phải không ?”

Thấy Tiểu Liêu bày ra vẻ mặt ngưng trọng nhìn mình, hắn có 1 loại dự cảm bất hảo mà Tiểu Liêu còn tỏ ra vẻ mặt cực kỳ phức tạp, Bách Sanh cảm thấy được trong ánh mắt kia dường như lộ ra chút khinh bỉ ?

“Bách Sanh, anh có biết xấu hổ không ?”

“....”

“Giành giường với trẻ con, trong nhà thiếu gì giường chứ.”

“.....”

“Già đầu còn muốn ngủ chung với người nhà.”

“....”

“Bốn người ngủ chật lắm.”

“Anh mặc kệ, phải ngủ chung.” Bách Sanh rất bực, dựa vào cái gì chứ, vợ của hắn, con của hắn, sao lại muốn bài xích hắn ra chứ, bốn người chật thì chật chứ. Hắn mới không thèm đó, mà 2 đứa nhỏ kia chiếm được bao nhiêu diện tích chứ, với lại bé con ngủ cũng rất sâu, dậy chẳng phải quá rõ là buổi tối hắn có thể

Tiểu Liêu không biết Bách Sanh đang có những toan tính gì. Có điều nhìn hắn lúc này còn tức giận bưng bưng giờ tự nhiên lại cười quỷ dị, thoáng đánh cái rùng mình.

Bách Sanh nhảy lên giường, ôm Quả Cam lên “Cực cứng, tối ba ba ngủ chung với con được không ?”

“Được.” Quả Cam nghe thế cười khanh khách “Người ba ba nhiều thịt hơn má mi.”

“....” Việc này với chuyện trên người nhiều thịt có liên quan với nhau sao.

Tiểu Liêu lơ đãng ánh mắt kinh ngạc của người nào đó. Đi xuống lầu tìm Trà Xanh, giúp bé tắm rửa.

Mãi đến giữa tối, Bách Sanh mới hiểu hết được lời nói của Quả Cam, hắn làm sao biết được bé con còn có chứng bệnh này, phải ôm trên người, dựa vào ngực hắn nói muốn nghe kể chuyện cổ tích. Cũng được thôi, Tiểu Liêu trước kia cũng ngây thơ như thế mà, cho nên việc kể chuyện cổ tích đối với Bách Sanh là chuyện bình thường. Bị Quả Cam với Trà Xanh níu lấy cánh tay, Bách Sanh nghĩ tới nghĩ lui mới nói “Vậy kể cho 2 đứa nghe chuyện Công Chúa Bạch Tuyết, được không ?”

“Dạ.” 2 đứa trẻ tựa vào trong ngực hắn, 1 tả 1 hữu bộ dạng cực kì chăm chú.

“Ngày xưa ngày xưa, có 1 nàng công chúa, hình dáng nàng rất đẹp, làn da rất trắng” Trong khi Bách Sanh đang hứng khởi kể, Quả Cam bỗng nhíu mi lại khó hiểu hỏi hắn “Ba ba, đây là câu chuyện bà mẹ kể độc ác phải không ?”

“ hả” Câu chuyện mẹ kể độc ác, sao nghe lạ tai vậy ?

“Tụi con nghe rồi.” Quả Cam phéch cái miệng nhỏ, lại chỉ vào ngực Bách Sanh nói “Ba ba không có cái gò đầu thoải mái như của má mi.”

“....”

“Ngực của má mi thật mềm, thật nhiều thịt.”

“....” Tại sao giờ phút này hắn cảm thấy tình cảnh này thật quen, cảm giác như Quả Cam chính là Tiểu Liêu thu nhỏ vậy ?

Trà Xanh cũng nghiêm túc đưa tay đánh vào ngực Bách Sanh 2 cái, lập tức nhú mào, tựa hồ bé cũng đã cảm giác được độ co giãn thật sự không giống nhau.

Trán Bách Sanh nổi đầy hắc tuyến, nghiêng đầu nhìn Trà Xanh “Con trai, chúng ta là đàn ông, đương nhiên không giống với phụ nữ. Ngực chúng ta phải rộng lớn, về phần có co giãn hay không cũng không quan trọng.”

“Gạt người.” Quả Cam bắt mồm sờ ngực mình “Quả Cam cũng là con gái, ngực cũng rộng lớn, không giống ngực má mi. Ngực ba ba không mềm bằng má mi, còn lừa gạt người ta. Thật không tốt nha.”

“....” Ngày mai hắn phải mua cuốn sách 10 vạn gì gì đó để xem, tại sao con nít lại có nhiều thắc mắc kỳ quái như vậy.

Tiểu Liêu tắm rửa xong ra liền nhìn thấy Bách Sanh cùng 1 bộ dạng thống khổ, còn 2 tiểu tử kia vừa thấy nó xuất hiện liền nhào nhào đòi ôm. Bách Sanh lập tức xù lông, vợ hắn còn chưa được ôm mà, thật không chấp nhận được “Ngồi đằng hoàng lại ẹ.”

“....”

“Giơ tay lên.”

“....” Quả Cam và Trà Xanh lập tức ngoan ngoãn giơ tay lên. Áo ngủ mèo Đỉnh Đang của Trà Xanh bởi vì quá ngắn cho nên khi giơ tay lên cả bụng nhỏ lộ ra ngoài.

Tiểu Liêu hung hăng đập cho Bách Sanh 1 cước “Cảnh sát mà cũng có lúc bó tay sao?”

Bách Sanh ngượng ngùng nhìn 2 đứa nhỏ nhăn mặt. Ngày tháng còn dài, hắn không tin bản thân không khắc chế được 2 tiểu tử này, nhưng trước tiên là phải xử lý Tiểu Liêu trước.

Tiểu Liêu nằm xuống giường, Bách Sanh vội vàng bám dính lấy nó tiến vào trong chăn. Quả Cam và Trà Xanh nhìn nhau, rồi cũng từ đỉnh chăn chui vào. Trèo vào giữa không gian của Bách Sanh và Tiểu Liêu.

Bách Sanh lập tức phát điên, ồm lên với 2 đứa “Bé cưng, chen giữa ba mẹ mà ngủ là không tốt, như vậy ba ba sẽ mất ngủ.”

“Tại sao ?” Quả Cam tò mò hé cái đầu tóc xù ra ngoài chăn.

Tiểu Liêu ngó thấy bộ dạng Bách Sanh bị bắt chẹt, che miệng cười thầm quay sang ôm Trà Xanh vào trong lòng hôn lên đầu bé 1 cái. Quả Cam như cũng hướng lên đòi má mi hôn mình. Tiểu Liêu hôn xong liền ôm 2 đứa nhỏ vào lòng nhắm mắt lại. Hoàn toàn ngó lơ cảm xúc của người nào đó.

Bách Sanh bày ra vẻ mặt hăm mộ, ghen tị, phẫn hận, đang coi hắn là không khí sao ? Bách Sanh giọng mũi lảm bảm nói “Tiểu Liêu, anh cũng muốn.”

“Muốn cái gì ?”

“Hôn ngủ ngon.”

Tiểu Liêu ngoắc ngoắc đầu ngón tay, Bách Sanh cười xấu xa lếch lại. Tiểu Liêu nhắm ngay má hắn lướt nhẹ 1 cái hôn.

“....” Bách Sanh ai oán nhìn nó, cái này mà gọi là hôn ngủ ngon sao. So với 2 nhóc tì kia đãi ngộ kém xa nha. Lúc hôn con mặt đầy thâm tình, sao đến hắn cứ như qua loa cho xong.

Bách Sanh cúi người đến sát người nó “Bà xã, anh muốn hôn chỗ này.” Hắn chỉ vào môi chính mình, thanh âm trầm xuống “Sau này, hôn ngủ ngon, là phải hôn chỗ này.”

Quả Cam và Trà Xanh che miệng cười trộm, hắn nghiêm mặt trừng đến, 2 bàn tay béo mập nhanh chóng che mắt lại, không được nhìn trộm nữa.

Tiểu Liêu thấy Bách Sanh như vậy thật giống em bé đòi ăn kẹo. Bất đắc dĩ chồm dậy ôm lấy cổ hắn, dán nhẹ môi mình vào môi hắn. Nhưng Bách Sanh 1 khi đã chạm đến rồi làm gì dễ dàng bỏ qua như thế. Năm cả thất lưng của nó không buông, cuối cùng phải bị nó dùng sức đẩy ra mới chịu thôi.

Bách Sanh thất bại kéo chăn qua nằm ngay ngắn lại, hắn nhin. Xem coi nha đầu này có thể chịu đựng bao lâu.

Bách Sanh từ từ nhắm mắt lại, nhưng còn chưa được 5 phút đồng hồ đã bị 1 câu của Quả Cam khiến cho tiếp tục bùng nổ.

Quả Cam túm lấy vạt áo Tiểu Liêu, thanh âm nũng nịu “Má mi, Quả Cam muốn uống Đâu Đâu. »

Bách Sanh rất không bình tĩnh mở mắt ra, 1 đôi con ngươi đen láy nhìn chăm chăm Tiểu Liêu. Tiểu Liêu nhìn theo ánh mắt hắn, mặt đã đỏ nay lại càng đỏ. Trấn định lại vuốt tóc Quả Cam “Cục cưng ngoan, hôm nay Đâu Đâu không có mở cửa.”

“....” Bách Sanh cảm thấy Thiệt hết chịu đựng nổi, đây là cái tình huống chết tiệt gì đây. Tiểu Liêu này, không biết nói như vậy thật làm cho hắn dễ liên tưởng sao.

Bách Sanh lặn qua lộn lại mãi vẫn ngủ không được, trong khi Tiểu Liêu nằm bên cạnh lại không có động tĩnh gì. Bách Sanh nhìn 2 cục cưng ngủ ở giữa, Quả Cam ngủ cũng không yên, 2 cánh tay giơ ra hình chữ đại, chiếm gần nửa cái giường. Trà Xanh so ra ngoan hơn rất nhiều, chỉ yên lặng nằm bên cạnh, cũng không xoay tới xoay lui. Tiểu Liêu thì nằm nghiêng người, có điều lông mi lại rung nhẹ, ai nhìn chẳng biết là nó đang giả vờ ngủ.

Bách Sanh lặng lẽ bò sang xoắn chăn bên cạnh Tiểu Liêu chui vào, từ phía sau ôm lấy nó. Tiểu Liêu mở mắt ra, Bách Sanh nhìn nó cười cười “Đâu Đâu hôm nay không mở cửa, có phải là đang chờ anh không ?”

Tiểu Liêu đỏ mặt mẩn hắn “Không biết xấu hổ.”

Tay của hắn rất nhanh xâm nhập vào trong áo ngủ của nó tìm tòi, chỗ của Đâu Đâu, Đâu Đâu ở đâu, ở đâu “Tiểu Liêu ...”

Hơi thở của hắn phả trên cổ nó thật ấm áp, những nơi trên người vừa mới bị hắn đụng chạm liền như có 1 lượng nhiệt năng trào ra. Nó thấy chút xấu hổ, cắn chặt môi không dám rên thành tiếng. Bách Sanh cúi người hôn nó, chậm rãi khiêu khích, tìm được lưỡi của nó liền triển khai xâm nhập.

Hô hấp của Tiểu Liêu càng lúc càng khó khăn, tay của hắn ở trên lưng đang nhẹ vuốt ve nó. Sợ thân mình mình đè nặng nó, môi dán lên cánh môi nó 1 cái hôn sâu. Chút ánh sáng dư thừa trên người dường như nhìn thấy cái gì đó, hai người cứng người xoay lưng lại.

Quả Cam và Trà Xanh đang gối vào gối đầu, tay nắm chặt bao áo gối, mắt to ngáp nước nhìn bọn họ.

Bách Sanh nằm trên người Tiểu Liêu nửa buổi mới hoàn hồn, Tiểu Liêu đẩy hắn qua bên, kéo chăn qua phủ kín cả đầu nói “Ngủ, tất cả ngủ hết ẹ, không thì đánh vào mông.”

Bách Sanh ảo não nằm xuống giường, ngày hôm nay, là ai không qua được ai. 3 năm không ăn thịt, tổn thương đến miệng mà.

Bách Sanh thấp giọng nói nhỏ bên tai Tiểu Liêu “Tiểu Liêu, em không biết trên thế giới này có cái kêu là giường trẻ con, có cái kêu là phòng trẻ con sao ?” tại sao lại để 2 con quỷ nhỏ này nằm đây với hắn chứ hả.

Tiểu Liêu quay đầu trừng mắt liếc hắn “Cầm thú, bọn nhỏ nhỏ như vậy, sao có thể ngủ 1 mình chứ.”

“.....”

“Con của mình mà còn ghét bỏ, cút ra cho em.”

“.....” Bách Sanh đang nghĩ, chắc ngày mai hẳn phải yết kiến cha mình để lấy kinh nghiệm mới được.

*

Ngày hôm sau, Bách Sanh bị Quả Cam giam 1 cái lên lưng đến tỉnh.

Quả Cam ở trên giường la hét đòi đi vệ sinh, Tiểu Liêu không biết đã đi đâu. Bách Sanh đành ngồi dậy bế bé vào buồng vệ sinh. Mơ mơ màng màng nghĩ giúp bé cởi quần đặt lên bồn cầu rồi thôi. Nhất thời nhìn lại Hả 2 mắt tròn tròn

Cả cái mông của Quả Cam lọt tằm trong bồn cầu, 2 tay vịn lấy thành cầu mắt rơm rớm nước, gương miệng liên khóc oa oa.

Tiểu Liêu chỉ mới chạy xuống lầu ôm Trà Xanh đưa cho Tưởng Mạch, trở lại chưa gì đã nghe tiếng Quả Cam khóc lớn. Bước nhanh vào phòng vệ sinh liền ngăn cả người. Bách Sanh nhanh tay kéo Quả Cam lên, không biết làm sao luống cuống nhìn Tiểu Liêu.

Tiểu Liêu bắt đấm dấm bé Quả Cam, giúp bé tắm rửa. Bách Sanh đột nhiên rất muốn hỏi Tiểu Liêu, 3 năm qua làm sao mà trải qua, phút chốc trong lòng hiện lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Những thứ hẳn thiếu Tiểu Liêu thật sự quá nhiều, tựa hồ càng ngày càng nhiều

Tiểu Liêu giúp Quả Cam tắm rửa xong xuôi, Bách Sanh mới bế bé xuống giao cho Tưởng Mạch, còn mình thì chạy về phòng cùng Tiểu Liêu. Lúc này, hẳn phải nắm chắc thời cơ để cùng Tiểu Liêu ngọt ngào. Lúc mà có 2 tiểu quỷ kia, quyền sở hữu Tiểu Liêu cơ bản không thuộc về hẳn.

Bách Sanh giúp nó trải xong ga giường, lôi kéo nó lại ôm ôm sờ sờ, Tiểu Liêu tức giận trừng mắt nhìn hẳn “Tại sao lại đối với Quả Cam như vậy ?”

“Anh là chồng em, bắt đầu từ ngày hôm qua đăng ký ngay cả đầu ngón tay em anh cũng chưa được chạm qua.”

“.....” Nó đã gặp người mở to mắt nói dối, nhưng chưa từng gặp ai dám trợn to mắt nói dối thế này.

Bách Sanh cũng cảm thấy lời nói mình không có tính thuyết phục, bèn ôm vòng thắt lưng của nó tí tì “Tiểu Liêu, hôm nay anh được nghỉ, có thể cùng em cùng các con đi dạo.”

Tiểu Liêu thấy hẳn cong lưng dự hoặc, mân môi cười “Bách Sanh, anh thay đổi.” gối đầu lên bờ vai hẳn, Tiểu Liêu nhắm mắt lại, thoải mái cảm thán “Thay đổi rất tốt, tuy rằng ngây thơ nhưng em rất thích.” Bách Sanh bây giờ tuyệt không che giấu thích nó bao nhiêu, đối với nó lại ỷ lại như thế, nó thật sự thích cảm giác thế này. Tuy rằng cứ như 1 đứa bé lớn xác nhưng mà rất hạnh phúc.

Bách Sanh siết chặt vòng tay, cảm hạ thấp ở bờ vai nó “Về sau chúng ta không bao giờ chia cách nữa Phải sống bên nhau thật tốt.”

“Khụ” Thiên Bắc ho khan 1 tiếng “Này, Tiểu Liêu có người tìm.”

Bách Sanh và Tiểu Liêu đều cảm thấy ngạc nhiên, Tiểu Liêu không có nhiều bạn bè, mà này lại đến Dịch gia tìm nó thật không nghĩ ra có thể là người nào.

Tiểu Liêu đi theo Bách Sanh xuống lầu, đứng ở cầu thang nhìn người đang ngồi ở sofa chăm chú nhìn mình, trong giây phút đó cả người nó cứng lại. Siết chặt lấy người bên cạnh, giờ phút này nó thật không biết làm sao để đối mặt với người trước mặt này....

43. Chương 43: Biến Hóa

Chu Cảnh Lan mỉm cười đứng lên, 3 năm không gặp cậu ấy cũng không thay đổi nhiều lắm. Thậm chí nó chẳng nhìn thấy 1 chút biến hóa nào trên người cậu. Tin chắc Chu Tư Thành đã sớm vì cậu mà an bài mọi thứ. Dựa theo tính cách của Chu Tư Thành, Cảnh Lan là đứa con duy nhất của ông ta, ắt hẳn ông ta tính đến mọi tình huống có thể phát sinh mà thay Cảnh Lan lo chu toàn mọi thứ.

“Có thể 1 mình nói chuyện với cậu không ?”

Tiểu Liêu trầm mặc 1 hồi, nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người họ ngồi trên chiếc ghế đẩu đặt trong vườn, bóng cây tường vi trắng theo gió thoảng đến hương thơm ngào ngạt. Chu Cảnh Lan nhìn thấy một mảng trắng tinh thoáng cái sững người. Sống 24 năm nay, thật sự có nhiều việc cậu vẫn chưa thể rõ hết.

“Khi còn nhỏ trong nhà mình cũng có rất nhiều cây tường vi trắng, nhưng mà mẹ dường chẳng bao giờ ngó đến chúng, ngược lại ba mình lại đặt rất nhiều tâm huyết vào đó. Mình vẫn luôn cho rằng Mẹ không thích hoa, nhưng giờ nghĩ lại” cậu cuối đầu, mang theo nỗi chua xót “Không thích, đâu chỉ mỗi khu vườn ấy”

Tiểu Liêu không biết nên nói cái gì, nếu giờ phút này trước mắt là Chu Tư Thành, nó có thể bộc phát tất cả oán hận trong lòng. Nhưng mà người trước mặt ... nó làm sao đối xử với người này đây ?

Cảm giác được người bên cạnh không được tự nhiên, Chu Cảnh Lan nghiêng mặt nhìn nó mỉm cười “Nghe nói cậu sắp kết hôn rồi, chúc mừng nha.”

“.... Cảm ơn”

“Đừng nói cảm ơn.” Chu Cảnh Lan cắt ngang lời nó “Rất thô tục, hơn nữa mình tuyệt không thật tâm chúc mừng cậu đâu.”

“....”

Cảnh Lan nghiêng đầu nhìn nó, nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của nó, không nhịn nổi mỉm cười “Ngốc ạ, mình đùa cậu thôi. Bây giờ nghĩ lại, trước đây điều hấp dẫn mình đến gần cậu có lẽ chính là huyết thống. Ai mà ngờ được, cậu chính là em gái mình.”

“.... Thật là không ngờ.”

Hai người trong phút chốc lâm vào trạng thái trầm mặc, Tiểu Liêu thấy hơi ngượng ngừng chơi đùa mấy ngón tay của mình. Không khí như thế này thật dễ khiến người ta buồn bực.

“Bà ấy Vẫn ổn chứ...”

Tiểu Liêu sững người, liền phản ứng lại chữ “bà ấy” trong miệng cậu, do dự nói “Tốt hơn so với trước đây rất nhiều.”

Cảnh Lan thở sâu 1 cái, khiến phần tóc giữ trán và mày cũng buông xuống, giọng cũng thấp đi vài phần “Nếu như có thể, ỉnh gặp bà ấy được không ?” Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Tiểu Liêu, cậu khẽ nhếch môi không lưu loát nói “Mình chỉ muốn nhìn xem bà ấy có sống tốt không rồi thôi, liếc nhìn một cái cũng được.”

Tiểu Liêu cảm thấy trong lòng có chút xót xa, lần đầu tiên nó nhìn thấy Cảnh Lan có biểu hiện hèn mọn như vậy. Dường như cảm nhận được biến hóa cảm xúc nơi nó, cậu tức tốc dời tầm mắt, quay đầu đi “Bà ấy cũng là mẹ mình, đôi lúc mình cũng sẽ nhớ đến bà.” Khi cậu biết được, mẹ mình căn bản vẫn còn sống, cái thứ nhớ nhung này so với bất cứ cái gì đều mãnh liệt hơn cả.

Nhưng mà Chu Tư Thành cũng từng nói với cậu, cho dù Vinh Nhung không yêu thương cậu, thì cậu vẫn chính là hồi báo cho tình yêu cả một đời Chu Tư Thành đối với Vinh Nhung.

Cảnh Lan thật không hiểu nổi là rốt cuộc Chu Tư Thành cực đoan đến cỡ nào. Dạy dũa cùng Vinh Nhung gần nửa đời, không chiếm được mà vẫn chấp mê bất ngộ như trước.

Khi yêu, đã biết không thể mang lại hạnh phúc cho đối phương, mà vẫn tiếp tục cố chấp thì có lợi gì ?

Tiểu Liêu cắn môi “Mình hỏi ba ba thử, cậu chờ điện thoại của mình.”

“Cảm ơn cậu.”

Lại là 1 lúc lâu trầm mặc, Chu Cảnh Lan từ từ đứng dậy “Mình phải đi.”

“Ồ, được.”

Chu Cảnh Lan nhếch miệng mang theo ý cười, nhẹ nhàng đưa tay sờ tóc nó “Tiểu Liêu nè, mặc kệ trước đây bọn họ có thâm thù đại hận gì, nhưng anh thật sự rất vui khi có đứa em gái này.” Nhìn thấy Bách Sanh

đang hướng phía họ đi tới, Chu Cảnh Lan cuối sát gần Tiểu Liêu nói “Dịch Bách Sanh mà ăn hiếp em, có thể tìm anh đánh hấn.”

“....” Nó thật sự rất muốn nói là cậu ngay cả nó còn không đánh lại, làm sao đánh thắng Bách Sanh.

Bách Sanh thì mặt mũi tối sầm đi tới, trong lòng thầm rủa. Người này, rõ ràng là anh trai của Tiểu Liêu, còn cười bộ dạng ái muội vậy làm gì chứ ? Cố làm động tác thân mật nữa chứ ? Bách Sanh ôm Tiểu Liêu qua khóa lại trong ngực, nhìn Chu Cảnh Lan cười khách khí “Sao thế, phải đi sao?”

Chu Cảnh Lan tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn, lại nói với Tiểu Liêu “Anh chờ điện thoại của em.”

Bách Sanh hoài nghi nhìn Tiểu Liêu, hấn tuyệt đối nhìn thấy trong ánh mắt nó có tia sáng lóe lên.

Chu Cảnh Lan đi được vài bước, đột nhiên quay lại ôm vai Bách Sanh “Tiễn tôi.”

“”

Sau khi đi được mấy bước, Bách Sanh vội đẩy cánh tay trên vai ra “Quá quen rồi làm bộ cái gì, nói mau, bảo Tiểu Liêu gọi cho cậu làm gì.”

Chu Cảnh Lan dừng lại, quay đầu nhìn Tiểu Liêu đã cách họ 1 khoảng, sắc mặt cũng từ từ ngưng trọng.

Bách Sanh thu lại ý cười, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Chu Cảnh Lan hít thở thật sâu nói “Tôi có việc nói với anh.”

.....

*

Hôn lễ được chuẩn bị rất có trật tự, 3 người đàn bà 1 sàn diễn. Tiểu Liêu, bí thư của Vinh Hưởng Tina cùng với Tưởng Mạch ngày nào cũng ngồi ở phòng khách lú ra lú rú bàn luận. Còn thêm 2 tên tiểu tử Quả Cam và Trà Xanh gây náo loạn nữa. Phòng khách của Dịch gia cơ bản ngày nào cũng tràn ngập đủ loại âm thanh.

Tina mang đến rất nhiều mẫu áo cưới, bộ nào Tiểu Liêu cũng rất thích, nó nghĩ tới nghĩ lui vẫn không quyết định được, đành ôm hết đồng hàng mẫu nặng trĩu đó đến chỗ Bách Sanh “Bách Sanh, bộ nào đẹp hơn ?”

“Đều đẹp.” Người nào đó tâm trí rõ ràng không có ở đây.

Tiểu Liêu tỏ ý không vui “Chọn 1 cái.”

“Đều không đẹp em mới đẹp, em đẹp nhất.” Bách Sanh nghiêm mặt nói qua loa.

Tiểu Liêu nghe thế mặt mày hớn hở “Thích Bách Sanh thế này, bộ mặt này chưa từng nhìn thấy.”

“”

Tiểu Liêu lại tiếp tục nhìn đồng hàng mẫu rối bời, ngó lơ luôn Bách Sanh đang ngó người bên cạnh.

*

Ngày chụp hình cưới, Tiểu Liêu xuất phát từ rất sớm, đem Quả Cam và Trà Xanh đến chỗ của Vinh Hưởng, giao cho bảo mẫu của Vinh Nhung má Phúc. Khi tâm tình Vinh Nhung tốt thì cũng sẽ chơi đùa cùng 2 tiểu tử kia. Chờ mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa, Tiểu Liêu mới chạy đến tiệm áo cưới họp mặt với Bách Sanh.

Khi nó mặc áo cưới xuất hiện trước mặt Bách Sanh, hấn không thoát khỏi mà nhìn ngây người.

Trước đây thường nhìn thấy những cảnh như thế này trong phim ảnh, hấn luôn cảm thấy thật khoa trương. Nhưng khi nhìn thấy người mình yêu mặc áo cưới trắng tinh xuất hiện trước mặt mình, cái loại cảm giác này thật kỳ diệu, khó có ngôn từ nào để nói hết tâm tình này. Vui mừng, hân hoan cũng không đủ đại biểu, nhiều hơn thế nữa ... là cảm động xen lẫn bùi ngùi.

Quen biết 16 năm, xa nhau 6 năm. Trái tim Bách Sanh vẫn như trước chứa đựng biết bao nhiêu cảm kích. Ít nhất có thể cùng nó ước hẹn đến bạc đầu. Từ cái lúc mà Tiểu Liêu còn mơ mơ hồ hồ, hấn và nó đã gặp nhau. Cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, hấn rốt cuộc chính là người hạnh phúc nhất.

Đưa tay nắm lấy nó, kéo nó đến gần bên hần hơn, Bách Sanh hôn bàn tay nó “Tiểu Liêu, cảm ơn em, cảm ơn em đã đồng ý lấy anh.”

Tiểu Liêu vòng tay ôm lấy thắt lưng hần, ngẩng đầu trao hần 1 ánh mắt sáng ngời và trong suốt “Chúng ta thật sự kết hôn rồi, đúng không ?”

“Đúng, đồ ngốc.” Bách Sanh cúi đầu hôn nó, ánh mắt sâu sắc nhìn gương mặt nó “Bảo bối, chúng ta nhất định mãi mãi ở bên nhau, nhất định.”

Tiểu Liêu sững sờ nhìn người nào đó ôm chặt mình “Bách Sanh, làm sao vậy ?”

“Không có gì.”

“.... Thở không nổi.”

“Là do áo cưới em quá chặt, em mặc loại áo gì vậy ? Sao lại buộc chặt vậy, anh nhìn còn muốn thở không nổi ?” Bách Sanh kéo người trong lòng ngực ra nhìn kỹ 1 lần, lông mày chau càng lúc càng sâu, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi.

“Họ nói ... mặc như vậy mới thấy.... đường cong.” Tiểu Liêu yên lặng ngón tay đan nhau, hai má cũng đỏ bừng. Thì ra những nữ minh tinh trên tạp chí điện ảnh đều là dùng cách như vậy, ép chặt lại.

“Ai bảo làm như vậy, ép chặt như vậy cho ai coi chứ ?”

“....”

“Đi thay bộ khác.” Bách Sanh vênh mặt ra lệnh.

“.... Không muốn.”

“Dịch Tiểu Liêu, em không nghe lời có phải không ?”

“Lại hung dữ, tôi ngủ 1 mình nha.” Tiểu Liêu tức giận, ngửa đầu ầm ĩ với hần.

Bách Sanh tức khắc thay đổi” Vậy cái này nha.”

“Không biết tôn trọng em, em mặc cái gì cũng không có tự do sao ?”

“Có, tuyệt đối có.”

“Vậy tại sao lúc này lại hung dữ với em.”

“Không hung dữ, chỉ là ... sợ ý lớn tiếng 1 chút.”

“Sau này không được lớn tiếng.”

“Được.” Tật xấu sợ vợ này chẳng lẽ có di truyền sao ? Bách Sanh không khỏi buồn bực, từ lúc nào mà địa vị của hần và Tiểu Liêu đã hoàn toàn thay đổi.

*

Hôn lễ dự định diễn ra vào cuối tháng, Quả Cam và Trà Xanh đều la hét đòi làm hoa đồng. Bách Sanh dường như có gì đó không yên. Rất nhiều lần Tiểu Liêu nửa đêm giật mình thức dậy đắp chăn lại cho 2 bé đều nhìn thấy hần đứng ở ban công hút thuốc, Tiểu Liêu hỏi hần, hần luôn lảng tránh nói chuyện khác. Dần dần Tiểu Liêu cũng bị nhiều việc khác làm phân tán mà quên mất.

Hai ngày trước hôn lễ Vinh Hưởng đến đón 2 đứa bé và Tiểu Liêu quay về Vinh gia. Nguyên nhân là trước hôn lễ chú rể và cô dâu không thể gặp nhau. Tuy rằng bọn họ chỉ còn thiếu mỗi cái nghi thức mà thôi, nhưng Bách Sanh vẫn kiên trì muốn cho Tiểu Liêu 1 hôn lễ trọn vẹn.

Thời điểm chia tay, nhìn Bách Sanh và Tiểu Liêu bịn rịn không rời, Vinh Hưởng tức giận trừng mắt nhìn 2 người “Buồn nôn quá đi, tôi đi đón 2 cục cứng trước, Tiểu Liêu mai cậu đưa qua.” Nói xong lập tức chạy xe đi.

Buổi tối 2 người nằm cùng nhau, đây là lần tiên sau khi gặp lại 2 người yên lặng nằm bên nhau. Tiểu Liêu đột nhiên có loại cảm giác mà đã lâu không có ... cảm giác đó dường như chính là khẩn trương.

Bách Sanh nắm tay nó, 2 người đều nằm ngửa lên ngang người nhìn nóc nhà. Bách Sanh nghiêng người nhìn nó “Tiểu Liêu, còn có nguyện vọng gì chưa thực hiện không ?”

Tiểu Liêu suy nghĩ thật kỹ, rồi lắc đầu “Không có.” nguyện vọng lớn nhất trong kiếp này của nó chính là muốn cùng Bách Sanh xây dựng 1 gia đình thuộc về bọn họ, có 2 tiểu bảo bối đáng yêu. Tất cả đều được thực hiện rồi, không còn gì để tiếc nuối nữa.

Bách Sanh kéo nó sát vào lòng ngực “Anh có, anh có rất nhiều nguyện vọng vẫn chưa thực hiện được.” Nếu như Không có gì ngoài ý muốn. Hắn sẽ làm tất cả những thứ muốn bồi thường những tiếc nuối của nó. Bọn họ còn thời gian là cả đời mà.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Liêu, Bách Sanh cúi xuống cắn chóp mũi nó, xoay người lại phủ trên người nó. Bàn tay to thì che phủ sau gáy nó, hơi ấm nồng đậm trong lòng bàn tay không ngừng tỏa nhiệt sưởi ấm lòng nó.

Tiểu Liêu vòng tay ôm lấy gáy hắn, chủ động ngẩng đầu lên hôn hắn. Bách Sanh hôn rất dịu dàng, nụ hôn mang theo yêu thương sâu sắc trong đó. Đầu lưỡi hướng 1 đường từ cổ trắng nõn của nó xuống xương quai xanh, ngón tay chậm rãi chơi đùa vảy của nó, cởi ra và quăng hăng xuống dưới đệm.

Bách Sanh nhẹ nhàng nâng 2 má nó, dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng cuối cùng chính là cuối đầu hôn nó thật sâu. Đầu lưỡi dao động đến phần bụng bằng phẳng của nó. Bách Sanh vuốt ve phần sẹo đã lành nơi đó “Lúc đó ... sợ lắm không ?”

Đây là lần đầu tiên hắn nói đến vết sẹo này.

“Không sợ, rất hạnh phúc.” Khi biết sắp có 2 sinh mệnh sẽ mang dòng máu của nó và hắn ra đời. Nó ngay cả 1 chút cảm giác đau cũng không có. Trong lòng tràn đầy cảm giác hưng phấn và kích động.

Miệng Bách Sanh run rẩy từ vết sẹo kia, chậm rãi đi xuống chỗ sâu thẳm bí ẩn nhất trên người nó. Tay Tiểu Liêu phủ cả trên đầu tóc hắn, toàn thân không chế không được run lên, đại não trống rỗng, như có từng dòng từng dòng điện đang xâm nhập khắp tứ chi.

Trán Bách Sanh đổ đầy những giọt mồ hôi tinh tế. Nhìn người nằm dưới thân, tâm tình càng khó lòng kiềm chế nổi. Hai chân Tiểu Liêu gao gắt vòng quanh hắn. Đôi mắt mơ màng, ánh mắt chờ mong hắn tiến vào, miệng còn hô nhẹ “Bách Sanh”

Bách Sanh cảm thấy Tiểu Liêu này luôn biết cách câu dẫn người khác, rốt cuộc không còn kiềm chế được nữa, 1 phát hưng hăng tiến vào. Cũng vì đã lâu không có chạm vào nó, Bách Sanh thiếu chút nữa đã buông vũ khí đầu hàng. Tiểu Liêu lăm bằm lăm bằm, gương mặt ma mị hiện ra, Bách Sanh nhin không được ôm chặt thắt lưng của nó cuối đầu hôn sâu. Nhưng động tác bên dưới lại tuyệt không dịu dàng chút nào.

Tiểu Liêu bị hắn dẫn dắt dầy vò đến không còn chút sức lực. Ghé vào trên giường mặc cho hắn làm bừa bên dưới. Bách Sanh bao phủ bên tai nó khẽ nói “Bảo bối à, không được sao ?”

“Ừm ừm” Tiểu Liêu nói lí nhí, nhưng lại khó nghe ra lời nào. Bách Sanh nhìn nó như thế lại càng mạnh mẽ hơn, 1 chút ý buông tha cũng không hề có.

*

Hôm sau khi quay về Vinh gia, Tiểu Liêu thiếp đi trên xe. Khi xuống xe, Bách Sanh lại kéo nó đến 1 hôn 1 trận vẫn chưa muốn buông tay. Tiểu Liêu làm không lại hắn, mới cười trêu trọc “Người mà kiềm nén lâu quá đúng là không thể chộc nha.”

Đáng ngạc nhiên là Bách Sanh như thế lại không phản bác lại nó, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn bàn tay nó, ánh mắt đen sâu lắng như đêm tối “Sau khi kết hôn phải sinh thêm cho anh mấy cục cưng nữa mới được. Anh muốn buộc thật chắc em bên mình, vĩnh viễn không thể rời xa anh.”

Tiểu Liêu mân miệng cười cười, không muốn phản bác hắn.

Hạnh phúc đến quá nhanh chóng, lại làm nó có chút lo sợ.

Khi Bách Sanh trở về có nói muốn buộc chặt nó, vĩnh viễn không thể rời xa hắn. Tiểu Liêu nghĩ sao cũng không hiểu, trước đây người ra đi chính là hắn mà.

Ngày hôn lễ của bọn họ, Tiểu Liêu không yên ngồi ở phòng chờ, nhưng đợi đến lại không phải là xe hoa mà lại là tin tức xe của Bách Sanh gặp tai nạn ! Tại sao ? Hạnh phúc lại từng bước từng bước rời xa nó lần nữa sao ?

44. Chương 44: Mất Đi

45. Chương 45: Manh Mối

46. Chương 46: Trừ Khử

47. Chương 47: Tự Nguyên

Khi Tiểu Liêu tắm xong đi ra nhìn thấy Bách Sanh đang ngồi trên sofa ngẩn người. Điều thuốc trên đầu ngón tay đã cháy xén vào cả phần trong, điểm đỏ nóng cháy trên đó rất nhanh thôi sẽ đốt đến đầu ngón tay. Tiểu Liêu vội vàng chạy đến giứt đi điều thuốc trong tay hắn « Tay anh không phải chân lợn, không thể nướng ăn. »

« » Bách Sanh lấy lại tinh thần, khoe miệng cong cong, nhìn nó đem điều thuốc dập tắt. Tiểu Liêu nhặt cái khăn mặt bị ném ở đâu đó đưa cho hắn, sai bước đến ngồi bên hông hắn « Lau tóc. »

Bách Sanh cười cười, nhẹ nhàng dùng khăn lau tóc giúp nó, Tiểu Liêu ngứa đầu, đèn bàn gần đó tỏa ra 1 vầng sáng ấm áp bao phủ hắn. Trong lòng Tiểu Liêu cảm thấy thật ngọt ngào. Thời khắc này nó mới thật sự cảm nhận được rằng người đàn ông này sẽ cùng nó đi đến hết cuộc đời, là ba của các con nó. Những thứ ràng buộc ngọt ngào này khiến nó càng kiên định và hưng phấn.

Tiểu Liêu dán sát vào hai má Bách Sanh, nháy mắt nghịch ngợm, lông mi cố ý chớp chớp phá rối hắn.

Bách Sanh cuối đầu nhìn mắt nó phát sáng, mím môi cười nhưng không có hành động gì.

Tiểu Liêu ô ô cái miệng, nhắc cái chân đặt lên sofa, khiêu khích hắn, từ từ đưa tay xuống phía dưới thân của hắn nhẹ vuốt, mắt meo meo đường như híp lại.

Bách Sanh hết hồn, đôi mắt đen lầy tối sầm lại. Khăn trong tay trùn lấy cả đầu nó, còn mạnh tay xoa mấy cái « Tiểu sắc nữ, đừng hoảng 1 chút cho anh, quấy nữa sẽ bị đánh đòn. »

Trước mắt Tiểu Liêu bây giờ đen thui, gắng sức lấy cái khăn bao trùm đầu mình ra. Tóc cũng bị vò đến rối hết, mặt cũng vì bị động tác mạnh mẽ mà đỏ bừng, miệng lẩm ba lẩm bầm « Làm bộ làm Liều Hạ Huệ, ở đây chỉ có 2 người, làm bộ làm gì. » Nói xong liền bỏ Bách Sanh ngã ra ghế sofa.

Bách Sanh cảm thấy hơi đau đầu, nhìn người nào đó đang bắt đầu trên người mình động thủ, không rõ lẩm đang là tình huống gì. Quay đầu lại nghiên cứu coi rốt cuộc là cái gì khiến Tiểu Liêu đột nhiên biến thân ? Bình thường thì hắn có dự dồ cỡ nào nó cũng bày ra bộ dạng không tình nguyện. Hôm nay rốt cuộc là bị cái gì kích thích ?

Tiểu Liêu là đang bắt chước bộ dạng Bách Sanh hay đánh nhau trước đây. Tuy không ngờ là nó cũng có khuynh hướng bạo lực, nhưng Bách Sanh thế này thì nó lần đầu nhìn thấy. Có cái gì đó dưới đũng quần hắn đang rục rịt nhồi lên. Loại hơi thở nam tính này, chính là thứ cả ngày xuất hiện trong đầu nó, xưa thế nào cũng không đi được.

« Bách Sanh mặc cảnh phục đẹp lắm, em đặc biệt kích động. »

« » Vị tiểu sắc nữ nào đó lại bắt đầu quấy rối.

« Đi nha, đi nha. » Tiểu Liêu nằm trên người hắn lắc lắc, khóc lóc inh ỏi thật sự sẽ muốn gì được đó.

Bách Sanh tức giận xốc người nó lên, cả người nó ngã lên sofa, đứng dậy trừng mắt nhìn Bách Sanh.

« Nếu không nghe lời sẽ tra khảo em cả đêm, ngoan đi ngủ. Anh đi tắm... »

Tiểu Liêu vừa nghe đến lời này 2 mắt lập tức sáng lên « Còng tay sao ? Em thích. » Còn vươn 2 tay đưa ra « Tra khảo ở đâu ? »

« ?! »

Bách Sanh kinh ngạc nhìn người nào đó đang hưng phấn, chẳng lẽ Tiểu Liêu nhà hắn là S ẩn tính sao ? Bách Sanh cười khổ, đưa tay bẹo 2 má nó « Tra khảo ở đâu ? Không nghe lời, phạt ngủ trong bồn tắm lớn cả đêm. »

Tiểu Liêu cuối đầu vắn vẹo đầu ngón tay, ngượng ngùng nói « Bồn tắm lớn à, Bách Sanh đáng ghét Anh rất nặng nha. » (rắc sớ TL rồi =)))

Huyết Thái Dương của Bách Sanh càng giựt mạnh hơn, trực tiếp sờ ót nó « Tiểu Liêu khi nào thì biến thành như vậy Đi xem hết quyển câu chuyện 100 đêm của Andersen cho anh, xem không hết không được ngủ ? »

« ! » Tiểu Liêu tức giận mà không dám nói gì, chỉ biết trừng mắt nhìn Bách Sanh, đã nói là 100 đêm, đây chẳng phải là hơn 3 tháng còn gì, làm sao có thể coi hết trong 1 đêm ?

« ẦM » 1 tiếng Bách Sanh vội khóa trái cửa phòng tắm, hai tay chống trên bồn rửa tay, yên lặng nhìn chính mình trong gương.

Mệt mỏi đóng chặt mắt, cho dù có muốn không nghĩ đến nhưng trong đầu vẫn hiện lên khuôn mặt của Thiên Bắc. Hắn bây giờ căn bản không có cách nào để thân thiết với Tiểu Liêu. Mỗi lần nhìn nó nằm dưới thân, luôn có cảm giác tội ác. Cảm thấy những điều hạnh phúc này đều đoạt từ tay Thiên Bắc.

Khi Bách Sanh tắm xong đi ra thì Tiểu Liêu đã ghé đầu vào giường ngủ, gối bên cạnh quả thật là đang đặt quyển chuyện cổ tích đó. Bách Sanh giúp nó đắp chăn đàng hoàng lại, chăm chú nhìn vào bộ mặt đang say ngủ của nó, dịu dàng nói « Xin lỗi, chúng ta Có thể đợi Thiên Bắc, đúng không ? Không có cậu ấy, chúng ta làm sao hạnh phúc. »

*

Bách Sanh cùng Tiểu Liêu đứng ở trước giường Thiên Bắc, nhìn Thiên Bắc vẫn yên lặng nằm đó. Tiểu Liêu cảm thấy lòng ngực thoáng vị chua chát. Bách Sanh ngồi ở ghế bên cạnh giường, lặng yên ngồi nhìn Thiên Bắc đến xuất thần.

« Tiểu Liêu, đi mua giúp anh gói thuốc. »

Tiểu Liêu thấy Bách Sanh bày ra bộ mặt nghiêm túc, bĩu môi nói « Trong phòng bệnh, không được hút thuốc. » Rõ ràng là nghiện thuốc lá, nhưng cũng không thể hút thuốc trong phòng bệnh chứ.

Bách Sanh cong khóe môi, sững nịch sờ đầu nó « Anh biết rồi, ngoan, đi nhanh đi. »

Biết không thể hút mà vẫn bắt nó đi mua, Tiểu Liêu mất hứng cầm túi xách đi ra ngoài.

Bách Sanh thu lại nụ cười, nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay gầy thấy rõ của Thiên Bắc, từ từ giúp anh matxa « Ngủ lâu như vậy, không nhức đầu sao ? » nhìn thấy lông mi Thiên Bắc vẫn rủ xuống như cũ, những áp lực tồn đọng trong lòng Bách Sanh hơi mất kiểm chế, hốc mắt ẩn nhẫn vị chua chát.

« Ngu ngốc, nếu như yêu cô ấy như vậy, tại sao không ích kỷ 1 chút. Lúc nào cũng suy nghĩ cho cô ấy, người chậm chạp như cô ấy khi nào mới hiểu tình cảm của cậu. »

Bách Sanh càng nói thanh âm lại càng khàn đặc, dừng 1 chút lại bắt đầu nói tiếp « Tôi biết cậu luôn cảm thấy là Dịch gia thiếu nợ tôi, cái gì cũng muốn nhường cho tôi. Cái việc bồi thường này ... khi nào đến phiên cậu làm ? Rõ ràng cậu là em, lại luôn phải tỏ ra bộ dạng ngoan ngoãn hiểu chuyện. Nhìn cậu như thế, trong lòng tôi rất khó chịu, cậu có biết không ? Từ nhỏ đến giờ làm cái gì cũng vì tôi, ngay cả Tiểu Liêu cũng muốn nhường cho tôi. »

« Nhưng mà, tôi 1 chút cũng không hề muốn cậu như thế. » Bách Sanh cười chua xót « Thế này, tôi sẽ cảm thấy tất cả những gì tôi có được đều là cướp đoạt từ trên người cậu, thiếu tới thiếu lui như vậy, đến khi nào chúng ta mới có thể trả hết nợ nần ? Bây giờ cậu còn muốn tôi thiếu cậu sinh mạng này nữa ! Nhìn cậu thế này, bảo tôi làm thế nào có thể thoải mái sống hạnh phúc ? »

Tiểu Liêu dựa vào vách tường bên ngoài phòng bệnh, lắng lắng nghe những lời Bách Sanh nói. Nó biết Bách Sanh khăn khăn che dấu nỗi khổ của bản thân. Chuyện của Thiên Bắc trước giờ hẳn đều không nói đến. Nhưng nó biết hẳn đang tự trách, nửa đêm thường nghe Bách Sanh nói mở làm giật mình.

Thì ra cảm giác mang tội trong lòng hẳn lại nặng nề như thế.

Thiên Bắc chính là 1 khúc mắc trong lòng Bách Sanh. Không có Thiên Bắc, Bách Sanh cả đời này cũng không buông bỏ được.

Tiểu Liêu nhẹ nhàng thở ra, Thiên Bắc đâu chỉ là khúc mắc của mỗi Bách Sanh, mà còn là của nó. Cảm giác thiếu đi Thiên Bắc, cũng đâu phải mỗi Bách Sanh có. Nếu như Thiên Bắc không tỉnh lại, hôn lễ của bọn họ sẽ gác lại như thế. Bách Sanh không đóng được tâm ma của bản thân, nó cũng không ngại. Chỉ cần hẳn vẫn còn bên cạnh nó, thì đã đủ rồi.

*

Hai năm sau

Quả Cam bấu môi ngồi trong lòng Tượng Mạch, ánh mắt ngạo nghễ liếc nhìn bé gái mặc váy trắng đứng cùng anh trai bé đàng xa, hung hăng « hừ » 1 tiếng « Bà nội, tại sao phải cho bạn ấy làm hoa đồng. »

Tượng Mạch buồn cười nhìn cháu gái mặt mải 1 đồng « Bé ngốc, ai bảo con hôm qua ăn nhiều kem để bị tiêu chảy. Chẳng lẽ con muốn lúc cầm váy cưới ẹ phải chạy đi toilet sao ? Đó là cháu gái gia đình chiến hữu của ông nội con, tạm thời để bé giúp. »

Quả Cam tức giận phùng mang trợn má, vươn cánh tay ngăn chỉ về phía Trà Xanh « Ca ca hừ hổng, là ca ca cho con ăn. » Đầu óc lập tức xoay chuyển 1 vòng « Con biết rồi, là anh ấy thích Trùng Tiểu Trùng (Côn trùng nhỏ) đó. »

« Trùng Tiểu Trùng ? » Tượng Mạch rối rắm nhìn cô bé mặc váy trắng đàng kia « Con nói cô bé đó sao ? »

Quả Cam lăm bà lăm bằm « Là biệt danh, bạn ấy tên là Du Tiểu Du (tên trộm vặt) , chẳng phải Trùng Tiểu Trùng nghe hay hơn sao ?

« » Hay Ngư Tiểu Ngư ? Cha mẹ bây giờ không có trách nhiệm, làm sao lại tùy tiện đặt tên con mình như thế ? Tượng Mạch cuối đầu nhìn cháu gái... haizz thật ra Quả Cam cũng khó nghe như vậy.

*

Tiểu Liêu nhìn bản thân trong gương, vẻ mặt uể oải nói với Bách Sanh đang đứng sau « Ông xã, sửa lại áo cưới đi, vòng eo thể này thật thô. »

Bách Sanh vòng tay ôm nó từ phía sau, nhỏ giọng dụ dỗ « Không sao cả, anh không ghét bỏ em mà. »

« Em ghét bỏ. »

« »

« Em muốn sửa. »

« Sửa cái gì, bản thân đang mang thai, vòng eo thô thì có gì lạ. » Bách Sanh giận tái mặt, Tiểu Liêu vì chuyện này mà náo loạn không dưới 10 lần rồi. Tại sao đến giai đoạn mấu chốt rồi mà vẫn còn như thế.

« Cả đời chỉ có 1 lần, còn làm hại người ta có thai khi đám cưới ! » Tiểu Liêu cầm giận trừng mắt nhìn Bách Sanh, sớm không làm muộn không làm, chọn đúng thời điểm người ta mang thai 4 tháng. Người này đang muốn cái gì đây ?

« Anh khốn nạn. »

« Phải..... phải, anh khốn nạn. »

« Anh biến thái. »

« Phải, anh biến thái. »

« Anh cầm thú. »

« Được rồi, anh cầm thú. »

Dựa vào thành ý nhận sai của người nào đó, trong lòng Tiểu Liêu cân bằng lại 1 chút, lại đỏ vành mắt suy tư, nhéo áo sơ mi Bách Sanh « Ông xã, anh không khốn nạn. »

« »

« Anh cũng không biến thái, không cầm thú. »

« » Phụ nữ có thai, quả thật là con mẹ nó hỉ nộ vô thường mà, Bách Sanh cắn răng, bời cười nói « Bà xã, em thật tốt, anh biết là em nói lấy, anh không nhỏ mọn như thế, sẽ không tính toán với em. »

Tiểu Liêu hút hít cái mũi « Không phải, anh khốn nạn, biến thái, cầm thú thì con sẽ thành cái gì. Đang dưỡng thai không thể cho bé nghe như thế, bằng không bé sẽ biến thành tiểu khốn nạn, tiểu biến thái, tiểu cầm thú. »

« » Khỏe miệng đang cười của Bách Sanh cứng đờ, nó nói như vậy hẳn nghe không hiểu nha.

Thiên Bắc buồn cười đứng ở cửa phòng gỗ mấy tiếng « Tôi nói, vợ chồng anh đều thiếu nét, ba đang hối thúc kìa. »

Bách Sanh nhanh chóng kéo Tiểu Liêu ra cửa, Thiên Bắc ho nhẹ 1 tiếng « Tiểu Liêu, nếu có hối hận thì nói với anh, anh luôn luôn chờ em. »

« Thật chứ ? » mắt Tiểu Liêu sáng lên, quay lại nhìn Thiên Bắc.

Bách Sanh trầm mặt xuống « Câm miệng, Tiểu Liêu, dưỡng thai biết chưa ? » Dám to gan cùng cục cứng của hắn muốn vượt tường, coi tối về hắn làm sao xử trí nó.

Tiểu Liêu che miệng cười trộm, trịnh trọng đồng ý tuyên bố « Vậy Buổi tối mặc đồng phục. »

«được. »

« Còn phải, còng tay. »

« ... được. » Bách Sanh nhìn thấy Thiên Bắc cười như không cười, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Dịch Tiểu Liêu có chỗ nào đáng yêu chứ, có chỗ nào ngây thơ chứ, quả thật chính là 1 tiểu sắc nữ bên trong 1 người đàn bà đánh đá mà.

HOÀN CHÍNH TRUYỆN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-ten-cua-ai-lang-le-yeu-em>